

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FANTASTİK

MAHŞERİN DÖRT ATLIŞI

THANATOS

LARISSA IONE

Salgın, Kıyamet'i getirmek için çabalarken, Thanatos'un Kıyamet'i durduraktan daha önemli bir sorunu vardı artık: Baba olacaktı. Regan, Thanatos'tan hamile kalmayı başarmıştı.

Salgın, kendi sonunu hazırlamıştı. Beş bin yıldır yanlış yorumladıkları kehanet, Kıyamet'i durdurmalarına yardım edecekti. Tek sorun doğru anda doğru kalbe hançeri saplamaktı.

Larissa Ione, Mahşerin Dört Atlısı serisindeki üçüncü kitabında da aşk, günah, cazibe, kan, ölüm ve Kıyamet ile sayfalarını doldururken, soluksuz okuyacağınız Thanatos'u sizlere sunuyor.

18+

₺19

www.arunasyayincilik.com

NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

YAŞAM,
ÖLÜMDEN
GELECEK...

LARISSA IONE

ÇEVİREN: GÜL MELİS TAZE

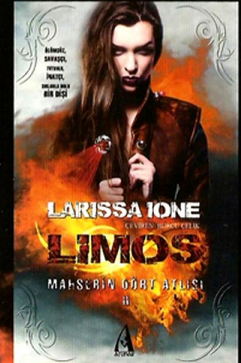
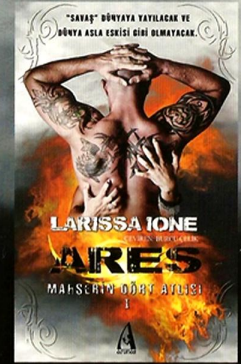
THANATOS

MAHŞERİN DÖRT ATLIŞI

III

MAHŞERİN
DÖRT ATLIŞI

LARISSA IONE
RESEPH
MAHŞERİN DÖRT ATLIŞI
IV

Bir

Regan Matthews ölecekti.

Bundan adı gibi emindi, bundan içindeki bebeğin erkek olduğundan emin olduğu kadar emindi.

Bebeğin babasının katili olacağından emin olduğu kadar emindi.

Çılgılık çılgılığa yatağında doğruldu ve yatak odasındaki parlak gece lambasına odaklandı. Uyandığını anlaması biraz zaman aldı. Berlin Aegis merkezinin içindeydi ve güvendedi.

Rüyasında tekrar yerde kendi kanı içinde yattığını görmüştü. Çok fazla kan vardı. İnsanoğlu tarafından Ölüm olarak bilinen Mahşerin Dört Atlısından Thanatos yanında diz çökmüş, kan ellerini kaplamıştı, soluk saçlarından damlıyordu ve kemik zırhının üzerine sıçramıştı.

Derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. Thanatos ona dokunamazdı. Kadim şeytan avcılığı organizasyonunu yürüten on

iki Kıdemlinin evi olan merkezin altına yerleşmiş bu apartmanda onu bulamazdı. Çoğu Kıdemli dairesini sadece Aegis işleri için Berlin'e geldiğinde kullanıyordu, ama Regan ufak apartman dairesine yıllardır evi gözüyle bakıyordu ve bebeğin doğumuna bir aydan daha az süre olmasına rağmen hiçbir hazırlık yapmamıştı. Hiçbir süsleme, oyuncak ya da beşik olmayacaktı.

Zaten resim kitaplarından nefret ederdi.

Hamilelikten dolayı Sigil yüzüğünü artık takamayacak kadar şişmiş elleri, pamuklu hamile pijaması üzerinden göbeğini okşarken titriyordu. Bebeğin hala uyumakta olduğunu umdu. Çok kötü tekmeliyordu ve iç organları son sarsıntıdan dolayı hala iyileşme sürecindeydi.

Regan karanlıkta el yordamıyla masa lambasına uzandı. Eli ilk başka şeytani Atlılara karşı koruması için Kıdemlilerin verdiği cehennem köpeği salyasına bulanmış Aegis hançerine değdi. Ardından masanın yanındaki kâğıt parçasını hissetti. Bir süre pürüzsüz yüzey üzerindeki mürekkep yazı üzerinde parmaklarını dolaştırdı. Latince kelimeler bir tür duaydı, ancak Regan'ın huzur bulmasının nedeni kelimeler değildi.

Hayır, psikometrik kâhin olarak dokunuşuyla bilgiye, daha doğrusu yazan kişinin hislerine ulaşabiliyordu. Bu kelimelerin yazarı ise o anda huzurluydu. Regan yıllardır bu kâğıt parçasını yanında taşıyor, psişik bir vampir gibi yaza-

rın duygularını emiyordu. Üstelik son bir kaç ay içerisinde bu huzura hiç duymadığı kadar ihtiyaç duymuştu.

Şeytan incili Daemonica kehanetine göre mührü kırılınca kötü olan bir Atlı yüzünden dünya kaosa sürükleniyordu. Hiçbir kıyamet bir parti olacağı sözü vermemişti. ama Regan neden bunun yerine İncil kehanetleriyle uğraşmadıklarını merak etti. En azından İncil versiyonunda Atlılar kötü yerine iynin yanında savaşmalıydı.

Ama bu kâğıt parçasına olan ihtiyacının sadece bir kısmıydı. Thanatos'a yaptıkları onu içten yiyordu. Kendisi hak etmese de, bebeğin hatırına huzurlu yerlerde bulunmaya çalışıyordu.

Kâğıdın onu otuz saniye daha rahatlatmasına izin verdi. Buna sahip olduğu için minnettardı. Bir Gardiyanı kurtarmak için hayatını feda eden bir meleğin kaleme aldığı kitabın son sayfası paha biçilemezdi. Regan'ın sadık Kıdemlileri onu alabilmek için yıllardır çabalıyordu, ama beklemek zorundaydılar. Ölmeden kâğıdı vermeyi düşünmüyordu.

Thanatos ona ulaşabilirse, bu tahmin ettiğinden daha erken olabilirdi.

Parmaklarını kâğıttan çekti. ancak lambanın düşmesini bulamadan bir ses olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Yüksek bir ses değildi. Aslında ayak seslerinin yankısının kafasındaki düşüncelerden kaynaklandığını düşündü. Ama göz ardı edemediği şey hiçbir anlamı olmayan ve içinden gelen farkındalık hissiydi.

Dünya üzerinde, şu anda bulunduğu yerden daha güvenli bir yer yoktu.

Buna rağmen, kendini hançere sarılmış halde yataktan çıkarken buldu. Kalbi deli gibi atarken, odanın karşısına geçti ve kulağını kapıya dayadı. Hiçbir şey. O zaman neden bedeni tehlike varlığını gösteren akımlarla titriyordu?

Paranoyaklaşıyorsun. Thanatos hakkında gördüğü rüya onu tahmininden daha çok etkilemiş olmalıydı.

Ama kontrol etmenin hiçbir zararı olmazdı. Gardiyan içgüdüleri asla onu yanıltmamıştı ve derinlerden gelen tehlike hissini göz ardı etmenin bedelini ödeyen Gardiyanlar tanımıştı.

Elinden geldiğince hızlı ve sessiz bir şekilde hamile bluzu ile haki rengi pantolonunu giydi. Beline hamile göbeğine uyması için değiştirilen silah kemerini taktı ve cep telefonunu aldı. Silahlarını almadan hiçbir yere gitmezdi. Hançeri yerine, kavga sırasında S şekilli iki ucu keskin bıçağını tercih ederdi.

Bıçağını o kadar sıkı tutuyordu ki elleri bembeyaz olmuştu. Kapıyı açtı ve koridora çıktı. Normalde dostu olan karanlık, gece görüşü veren Aegis yüzüğü olmadığı için zorluk çıkartıyordu.

Regan sırtını duvara vererek yeşil fosforla işaretlenen ışık düğmesine ilerledi. Ama düğmeyi açtığında hiçbir şey olmadı.

“Sadece patlak bir lamba.” Kendini rahatlatmaya çalışmasına rağmen içindeki tehlike hissine, şimdi şüphe de eklenmişti.

Tekrar odasına baktı. Belki de yapması gereken en mantıklı şey odasına geri dönüp kapıyı kilitlemek olurdu. Ama lütfen, Aegis merkezi içinde ona zarar verebilecek bir şey kalın bir ahşap tabakası ve çelik bir kilit ile zaten durdurulamazdı.

Ayrıca, bebeğin hayatı tehlikede olmadıkça kullanması yasak olan gizli bir silahı vardı.

İlerlemeye devam etti. Ensesindeki tüyler her adımıyla daha da dikleşiyordu.

“Kim var orada?” Kimse cevap vermedi, ama zaten hiçbir şeytan seve seve ismini vermezdi.

Görünüşe göre bebek beynini yosuna çevirmişti. Korku filmlerinin ilk beş dakikasında öldürülen aptal kadınlardan birine dönüşüyordu. Harika.

Toplantı salonunun girişinde bir şeylerin hareket ettiğini gördüğünü düşündü. Herkes nereye gitmişti? Gecenin bir vaktinde bile, Gardiyanlar bina içinde devriyeye çıkar, devasa kütüphanede araştırma yapar ya da evrensel organizasyonlar düzenlemekle meşgul olurlardı. Burası Aegis'in sinir sistemi idi ve hiçbir zaman bu kadar sessiz olmamıştı.

Yaklaşmaya devam etti. Kapıya uzandığında ayağı sıcak ve ıslak zeminde kaydı. Midesi alt üst olmuştu. Kana bastı-

ğını bilmesi için bakmasına gerek yoktu. Duvara dayanmış karanlık yığının ceset olduğunu bilmesi için de ışığa ihtiyacı yoktu.

Kötü. Bu çok kötü.

Arkasında hisırtı duydu. İçgüdülerini toplantı salonuna girmesi için onu zorladı. Bir sürü oturma sırası ve iki basamaklı kürsü ile büyük bir sınıf gibi düzenlenmişti. Aşağıdaki kürsüye hızla ilerledi. Diğer taraftaki çıkışa ulaşabilirse, resepsiyon masasının yakınına çıkardı. Burada ise alarmı çalıştırabilirdi.

Sessiz bulanık bir şekil yanından geçti. Etrafında döndü. Saldırmaya hazırdı. Damarlarındaki adrenalin kıpkırmızı olmasına neden olmuştu. Kan kırmızısı gözler ona bakıyordu ve yere damlayan salya sesi duyduğuna yemin edebilirdi.

“Orospu.” Derinden gelen erkeksi ses yankılandı ve karındaki bebek tekmeledi.

“Kim olduğunu bilmiyorum, ama kendi evinde bir Gardi-yana hakaret etmeden önce tekrar düşünmek isteyebilirsiniz.”

Titreyen bir kahkahaya parmakların kütürdeme sesleri eşlik etti ve birden toplantı odasının ışıkları yandı. İki metre boyunda dişli ve ölü bir vampir onunla birlikte kürsüde duruyordu. Bakışları bariz şekilde göbeğine yöneldi.

“Eğer gerçek buysa hakaret değildir.”

Canını acıtan sözleri görmezden gelmeye çalıştı. “Kim-sin? Buraya nasıl girdin?”

Sanki bunu yapması bebeği korumasına yardımcı olacak-mış gibi elini göbeğinin üzerine koydu. Salak. Diğer elindeki bıçak daha çok işe yarardı. Tabi kan emicinin kafasını kopartabilirse.

Vampir o kadar hızlı hareket etti ki yumruğu yanağına çarpma kadar onu göremedi. Acı çenesinden, elmacık kemiğine, oradan da kafatasına sıçradı. Duvara yapışırken sol omzu çarpmanın tüm şiddetini kendine topladı.

“Sen ve Atlının piçi öldüğü sürece kim olduğum önemli değil.” Tıslarken kocaman dişlerinden kuduz köpeklerinki gibi salya damlatıyordu.

Bu vampirle ilgili çok yanlış bir şeyler vardı. Çoğu vampirin “yanlış” olduğu gerçektir, ama Thanatos’un gündüz yürüyen vampirleri ile genel gececi vampirler arasında büyük bir fark vardı. Nispeten, Than’ın vampirleri, özellikle de dişleri daha büyük görünüyordu. “Sen Thanatos’un hizmetkârlarından birisin, değil mi?”

Hırladı. “Kimseye ait değilim. Bludrex’in tarafsız evcil hayvanlarından biri değilim.” Tekrar üzerine atlarken Regan bıçağını savurdu ve dengesini kaybedince sadece pazısına ufak bir darbe indirmeyi başardı.

Vampirin eli ileri uzanarak onu boğazından yakaladı. Soğuk bir şekilde sırtırken, elini sıkarak nefesini kesti.

Panik tüm bedenini sardı. Vampirin parmakları gibi bedenini sıkıyordu. Neredeyse dokuz aylık hamile olmasa bir

şansı olabilirdi. Her ne kadar formunu korusa da, çok çabuk yoruluyordu ve dengesiz ağırlığı sakarlaşmasına neden oluyordu.

Bu şekilde ölemezdi. Bu bebeğin ölmesine izin veremezdi. Ama ciğerleri oksijen eksikliğinden yanmaya başlarken, sonunun yaklaştığını hissediyordu.

En ufak bir oksijen parçasını içine çekebilmek için zorlukla nefes alırken, hayatının çoğu zamanında içinde sıkı sıkıya bağlı tuttuğu yeteneği için derinlere uzandı. Hamile kaldığı gece kontrolden çıkan yeteneği.

Bunu düşünmenin zamanı değildi.

Midesinde ufak bir titreşim başladı, Sanki ufak bir kedi yavrusuymuş gibi tatlılıkla yaklaşırken, yeteneğini iyice ortaya çıkarttı. Ancak geri çekiliyor gibi görünüyordu. Ufak bir parlaklığın ardından, hastalıklı bir ışığa döndü. Nasıl...

“Geber, fahişe.” Vampir suratına tıslıyordu.

Kahretsin! Yeteneği... Ona ulaşamıyordu. Birden, vampir parmaklarını gevşeterek kısa ve tatlı bir nefes almasına izin verdi. Gülmeye başladığında, bunu neden yaptığını anlamıştı.

Can çekişmesini uzatmak için.

Omuzlarından tutarak, kaval kemiklerine tekme attı. Ancak vampir kıpırdamadı. Tekrar yeteneğine ulaşmayı denedi. Vampirin ruhunu oracıkta yok edebilirdi, ama şimdi yeteneği sanki hiç var olmamış gibiydi.

Zihni bulanıklaşmaya başladı. Oksijen eksikliği tüm bedenini sararken çırpınması zayıflıyordu. Beyninden görüntüler geçiyordu, ama bunlar ölümü sırasında göreceğini düşündüğü şeyler değildi.

İnsanlar hayatının film şeridi gibi geçmesi konusunda yalan söylemişti. Çünkü tüm gördüğü Thanatos’tu. Orgazm olurken nasıl görüldüğünü, bedeninin nasıl gerildiğini, kaslarının nasıl sertleştiğini hatırladı. Ses tonunu, gülüşünü hatırladı.

Ve ona ihanet ettiğini anladığında yüzünde oluşan ifadeyi.

Ölecekti ve her şey boşa gidecekti.

Göbeğindeki bebek sürekli daha sert bir şekilde tekmeliyordu, sanki o da sonun yaklaştığını anlamıştı. Vampir gülmüseddi.

“İçindeki hayatı hissedebiliyorum. Dışarı çıktığını gördüğümde çok zevk alacağım.” Vampir elini şişmiş karnına götürürken Regan sessiz çılgınlık atıyordu.

“Siz ikiniz bundan daha gürültücü olabilir misiniz?” Yabancı bir ses Regan’ın zihnindeki çılgınlara ve kulaklarındaki kalp atışlarına karıştı. Sanki bir fısıltı cildini okşamıştı.

Bir anda vampir diğer tarafa uçtu ve Regan ellerinden kurtuldu. Kenara itilmeden önce partiye katılan diğer vampiri sadece göz ucuyla görebilmişti. Kürsünün arkasındaki yere düştü ve orada kaldı. Kesinlikle Thanatos’un gündüz

yürüyen vampirlerinden biri olan yeni adam kendisini öldürmeye çalışan vampire saldırırken derin derin nefes alıyordu.

Yeni gelen yumruğunu ilk vampire savurarak onu duvara yaptırdı. O kendine gelemeden yeni vampir, Regan'ın nereden aldığını bilmediği bir ahşap parçası çıkarttı ve diğer vampirin göğsüne sapladı. Bedeni siyaha dönüşüp, toz halinde dağılırken bile vampir hala tıslıyordu.

İkinci vampir yanına geldiğinde gözleri acı ve öfkeyle parlıyordu. "Thanatos'a ihanet ettin. Hepimize ihanet ettin."

"Herkes" kısmından emin olmasa da, diğer kısmın doğru olduğunu biliyordu. "O zaman neden beni kurtardın?"

"Seni kurtarmak mı?" Vampir şimdi tozları havaya karışmakta olan vampiri gösterdi. "O sadece seni öldürecekti. Ben ise seni Thanatos'a götüreceğim. İnan bana seni kurtarmadım."

İki

Konuşamadan ya da hareket edemeden, felç olup kendi kafatasının içinde hapsedilmekten daha kötü olan tek şey kendi kardeşlerin tarafından esir tutulmaktır.

Sonu gelmeyen ve delirtici sekiz buçuk ay boyunca, Mahşerin dört Atlısından biri olan Thanatos, kendisine arkadaşlık eden bir televizyon dışında hiçbir şeyi olmadan yatakta yatıyordu. Gerçi, on iki saatte bir Yeraltı Hastanesinden biri gelerek felç edici eehennem köpeği salyası enjekte edip, susuzluğunu gideren serumunu değiştiriyor ve küçük düşürücü sünger banyosunu yaptırıp, terli kıyafetlerini değiştiriyordu. Ama genellikle gelenler pat, küt, teşekkürler, bayım ve diğer işlerden ibaret oluyordu. Ve tabi ki üçüncü Atlı olan kız kardeşi Limos ve ikinci Atlı Ares ziyaretine geliyorlardı, ancak Ares o kadar da konuşkan biri değildi.

Limos oldukça konuşkandı, ancak Than'ın o sabah ne renk oje sürdüğü ya da Arik isimli insan kocasıyla Kıyamet

bitince nereye balayı gidecekleri konularıyla pek ilgilendiği söylenemezdi.

Gerçekten, balayı mı? Bunun için biraz geç kalmamışlar mıydı? Limos zaten cennet adasında yaşıyordu, yani geçirdikleri her gün onlar için balayıydı.

Çok mu kötü, Than oğlum?

Evet, belki biraz kıskanıyordu. Kulağa ne kadar hastalıklı gelse de, Than'ın binlerce yıldır akıl sağlığını koruyan şey Ares ve Limos'un da kendisi gibi yalnız olmasıydı. Ama şimdi Ares ve Limos'un mutlu birer evliliği vardı. Kendisi ise felç olmuş bir şekilde, umutsuzdu. Üstelik kendini buraya sokan kadına büyük bir nefret besliyordu.

Regan.

Mührü kırılınca Ölüm olacak Atlı olarak lanetlendiğinden beri, mührünün bakirliği olduğunu düşünmüştü. Sanki Kaşıkçı Elmasıymış gibi penisini korumuştur. Cinsel istekleri yüzünden pimi çekilmiş bir el bombası olabilirdi, ama ne önemi var, kendi bakirliğini korumayı başarmıştı.

Ta ki, cezp edici bedeni, aldatıcı hikâyesi ve ilaçlı içkiyle Regan gelene kadar. Onu soymayı, hareketsiz hale getirmeyi ve üzerine çıkmayı başarmıştı. Bunun nedeni hala belli değildi çünkü Limos ve Ares'in neden olduğu tüm karışıklıklarda Aegis Gardiyanları devreye girmişti. Ve kadının, dünyayı şeytanlardan arındırmak isteyen insan savaşıllara

dâhil olan bir Gardiyan olması tüm hareketlerini daha yanlış hale getirmişti.

Gardiyanlar Kıyameti başlatmak istemiyordu. O halde, ya gizlice Aegis'e karşı çalışıyordu ya da onunla sevişmenin mührünü kıracağını akıl edememişti.

Ama eğer ikincisi ise... Onu neden yatağa atmak kadar ileri gitmeyi göze almıştı? Herkesin aklını başından alan görünüşü dillere destandı ve evet yakışıklı olduğunu biliyordu. Ama işe ilaçları ve istediğini elde etmek için doğaüstü yeteneğini karıştırmaması?

Regan'ın altında, ıslak sıcaklığı penisinin etrafını sarmış halde yatarken hissettiği arzu kadar güçlü bir öfke tüm bedenini dolaştı. Tanrım, çok iyiydi. Asırlar boyunca bir kadınla birlikte olmanın hayalini kurmuştu. Bunu yapmanın tüm şekillerinin fantezisini yaşamıştı. En favori pozisyonu ise, kadın el ve dizleri üzerinde dururken, terden dolayı göğsü kadının sırtına yapışmış halde birlikte olmaktı.

Geçen aylarda, akli sekse yöneldiğinde, fantezilerinde el ve dizleri üzerinde duran hep Regan olmuştu.

Penisi düşünceleri doğrultusunda harekete geçti. Bu onu sinirlendirmişti. Penisinin onun için sertleşmesini istemiyordu. Kolundaki Styx isimli atı efendisinin duygularını hissederek huysuzlandı. Şu anda dövme şeklinde olan atı, Than felç olduğundan beri derisine hapsolmüştü.

Bekle. Penisi sertleşmiş, atı ise hareketlenmişti. Yani cehennem köpeği zehri etkisini yitiriyordu.

İçindeki umutlar arttıkça, Thanatos'un kalp atışları iki katına çıktı. Belki de kardeşleri sonunda onun özgür olmasına karar vermişlerdi. Oh, eğer öyleyse... Çok ciddi planları vardı. İlk başta Limos ve Ares'in kışkırtılarını tekmeleyecekti. Ardından ise sevişecekti.

Birçok kadınla sevişecekti.

Regan'dan önce, cinsellikten kaçınmak bu kadar zor değildi çünkü ne kaçırdığını bilmiyordu. Ama artık biliyordu ve bedeni intikam için olduğu kadar bunun için de tutuşuyordu. Üstelik intikam tatlı olmayacaktı. Regan'ı öldürecek miydi yoksa becerecek miydi? Henüz karar vermemişti. Belki de ikisini de yapardı. Ama bu sıralamada değil tabi ki. Henüz o kadar psikopat değildi.

Kapı ardına kadar açıldı. Ares'in gürültülü ayak seslerine Limos'un fısıltı gibi adımları ve cehennem köpeğinin yerden yükselen pençe yankıları eşlik ediyordu.

"Selam kardeşim." Limos, sanki Thanatos eğlence için buradaymış gibi cıvıldıyordu. Elleri titremeye başlamıştı, ama kaslarını gererek kendini sabit kalmaya zorladı.

Ares yatağın üzerine yerleştirdikleri televizyonun kanalını değiştirdi. "Üzgünüm. Birileri uzaktan kumandayı düşürmüş olmalı. Mücevher reklamı izlemek oldukça can sıkıcı olmalı."

Oh, hayır, gerçekten mi? Ben de tam altın işlemeli kolye ve damla küpelerin bana ne kadar yakışacağını düşünüyordum. Üstelik yetmiş beş lira artı kargo ücreti ile bu tam bir fırsat. Ama kahretsin, bu kampanyayı kaçırdım çünkü felçliyim.

Limos elini Than'ın koluna koydu. "Hey, baksana. Sana bir şey söylememiz gerekiyor." Sesi alçak ve ciddiydi. İyi haber vermeyecekti. "Büyük ihtimalle dünya üzerindeki bozulmaları hissediyorsun ve bu seni delirtiyor olmalı."

Deli mi? İstersen tavan yalayan, kaşıntıyla derisini soyup, bulaşıktan kaşıkla kaçacak kadar çılgını dene. Limos ve Ares, sürekli Salgın'ın yaptıklarıyla ilgili haberleri ona getiriyorlardı. Ama buna pek de ihtiyaçları yoktu. Than laneti sayesinde tüm dünyadaki toplu ölümleri hissedebiliyor ve bir keşin eroine koşması gibi zihni onlara kayıyordu. Kesinlikle, felçli olması ölümlere seyahat etmesine engel oluyordu. Ama çekicilikleri hala oradaydı. Krematoryumdan çıkan dumanlar gibi ciğerine doluyordu.

"Daha da kötüleşmek üzere. Salgın'ın hastalıkları tüm dünyada savaş, kıtlık ve ölümlere yol açtı. Bu yüzden seni pek ziyarete geledik. Zamanımızın çoğunu durumların en kötü olduğu yerlerde geçirmek zorunda kaldık."

Limos ve Ares de Than'inkine benzer lanetler taşıyorlardı. Ares'in geniş ölçekli savaş alanlarına, Limos'un ise kılığa zaafı vardı. Ve evet, Than son zamanlarda onu eğlendirmek için çok fazla gelmediklerini fark etmişti. En azından

Ares'in karısı Cara sürekli gelerek ona bir şeyler okuyordu. Bunun için ona her zaman minnettar kalacaktı.

O zaman neden daha kötüye gidecek? Onlara bağırarak istiyordu. Çarşafın altında kalan sol elinin yumruk şeklini aldığını hissedebiliyordu.

“Geçen hafta, Salgın, Sheoul adına Avustralya'ya savaş açtı.”

Oh, kahretsin. Şeytanlar normalde insanların cehennem dediği Sheoul'da yaşırdı. Şimdi ise Avustralya'ya yerleşeceklerdi. Yüzölçümü milyonlarca şeytana ev sahipliği yapabilecek ve büyük küresel bir saldırıya hazırlanmalarına olanak sağlayacak bir ülke. Zamanın başlangıcından beri şeytanlar Kıyametin başlamasını ve insanoğlunu defederek dünyaya sahip çıkmayı arzulamışlardı. Şimdi ceplerinde Avustralya varken bitiş çizgisine oldukça yakınlardı.

Peki ya insanlar?

Düşünceleri her zaman benzer olan Limos sanki onu duymuş gibi cevap verdi. “Orayı boşaltmayan tüm insanlar ölme mahkûm olacak.”

“Birkaçını çıkartabildik. Kynan, Limos, Arik ve ben bazılarını kurtarabildik.”

“Bu kötü. Ama iyi habere gelirsek, Aegis cehennem ağzını kapatmanın bir yolunu buldu. Bu geçici bir yöntem. Kullandıkları büyü, şeytanların karşı büyüye yüzünden zayıflıyor, ancak en azından kitlesel şeytan hareketlerini yavaşlattı.

Sabırlı ol Than. Sadece birkaç hafta sonra seni serbest bırakacağız.”

Birkaç hafta? Neden o zaman?

Ares, Than'ın ayağını sıktı. “Birkaç saat içinde sonraki enjeksiyonun için birileri gelecek. En kısa zamanda tekrar geleceğiz.”

O ve Limos odadan çıktı. Kesinlikle sonraki enjeksiyonu beklemeyi düşünmüyordu. Bir şekilde tekrar hareket edebiliyordu ve hemen buradan çıkacaktı.

Tüm iradesini toplayarak, yataktan düşmeye yetecek ivmeyi kazanana kadar bedenini salladı. Yere çarpmak canını fena yakmıştı, ama acı sadece azmini arttırdı. İçinde bir şeyler yükseliyordu. Tehlike. Ölüm. İkisi. Sadece tehlikeye olan yaklaşımı, daha önce hiç hissetmediği şeyler uyandırıyor. Sanki tehlikede olan oydu. Ama bu his uzaktı. Her ne ise ona sesleniyordu ve Than gitmek zorundaydı.

Kolundaki serum iğnesini çekti ve canı kapıya doğru ilerledi. Hırılayarak dizlerinin üzerine doğruldu ve dışarıya süründü. Ölüm ve tehlike hala içindeydi. İki farklı ip onu farklı yönere çekiyordu. Ama tehlike ipi sanki... Daha acil gibiydi. Oysa içinde bulunduğu zayıf durumla. Salgın'ın tuzaklarından biri olma riskine atlayamazdı. Ancak ölüm onu enerjiyle dolduruyordu.

Evet. Önce ölüm. Sonra tehlike.

Ölümün kendisini yönetmesine izin vererek sürgülü ka-
piyi açtı. Anında sıcak, nemli hava bir patlama gibi Than'ın
suratına çarptı. Çürüyen et ve yanan odun kokusu burnunu
yaktı. Zorla kafasını kaldırdı. Yıkılmış ağaçların ve yanan
dünyanın karşısında kaşları çatıldı. Hisleri ona Avustralya'da
olduğunu söylüyordu, ama burayı daha önce hiç böyle gör-
memiştir.

Çok fazla ölüm. Neden buraya çekildiğini şimdi anlıyor-
du. "Hey sen." Thanatos kafasını kaldırarak, tişörsüz, du-
man grisi ve siyah arka plan ile uyum sağlamak için sürekli
renk değiştiren dar pantolon giymiş adama baktı.

"Hades." Sesi kırık cam parçaları boğazına takılmış gibi
çıkıyordu. "Burası Avustralya mı?"

"Aynen öyle." Hades birkaç adım attı. Botları insan ve
şeytanlara ait görünen kemiklerin üzerinde gıcırdamıştı.
"Sheoul adına ele geçirildiğinden beri burada dolaşabiliyo-
rum."

Tabi ki. Hades, şeytanlar kadar Sheoul'a bağlıydı. Ger-
çi onun nedenleri başkaydı. Düşen bir melek olarak, şeytan
ve kötü insan ruhlarının tutulduğu Sheoul-gra'yı yönetmeye
zorlanmıştı. Ancak Azrail olarak da bilinen Azaroth ona izin
verirse dışarı çıkabilirdi.

"Azagoth senin Sheoul-gra'dan ayrılmana izin mi verdi?"

"Bana bir saat verdi." Sesi kinaye ile kısılmıştı. "Cömert-
liği sınır tanımıyor. Şimdi ise sanırım sana yardım etmek

zorundayım. Çabuk iyileş. Gra'ya geri dönmeden önce şu
sukkubus genelevlerinden birine uğramak istiyorum."

Düşen bir ağaca yaslanmaya çalışırken milyonlarca iğne
Than'ın kaslarına battı. Mavi saçlı aşağılık ise orada durup
izlemekle yetindi.

"Neden bana yardım edeceksin?"

Hades'in yüzü çevrelerini saran manzara kadar sert bir
ifade aldı. "Çünkü lanet olası kardeşin beni sınırlandırıyor.
Ne yapmaya çalıştığını takdir etsem de, işte bu Kıyameti
başlatmalar falan, burnunu benim işime sokmaya çalıştığı
için daha fazla dayanamıyorum."

Thanatos ayak parmaklarını oynattı. Tekrar hissedebil-
mek güzeldi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Hades'in solgun tenini örümcek ağı gibi saran mavi da-
marlar parlamaya başladı. "Sheoul-gra'yı boşaltıp, Azaroth'u
yok etmeye çalışıyor."

"Oh, kahretsin." Sheoul-gra olmadan her şeytan ve insan
gerçekliğinde öldürülen her kötü insan, hayalet formlarında
dünyada kargaşa yaratabilirdi.

Azaroth'un Atlıların babası olduğuna dair dolaşan dedi-
kodular da vardı, ama şu ana kadar kimse bunu kanıtlaya-
mamıştı. Bu söylenti doğrulanana kadar Thanatos adamın
öldürülmemesini tercih ederdi.

"Oh, lanet olsun, değil mi? Senin kokuşmuş kardeşinin
delirerek bir seri katil olacağını kim düşünebilirdi?"

Bu büyük bir problemdi. Reseph içlerinde en kibarı, en iyi huylu olanıydı. Onun bu kadar kötü olması Ares, Limos ve Than için iyi haber değildi.

Sırtına batan bir dalı fark etti ve aynı zamanda midesinde ufak bir titreşim başladı. Bedeni kendine geliyordu.

Ve açtı.

Açlıkla beraber, tehlikeye olan yönelimi de arttı. Beynin arkasında atan bir farkındalık haline gelmişti. Bu ne demek oluyordu?

“Her gün daha da güçleniyor Thanatos. Sorumlu olduğum ruhlar hiç görmediğim bir hızla tekrar hayata dönüyor.”

Than kaşlarını çattı. “Bunun sorumlusunun Salgın olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Belki direkt olarak değil, ama Kıyamet yaklaştıkça, ruhlar benden daha fazla kopmaya başladılar. Salgın şeytan nüfusunda büyük bir artışa neden oluyor ve ben zayıflıyorum. Onu öldürmek zorundasın.”

Thanatos kafasını arkasındaki ağaç kütüğüne yasladı. “Onun mührünü onarma niyetindeyim, öldürmek değil.” Than, Reseph’in mührünün onarılabileceğini öğrenmişti. Ancak onu belli bir zamanda, özel bir hançerle bıçaklamalıydı. Sorun “zaman” kısmını tam olarak çözememiş olmasıydı.

“Her neyse. Sadece bir şeyler yap. O ruhlar benim hayat kaynağım. Onlara ihtiyacın var.”

“İhtiyaç? Gerçekten? Büyük, kötü dik saçlı şeytan “ihtiyaç” mı diyor?”

“Evet, ihtiyaç.” Hades çıplak göğsünü sıvazladı. “Defol.”

Than gözlerini kapattı. “Bu daha iyi.”

Than’ın içindeki titreşim büyük bir açlığa dönüştü. Kan kokusunu aldığında gözlerini açtı. Hades, Than’ın yanında duruyordu ve elinde bıçak vardı. Kesik bileğinden kan akar-ken, sekiz aydır orada bekleyen açlık Than’ın dişlerinin çıkmasına neden oldu.

Hades’in üzerine atladı, ama adam onu ensesinin arkasından yakaladı ve kanayan bileğini ağzına dayadı. Bedeni öfkeli açlık ve hayvansal içgüdüleri tarafından ele geçirilirken Thanatos bilincini kaybetti.

“Of, kahretsin.” Hades’in kaba sesi Than’ın kulaklarında sadece vızıltıydı.

Bu noktada adamın kolunu parçalayıp parçalamadığı pek de umurunda değildi. Şu anda önemli olan tek şey içindeki boşluğu doldurmaktı. Çünkü boş olduğunda çok fazla ölüme neden oluyordu. Than’ın şansına, Hades onun ihtiyaçlarını bilen sayılı insanlardan biriydi. Ancak ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonunda Hades kolunu çekip kendini kurtarana kadar zaman çok renkli halkalar halinde ilerledi. Than ağaca yaslandığında bedeni enerji dolmuştu. Açlık gitmişti, ama kafatası-

nın derinliklerinde o artan tehlike titreşimi devam ediyordu. Sanki ona sinyal veriyor, gitmesi için bağıırıyordu.

“Teşekkürler dostum.” Ayaklarını hareket ettirerek Than kaslarını gevşetti. Aylardır kullanmadığı için onları deniyordu. Göz ucuyla yanmış ormanda bir hareket gördü ve dakikalar içinde iyi bir antrenman yapacağını anladı.

Misafirleri vardı.

“Önemli değil. Sana borçluyum.”

Gölgelerden çıkan yaratıklardan gözünü ayırmadan, Than sıradan bir hareketle boynundaki hilal şeklindeki yara izine dokundu. Anında kemikten zırhı üzerindeydi. Ardından tırpanını çağırdı. “Birden fazla. Sana bir sürü ruh gönderdim aşağılık herif.” Şimdi ise daha da fazlasını gönderecekti.

“Evet, siktir.”

“Sevişemem” şeklindeki sıradan cevabını verecekti, ama hatırladı. Yapabilirdi. Regan ve ihaneti sayesinde bunu yapabileceğini biliyordu. Ancak Hades erkekti ve Than o kadar çaresiz değildi.

Ama güdü oradaydı, O kadar güçlüydü ki Ares’in hissettiklerine benzetti. Eğer rahatlatılmazsa ölüm ve yıkımla sonuçlanacak bir gerilim.

O halde Thanatos’un zarlar yerine D&D havasında olması güzel bir şeydi.

“O halde, artık felçli olmadığına göre ne yapacaksın?”

“Öncelikle, şu arkadaki şeytanlarla düşmüş meleği öldüreceğim.” Boğazındaki akrep dövmesi ensesini sokmaya başladı. Kuyruğu bir nabız gibi hareket ederek Than’e ölümün ona ne ifade ettiğini hatırlatıyordu. Asla kaderle tartışmadan, tırpanını geniş bir şekilde sallayarak şeytanlardan ikisinin kafasını koparttı. Arkasında duran Hades’e baktı. Sanki bu aksiyonun yanına patlamış mısır isteyen biri gibi görünüyordu. “Ardından da bana ihanet eden kadına aynısını yapacağım.”

Üç

Regan yere oturarak az önce onu tehlikeden kurtaran, ancak birazdan başka bir tehlikenin kollarına atacak olan vampiri izledi.

“Beni Thanatos’a götüremezsin. O hapis...” “Aptal kadın. Seni o dönene kadar kalacağın hücrene götürüyorum. Birkaçımız onu geri getirmek için bir plan yaptık.” Sesi daha yumuşak gelmeye başladı. “Ve bilmen gereken bazı şeyler var, burada dile getiremeyeceğim uyarılar...” Ağzından kanlar fışkırdı ve ileri sendeleyerek kürsünün üzerine düştü.

Bir ok göğüs kafesini delmişti.

“Ondan uzaklaş!” Regan’ın sadık Kıdemlilerinden olan Lance onlara doğru koştu. Bir elinde ok, diğer elinde ahşap kazık vardı. Regan’a hamileliğinin son dönemlerinde yardımcı olmak için merkeze taşınan Suzi de dâhil diğer Gardiyanlar arkasından geldi. Yan girişten Kıdemli Kynan ve Decker kapıları kırdılar.

“Onu öldürmeyin!” Regan bağırmasına rağmen, Lance onu dinlemedi ve kazığı vampirin kalbine sapladı.

“Kahretsin, Lance!” Vampir küle dönerken Kynan Lance’in yanına geldi. “İşleri bu şekilde halletmeyiz.” “Siz işleri bu şekilde halletmezsiniz. Aegis’teki herkes senin düşmana temiz şekilde yaklaşma önerini benimsemedi.”

Suzi, Regan’ın yanına çömeldi. “İyi misin? Doktoru çağırمامı ister misin? Oh Tanrım, senin yanında olmalıydım...” “Ben iyiyim.” Regan onu sakinleştirmeye çalışıyordu, ama Suzi ellerini sıkıyordu. Her hücrelerinden endişe sızıyordu. “Ama eminim ki, senin şu ballı papatya çaylarından bir fincan güzel gider.” Suzi, yardım edebileceği için minnettar olmuş halde sırtıttı. O kalkarken Regan yerde kaldı. Düşüncelerini ve nefesini toparlamaya çalışıyordu. “Thanatos’un vampirleri neden buradaydı? Buraya nasıl girdiler?”

Başka bir Kıdemli olan Juan geriye kalanları tekmeledi. “Onları birkaç hafta önce yakalamıştık. Gündüz yürüyenleri kendi gözlerimizle görmeliydik. Bir şekilde hücrelerinden kaçmışlar.” “Sizi aptallar. Thanatos’u yeteri kadar incittiğimizi düşünmüyor musunuz?”

“Biz Atliya bunu yapmadık.” Lance’in yüzündeki ifade o kadar gevşekti ki onu tokatlamak istedi. “Onları gündemimize getiren senin raporundu. Onları incelemek zorundaydık.”

Oh, kahretsin. Bir kez daha, farklı bir şekilde Thanatos’un başını yakmayı başarmıştı. Suçluluk duygusu öfkeye dönüştü ve bunu Lance’e yöneltti.

“Kıyamet kapımızda ve sen zamanını vampirlerle mi harcadın? Çok güzel.”

Lance geri çekildi. “Jarrod geçen yıl öldüğünde vampir uzmanlığını devralmak için gönüllü olan sendin. Yeni bir tür bulduğunda onu incelemek isteyeceğimizi bilmen gerekliydi. Şimdi ağlamaya başlamayacaksın, değil mi?”

Tanrım, bunu yapmasından nefret ediyordu. O ve Kıdemlilerin birkaçı kadın olduğu için en ufak şeyde gözyaşlarına boğulacağını düşünüyordu. Regan’ın Sigil terfisi masaya yatırıldığında olumsuz oy verenler de onlardı. Şimdi ise her fırsattan faydalanarak onlar kadar becerikli olduğunu göstermeye çalışıyordu. Üzerine atlama fırsatını bulamadı, çünkü Kynan araya girerek dikkatleri tekrar konuya çekti.

“Parçalayın.” Kynan bıçağını belindeki kınına geri soktu. “Yeni türler için belli ameliyat prosedürlerimiz var ve bu yakalama planlarından diğer Kıdemlileri haberdar etmeyi de içeriyor. Ama parçalamayı içermiyor.” “Küçük şeytan ailenle oldukça mutluydun. Birkaç kan emiciyi yakalamayı önemli bir sorun haline getirmek istemedik.” Juan küçümseyici gözlerini kaçırma zahmetine bile girmemişti.

Regan öfkeyle bağırma arzusunu bastırdı. “Atlı bunu da bir ihanet olarak görürse? Bunu düşündünüz mü?” Regan ve Thanatos arasında olanlar yüzünden Aegis’in Limos ve Ares ile olan ilişkisi zaten zayıflamıştı. Bu işleri daha da berbat hale getirebilirdi.

“Atlının ne düşüneceğinden ziyade yaklaşmakta olan Kıyamet için endişeleniyorum. Ancak vampirlerin kaçabilmiş olması gerçekten can sıkıcı. Başka kaçakların olup olmadığını görmek için hücreleri kontrol edelim.” Lance başıyla Juan’ı çağırdı.

Giderlerken Decker arkalarından baktı. “Umarım sizi yerler.”

“Nasıl hissediyorsun?” Kynan elini uzattı, ama Regan elini tutmadan kendi başına ayağa kalktı. Bu akşam yeterince temas kurmuştu.

“Şaşırtıcı derecede iyi hissediyorum.” Ufak bir ayak kamburgalarından tekmeleyince kasıldı. “En azından tekmelenmediğim zamanlarda.” Kynan deri ceketini açarak tüm bir şeytan ordusunu öldürmeye yetecek bombaları ortaya çıkarttı. “Hamileliği sırasında Gem de aynısını söylemişti.” Ky’ın kızı Dawn neredeyse bir yaşına basacaktı. Tüm dünya üzerindeki siyah saçlı en tatlı canlıydı. Regan doğuracağı çocuğun saç rengini merak etti. Birkaç ay önce erkek olduğunu öğrenmişti. Kendi saçları koyu kahve, Thanatos’un saçları ise sarıydı. “Bunun hakkında daha önce konuştuğumuzu biliyorum, ama hamilelik konularından konuşmak istersen Gem dinlemeye her zaman hazır.”

Ugh. Juan, Regan’ın deneyimlerini paylaşabileceği ya da akıl danışabileceği bir annesi olmadığını söylediğinden beri rahatsız bir durumdaydı. Hayır, annesi Regan’ı doğurduktan sonra intihar etmişti. “Şeytanların ele geçirdiği sevgilisinin

kendisini hamile bıraktığını öğrendiği an kendini öldürmediği için kendini şanslı hissetmelisin.” Lance’in espri anlayışını hiç sevmiyordu.

Tam bir pislikti.

Regan kibar bir gülümseme takındı. “Teşekkürler Ky. Ama böyle iyiyim.”

“Teklif hala geçerli. Bir sonraki doktor randevun ne zaman?”

“Yarın. Dr. Rodanski bebeğin boyutları konusunda endişeli. Bu yüzden bir ultrason kontrolü daha yapacak ve normal doğum yerine sezaryenin daha iyi olup olmadığına karar verecek.”

“Belki de ...”

“Hayır.” Yeraltı Hastanesinden şeytan bir doktorun ona bakmasını önermeden önce Kynan’ın lafını kesti. Kıyameti önlemek için şeytanlarla çalışmak başka bir şeydi, ama birinin ona direkt dokunmasına izin vermek?

“Regan, bedeninin ilaçlara aşırı tepki gösteriyor. İlaç ve narkoz olmadan sezaryen yaptırılmazsın.”

“Rodanski bir yolunu bulacağını söyledi.” Bunu umuyordu. Çünkü önceden Yeraltı Hastanesinde eski doktor olan Ky’in söylediği önemli bir konuydu. Bebeğin doğumu tehlikeli olabilirdi. Yine de, şeytan doktorlar ve onların alternatif terapilerine hazır değildi.

Midesi öyle bir guruldadı ki Decker bile duydu. “Yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?”

“Sırt çantanda çikolatalı süt olduğunu sanmıyorum.” Aslında sağlığına çok dikkat ederdi, ama bu hamilelik çikolatalı şeylere düşkün olmasına neden olmuştu.

“Bu şey seni öldürecek.”

Thanatos’un görüntüsü birden gözünün önüne geldi. Hayır, ölümü çikolatadan olmayacaktı.

“Yani, sabahın bu saatinde neden burada olduğunuzu bana söyleyecek misiniz?” Adamlar bakışlarını kaçırırken midesi bulandı. “Ne oldu?”

Çağrı cihazları çalmaya başladı. Üçü de aynı anda. İlk yarıt veren Decker oldu. “Bu Lance. Lanet olsun. Şeytanlar serbest kalmış.”

Anında Ky ve Decker silahlarını çekerek Regan’ı arkalarına aldılar. “Neler oluyor? Thanatos’u uyandırma işini tartışmak için toplanmasaydık, Regan ölmüş olacaktı.”

Regan kürsüyü o kadar sıkı yakaladı ki tırnakları ahşabın içine girdi. “Onu uyandırmayı mı düşünüyordunuz? Şimdi mi?” “Uzun hikâye, ama evet. Yeni bilgilere ulaştık. Onu hemen uyandırmayı düşünmek zorundayız.” “Bunun için biraz geç kaldınız Aegis.” Kapıdan gelen derin ve titreyen ses Regan’ın tüm kanının çekilmesine neden oldu. Toplantı salonu girişinde duran Thanatos’u görmek soğuk terler dök-

türdü. Bedeni etrafa öyle bir tehlike saçıyordu ki, zırhı bile bunu saklayamıyordu.

Ve Regan kâbuslarının gerçek olacağından şüphe bile etmiyordu.

Dört

Regan nefes alamıyordu. Yutkunamıyordu. Tek yapabildiği ölüme bakmaktı. Gerçekten, Ölüm tam karşısında duruyordu. Thanatos onu öldürecekti. Sarı gözleri üzerindeydi, ama konuşmaya başladığında Ky ve Decker'ı hedef aldı. "Bizi yalnız bırakın."

"Beni dinle Thanatos. Eğer birinden intikam alman gerekiyorsa o ben olmalıyım." Kynan araya girmeye cüret etmişti,

"Kapa çeneni." Than'ın sesi kürsüde yankılandı. Sanki hoparlöre bağlıydı. "Son uyarım. Gidin."

Onlara doğru ilerlerken botları halı kaplı zeminde yankılanıyor, zırhındaki kemikler birbirine çarpıyordu. Belinden sarkan kılıcı ise Regan'ın hatırladığından daha korkutucu görünüyordu.

"C'henneme git." Decker daha fazla susamamıştı.

Regan uyarı anlamında Deck'in omzunu tutmak istedi, ama çok geç kalmıştı. Thanatos'un etrafında gölgeler yükseldi. Öldürdüklerinin ruhları. Zırhında bulunan hücrelerinden dışarı çıktıklarında ölümcül kâbus silahlarına dönerlerdi. Regan bununla tekrar karşılaşmayı hiç istemiyordu. Düşen melekler dışında kimseden hasar almayan Kynan'ın öldürebileceklerinden emin değildi, ancak Decker kesinlikle kolay avdı.

Kendisi de öyle. Saldıran bir ruha karşı kendini savunma ya da birinin içindeki ruhu çıkartma yeteneği hamileliğinden etkilenmiş görünüyordu. Bunu kaybetmek kısa süre önce işine gelebilirdi. Şimdi ise tahmin edemeyeceği kadar savunmasız kalmasına neden olmuştu.

"Git." Gözlerini dönen ruhlardan ayıramıyordu. "Bana bir şey olmaz." En azından öyle umuyordu. Bu konuda şüpheliydi. Ama Decker'ın ölümünün sorumluluğunu kaldırmazdı. "Gitmiyoruz."

Thanatos güldüğünde Regan titredi. "Az önce düşen bir melek öldürdüm." Elini ileri doğru uzattığında ruhlardan biri ışıklı kanatlarını açarak Kynan'a yöneldi. Görünmez zincirlerle bağlanmış gibi birden durdu. "İçindeki hayatı anında çekebilir insan." "Kahretsin. Çocuklar gidin. Koridorda durun, ama lütfen... Gidin!"

Ky ve Decker inatçı bakışlar attılar, ancak sonunda yürümeye başladılar. Ky kapıya vardığında arkasını döndü ve Atlıya ölümcül bir bakış attı. "Beş dakikanız var."

Beş dakika? Thanatos'un onu saniyeler içinde öldürebileceğini düşünürse, bu sonsuzluk demekti. Ky ve Decker çıktığı anda, Thanatos saldırdı. Kolunu boğazına dayayarak onu duvara yapıştırdı. O çok kullanışlı Atlı hançerine bile ulaşamıyordu.

"Bana ihanet ettin."

"Lütfen."

"Lütfen." Sesi vahşice çıkıyordu. Kısık. Şeytani. "Tekrar söyle. Sana yardımı olmaz, ama seni öldürmeden önce bana yalvarmanı istiyorum."

Kendi hayatı için asla yalvarmazdı, ancak bebeği için her şeyi yapardı. Dudakları yaladı. Dili kupkuruydu. "Lütfen bunu yapma."

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve dudaklarında pislik bir gülümseme belirdi. "Korkunun kokusu baş döndürücü. Bağlı ve umutsuz olmak nasıl hissettiriyor Regan?" Korkunç. "Bana ne istiyorsan onu yap. Ama, ama lütfen bebeği incitme..."

Gözleri birden açıldı. Bir süreliğine sadece yüzüne baktı. "Bebek?" Nasıl olurda karpuz yutmuş gibi görünen karnını gözden kaçırmıştı? Hakkında konuşulduğunu anlamış gibi bebek tekmeledi ve Thanatos aşağı baktı.

"Ama nasıl...?" Thanatos uzaklaştı. Gözleri kocaman açılmış şekilde göbeğine bakıyordu. "Ne zaman? Babası kim?"

Şimdi çok dikkatli davranmalıydı. Plan bebeğin doğmasını beklemek ve sonrasında Thanatos'a söylemekti. Eğer öldürme içgüdüleriyle Regan'ın peşinden gelirse, en azından bebek güvende olacaktı. Ama şimdi... Ne yapacağından emin değildi. Her zaman çabuk plan yapabildiği için bu çok garip hissettiriyordu.

"Beni dinle..."

"Kim?"

Derin bir nefes aldı. "Kynan burada olsa daha iyi hissedebilirdim..."

"Kynan?" Thanatos derinden hırladı ve Regan dişlerinin parladığına yemin edebilirdi. "Babası Gardiyan mı? Sana dokunmaya nasıl cüret etti?"

Cüret? "Hayır..."

"Kynan!" Kükresi tüm binayı salladı. Kılıcı elindeydi ve ruhlar ayaklarının dibinde dönüyordu.

"Kynan değil," Zorla konuşuyordu ama Than dinlemiyordu.

"Kynan artık ölü biri."

"Thanatos! Sağır bir Atlıdan başka bir şey değilsin. Babası Kynan değil. Sensin." Elini göbeğine götürdü. "Bebek senin."

Thanatos çarmıha gerilmenin sadece bir ifade olmadığı zamanları görmüştü. Bundan kaçınmayı da başarmıştı. Şu ana kadar.

Şimdi ise uyuşmuş bir şekilde Regan'ın göbeğine bakıp, aptal gibi orada dikilirken bunun ne demek olduğunu anlıyordu. Gözlerini kaldırarak eskisine göre daha büyük görünen göğüslerine baktı. Oradan ince boynuna ve sonunda el göğüslerine. Hatırladığı kadar güzellerdi. Parlak, ateşin ardında bir savaşçının soğuk buzu gibi. Ancak aynı zamanda korkuyla titriyorlardı. Kadının aptal olmadığının kanıtı.

Toplantı odasına girerken onu öldürmeye kararlıydı. Şimdi ise sadece bir içki istiyordu.

Baba olacaktı.

Bekaretini babalıkla bozmuştu.

Kapı ardına kadar açıldı. Ky ve Decker silahları Than'a doğrultulmuş bir şekilde içeri girdiler. Mermiler zırhını delmez ya da onu öldürmezdi. Ama açık beden parçalarına denk gelirse oldukça can yakarlardı. Kafası gibi.

"O silahları ateşlerseniz, bu binadaki her Gardiyan bunun bedelini öder."

"Sorun çıkmasını istemiyoruz. Sadece git."

"Gitmek mi?" Zırhındaki ruhlar binlerce ufak hortumlar gibi dönerken Than kahkahalara boğuldu. Binlerce? Neden bu kadar çok vardı? Önemli değildi. Özellikle de şu anda.

Bağırmaya fırsat bulamadan Regan'ı kolundan yakaladı. "Gideceğim. Ama o da benimle gelecek."

Decker parmağını tetiğe yaklaştırdı. "İmkânı yok."

"Önemli değil. Bir sorun yok." Regan hemen araya girmek zorunda kalmıştı. "Kendine çok güveniyorsun, değil mi?" Ancak Regan'ın rengi attığında kendini bir pislik gibi hissetti.

"Regan bizi korumak zorunda değilsin." Kynan bir adım yaklaştı ve Decker onunla hareket etti. Bedenleri antrenmanlı bir uyum içindeydi. "Bu konuda konuşabiliriz Atlı."

"Kardeşlerimi çağırana kadar beni oyalamak için mi? Hiç sanmıyorum." Regan'ı kürsünün diğer tarafındaki kapıya doğru sürükledi ve kapıyı açtığında ardında bir düzine Gardiyan gördüğüne şaşırmadı. Hepsı tepeden tırnağa silahlanmış onu bekliyordu. Şey, bir kadın hançer ve kötü görünen bir fincan tutuyordu.

"Hareket eden ilk kişi ölür. İkincisi ise hepinizin ölümüne neden olur."

Regan sabit bir şekilde yanında durmaya devam etti. "Herkes geri çekilsin. Kendi nizamla gidiyorum."

Biri dışında hepsi itaat etti. Ona karşı zayıf bir bıçak salamaya cüret eden salak ise Thanatos'un zırhından ne kadar çabuk ruh çağırabildiğini öğrendi. Diğer Gardiyanlar ise, ruhu çıkartılırken bir insanın ne kadar çok çığlık attığını öğrendiler.

"Kes şunu!" Regan'ın sesi çok geç gelmişti.

"Onları uyarmıştım. İkinci bir şans verme havamda değilim Regan. bunu aklından çıkartma."

Merkezden çıktıkları an Than bir kapı açtı ve Regan'ı içine itekledi. Grönland'da özellikle kapı açmak için saklı tutulan bir yere çıktılar. Eşyalar bir insanın yanında ya da tepesinde cisimleşirse, o insanı parçalarına bölme eğilimi gösteriyorlardı.

Karanlıkta rüzgâr uğuldadı. Kırsal topraktaki titreşim, yankılardaki okyanusun ve kulübe içinde yanan ateşin dumanını taşıyordu. Çime bastığı an Regan'ın at kuyruğu sallandı. Yanakları soğuk esintiden dolayı pembeleşmeye başlamıştı. Yaz aylarında olabilirlerdi, ama hala soğuk, bulutlu ve nemliydi.

"Neden buradayız?"

Bileğinden yakaladı ve kapıya doğru sürükledi. "Burada yaşıyorum."

"Bunu biliyorum. Ama daha az göz önünde olan bir yere gitmek isteyeceğini düşünmüştüm. Özellikle de beni kaçırdığın ve bir Gardiyanı öldürdüğün için tüm Aegis peşine düşmüşken."

"Yanlış düşünmüşsün." Kapıyı tekmeyle açtı ve anında vampir hizmetkârları koşarak geldi.

“Sahip!” Viktor’un karanlık gözleri sonuna kadar açılmıştı ve yüzünde aptal bir sırıtma vardı. “Geri döndünüz. Bilmiyorduk. Hazırlık yapmadık...”

“Önemli değil. Seninle konuşmaya sonra geleceğim.” Regan’ı taş merdivenlerden aşağı, zindanlarına indirdi. Yolun yarısında kucagina alarak onu taşımaya başladı. Garip bir şekilde, göbeğinin zırhına değdiği yerlerde sıcaklığı zırhını geçerek tenine ulaşıyordu.

“Beni bırak.” Kollarında çırpınmaya başlayınca Than bir küfür salladı ve onu incitmemeye çalışarak daha sıkı tuttu.

“Kes şunu. Kendini ya da bebeği inciteceksin.” Gümüş bir şimşek çaktı ve Than bıçak yanağını çizmeden onu yakaladı. Bileğini çevirerek Regan’ın bıçak üzerindeki hâkimiyetini bozdu ve taş zeminde yankılanmasına neden oldu. “Dur tahmin edeyim. Cehennem köpeği zehrine batırılmış? İyi deme.”

“Aynı zamanda yer bulma büyüsü de yapıldı. Aegis beni izleyebilecek.”

“Tabi. Zaten seni nasıl aldığımı gördükten sonra benim evime geldiğimizi tahmin etmemişlerdir.”

Dişlerini eline geçirince Than sendeledi ama ilk hücreye varana kadar onu indirmedi. Tekrar ısırmasına fırsat vermeden hızlıca onu hücreye soktu. Isırmaya karşı değildi, sadece bunun için daha iyi zamanlar vardı.

Oh, şuna bak. Daha bir defa seviştin ve her şeyi seks ile bağdaştırıyorsun.

“Beni böylece burada mı bırakacaksın?”

Hücrenin kapısını kapatırken arkasına bakmadı. “Evet.”

Solgun yanaklarında kırmızı noktalar oluşmaya başlayınca kendine sarılarak çıplak kollarını ovmaya başladı. “En azından bir battaniye alabilir miyim?”

Kahretsin. Şimdi kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. Ferah beyaz bir bluz, haki rengi şort ve çıplak ayaklarıyla yaza uygun giyinmişti. Ama yılın bu zamanlarında burası dondurucu olurdu. Bu onu etkilemese de, o bir insandı. Hipotermi geçirebilirdi. Bunu önemsememeliydi. Aslında, önemsemiyordu da. Ama bebeği hala onun içinden öylece ölmesine izin vermeyecekti.

“Pekâlâ?” Than aslında onu tekrar yukarı çıkartmayı düşündüğü için hiçbir şey söylemeyince, Regan iç çekti. “Bak, kızgın olduğumu biliyorum...”

“Kızgın mı? Beni uyuşturdun, bağladın ve bekâretimi aldın. Ardından beni o kadar sinirli bir şekilde bıraktın ki kardeşlerim beni sekiz ay boyunca hapis tutmak zorunda kaldı. Kızgın hissettiklerimin yanından bile geçmiyor. Kıyameti başlatmaya mı çalışıyordun? Aegis ne yaptığını biliyor mu, yoksa onlar da mı bu işin içindeler?”

“Senin hapis tutulduğunu bilmiyordum Than. Yeteneğim üzerindeki kontrolümü kaybettim ve sana saldırdığını fark

etmedim. Ayrıca sana ilaç vermedim. Yani, tamam uyuşturulmuştum, ama bu benim fikrim değildi. Bana o şarabı senin vampirlerinden biri verdi.” “Vampirlerimden hiçbiri bana ihanet etmez.”

“Şey, bunu söylemekten nefret ediyorum, ancak biri etti.”

“Neden?”

“Belki de senin somurtkan kıcından sıkıldı ve sevişmeye ihtiyacın olduğunu düşündü. Ben nereden bileyim?”

“Benim için seksin olanak dâhilinde olmadığını biliyorlardı. Bunu yapmış olamazlar.”

“Tamam. Her neyse. Ares ya da Limos’a sor. Onlar biliyor. O şarap beni de uyuşturdu.” Gözlerini kapattı ve göbeğini okşadı. Ne yaptığının farkına bile varamadan Than hücreden içeri girmiş onun omuzlarından tutuyordu.

“İyi misin? Bir sorun mu var?”

Şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. “Sadece bir tekme. Midilli oldukça aktif.”

“Midilli?”

Bu sefer daha yumuşak, kadınsı bir şekilde yanakları kızardı. “Şey, sen bir Atlısın. Babası. Yani... Şey... Midilli.”

Bunun üzerine gülümsemek istedi, ama ondan nefret ettiğini hatırladı ve ifadesinin sabit kalması için kendini zorladı. “Sana battaniye getireceğim.” Kapıya doğru yöneldiğinde Regan kolundan tutarak onu durdurdu.

“Tuvaletim geldi.”

Başıyla köşeyi işaret ederken suratına bakmadı. “Orada bir tas var.” “Gerçekten mi? İyykk.” Kilden yapılmış vazoya korku dolu gözlerle baktı.

“Günümüz insanlarını çok şımarttılar. İnsanların tuvaletlerden önce nereye yaptıklarını sanıyorsun?”

“Umurumda değil. Bizim tuvaletlerimiz var ve onları kullanmayı tercih ederim. Üstelik buna oturmaya kalkarsam, bir daha ayağa kalkamam.”

“İyi. Berbat bir mahkûmsun, bunu biliyorsun değil mi?” Tekrar yukarı, kendi banyosuna götürürken, mantıklı davranıp çenesini kapalı tuttu.

Onu nereye götürdüğünü anlayınca tam kapının önünde durdu. “Şey...”

“Zindanları mı tercih edersin? Senin tercihin.”

Gözleri ışıldadı ve yanında geçti. “Burası idare eder.” Sanki otelde kalan biriydi ve kapıcıyı gönderiyordu.

“Bir şey yapmayı düşünme Regan. Kapıda bir koruma duracak.”

“Beni ne zamana kadar burada bırakacaksın?”

“Seninle ne yapacağıma karar verene kadar.” Eğilerek direkt gözlerinin içine baktı. “Ama şu konuyu kesinleştiririm: hayatın artık benim.”

Beş

Regan'ın kaçırılmasından bir saat sonra bile Aegis Merkezi karmaşa içindeydi. Kynan karısı ve kızıyla buluşarak Yeraltı Hastanesinde gerçekleşen haftalık aile toplantısı katılmak için New York'a doğru yola çıkmalıydı.

Bugün Kynan geç kalacaktı. Kahretsin, yetişebilmesi bile bir mucize olurdu.

"Bu vampir ve şeytanlar nasıl kaçtı ve Atlı merkezimizin yerini nasıl buldu?" Aegis Kıdemlilerinden olan Ian bağııyordu. "Binlerce yıllık tarihimizde hiç bulunmamıştık. Ne oldu?"

Kynan, Aegis merkezinin tarih boyunca neredeyse on defa düşmanlar tarafından belirlendiğini ve yerlerini değiştirmeleri gerekirken sabit kaldıklarını belirtmek istedi. Ama sessizliğini korudu. Ian, herhangi tartışmada geri çekilmeyecek bir baş belasıydı. Kynan ise tartışma havasında değildi.

Davranış problemi olan diğer Kıdemli Chad, Kynan ve Decker'a döndü. "Nasıl olur da o aşağılığın buradan Regan ile elini kolunu sallayarak çıkmasına izin verirsiniz?"

"Senin de öne çıktığını hatırlamıyorum." Normalde geride kalan Texas şivesi, Decker'ın her sözcüğünde duyuluyordu. Ne kadar çok sinirlenirse, yüzü o kadar kızarıyordu.

"Atlı Kynan'a dokunamazdı," Chad suçlayıcı bir bakış attı. "Bir şeyler yapmalıydın."

"Thanatos benimle başa çıkmak için hazırlıklı gelmişti." Bunu söylemek bile canını yakmıştı. Herif düşen bir meleği öldürecek kadar akıllıydı. Bunun ruhunun kendisine zarar vereceğinden emin değildi. Ancak kendisinin ya da başkasının hayatını şansa bırakmayacaktı. Özellikle de Regan'ın.

"O halde şimdi ne yapıyoruz?" Decker herkesin suratına baktı.

Ky kahve makinesine baktı. Kafein alıp almaması gerektiğinden emin değildi. Uzun bir gün olacaktı. "Valeriu, Lance ve Juan İngiltere'de yeni bir merkez için alan bakmaya gidiyor." Artık Thanatos merkezlerini bildiği için, mührünün kırılması durumunda içindeki tüm kütüphane, sır, eşya ve silahlar tehlikedeydi.

"Hey!" Suzi kapıdan içeri daldı. Regan'ın kaybolduğu zamandan daha heyecanlı davranıyordu. "Burada başka bir Atlı var. Sanırım Savaş."

“Ares.” Kynan hiçbir zaman bu insanlara Atlıların sadece mühürleri kırıldıktan sonra Savaş, Ölüm ve Kıtık olarak isimlendirileceğini öğretememişti. “Tam zamanında.”

lan’ın yeşil gözleri neredeyse dışarı fırlayacaktı. “Başka birine bizi nasıl bulacağını mı anlattın? Neden binanın tepesine ışıklı bir tabela asıp Yahoo adresini güncellemedi?”

“Thanatos hala buradayken çağırdım onu. Kardeşini sakınlendirebileceğini ummuştum.”

Bu aptallar kesinlikle Atlılarla birlikte çalışmanın önemini anlamıyordu. Salgın ile başa çıkabilecek tek varlık onlardı. İnsanlar onları sinirlendirirse savaştan çekilebilirlerdi. Kendi evlerinde yaşamlarına devam eder, insanların Salgın ve şeytanlarla kendi başlarına savaşmalarını izlerlerdi.

“İyi plan. Belki de sen...”

Geniş bir el Suzi’nin omzundan tutup nazıkçe kenara çekince, Chad’in sözleri yarım kaldı. Ares kapının boyundaydı. İçeri girerken geniş omuzları kapı çerçevesine sürtünmüştü. Deri zırhlı bir devdi.

“Kardeşim nerede?”

Kynan kadim savaşçıyı yarı yolda karşıladı. “Gitti. Regan’ı da yanında götürdü.”

Ares’in etmediği lanet kalmadı. “Nasıl davranıyordu?”

“Kuduz aşısına ihtiyacı varmış gibi. Gardiyanlarımızdan birini öldürdü.”

“Sadece birini mi? İyi gününe denk gelmişsiniz.”

Ares muhtemelen haklıydı. Than hepsini parmağının ucuyla öldürebilirdi. “Bir süre daha etkisiz kalacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Anlaşmıştık insan.”

“O halde nasıl serbest kaldı?”

“Bilmiyorum.”

Kynan elini yüzüne götürdü. “Çok yardımcı oldun.” Ares gözlerinin içine bakıyordu. “Sadece Regan’ı bize geri getir.”

“Elimden geleni yaparım.” Ares topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıkmak için yürümeye başladı. Decker ona seslenince olduğu yerde durdu.

“Kardeşin. Ona zarar vermez, değil mi?”

Ares’in geniş omuzları yavaşça inip kalktı. Sanki derin, rahatlatıcı bir nefes alıyordu. Konuşmaya başladığında sesi aldatıcı şekilde yumuşaktı.

“Umarım vermez. Kendi ve insanlığın geleceği için, umarım vermez.”

Büyük salonda yürürken Thanatos’un göğsü sıkışmıştı ve elleri titriyordu. Vampirleri ona yemek ve içecek getirmeye çalışmıştı. Kitap isteyip istemediğini sormuşlardı. Styx’in tüylerini fırçalamaları gerekip gerekmediğini ima etmişlerdi. Ve şu anda bir tanesi boğazına kendi elleriyle açtığı yarayı sunmak için diz çökmüştü.

“Alın efendim.” En eski gündüz yürüyeni ve Thanatos ile neredeyse dört yüz elli yıldır birlikte olan Arthur beklenti dolu bakışlarla duruyordu.

Kahretsin. “Çoktan beslendim.”

“Bir şeyler yapmama izin verin.” Arthur yalvarıyordu. Hizmet etme arzusu insanı delirtirdi. Than’ın yokluğu ona zor gelmiş olmalıydı. “Regan’ı kontrol etmemi ister misiniz?”

Kimse Regan’a yaklaşılamazdı. En güvendiği hizmetkârı bile. Belki mantıksız bir karardı, ancak şu an Than mantık dâhilinde davranmıyordu. Arthur’u ayağa kaldırdı. “Eğer benim için bir şey yapmak istiyorsan, yerdeki kanını temizle.”

Vampir kafasını salladı. “Hemen.” Yapacak bir şey olduğu için mutlu görünüyordu. Hepsinin mutfakta gergin bir biçimde Thanatos’un patlaması beklediklerinden emindi.

Patlamaya yakındı. Regan’dan uzaklaşmasının nedeni buydu. En büyük tetikleyici oydu.

Şöminenin önünde durup yumruklarını rafın üzerine dayadı ve dans eden alevleri izledi. Beyninde binlerce düşünce vardı ve odaklanamıyordu. Ne zaman birini yakalasa, diğeri araya giriyordu. Aklında bebekten Regan’a, Aegis’ten kardeşlerine kadar çok fazla soru vardı.

Tüm dünyadaki ölümler yüzünden bedeninin titremesi de hiç yardımcı olmuyordu. Milyonlarca bıçak derisinin altındaki kaslara batıyormuş gibi hepsini hissedebiliyordu. Ölüm

alanlarına kapı açıp, hala hayatta kalanları öldürme isteği ise Regan’ın varlığı yüzünden artıyordu.

Bundan önce de, her zaman ölüm ve yıkım için çalışmıştı. Bu karanlık istek hala oradaydı. Nabız gibi atan, kötücül arzu. Ama şimdi sevişmek de istiyordu. Regan’ı yere yatırıp şiddet için enerjisi kalmayana kadar onun içine girmek istiyordu.

Ona sahip olduğu gece Regan içindeki bir şeyi uyandırmıştı. Üstelik yeniden uyutmanın imkânı yoktu.

Ayak sesleri yankılandı... Ağır olmaları Ares’in geldiğini gösteriyordu. Üstelik zırlıydı. Daha fazla ayak sesi. Daha yumuşak. Ancak cehennem köpeğinin pençelerinin özel sesini de duymuştu.

Than kılıcını çekerek etrafında döndü. “O köpeği benden uzak tut kardeşim.”

Ares’in ifadesi taş kadar sertti. “Regan nerde?”

“Cehenneme git.” Daha genç olmasına rağmen antilop boyunda olan siyah cehennem köpeği dişlerini çıkartarak bir adım attı. “Hal’ı uzak tutmanı söyledim.” Yapmak istediği son şey köpekle savaşmaktı. Eğer Cara’nın değerli köpeğini incitirse, Cara onun canına okurdu.

“O zaman benimle Yunanistan’a geri dönmelisin.”

“Beni tekrar kilitleyebilmen için mi? Hayatta olmaz.”

“Bu senin iyiliğin için.” Ares’in sesi, sanki kardeşini kıltirmek önemli bir şey değilmiş gibi sakın çıkıyordu. Gerçi Ares her zaman bir asker olmuştu. Doğduğundan beri bir savaşı kazanmak için her şeyi yapması için eğitilmişti. Her bedeli ödemesi için. Bu kardeşinin hayatı bile olsa. Ares, Salgın’a bir son vermek için tamamen hazırды. Bu yüzden kardeşini esir tutmak onun için zor olmamalıydı.

“Kendi iyiliğim için mi? Sekiz ayımı kendi zihnimde hap-solmuş şekilde geçirdim. Sıkıntıdan delirecektim.”

“Sana bu yüzden televizyon verdik. Filmler. Müzikler. Limos ve Cara sana kitap okudu...”

“Bunun yeterli olduğunu mu düşünüyorsun? Kendi gözlerini çıkartmak istemeden önce kaç bölüm Jersey Shore izleyebileceğini biliyor musun? Ben biliyorum ve tahmin ettiğinden çok daha az.” Than derin bir nefes aldı ve yavaşça yürümeye başladı. Çünkü farklı bir hareketi çok fazla kan dökülmesine neden olabilirdi. Hem Ares’in hem de kendi kanının. “Ne düşünüyordun?”

“Seni patlamaktan uzak tutacağını düşünüyorduk.” “Patlama mı görmek istiyorsun?” Than gürlledi ve yumruğunu çay sehпасına indirerek antik masanın çatlamasına neden oldu. “Benden çok önemli bir şeyi sakladınız. Bebek büyüklüğünde bir sır.”

Ares’in rengi attı. Bu oldukça tatmin ediciydi. “Than... Sen ne yaptın?”

Çok bir şey değil. Çocuğumun annesini ve Aegis Elderlarından yarısını öldürmekle tehdit ettim. “Bu seni ilgilendirmez.”

“O nerede?”

Kılıcını çok sıkı tutmak elini acıtmıştı, ama Than soruyu görmezden geldi. “Bana neden söylemediniz? Aylarca sen ve Limos yatağımın yanında oturdunuz. Ama onca zaman içinde bir defa bile ‘Hey, bu arada baba olacaksın’ ya da ‘Pişt, Gardiyanı hamile bıraktın’ deme zahmetine girmediniz. Bunu bilmek iyi olurdu.”

Ares öfkeli bir soluk aldı. “Kahretsin Than. Tepki vermeyen birine öylece söyleyebileceğin bir şey değil bu. Orada soru sorma imkânın olmadan yatıyordun ve aklından geçenleri anca Tanrı bilir.”

“Peki, bu kimin hatası?”

Ateşten gelen ışık Ares’in karanlık gözlerine yansıyordu. Kardeşinin düşündüklerini gölgeliyordu. “Plan bebek doğana kadar seni o halde tutmaktı. Bu noktada ise sana ne söyleyeceğimize karar verecektik.”

“Bana ne söyleyeceğinize mi?” Than önce kaşlarını çattı, ardından durumu anlayınca nefesi kesildi. “Bana söylemeyecektiniz, değil mi?” Limos ve Ares’in ihanetinin büyüklüğü ayaklarının altındaki zemini sarstı. “Baba olduğumu bana söylemeyecektiniz.”

“Hayır, söyleyecektik, ama planın geri kalanı seninle ilgili değildi.”

Ares elini sakinleştirici bir şekilde kaldırmayı denedi. “Eğer Salgın Regan’ın hamile olduğunu öğrenseydi, çocuğun hayatı tehlikeye girerdi.”

Aşağılık... Tamam, evet. Bir an için aklını kaçırmıştı, ancak Ares bu konuda haklıydı. “Salgın çocuk aracılığıyla beni incitmeyi çok isterdi.”

“Bundan da ötesi, çocuğun senin agimortusun olduğunu düşünüyoruz.”

Tabi ki. Than son aylarını neden mührünün kırılmadığını ve bunu neyin kıracağını düşünerek geçirmişti. Ve şimdi Regan’ın yanındayken hissettiği sıcaklık anlam kazandı. Agimortusunu hissediyordu.

“Nasıl serbest kaldın? Cehennem köpeği zehri verilmesine daha birkaç saat vardı.” Thanatos, Hal’a baktığında köpeğin sırtıttığına yemin edebilirdi. “Zehri etkisizleştiren bir çekim hissettim. Görünüşe göre bebekmiş.” Neredeyse bebek kelimesinde kekeleyecekti. Çok yabancı geliyordu. “Aegis Merkezine gidene kadar ne olduğunu anlamadım. Orada Regan’ı buldum. Serbest kalmış şeytanlar vardı. O ve bebek tehlikeyeydi.”

“Sen çocuğu hissettin mi?”

“Görünüşe göre.” Güçlü tehlike çekimi geçtiği için, bu his de zayıflamıştı. Oysa içinde kesinlikle aylardır orada olan

ancak ne olduğunu anlayamadığı titreşim devam ediyordu. “Sen her zaman agimortusunu hissedebilmiştin. Bebeği hissedebilmemim nedeni bu olmalı.” Dişlerini sıkarak tüm yaşananlara lanet okudu. “Bu arada Hades’i gördüm. Reseph’in Azagoth ve Sheoul-gra’yı yok etmek için planlar yaptığından bahsetti.”

“Bu konuda yapabileceğimiz fazla bir şey yok. İnsan dünyasında yeterince işimiz var. Yeraltı şu an kendi başına. Şimdi, Regan nerede?”

“Güvende. Bilmen gereken tek şey bu.”

“Kahretsin. Onu Aegis’e geri götürmek zorundasın. Güvende olabilmesinin tek yolu bu.”

“Onu koruyamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Senin öfken...”

“Öfkem kontrol altında.” Aşırı yüksek çıkan sesi Ares’i kesinlikle ikna etmiş olmalıydı.

Ares elini köpeğin kafasında gezdirerek canavarı sakinleştirdi. Sadece bir yıl önce Ares’in tüm cehennem köpeklerini yok etmeye yemin etmiş olduğunu düşününce, çok büyük bir değişiklikti.

“Hatırlamıyorsun, değil mi?” “Neyi?”

“Seni kilit altına almamızın asıl nedenini.” Than’in midesine kramplar girdi. Bilmek istemiyordu. Gerçekten istemiyordu. Akrep ensesini iğnelemeye başladı. yapıklarının

ruhunu zehirlediğini hatırlatıyordu. “Ne... Kahretsin. Ne yaptım?”

“Adayı bombaladın. Neredeyse Arik’i öldürüyordun. Limos ve Reaver’a ise kalıcı hasar verdin.”

Thanatos’un zihni karıştı. “Ne adası?” Ares’in yüzündeki bakış her şeyi anlatıyordu. “Hayır. O ada değil. Tanrım. Ne kadar kötü?” Sormasına rağmen içten içe cevabı biliyordu. Vampirlerin onun ölüm patlamasına bağışıklığı vardı, ama diğerleri...

“Melekler şok dalgasının önüne geçmeye çalıştı, ama pek başarılı olamadılar. Sadece birkaç canlı kaldı.”

Her şey hızla geri gelmeye başladı. Ufacık bir çatlaktan çok fazla hatıra akıyordu. Zırhındaki binlerce ruh çılgınca hareket ediyordu. Ne yaptığının kanıtıydılar.

Şu anda milyonlarca melek üzerine gelse ve milyonlarca yıldırım tepesine indirseler bile yeterli bir ceza olmazdı. Bu asırlarca devam etse de yetmezdi.

“Regan’a çok kızmıştım... Onun ihanetine. Aegis bize tuzak kurmuştu. Ve Reseph...” Thanatos, Styx’in üzerinde dört nala donmuş tundra üzerinde Regan’ı takip ediyordu ve Reseph... Hayır Salgın... Yoktan var olmuş, Than’i pataklamış ve neredeyse Styx’in ölmesine neden olmuştu. Cara olmasaydı atı ölmüş olurdu.

“İşte bu yüzden Regan ve bebekten bahsetmek istemedik. Adını bir defa odanın dışında andık. Bir şekilde duymuş

olmalısın, çünkü ufak bir ölüm patlamasıyla iki Ramreel’in ölümüne neden oldun.” Ares’in sesinde ufak bir değişiklik oldu. Ancak bu onun için büyük bir duygu göstergesiydi. “Sana gerçekten ondan bahsetsek ne yapacağını bilmiyorduk.”

“Kahretsin, Ares, üzgünüm.” Thanatos şakaklarını ovmaya başladı, ancak ağır suçluluk duygusu hafiflemiyordu. “Aegis neden bunu yaptı? Regan şaraba ilaç koymadığını iddia ediyor...” “Koymadı. Aegis hala bu işin içinde, ana hayır, şarabı ayarlayan Salgın’dı”

“Nasıl?”

“Atrius’un yerine bir şekil değiştiren koymuş. Şekil değiştirenin cesedini bulduk.”

Bu Atrius’un da öldüğü anlamına geliyordu. Şekil değiştirenler ve aldıkları bedenler ortak bir hayatı paylaşırlardı. Kahretsin! Atrius’un espri anlayışı gününü aydınlatırdı. Üstelik gece ve gündüz yürüyen vampirler arasındaki rekabeti de düzende tutuyordu. Than onu özleyecekti.

“O halde Salgın olay bitmeden önce Atrius’u öldürmüş olmalı.”

“Ya da senin hizmetkârlarından biri şekil değiştireni öldürdü. Ancak hepsi bunu inkâr ediyor. Hizmetkârlarının hepsini şekil değiştiren olma ihtimallerine karşı test ettik.” Than soru dolu bir şekilde tek kaşını kaldırınca Ares açıkla-

ma yapma ihtiyacı hissetti. “Bütün vampirlerin birer dişini söktük, hepsi yeniden çıktı.”

Şekil değiştirende çekilen diş yeniden çıkmazdı. “Dişlerden bahsetmişken...”

“Yapma.” Thanatos kardeşinin lafını kesti. “Oraya gitme.” “Oraya gideceğim Than. Reseph, Salgın’a dönüştükten sonra dişleri uzadı. Seninkiler nükleer patlamadan sonra uzadı. Belki de Regan’la seviştikten sonra. Bir şeyler oluyor ve bunun peşini bırakmayacağım.”

“Bırakmak zorundasın. Bunun hakkında tartışmayacağım.” Ares, Than’ın dişleri uzadığı zaman konusunda kesinlikle yanılıyordu. Ama Ares’e Atlı olarak lanetlendiklerinden beri onlara sahip olduğunu söyleyemezdi. Paylaşması yasak olan bir sırdı. Kendi kardeşleriyle bile paylaşamazdı. Ares’in bu konuda kararlı olduğunu bilmesine rağmen, konuyu değiştirdi. “Sence Regan kendisinin de ilaçtan içtiği konusunda yalan mı söylüyor?” Eğer Regan, sadece içer gibi yapmayıp, gerçekten şaraptan içtiyse, öfkesi yanlış kişiye yönelmiş demektir. Afrodizyak etkisine kendisi bile karşı koyamamıştı. Bir insanın hiç şansı yoktu. Ve onu etkisiz hale getiren yeteneği hakkında da doğruyu söylüyorsa... Kahretsin. Artık ne düşüneceğini bilmiyordu.

“Şarap konusunda ona inanıyorum. Ama buraya seni baştan çıkartmak için gelmişti.”

Hastalıklı bir his tüm bedenini sardı. “Hamile kalmak için mi? Ama neden? Bekle. Söyleme. Bunu kaynağından öğreneceğim.”

Altı

Hayatın artık benim.

Than'ın yatağının kenarında kendini battaniyeye saran Regan, yastığa gömüldü ve sakın kalmak için çabaladı. Kolay değildi. Sayısız ölüm-yaşam durumuyla yüz yüze gelmişti. İki defa ölmesine ramak kalmıştı. Ama hiçbirinde panik atak geçirmeye bu kadar yaklaşmamıştı.

Tüm o diğer zamanlarda, tam olarak kendi hayatı için endişelenmemişti. Daha çok iş arkadaşları ya da görgü tanıkları için korkmuştu. Ama o anlarda bile bu korku düşünme veya savaşıma yeteneğine engel olmamıştı. Aksine korku ona azim sağlamıştı. Şimdi ise felç ediciydi. Çünkü tek düşünebildiği bebeğiydi.

“Nefes al. Nefesine odaklan.”

Üç kadar sayarak yavaşça nefes aldı ve aynı sürede nefesini verdi. Obsesif-kompulsif ataklarıyla başa çıkabilmesi için Aegis doktoru tarafından öğretilmiş bir teknikti. Bunun gibi aklına sabit bir şeyin takıldığı ataklar. Bozuk plak gibi

sürekli aynı şarkı çalardı. Ta ki dikkat dağıtıcı bir şey ya da zihnini sakinleştirecek bir yöntem bulana kadar.

Şu anda yöntemi nefes almaktı, ancak bu geçici bir süreliğine işe yarardı. Saymayı bıraktığı an panik tekrar yükseliyor ve daha yeni, kötü bir düşünce aklına geliyordu. Tamamen mantık dışı olan bir şey. Sanki bir topu beş defa arka arkaya zıplatamazsa bebek ölecekti.

OKB atlama çabası tüm hayatı boyunca devam etmişti. Üstelik onunki sıradan bir vaka da değildi. Doktorlar asla tam bir tedavi bulamamıştı. Bunun nedeni sadece semptom ve davranışlarının sürekli değişmesi değildi. Üstelik onu tedavi edebilecek normal ilaçları kullanamıyordu. Kahretsin ki hiçbir ilacı içemiyordu. Hamileliğinden önce bile aspirin gibi ortalamanın altında etkiye sahip ilaçlara garip tepkiler gösteriyordu.

Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.

Buradan çıkmanın bir yolunu düşün.

Nefes al. Nefes ver.

Cep telefonu! Ayağa kalkarak elleriyle ceplerini yokladı. Hiçbir şey. Thanatos ganimetini taşıyan mağara adamı gibi onu kaldırdığında düşmüş olmalıydı.

Nefes al. Nefes ver.

Ona karşı kullanabileceği tek silahını da bileğini sıkıdığına da ondan almıştı.

Nefes al. Nefes ver.

Masa lambasında duran o kâğıt parçası için nelerini vermezdi.

Kapı açıldı ve nefes tekniği sekteye uğradı. Thanatos oda da dolaşırken nefesi ciğerlerinde sıkıştı. İfadesi sert, bedeni yay kadar gergindi.

“Yapman gereken açıklamalar var.” Sesi gök gürültüsü gibi yankılandı.

Kapıyı Ares’in suratına kapattığında, ilgisiz gibi görünmeye çalıştı. İçinde ise bir fırtınaya hazırlık yapıyordu.

“Açıklamalara sen başlasan? Mesela beni nasıl buldun? Aegis Merkezi her zaman sır olarak saklanmıştı.”

Dişlerini öfkeyle sıkıyor olmalıydı, çünkü çene kasları hızla hareket ediyordu. “Beni oraya çeken bir şey hissettim.” Gözleri göbeğine kaydı. “Oğlumu.”

“Erkek olduğunu bilmiyorsun.”

“Sen bilmesen bile, ben biliyorum. Onu hissediyorum.”

Tamam, Thanatos’un bebeğiyle kendisinden daha güçlü bir bağ kurmasını sevmemişti. Geceleri bebeğe kitap okumuş, müzik dinletmiş, ona dünya üzerindeki güzelliklerden ve kötülüklerden bahsetmişti. Nasıl olurda Thanatos bebeği beş dakikadır bilmesine rağmen onu hissedebilirdi?

Diğer taraftan ise bu iyi bir şey olabilirdi. Eğer bebeğin hayat enerjisini hissediyorsa, onların yaşamasına izin vere-

bilirdi. Bebek ona öldürücü tekmelerinden birini daha attı ve derin bir nefes aldı. Tıpkı daha önce hücrede olduğu gibi Than yaklaştı. Ancak bu sefer dokunmaya çekiniyordu.

“Sadece bir tekmeydi. Sanırım ayak yerine toynakları var.”

“Bu konuda sakın espri bile yapma.”

“Yapmıyordum.” Yani çok da espri olarak düşünmemişti. Çocuğun toynakları olmamasını umuyordu. Thanatos’un annesi bir şeytandı. Kendi babası ise, pekâlâ tam bir şeytan değildi ama o tarz bir şeydi. Ufaklığın DNA’sında neler olduğunu kim bilebilirdi?

Thanatos bir adım geri gitti. Botları yıldırım sesi çıkarıyordu. “Bunu neden yaptın? Ve sakın bana yalan söyleme Regan. Ares, hamile kalmak için beni baştan çıkarttığını söyledi. Neden? Ve neden ilk geldiğinde bu konuda dürüst davranmadın?”

Kahrolası Ares. Her şey berbat olmuştu ve kontrolden çıkmıştı. “Çünkü Atlı ile Gardiyanın birleşiminden olan çocuğun Kıyameti durdurabileceğini iddia eden kanıtlar bulduk. Üstelik bu senin bebeği bilmemen gerektiğinden bahsediyordu.”

Thanatos birer çizgi haline gelene kadar gözlerini kıstı. “Ne tür bir kanıt?”

“Üretilen tür. Daha sonra bunu senin aşağılık kardeşinin planladığını öğrendik. Şimdi seni yatağa atmamız için böyle

düşünmemizi istediğini biliyoruz. Üstelik istediğini elde etti. Mührünün kırılmasını istiyordu.”

Than’ın ağzı binlerce küfürle doldu. Bazılarının hangi dilde olduğunu bile bilmiyordu. “Mührümün nasıl kırılacağını yanlış tahmin ettiğimiz için çok şanslısın.” Tekrar küfürlere başlarken elini havaya kaldırdı. “Ama asıl şimdi agimortusumu yarattığının farkındasın, değil mi? Bir insan agimortus olduğunda, ölümünün mührü kıldığını biliyor musun?” Evet, bunun biliyordu. “Yani Salgın sevişmemi sağlayarak mührümü kıramadı, ama artık bunu yapabilmesi için somut yolları var.”

Zırhını çıkartmasını diledi. Üzerinde o olmadan bile yeterince korkutucuydu, ancak bir de üzerinde o varken hiçbir zayıflığı olmayan kocaman bir savaşçı oluyordu.

“Bunu biliyoruz. Ama Salgın’ın çocuğun varlığından haberdar olmamasını umuyoruz.” Merkezde olanlar aklına gelince midesi bulanmaya başladı. “Ama bir şekilde, senin vampirlerin biliyordu. İçlerinden biri bu akşam beni ve bebeği öldürmeyi denedi.”

“İmkânsız. Hizmetkârlarımdan hiçbiri benim olduğumu bildikleri bir bebeği incitmeyi göze alamaz.”

“Biri denedi.”

“Dediğim gibi imkânsız.”

İnatçı pislik. “Tüm hizmetkârlarının sadık olmayabileceği aklına hiç geldi mi? İçlerinden bir tanesi ilaçlı şarabı ver-

di.” “O bir şekil değiştirendi. Benim vampirlerim sadıktır.” Regan kafasını kaldırdı. Sadıklık konusunda ona kart vermekten nefret ediyordu. “İki tane gündüz yürüyen vardı. Biri beni diğerinden kurtardı. Beni sana getireceğini söyledi.”

Than sırtıttı. “Gördün mü?” Ardından sırtıması solarak yerine sert bir çizgi geldi. “Benim vampirlerimin orada ne işi vardı?”

Kahretsin. Bunu hak etmişti. “Aegis onları yakaladı.”

“Ne yaptılar dedin?” Than’ın bağırması üzerine istemsizce geri gitti. “Aegis’e benim gündüz yürüyenlerimden mi bahsettin?” Ok gibi delici bir bakışla olduğu yere çivilenmesine neden oldu. “Sanırım şaşırmamalıyım. Özellikle de ihanet geçmişine bakarsak. Siz Gardiyanlar bizimle uğraşmak için hiçbir fırsatı kaçırmazsınız değil mi?”

Bu konuda tartışamazdı, çünkü haklıydı. Olanları değiştirebilmeyi çok istiyordu. Ama şu anda yapabileceği en iyi şey Aegis’in entrikalarından dolayı dünyaya gelecek olan masum bir hayatı korumaktı.

Kapı yumruklandı ve Regan sıçradı. Ares içeri davet edilmeyi beklememişti. Kapıyı ardına kadar açtı. Odanın içine girdiğinde alan çok daralmıştı. Limos’u ya da onu Limos’un düğününden beri görmemişti. Atlılarla tüm iletişim Kynan aracılığıyla yapılıyordu ve Ares’in hakkında ne düşündüğüne dair en ufak bir fikri bile yoktu. Oh, bebeğin güvende olması için elinden geleni yaptığını biliyordu, ama Thanatos

kadar o da kendisinden nefret ediyor olabilir. “Her şey yolunda mı?”

“Kesinlikle. Onu henüz öldürmedim, yani evet her şey yolunda. Beklemek zorunda değilsin.”

Lütfen bekle... Regan istemsizce Ares’e döndü. Belki onu buradan çıkartıp tekrar Merkeze götürebilirdi. Ancak Thanatos bebeği hissedebiliyordu ve nereye giderse gitsin onu bulurdu. Bir tür gizlenme büyüsüne ihtiyacı vardı.

Thanatos’un gözleri şahin gibi üzerine odaklandı. Önünü kesmek için hareket etmese de, Ares’in onu yakalamaya çalışması durumunda zıplayacağından emindi.

“Regan’ı güvende tutmalıyız.” Ares elini uzattı. “Şimdi onu tekrar Aegis’e götürmeme izin ver.”

Ona doğru harekete geçti, ama Thanatos Ares ile arasına girdi. “Burada kalıyor.”

“Seçenek dâhilinde değil. Burada, hiçliğin ortasında yamanın bir nedeni var. İnsanlar senin etrafında güvende değil.”

“Asla kendi çocuğumu öldürmem. Bunu nasıl düşünebilirsin?”

“Bunu yapacağını düşünmüyorum. En azından kasten değil. Ama bazen bir ölüm alanından döndüğünde hala katil içgüdülerine sahip oluyorsun. Bir defasında Cara’yı senden nasıl uzaklaştırmak zorunda kalmıştık hatırlıyor musun?”

“Bu farklı. Cara benim çocuğum değil.” Thanatos duvara yumruk attı. “Eğer durumlar yer değiştirmiş olsaydı, Cara senin çocuğuna hamile olsaydı, gözünün önünden ayırmak ister miydin? Salgın’a karşı savunmasız olacağı bir yere göndermek ister miydin?”

“Asla. Ama benim kazara onu öldürebilme ihtimalim yok.”

“Thanatos. Aegis neredeyse dokuz aydır beni korumayı başardı. Birkaç hafta daha idare edebilirler. Bu akşamki kaçma olayında bile, burada senin vampirleriyle olduğumdan daha güvendedim.”

“Bu sorunu kökünden çözeceğim. Vampirlerim bir daha asla sana dokunamayacaklar.”

“Sadece beni geri gönder. Bebeği hissedebildiğini söylemiştin, yani hiçbir zaman senin radarından çıkmayacağım.”

“Aptal değilim Gardiyan. Oğlumu hissedemem için bir tür Aegis büyüsü ya da o zıvalıklardan kullanacaksın.”

Yanaklarındaki suçluluk yanmasının dışarıdan belli olmadığını umdu. “Bu çok saçma.”

“Than, onu götürmeme izin ver. Çocuğa bağlanmaman daha iyi.”

“Neden?”

Oh, Tanrım, Regan bunu yapmak istemiyordu. Bu kadar yorgunken değil.

“Neden?” Bu sefer sorusunun tehdit gibi çıkmasına özen göstermiş gibiydi.

“Çünkü bende kalmayacak.” Regan derin bir nefes alarak Than’e yaklaştı. “Çocuğu başka biri büyütecek.”

Hayatta olmaz.

Thanatos, inanmayan gözlerle Regan ve Ares’e baktı. Sesinin çıkacağından bile emin değildi. Bu yüzden konuşmak yerine elini saçlarının içinden geçirdi ve yürümeye başladı. İğrenç gerilim içinde bir ateşe dönüşüyordu. Biraz öfke, biraz evrensel şiddet ve ölüm, biraz da cinsel arzu. Ares’in elini açıp kapatması bir işaret ise, o da aynı gerilimi hissediyordu. Bir yerlerde savaş vardı.

Bu kadarı yeterliydi. Than etrafta dolaşıp kafasını toparlamaya çalışırken, Ares kapıya doğru ilerledi. “Gitmeliyim. Limos’u gönderirim.”

“Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.”

“Bunu geri döndüğümde konuşuruz.”

“Boş versene. Neden benim yerime Regan’ın tarafını tutuyorsun?”

Ares kapıya yumruk attı, ancak yüzünü Than’a dönmedi. “İster inan, ister inanma, tüm bunları senin için yapıyoruz. O bebeğin başına bir şey gelirse ne yapacaksın? Senin yüzünden ya da Salgın’a karşı savunmasız olduğu için? Çocuğunu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunu düşmanım için bile istemem. Aynısının senin başına gelmesi-

ne izin vermeyeceğim. Sen ve o bebek bizim önceliğimiz. Regan doğum yapana kadar da bu anlaşmanın bir parçası.” Ares odanın dışına çıkarak onu ve Regan’ı baş başa bıraktı.

“Beni dinle, Thanatos...”

“Söylesene, benim çocuğumu büyütmesini istediğin kişi kim?” Uzun bir sessizlik oldu ve Ares’in bahsettiği öfke patlak verdi. “Kim?”

“Bağırmana gerek yok.”

Yavaşça yaklaşmaya başladı ve Regan’ın gözleri korkuyla dolsa bile yerini korudu. Ona o kadar yaklaştı ki şişkin göbeğine değdi. “Benim oğlumu taşıyorsun. Entrikalarınla işin bittikten sonra bir çöp torbası gibi onu atarken boş boş oturup izlememi bekleme.”

“Bu bebeği attığımı düşünmeye nasıl cüret edersin!”

“Başka ne düşünebilirim? Bu çocuğu istiyor musun?” Bir süre ağzı açık sessizce bekledi. “Bende annelik özellikleri yok.”

“Bu bir cevap değil. Başka bir şekilde söyleyeyim. Beni baştan çıkartmaya geldiğinde, bu bebeği istiyor muydun?”

Tereddüt etti. Tekrar gözlerine bakmadan önce uzaklara baktı. “Hayır.”

Cevap öfkesini arttırarak gözlerinin daha da genişlemesine neden oldu. “Yani çocuk Aegis için bir araçtan başka

bir şey değil. Bir piyon. Sen de damızlıktan başka bir şey değışsin.”

“Bu biraz sert oldu.”

“Benim için yumuşatır mısın?”

Bir adım geri gittiğinde Than de onunla ilerledi. Üzerindeki baskıya devam ediyordu. “Dünyayı kurtarmak için gönüllü oldum.”

“İş arkadaşların için fahişe rolüne bürünmeye gönüllü oldun.” Regan’ın öfkelenmesinin tadını çıkartabilmek için derin bir nefes aldı. “Anlaşmamız şöyle. Doğum yapana kadar burada kalacaksın ve ben senin kaderine karar verirken çocuğu burada bırakacaksın.”

“Cehennem dibine kadar yolun var.” Kelimeleri kenarları zehir kaplı keskin ninja yıldızları gibi tek tek söylemişti. “Tohumlarımı hile ile aldın. Çocuğumu da alamayacaksın.” Yüzüne doğru eğildi. “Bu senin fikrin değil miydi? Yoksa Aegis bu fikirle sana geldiğinde, o kadar azmıştın ki benimle sevişme şansın için direkt balıklama mı atladın? İşin için kaç tane adamla yattın? Aegis ne sıklıkla seni fahişelik yapman için görevlendiriyor?”

O kadar sert bir tokat attı ki Than bir adım geri gitti. “Bu ne cüret?”

“Ne cüret mi?” Bileğinden tutarak onu duvara yapıştırdı. Ancak istemsizce de olsa, ona zarar vermemek için sinirini kontrol altında tutuyordu. “Gerçekten de kurban rolünü mü

oynayacaksın? Benden çaldın Regan. Bakirliğimi ve tohumlarımı çaldın. Sen ve senin iş arkadaşların bu masum bebeği elde etmek için oyun kurdunuz. Üstelik işiniz bitince de başınızdan atacaktınız.”

“Bu doğru değil. Şu anda beklediğimiz gibi olmasa da, hala dünyadaki en önemli kişi.”

“Önemli, çünkü ölürse mührüm kırılacak. Ama Aegis’in gözünde önemli olmasının tek nedeni bu. Her zaman bir araç olarak görüldü, şimdi bir de yanlış giden bir plan haline geldi.”

“İşler ters gitmiş olabilir, ama bunları yoluna sokacağız. Söz veriyorum. Onu sevecek bir anne ve babaya sahip olacak Thanatos. Onu Kynan ve Gem’e vereceğim. Onu Salgın’dan uzak tutacaklar ve ailemin ona veremeyeceği yuva ile hayatı verecekler.”

Pekâlâ, bu sözler midesine oturmuştu. “Ben ona bir yuva ve hayat vereceğim.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Etrafına bir bak Atlı. Hiçliğin ortasında yaşıyorsun. Neredeyse ada üzerinde yaşayan herkesi öldürdün. Vampirlerin mi onun dadısı olacak? Zırhındaki ruhlar mı beşiğini sallayacak? Peki ya Salgın Amcası ziyarete gelirse? Bu çocuğu huzurla büyötmene izin vereceğini mi sanıyorsun? Bu evren üzerindeki her kötü yaratık mührünü kırabilmek için bu bebeği bulup öldürmeye çalışacak. Ve bakacakları ilk yerde burası olacak.” Konuşmaya devam edebilmek için derin bir nefes aldı. “Peki ya Salgın

bir şekilde Limos'un agimortusunu nereye sakladığı bulup onu kırarsa? İkisi kırıldıktan sonra kalanlar da domino gibi yıkılacaktır. Yani seninki takip edecek. O zaman çocuğa ne olacak?"

Eğer Ares ve Thanatos'un mühürleri de zincirleme etki ile kırılırsa, Cara ve Than'ın oğulları agimortus olmanın zorluklarıyla başa çıkmak zorunda kalacaklardı.

Üstelik bu "başa çıkma" kısmı pek de güzel olmayacaktı. Salgın'da gördüğü kadarıyla, kötü Atlılar eski mutluluklarına dair her şeyin kanıtını dünya üzerinden silmek istiyordu.

"Eğer mührüm kırılırsa onun nerede yaşadığı önemli olmaz. Bunun dışında her şeyin çaresine bakabilirim. Salgın da dâhil." "İşe yaramaz Than. Bu bebeği gizli ve güvende tutmalıyız. Kynan ile yaşayacak."

"Hayır."

"Aptal herif. Bu seninle ya da benimle ilgili değil. Bu bebek için en iyi olanın ne olduğuyla ilgili."

"Belki de bunu beni sevişmeye zorlamadan önce düşünmeliydin." Can acıtan sözcüklerini bir silah gibi kullanıyordu ve istemsiz kasılması hedefi neredeyse on ikiden vurduğunu kanıtlıyordu. Ama bir saniye sonra kendini toparladı ve çenesi inatçı bir şekilde kalktı.

"Seni zorlamadım. Bunu istediğini söyledin." Sert bir şekilde gözlerini kırptı. Sanki gözyaşlarını geri göndermeye çalışıyordu. Ama Than onu tanıyordu. Regan ağlamazdı.

"Beni, daha önce kimseyi istemediğin kadar istediğini ve artık kendini bırakmak istediğini söyledin."

Tanrı yardımcısı olsun, onu gerçekten de istemişti. Ve doğruyu söylemek gerekirse, seviştiği için pişman değildi. Aldatıldığı için aşırı öfkelenmişti. Ama bu ikisini birbirinden ayırmaya henüz hazır değildi. "Bana ilaç verdin."

"Spor salonunda işler kızıştığında da ilaç mı almıştın? İç çamaşırlarımı yırtıp içime iki defa parmağını soktuğun zaman?"

Tüm bedenini sıcak bir ateş sardı ve kelimeleri penisinin harekete geçmesine neden oldu. "O farklıydı." "Peki, bunu nereden bilecektim? Sen üzerime çıkmıştın. Bir de şey... Şu Atlı erotik kitap var. Sizinle birlikte olurken nasıl zirveye uçtuğunu ballandırarak anlatan şeytan kadının yazdığı..." Regan tekrar gözlerini kırptı. "Eğer bakarsen nasıl böyle bir şey yaptı?"

"Kardeşlerim ve ben anıları değiştirebilir. Onun benimle seviştiğine inanmasını sağladım."

Nefesi kesildi. "Bilmiyordum. Eğer bilseydim..."

"Sen ne? Tohumlarımı alma planından geri mi dönerdin?"

Bakışlarını kaçırmadan önce uzun uzun gözlerine baktı. "Üzgünüm Thanatos. Fikrimi değiştirmiştım. Plana uymak istememiştım." Bakışları yatağa odaklanmıştı. Belki de ne yaptıklarını hatırlıyordu. "Seni tanıdıktan sonra istememiştım."

“Vicdan azabı mı? Kaçmasaydın daha bağışlayıcı olabilirdim. Yorgun ve doymuş bir şekilde burada yatarken söyleseydin gerçek daha az can acıtabilirdi.”

Yorgun ve... Şimdi düşündüğünde, doymuş... O kadar da değil. Bakirliği gitmiş ve mührü bozulmamıştı. Bu yüzden yeniden yapmak istiyordu. Kahretsin, tekrar istese ve yatağa sürüklese tekrar ve tekrar yapabilirdi.

“Boynumu kırmakla tehdit ettikten sonra böyle bir itiraf mı bekliyordun? Gerçeği anlatmak seçenekler arasında yoktu.”

Evet, yatakta uzanıp, ruhları silahından çıkmak için çabalarlarken, özgür kaldığı an boynunu kıracağını söylemişti. Yine de. Regan biraz daha kalıp neler olduğunu açıklayabilirdi.

“Yani cevabın kaçmak mıydı?”

“Daha iyi yaklaşabileceğimi kabul ediyorum. Olayları değiştirebilseydim, değiştirdim. Ama yapamıyorum.” Daha iyi yaklaşmak mı? Daha kötü yaklaşamazdı. “Hayır, olayları değiştiremezsin. Ama kendini affettirebilirsin.”

Kafasını birden kaldırdığında, altın gibi parlayan gözleri sonuna kadar açılmıştı. “Nasıl?”

Gülümseyerek, omuzlarında tuttu ve kendine çekti. Böylece direkt kulağına konuşacaktı ve hiçbir kelimenin kaybolmamasını istiyordu.

“Sen benim hayatımdan sekiz ay çaldın.” Konuşurken mükemmel kadife tenine değiyordu. “O yüzden şu andan başlayarak bana bunu geri ödeyeceksin.”

“Ben. benden ne istediğini anlamadım.”

Kulak memesini ısırdı ve derin bir nefes aldı. Gerginliğinin kokusu altına gizlenmiş Regan’ın yumuşak, kadınsı vanilya kokusuyla ciğerlerini doldurdu. Damarlarında arzu dolaşmaya başladığında ciğerlerindeki hava ateşe dönüştü. Ona kızgın olabilirdi, hatta ondan nefret ediyor da olabilirdi. Ama bedeninin tepkisi ona ilk göz koyduğu gün ile aynıydı.

“Bana zevk vereceksin.” Regan nefes aldığı anda derin, korku dolu bir titreşim hissetti. “Ne zaman istersem ve her istediğimde.”

“Düşünüyorum da...”

“Hayır, sen düşünmezsin, yaparım. Düşünseydin, bu işlere bulaşmazdın. Yani önümüzde sekiz buçuk ay boyunca benim olacaksın.” Çenesi ısırdıktan sonra kızaran yeri yaladı. “Her gece.”

“Sen delirmişsin.”

“Hayır.” Regan’ı bırakıp kapıya doğru yürümeye başladı. “Sinirliyim. Arada fark var. Eğer delirmiş olsaydım, korkuya bu kadar yaklaşmaya fırsatın olmazdı.”

Yedi

Thanatos'un bedenindeki her hücre kapı açarak alışık olduğu ölüm sahnesine gitme ve daha fazla ölüm ekleme ihtiyacıyla titriyordu. Ancak alışık olmadığı yeni bir titreşim vardı. Kasıklarında atan bir nabız vardı.

Sevişmek istiyordu. Ares ve Reseph her zaman yıkım içgüdülerini sevişerek sakinleştirebilmişti. Annelerinin seks şeytanı olduğu düşünülürse bu mantıklıydı. Ancak Than bu alternatifte hiç sahip olmamıştı ve sevişmek yerine direkt öldürüyordu.

Artık başka bir alternatifi vardı. Asıl soru öldürmenin mi yoksa sevişmenin mi ona gerçek tatmini sağlayacağıydı.

Ardından da suçluluk hissini.

Bunun kimi öldürdüğü ya da kiminle seviştiğine göre değişeceğini düşündü.

Bana zevk vereceksin. Ne zaman istersem. Her istediğimde. Evet. Hızla yatak odasına geri dönmeli ve Regan'ın ona borçlu olduğu ayları almaya başlamalıydı.

Ancak içinde bulunduğu ruh hali yüzünden nazik olacağına inanmıyordu ve ölüm arzusu onu bile azıcık korkutuyordu.

“Bludrex?”

Thanatos koridorun sonundaki gündüz yürüyenin kafasını koparmaya hazır vaziyette gürlledi. Bunu yapmadan önce ellerini iki yanında sıktı. Hizmetkârlarından sadakat istiyordu ve bunu onları asla suiistimal etmeyerek kazanmıştı. Şimdi başlayamazdı. Başlamazdı.

“Efendim, Artur?”

“Kadınıınız için bir oda hazırlamamızı ister misin?” Artur farkına bile varmadan Thanatos'la burun buruna gelmişti. “O benim kadınıımı değil.”

“Evet efendim.” Artur istemeden bir adım geri gitmişti.

“Kahretsin. Üzgünüm. Kafamda çok fazla şey var.” Regan'ın kendi vampirlerinden birinin onu öldürmeye çalıştığından emin olması gibi. Bunu düşünmek bile öfkelenmesine neden oluyordu. “Regan içinizden iki kişinin Aegis'e götürüldüğünüzü söyledi.”

Normalde soğukkanlı olan Artur bakışlarını kaçırdı. Sadece bir saniye sürmesine rağmen Than bakışını yakaladı ve anında alarma geçti.

“Artur, söyle bana. Kim?”

Gündüz yürüyen yutkundu. “Jacob, efendim.”

“Ve?” Artur hiçbir şey söylemeyince, Than omuzlarını dikleştirdi. “Kahretsin Artur. Neler oluyor?”

Artur kafasını öne eğdi. Uzun saçları tüm gündüz yürüyenlerin ensesinde bulunan dövmeye değiyordu. “Diğer vampir bizden biri değildi.”

Than şimdi Artur’un bu konudan neden konuşmak istemediğini anlıyordu. Buraya hiçbir vampir ziyaretçi alınmazdı. Vampirlerinin insan kanı ve arkadaşlık için başka yerlere gitmesi gerekiyordu.

“Kimdi peki? Aegis onu yakalamadan önce buraya nasıl geldi?”

“O bir yabaniydi.”

Than kendine engel olamadan bir ıslık çaldı. “Neden buradaydı?”

“Bilmiyorum efendim.”

Than, Artur’u boğazından yakaladı ve taş duvara yapıştırdı. “Yalan söylüyorsun. Bunu her hücrede hissedebiliyorum.”

“Bunu söylemeye fırsatı olmadan Aegis onu ve Jacob’u yakaladı. Ama oğlunuzla ilgili olduğunu düşünüyorum.”

“Bu yabani Regan’ın hamile olduğunu nereden öğrendi peki?”

“Nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Jacob ve diğer birkaçı onu size getirmek istediler. Onun ihanetine kızmıştık ve döndüğünüzde burada olmasını istiyorduk.”

Than’in oğlunu kendisinden önce bir yabaninin bilmesi içindeki öldürme istediğinin tavan yapmasına neden oldu. “Nerede olduğumu biliyor muydun?” “Ares ve Limos sizin güvende olduğunuzu bize bildirdi. Sizi kurtarmak istedik.”

Thanatos’un hizmetkârları onu kendi bedeninden oluşan hapisanesinden kurtarmak isterken, aynı kanı paylaştığı kardeşleri istememişti. Güzel.

Thanatos, Artur’dan uzaklaştı. Bedeni titriyor, derisindeki dövmeler hareketleniyordu. Kendi kalp atışı kulaklarında yankılanıyordu ve az önce Artur’a kendinin olmadığını söylediği kadının yanına dönme arzusunda boğuluyordu.

Şeytanlar. Öldürmek için birkaç şeytan bulabilirdi. Avustalya onlarla kaynıyordu. Yeni Zelanda şeytanların oyun alanıydı. Ama Regan’ı bırakmak istemiyordu.

Yedek yatak odalarından birine göz attı. Ares’i savaş öfkesinden döndürmek için mastürbasyon asla yeterli olmamıştı. Sadece sevişmek bunu yapabiliyordu. Ancak şu anda Than her şeyi deneyecek kadar çaresizdi.

“Diğerlerine Regan’ın odasından ayrılmayacağını söyle. Git.”

Vampir orada hızla uzaklaştı ve Than kendini yatak odasına kapattı. Duvara dönüp alnını soğuk taşa yasladığında

karanlık üzerine kapandı. Yeterince soğuk değildi. Buzdan yapılmış olsa bile kanındaki ateşi dindirmeye yetmezdi. Reagan birkaç oda yanında beklerken olmazdı. Tek düşünebildiği yetenekli ağzı, sıcak elleri ve bacaklarının arasındaki sıcak noktaydı.

Pantolonunu indirirken bunun işe yaraması için dua etti. İçinde yükselen iğrenç gerilimi azaltması için dua etti. Çünkü bu olmazsa birileri ölecekti.

Regan korkuya kapılmamak için kendini zorluyordu.

Thanatos öfke sınırlarını aşmıştı. Mantıksızdı.

Onu suçlayamazdı. O geceki işler ters gitmeseydi, bakir olmasaydı, onunla yatağa istekle girmiş olsaydı bile, hala kullanıldığı için sinirlenme hakkına sahipti.

O gecedan sonraki her gece, bunu ona nasıl açıklayacağını düşünmüştü. Nasıl özür dileyeceğini. Kendini affettirmek için bir yol bulmaya çalışmıştı. Ama neredeyse bir yılı onun seks kölesi olarak geçirmek? Bu fikir onu korkutuyor muydu, heyecanlandırıyor muydu? Henüz buna karar vermemişti, ama gerçekleşmeyeceğinden emindi.

Güvendiği insanlarla birlikte olmalıydı. Bildiği tek aileyle. Ve buradan nasıl çıkacağını çok iyi biliyordu. Thanatos her zaman hizmetkârlarının birkaç kilometre ilerideki kapıya gidebilmeleri için bu devasa kalesinin dışında kar aracı ve ATV bulundururdu. Eğer telefona ulaşabilirse, Kynan'ı arayabilir ve onunla kapıda buluşmasını söyleyebilirdi. Sağ-

maydı, ancak insanlar bir tür ölümsüzlüğe sahip değillerse bilinçleri açıkken kapıdan geçerlerse ölüyorlardı.

Aegis'e döndüğünde belki bir tür büyü ile Thanatos'un bebeği bulmasını engelleyebilirlerdi.

Ama burada durmak onu hiçbir yere götürmeyecekti. Eğer vampirlerle bir sorunu olursa, önceden plan olmalıydı.

İçindeki hayatı hissedebiliyorum. Onun çıkışını görmek beni çok eğlendirecek.

Kesinlikle kendini korumak için bir şeyler bulmalıydı. Özellikle de Thanatos vampirlerinin ne kadar tehlikeli olduğuna inanmadığı için. Maalesef, Atlının etrafta duran şişelenmiş kutsal suyu veya ahşap kazığı yoktu. Ancak o her zaman kaynaklarını iyi değerlendirmişti ve kenardaki ahşap sandalye işe yarar görünüyordu...

Sandalyeyi sağlam bir şekilde yere vurmasıyla bacaklarından biri kırıldı. Sesin kimseyi çekip çekmediğini anlamak için bir dakika bekledi. Kimse içeri koşarak girmeyince ahşap sandalye bacağını aldı. Sivri ucu dışarı doğru saplamaya hazır bir şekilde yavaşça kapıyı açtı. Thanatos ya da vampirleri ortalıkta yoktu. Ukala pislik büyük bir ihtimalle gidecek hiçbir yeri olmadığını ve çıkmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Görünmeden kütüphaneye ulaştı. Hızlıca içeri girdi. telefonunu buldu ve inanmayan gözlerle nefesini tuttu.

Günlerini onun kitaplarına gömülerek geçirmişti, ama bunu hiç fark etmemişti.

Çevirmeli bir telefon vardı. Bu antikaları hala kullanan var mıydı? Görünüşe göre Thanatos kullanıyordu. İnanılmaz. Kynan'ın cep telefonunu çevirdi, ama Kynan telefonu açmadı. Üstelik aptal telefon bire basarak mesaj bırakmasına izin vermiyordu. Değerli vaktini harcayarak sesli mesajın bitmesini bekledi. Fısıltıyla Grönland kapısında buluşmalarını söyledi. Yakında mesajlarını kontrol etmesini umarak kapattı.

Uzak şangırtı sesleri mutfaktan geliyordu. Bununla birlikte gelen kızarmış tavuk kokusu ağzını sulandırdı ve midesi guruldadı. Kaçışı sırasında yemek yemek istemesini hamileliğine yordu.

Sonra, dedi kendi kendine. Sonra açık büfede kendine ziyafet çekecekti. Ama şimdi kimseye görünmeden dışarı çıkmalıydı. Olabildiğince sessiz bir şekilde büyük odayı geçti. Yalın ayakları buz gibi zeminde yumuşak sesler çıkartıyordu. Mümkün oldukça halı üzerinde yürüdü.

Evet, OKB sorunları kontrolden çıkmıştı. Şu ana kadar yaşadığı en kötü atağı geçiriyordu. Bazılarının hamilelikle ilgili olmasına rağmen, kaçırılması ve esir tutulması da bunu üçe katlamıştı.

Ön kapıya kadar ilerlemeyi başardı. Than'ın adını hatırlayamadığı cüsseli, çirkin vampirlerinden biri önünü kesti.

“Sizi çıkartmamak için emir aldık.”

“Sadece yürüyüşe çıkmıştım.”

Dişlerini ortaya çıkarttı. “Ben de bir denizkızıyım. Şimdi odanıza geri dönün.”

Sandalyeden bozma kazığını kaldırdı. “Yolumdan çekil.”

“Aptal, şişman insan. Benime baş edemezsin.”

“Şişman? Hamileyim seni yürüten ölü. Ben şişman olabilirim, ama sen ölüsün.” Eskisine göre çok daha yavaş halde ileri atıldı, ama vampir kenara çekilince hedefi şaşırdı. Kazığın ucu zorla omzuna değmişti, ama bu onu sinirlendirmeye yetmişti.

Lanet okuyarak boğazından yakaladı. Zorla nefes almaya çalışıyordu. Vampirler neden hep boğazdan yakalama alışkanlığını edinmişti ki?

İçinden küfürler ederek, boynuna uzandı ve ipek gömleğini yakasından yırttı. Parmak uçları orada bir dövmeyle değdi ve vampirin öfkesi ona geçti. Zihninden bir görüntü oluşmuştu. Canavar taş sunağın üzerinde yatarken Thanatos bu vampirin üzerine eğilmişti. Merkezdeki vampir garip bir kelime söyledi. Bludrex. Kelime zihninde yankılandı ve görüntü gitti.

Görünüşe göre ruh emme yeteneği gitmişti, ama psikometrik yeteneği hala yerindeydi. Gerçi bu durumda ona yardım edemezdi. Hayır, eski usul kirli kavga şu anda güvenebileceği tek şeydi. Vampir kafasını geriye atıp parmaklarından

uzaklaşırken bedeninin aldığı şekil Regan'ın dizini kaldırıp kasıklarına gömmesine olanak tanıdı. Derin bir iç çekip onu bıraktı. Ayakları yere değdiğinde neredeyse düşecekti.

“Kaltak!” Onu tekrar yakalamaya çalıştı.

Parmakları asla ona dokunamadı. Vahşi bir kükreme evi sarstı ve göz açıp kapayana kadar Thanatos vampiri ondan uzaklaştırarak odanın diğer tarafındaki duvara fırlattı. Sonrasında ne olduğunu görmeyi beklemedi.

Şiddetli bir kavganın seslerini arkasında bırakarak şafağın griliğine çıktı. Dört tekerlekli araçlardan birine atlayıp, kontakta bırakılan anahtarı çevirdi. Büyük makine inleyerek hayat buldu. Regan artık oradan uzaklaşmıştı. Gaza bastı. Tekerlekler bozuk arazide çok sarsılıp canını yakınca yavaşlamak zorunda kaldı. Arada bir arkasına bakmayı göze aldı, ama şu ana kadar kimse takip etmemişti.

İşler yol işaretine gelince değişti.

Thanatos orada duruyordu. Gözleri altın lazerler gibi ışılıyordu ve ellerini göğsünde kavuşturmuştu.

Kahretsin.

Aracı durdurdu, ama kontağı kapatmadı. Gözlerinin içine baktı, o da bakıyordu. Hayır, bunu kazanamayacaktı. Sakince ATV'yi çevirdi ve eve doğru ilerlemeye başladı. Motorun sesine rağmen at nalı seslerini duydu ve ardından Than'ın solgun atı Styx yanındaydı. Uzun bacaklı atı tundra üzerinde

onu kolaylıkla taşıyordu. Thanatos atının üzerinde dimdik duruyordu, bakışları onun dışında her şeyi inceliyordu.

Harika. Bağışmayı tercih ederdi. Sessizlikten nefret ediyordu. Dişlerini sıkarak hızlandı, umutsuzca ondan uzaklaşmak istiyordu. İşe yaramadı. Styx ona yetişti ve Thanatos'un güldüğüne yemin edebilirdi. Sadece bir saniye sürdü ama gülmüştü.

Üstelik güzel bir gülümseme değildi.

“Regan, dur!” Than'ın sesi dağlardan düşen bir çığ gibi yankılandı.

Ürkmüş halde, beyaz bir at ve üzerinde zırhlı Atlıyı görünce gazı kökledi. Salgın. Ardından sert bir şekilde frene bastı. Çok sert. ATV'nin arka tekerleri döndü. arka kısmı havaya kalktı ve yere çarpmadan önce havaya uçtu. Yere çok sert bir iniş yapmıştı.

Bebek... Tanrım... Lütfen iyi olsun... Regan elini göbeğine götürerek, düşmenin küçük midillisini incitmemesi için dua etti.

İnleyerek yerden kalkmaya çalıştı. Bir ok göbeğini sıyrarak toprağa saplandığında yalpaladı. Atlar çığlık attı ve kırılıkların metalik sesi havayı doldurdu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Yere çarpan toynaklardan kaçmaya çalışırken topallayarak ATV'ye doğru ilerledi.

Araca ulaştığı anda, buz gibi bir hava ensesine çarptı. Ardından derin bir nefes. Yavaşça arkasını döndü ve karşısında

gördüğü manzara donmasına neden oldu. Uzun dişlerle dolu ağzı ve ayak büyüklüğündeki pençeleri yüzünden nefesi ke-silmişti. Ejderha benzeri yaratık billur gibiydi. Buz sarkıtları, sert köşeleri ve ufacık, siyah, üçgen gözleri... Buzdağı ve buzullardan oluşan bir yerde bu canavar görünmez olurdu.

Kocaman dişleriyle kafanı kopartana kadar görünmez.

Uzaktan Thanatos'un ona seslendiğini duydu. Canavar-dan gözlerini alamıyordu. Geriye doğru sendeledi, ama o takip etti. Hareket ederken toynakları yerde derin izler bır-akıyordu. Ardından ensesinde başka nitrojen soğukluğunda nefesi duydu. Kemiklerine kadar buz kesmişti. Sinir uçları beyaz alev yüzünden yanmıştı. Acı ufak parmaklarıyla onu bıçaklıyordu ve titremeler yüzünden bedeni sarsılıyordu.

Thanatos. Ona ulaşmaya çalışıyordu, ama yaralanmıştı... Çok fazla kan vardı. Ona doğru bir adım attı. En azından denedi. Bacakları uyuşmuştu ve yön duygusu vücut sıcaklı-ğıyla birlikte gitmişti. Hipotermi? Evet, hipotermi olmalıydı, çünkü yaratıklardan biri tekrar üzerine soluk vermesine rağ-men hissetmedi. Hayır, artık gerçekten soğuk yoktu. Ama yorgundu. Gerçekten çok bitkin hissediyordu.

Gözlerini kırptı. Neredeydi? Korkunç, acı dolu çığlıklar havayı dolduruyordu. Etrafında gölgeler buz canavarlarına saldırıyordu. Parçalanıp, etrafa şarapnel gibi buz parçaları fırlatana kadar onlara saldırmaya devam ettiler.

Thanatos neredeydi? Önemli değildi. Sadece uyumak isti-yordu ve zemin çok yumuşak görünüyordu...

Bacakları iflas edip yere çarparken dünya döndü. Nerede olduğu bilmiyordu. Adını hatırlamıyordu. Ama en azından sıcaktı.

Sekiz

“Regan!”

Yere yatıp hareketsiz dururken Thanatos umutsuzca onu izledi. Buz şeytanlarını yok etmesi için ruhlarını salmıştı, ancak yarattığı kendi kılıcıyla öldürmek istiyordu.

Thanatos’un hala Salgın olarak düşünmekte zorlandığı Reseph, atı Conquest üzerinde oturmuş, buz mavisi gözleri kan arzusuyla yanıyordu. İki at da yaralanmıştı. Diş ve toynak yarıkları vardı. Ardından Than kardeşinin kılıcından yaralandı. Reseph ise sapasağlam duruyordu.

“Aegi fahişen çok da iyi görünmüyor. Hamile çıtırlar çok kırılğan oluyor.”

Thanatos onun yardımına gitmeye cesaret edemedi. Salgın buradayken olmazdı. “Ne istiyorsun?”

“Kadınını takip edip, oğlunu öldürmeyi umuyordum. Ama sen gittin ve her şeyi batırdın.”

Salgın’ın Regan’ın hamileliğinden haberdar olup olmadığı sorusu cevaplanmıştı. “Ne zamandır biliyorsun?”

“Fahişenin hamile kaldığını mı? Senden daha uzun süredir. Kıyamam, bu acıtıyor olmalı.” Lanet olası. “Onların kılına zarar gelirse, kimse seni elimden alamaz. Şimdi adamdan defol git.” Salgın sırtıttı. “Anladım kardeşim.” Bir kapı açtı. “Daha sonra.”

Bu çok kolay olmuştu. Salgın kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. Ama şu anda Than’ın önceliği Regan’dı. Ardından Conquest kardeşini kapıdan geçirdi ve Than atından inip Regan’ın yanına gitti.

Omuzlarından tutarak onu nazikçe sarstı. “Regan. Beni duyabiliyor musun?” Hareket etmeyince korku midesine oturdu. Normalde bronz olan teni beyazdı ve soğuktu. Dudakları maviye dönmüştü. Buz şeytanları diş ya da pençeleriyle ona zarar vermemişlerdi, ama nefesleri yaşayanları saniyeler içinde katı buz kalıplarına çevirebilirdi.

“Styx. Koluma geç.” At dumana dönüşüp koluna geçerken, Than Regan’ı kollarına aldı ve bir kapı açtı. Yeraltı Hastanesi acil kapısı önüne çıktı. Buraya kaos hakimdi.

Hastane yaralanmış şeytanlarla kaynıyordu. Neredeyse her santimi bedenlerle kaplanmıştı.

Yeraltı park alanına açılan kapının önünde daha fazla hasta içeri girmek için bekliyordu. Tanrım... Park alanında iki yüz şeytan olmalıydı. Bazıları kan gölü içinde yatıyordu.

Sağlık ekipleri çılgınca etrafta koşturuyor. Yorgun oldukları her hallerinden belliydi.

Bu insanlar yardımcı olamayacaktı ve Regan'ın kaybedecek vakti yoktu. Lanetler okuyarak acil kapısına döndü, ancak ambülans kapısı açılıp uzun boylu, siyah saçlı vampiri görünce dondu. Yüzü tanıdıktı, ama Thanatos'u sarsan bu değildi.

Vampir bir gündüz yürüyendi. Kahretsin. Nasıl? Thanatos asırlarını onların dünyasını arayarak harcamıştı ve onlardan bir avuç kadarının vahşi doğada yaşadığı, gece yürüyenlere karışarak yaşamlarını sürdürdüklerini bilse de, genellikle gizlenmeyi tercih eder, Thanatos'un onları bulmalarını istemezlerdi.

Hayır, Than onların kâbusuydu.

Bu vampir hastaneye Thanatos'un onu bulacağından endişe etmeden, büyük bir ukalalıkla hastaneye girmişti. Than'ın bakışlarıyla karşılaştığında ise gözlerinde hiç korku yoktu. Merak vardı, ama korkudan eser yoktu. Gözlerini ilk kaçırın diğer adam oldu ve doktor önlüğü giymiş bir kadına doğru ilerledi.

Daha sonra. Than bu gizemi daha sonra çözecekti. Tekrar kapıya girip evine döndü. İçeri girip vampirlerine bağırırken. Regan kollarında ölü gibi yatıyordu. Artur anında gelmişti.

"Birkaç battaniye ve çay ısıt. Odamdaki şömineyi yak. Acele et!"

Hizmetkârları emirlerine uymak için koştururken, Regan'ı odasına taşıdı. Nazikçe yatağa yatırdıktan sonra nemli kıyafetlerini çıkarttı. Sutyenini çıkartırken ateşi yakan vampirlerin onu görmemesi için üzerine eğildi ve sadece külotunu bıraktı. Hızla battaniyeleri örttükten sonra kendisi de soyundu ve yatağa girdi.

Arkasından sarıldı. Göğsü buz gibi olmuş sırtına değiyor. Et dolabındaki bir parça bifteğe sarılmak gibiydi. Viktor hafifçe ısıtılmış iki battaniye getirdi. Than ona tekrar sarılmadan önce battaniyeleri Regan'ın çıplak bedenine örttü.

"On beş dakika içinde daha fazla sıcak battaniye getir. Yeraltı Hastanesinden doktor getirmesi için Ares ya da Limos'a haber ver."

Viktor kafasını salladı ve odadan çıktı.

Kollarını beline doladı. Bir elini boynunun altından geçirerek boynuna dolayarak sürekli nabzını takip etmeye başladı. Nabızı çok dengesizdi. Nefes alış veriş çok yavaştı. Endişe üzerine çığ gibi düştü.

"Kahretsin kadın. Öylece kaçmak zorundaydın zaten."

Kabaca omuzlarını sıvazlayarak kollarından aşağı indi. Parmakları göbeğine değdiğinde nefesi kesildi.

Bir şekilde, göbeğine dokunmak yasakmış gibi hissetti. Bu komikti, çünkü onun her yerine dokunmuştu ve içindeki bebek onundu. Bebek iyi miydi? Soğuk ve düşme onu Regan'dan daha kötü etkilemiş olabilir miydi?

Ona dokunarak yanlış yaptığı hissini kenara atarak, tam göbeğinin altındaki gergin cildine dokundu. Uzun bir süre tek hissettiği soğuktu. Ardından, bir hareket. Avucunun içinde bir şeyler hareket etti. Belki bir ayak.

Öfkeli bir gurur içinde yükseldi. Regan kesinlikle hamileydi, ama şu ana kadar bunu tam olarak algılayamamıştı. Baba olacaktı. Bir oğlu olacaktı.

Gurur ve neşenin yanına korku yerleşti. Ya baba olarak işleri batırırsa? Ya çocuğunu koruyamazsa? Ares oğlunu kaybettiği gün oradaydı ve Ares'in çılgınlıklarını hala hatırlıyordu. Kendine gelmesinin ne kadar sürdüğünü hatırlıyordu.

Ve eğer Salgın'ı durduramazlarsa, sürekli oğluna tehlike arz edecekti. O sırada kabul etmek istemese de Regan bu konuda haklıydı.

Regan'ı daha da kendine çekerek onu ve oğlunu iyice sardı. Çocuğa karşı hissettiklerinin şimdiden bu kadar yoğun olmasına şaşırılmıştı. Her zaman çocuk istemişti. Onu büyüten insan ailesinin sevgisini birilerine aktarmayı arzulamıştı. Şeytan annesi ya da melek babasından görmediği sevgiyi kendisi gösterecekti.

Akıllı bir çocuk büyütebilirse, Thanatos'un neden olduğu acılara neden olmayacak bir çocuk, belki de hayatının bir kısmı anlam kazanırdı. Ve belki çocuk ona uğruna savaşması için bir neden verirdi. Çevresindeki insan dünyasına karşı kayıtsızlaşmıştı, ama bu bebek şimdiden çevresindeki sisli gri dünyada parlak bir nokta halini almıştı.

Acaba gözleri ne renk olacaktı? Saçları Regan gibi düz ve yumuşak mı olacaktı, yoksa kendisinininki gibi gür mü olacaktı? Regan'ın yuvarlak çenesini mi, yoksa kendi yüksek, keskin elmacık kemiklerini mi alacaktı? Bunların hiçbirisi önemli değildi. Kime benzerse benzesin, bu çocuk mükemmel olacaktı.

Kapı çalındı ve Viktor iki sıcak battaniye daha getirdi. Than hemen diğerlerinin yerine bunları serdi. Regan'ın teni çok hafif ısınmıştı, ama hala hareket etmiyordu.

"Hadi Regan. İçindeki ateşi göster bana. Neyden yapıldığını göster. Ölmene izin vermeyeceğim. Benim dışımda kimse seni öldüremez." Sonuncusunu şaka olarak söylemişti, ama kulağına komik gelmemişti. Birkaç saat önce onu öldürmeye hazırdı ve başarsaydı, ölüm öfkelerini yenemeseydi...

Kahretsin. Hayatının en büyük hatasını yapmış olurdu.

Öfkelerini kontrol altında tutması gerektiğinin önemli bir kanıtıydı. Çünkü kendi çocuğuna tehlike oluşturmadığını Ares'e kanıtlamış olurdu. Ona yakın olanları asla tehlikeye atmayacaktı.

Boynundaki akrep onu sokarak ona geçmişini hatırlattı. Seni oğlu gibi büyüten adamı öldürdün. Arkadaşlarını öldürdün. Bugün mastürbasyon öldürme istediğini hafifletmeyince bir hizmetkârını öldürdün. Herkesi öldürüyorsun.

Sen. Ölümsün.

“Yeni merkez için uygun bir alan bulabildin mi?” Kynan telekonferansa aldığı iPhone ile Valeriu’ya sordu.

Yerleri açığa çıktığı için, olabildiğince hızlı taşınmak öncelik haline gelmişti. Şeytan olmayan Atlılar müttefikleri olabilir. Gerçi bu durum Thanatos için tartışmaya açıldı. Ancak mühürleri kırılırsa, Berlin merkezinin yerini bildikleri için büyük bir yıkıma neden olabilirlerdi.

“Şu anda İskoçya’da bir yere bakıyorum. Şövalyelerle bağlantılı olan bir kale ve büyük bir yer altı tünel hattına sahip. Sanırım en iyi ihtimalimiz bu olacak. Sizler orada nasılsınız?”

Kynan, konferans masasının etrafına oturmuş konuşmayı dinleyen Chad, Malik, Zachary ve Ian’a baktı. “Decker, bir tür askeri proje için Arik’le buluşmak üzere başkente gitti. Lance ve Omar Avustralya’dan dönüyorlar. Takumi ve Juan... Onların nerede olduklarını bilmiyorum. Filipinlerde Salgın’ın şeytanlarına karşı bir saldırı yönetiyor olmalıydılar, ama henüz haber alamadık.” Aegis mesaj sembolü telefonunun ekranında parlıyordu, yani belki bu konuşma bittiğinde onlardan haber alacaktı.

“Regan’dan haber var mı?”

Ky derin bir nefes aldı. “Ondan da haber alamadım. Ares bir yerlerdeki savaş için yola çıktığını söyleyen mesaj attı. Onları Thanatos’un evinde bulmuş. Regan iyi, ama en kısa zamanda oraya gideceğim. Belki onu geri göndermesi için Atlıyı ikna edebilirim.”

“Peki ya kayınpederin? Onlardan haber var mı?”

Ky kafasını salladı. “Kurtadam doğanlar ve sonradan dönüßenler arasındaki savaş şiddetlendi. Konseyleri dağıldı ve...”

“Ve biz kurtadam artıkları için endişeleniyoruz... Çünkü?” Ian araya girmekten kendini alamadı.

“Çünkü,” dedi Val, “onların konseyi bizim kadar eski. Eğer onlar dağılabiliyorsa, her şey dağılabilir.”

Ian gözlerini devirdi. “Biz hayvan değiliz. Kendimizi yönetebiliriz.”

“Sadece bununla ilgili değil. Doğuştan kurtadam olanlar kendilerini Salgın’ın müttefiki ilan etti. Kıyameti başlatmak istiyorlar. Kayınbiraderim Con dönüßen kurtadamları toparlayıp bizim tarafımıza çekmeyi başardı.”

“Yani başladı. Yeraltı dünyası organize olup taraf tutuyor.”

Kynan konferans masası üzerinde ellerini birleştirdi. “İnsan dünyası içinde saklanarak yürüyenlerin insanlara savaş açması an meselesi.”

“An meselesi değil,” dedi Val. “Geçtiğimiz saat içerisinde elçilikler, polis merkezleri, askeri üslere yapılan düzinelerce organize saldırı haberi aldım.”

“Lanetli Atlılar olmadan bir Kıyamet başlatacaklar.” Tam olarak korktukları şey de buydu. İncil ya da Daemonica Kıya-

meti başlamayacaktı, ama teknik ayrıntıları vermemişlerdi. Asırlar hatta milenyumlarla geçen insan ve şeytan savaşları zaten kıyamet gibi hissettirirdi. Kynan ayağa kalktı, “Acilen tüm Aegis merkezlerini aramalı ve acil işe alım prosedürünü başlatmalıyız.”

Telefonunun ekranında parlayan Aegis sembolüne tıkladı ve kulağına götürdü. Than’ın evinin dışındaki kapıya gideceğini söyleyen Regan’ın fısıltısı nabzının hızlanmasına neden oldu. Kahretsin. Bu mesaj eskiydi. Konferans odasının dışından gelen tüyler ürpertici çığlık düşüncelerini böldü ve saniyeler sonra buna başka çığlıklar da katıldı. Bağırışmalar ve silah sesleri de geliyordu.

“Bu da ne?” Chad koltuğundan zıpladı ve kapıyı ardına kadar açtı.

Sonraki dakikalar kan ve şiddet yüzünden bulanıktı. Chad sırt üstü düşerek yere çarptı. Gözüne bir ok saplanmış ve kafatasının arkasından çıkmıştı. Salgın içeri girdi, zırhında kan, et ve saç parçaları vardı. Ian ona saldırdı, ancak Atlı sanki bir sinekmiş gibi onu duvara yapıştırdı.

Odanın dışındaki çatışma sesleri arttı. Kynan hançerini çıkarttı ve Salgın’ın ardından gitti, ancak koca herif odanın dışına çıkınca ortadan kaybolmuştu.

“Ian! Zach!” Ky, Ian’ın ayağa kalkmasına yardım etti. “Eser odasını korumalıyız.” Aegis on binlerce eşyayı orada depolamıştı. Salgın gibi birinin elinde yıkıcı silahlara dönü-

şebileceği tarihi, dinî, büyüsel ya da şeytan güçleri yüklenmiş eşyalar oradaydı.

Üçü koridordan aşağı hızla ilerlerken yolları şeytanlar ve onlarla savaşan Gardiyanlar tarafından kesildi.

“Mahkûmları serbest bıraktılar.” Frankfurt bürolarının vekili olan Kathy, hançerinin gümüş ucunu şeytanın üç gözünden birine saplamadan önce boğazına salladığı bir tekme ile onu yere devirdi.

Bu sinirli şeytanları açıklıyordu. Bunların çoğu Regan’a saldıran vampirle birlikte hücrelerinden kaçtıktan sonra yeniden yakalanmıştı.

Sadece öldürmek için yaşayan çirkin Cruentus şeytanı önlerindeki köşeyi döndü ve hızla onlara doğru koştu. Ky ve Ian yarı yolda onu karşılayarak kemiksi göğsünü delik deşik ettiler. Şeytan pençelerini çıkartarak Ian’ın midesini deşti. Kanlar fışkırıyordu, ama kesikler derin değildi. Sadece Ian’ı daha fazla kızdırmıştı.

“Kynan!” Çığlık arkasından geldi. Salgın’ın Zach’in organlarını vahşice söktüğünü görecektir kadar hızlı döndü.

Bir yandan sırtırken Salgın ölmekte olan Kıdemliyi yere bıraktı ve Ky ile Ian’a doğru yürümeye başladı. Croucher’i parçalarına ayıran Kathy, duvarla bütünleşmek için elinden geleni yaptı. Ancak Salgın yanından geçerken avucunu boğazına bastırarak onu anında öldürdü.

Kadına bakmamıştı bile.

“Koş. Onu oyalarım. Bana zarar veremez.”

“O veremez.” Derinden karanlık bir ses geldi. “Ama ben verebilirim.”

Kynan, düşen bir meleğin arkasında durduğunu anlamak için geriye bakmaya ihtiyaç duymadı. Daha fazla savaşmaya kadar dövüşmeyi planlarken, meleğin kazanacağını bilmesi için dönmesine gerek yoktu.

Dokuz

“Seni istiyorum Regan. Daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum ve kahretsin, pes etmek üzereyim.”

Thanatos’un seksi, derinden gelen sesi Regan’ın vücudunda kemiklerini eriten ve beynini yosuna çeviren bir ilaç etkisi yarattı. Zihninde bir yerlerde, bunun hamile kaldığı geceyle ilgili bir rüya olduğunu biliyordu. Tıpkı kendini uyandırmaya çalışmasının anlamsız olduğunu bilmesi gibi. Bu rüyayı her gördüğünde değiştirmeye çalışıyordu, sanki bunu yapmak gerçek hayatta neden olduğu sonuçları değiştirecekti.

“Hayır!” Thanatos’un dudakları hareket etti, ancak Regan’ın kulaklarındaki çınlama sesi bastırdı. Likör. Likörü içmemeliydi...

Yer değiştirerek, çıplak bedenini penisinin üzerine yerleştirdi.

“Bunu yapma Regan!”

Neyi yapma? Onu duydu, ama kelimeler anlamlı değildi. Bedeni ihtiyaçla titrerken değil. Üzerine oturarak tüm erkekliğini içine aldı. Zevk damarlarında dolaşırken, orgazm olmaya neredeyse hazırdı. Ama daha yeni başlamışlardı.

Üzerinde hareket ederken inledi. Sert organının tüm hassas noktalarına değmesini çok sevmiştir. Ona dokunmasını diliyordu. uzanıp göğüslerini okşamasını ya da daha iyisi kalçalarından sertçe kavrayarak kendine yaslamasını. Neden bunu yapmamıştı? Neden ona dokunmuyordu? Onun kendini bırakmasını ve bu anı sonuna kadar yaşamalarını istiyordu. Çünkü bu an tekrarlanmayacaktı.

Ama bekle... Neden bu son olmalıydı ki? Bulutlu düşünceler beynini doldurdu. Bundan sonra buradan ayrılmakla ilgili düşünceler. Terk etmek? Hayatta olmaz.

Seks dışındaki her şeyi zihninden uzaklaştırırken arzu damarlarını yakıyordu ve ileri atılarak tırnaklarını göğüsüne geçirdi. İşaretini bırakmıştı. Onu sahiplenmişti. Kafasını geriye atarak çılgılık attı. Than ise kalçalarını yataktan aşağı indirerek daha derinlere ulaştı. Daha hızlı... Daha hızlı hareket etmeliydi. Bedeni artık söz dinlemiyordu. Dizginleri ele almıştı ve dört nala koşmasına izin veriyordu.

“Dur,” diye seslenmesine rağmen Regan’ın beyni “daha fazla” olarak algıladı ve daha da hızlandı. Yavaşlamayacaktı. Daha sonra sıradan, yavaş seks için zamanları olurdu. “Regan, dur artık!”

Hızlan artık!

Hızlan? Bundan daha hızlısını yapamazdı. “İmkânsız... oh, oh, evet...” Bedeni zevkle kasılırken, adamın orgazmı da başladı. Büyük bedeni altında kıvranıyordu. İlk doruğu bitmeden tekrar boşaldı. Omuzlarına tutunmasaydı, uçabilirdi.

Çok güzel... Muhteşem...

Bekâretimi aldın.

Regan gözlerini kırptırdı.

Bana ilaç verdin ve beni kullandın.

Korku yükseliyordu. Hayır...

Hain!

Ona bağıırıyordu. Boynunu kırmakla tehdit ediyordu ve ardından o karların içine koşmaya başlıyordu. Orada ise Salgın ve buz şeytanları ona doğru yaklaşıyordu...

Çılgılık atmamak için uğraşırken gözlerini açtı. Artık kâbusunun içinde değildi, ancak hala Thanatos’un yatağındaydı. Kontrollü bir nefes aldığı anda onun toprak kokan erkeksi aromasını duydu ve güvende olduğunu anladı.

En azından doğum yapana kadar güvendeydi. Sonrasında ise muhtemelen yaptıkları yüzünden Thanatos onu öldürecekti.

Söminenin yakınında durdu. Kaslı bedeninin üstü, geçmişini anlatan dövmeleri dışında çıplaktı. Altında ise tehlikeli bir şekilde aşağıda duran bol spor pantolonu vardı. Kafasını öne eğmişti, şakaklarındaki örgüler keskin yanaklarına

düşmüştü. Boynundaki damarlar ortaya çıkmıştı. Gözlerinin açık olduğundan emindi.

Burası Than'ın yatak odasıydı, ama buraya nasıl gelmişti?

Hafızasına ulaşmaya çalışırken zorlandı. Hatırladığında ise küfür etmekten kendini alamadı. Thanatos hızla arkasını döndü ve anında onun yanına geldi. Onun hareket ettiğini bile görmemişti.

"Regan." Sesi derinden titriyordu. "Uyandın." Alnına elini koydu. "Nasılsın? Üşüyor musun?"

Üzerindeki elli kiloluk battaniye yığınının hesaba katınca zorla bileğini kaldırdı. "Aslında terliyorum."

Thanatos birkaç battaniyeyi üzerinden aldı ve oturmaya çalışırken destek olması için birkaç yastığı düzeltilti. İlgisine o kadar şaşırmıştı ki, tekrar konuşabilmesi zaman aldı. Konuştuğunda ise, bilmesi gerekenleri öğrenebilmek için soracağı sorulara doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Ne oldu? Salgın ile yani. Şeytanlar." Salak. Bu altı kelime için mi bu kadar çabalamıştı?

"Şeytanlar bir daha asla sana zarar veremeyecek." Cevabı kükremeyi andırıyordu. "Salgın konusunda da endişelenme. Seni koruyacağım." Bunu söyleme şekli, sanki ruhunu buna adanmış gibi çıkan ses tonu, en azından şimdilik korkularının hafiflemesini sağladı "Acıktın mı? İçecek bir şey ister misin?" üstü kapalı tepsi ile sürahiyi gösterdi. "Hizmetkârlarım uyandığında yemen için sıcak çorba ve sandviç hazırlattım.

Artur onun jambon ve peynirli sandviçlerini ne kadar sevdiğini söyledi."

"Açlıktan ölüyorum." Regan vampirlere güvenmiyor olabiliirdi, ama Artur ona iyi davranmıştı ve kesinlikle en güzel sandviçleri yapıyordu. Yemeği görünce bile ağzı sulandı. "Artur'un ekmek kızartma şeklini seviyorum."

"Ben de seviyorum." Çok ufak bir gülümseme ifadesi dudaklarını yumuşattı. "Ama sadece bir parça tereyağı ile."

Regan kafasını salladı. "Sırtının gerçek İrlanda tereyağı ile bir parça..." Keskin bir ağrı göbeğine saplandı ve derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?"

"Bebek. Sanırım kasılmalarım başladı." Elini o kadar yumuşak bir şekilde yanağına götürdü ki, neredeyse nefesi keşilecekti. "Zamanı mı geldi?"

"Sanırım... Sanırım bu Braxton Hicks."

"Ne?"

"Bir tür doğum öncesi ağrısı. Son birkaç haftadır bu ağrıları çekiyorum."

Atlı cevaptan memnun olmuş gibi görünmüyordu. "Kaçmayı denememeliydin." Elini çekti. Dokunuşunun eksikliğinde ise yeniden üşümeye başlaması kendinden nefret etmesine neden oldu.

“Burada tehlikedeyim,” diye ısrar etse de Than kafasını salladı.

“Merkezde seni öldürmeye çalışan vampir benim adamlarımdan biri değildi. Ve sana söz veriyorum, seni durdurmaya çalışan vampir bir daha sana dokunamayacak. Hiçbiri dokunamayacak.”

Regan bundan o kadar emin değildi, ama içinden bir ses güvenmesini söylüyordu. Her zaman içgüdülerine güvenmesine rağmen, Thanatos bambaşka bir durumdu.

Kapının çalınmasıyla, Than tekrar ayağa kalkarak normal uzunluğuyla odayı doldurdu. “Gir.”

Kapı açıldı ve vampirle birlikte devasa, siyah saçlı, siyah ilkyardımlı önlüğü giyen bir adam içeri girdi. Elinde kırmızı silindirik bir çanta vardı ve sağ kolu dövmelemlerle kaplanmıştı. Bu Shade’di. Yeraltı Hastanesini yürüten şeytan kardeşlerden biri. Fikrini değiştirmesine rağmen, hamile kalacağından emin olmak için döllenme yeteneğini kullanan da oydu.

Odanın karşısına geçerken şömine ateşinin yetişmediği bir noktadan yürüdü. Belki Regan’ın gözleri onu kandırıyordu, ancak tekrar ışığa çıkana kadar ortadan kaybolduğundan emindi.

“Artist,” dedi Than gürleyerek. “Tam zamanında.”

Şeytan, Atlıya sinirli bir bakış attı. “Dünyanın sonunda sendelediğimizin farkında olmayabilirsin, ancak yaralıları çok fazla. Ev ziyaretleri için zamanımız yok.”

“Bunun için zaman yaratmak zorundasın. Regan’ın taşıdığı bebek ölürse Kıyamete neden olabilir.”

“Bunu biliyorum. Ama iki haftadır kendi evime bile gide-medim.” Shade tıbbi çantasını yere bıraktı. “O yüzden siktir git. En hızlı şekilde gelmeye çalıştım. Aldığım mesaja göre hipotermi ile karşı karşıyaydınız?”

“Görünüşe göre, şimdi daha iyi. Ama o şey... Ne deniyordu? Breaking Dicks?”

“Braxton Hicks.” Shade mırıldanarak yatağın yanına oturdu. “Nasıl hissediyorsun?”

Regan tereddüt etti. Kynan şeytan kayınbiraderine güveniyor olabilirdi, ama o kelimenin tam anlamıyla onlarla savaşmak için doğmuştu. Şeytanlara karşı nefreti DNA’sına işlemişti.

“İnsan,” Shade’in ses tonu sertti, ama kaba değildi. “Senin bana güvendiğin kadar sana güveniyorum, ama burada ortak bir amacımız var. Bu gezegeni kendi haliyle seviyorum. Eğer bu senin ve küçük tayının tıbbi olarak sağlıklı olduğundan emin olmak anlamına geliyorsa, elimden gelen her şeyi yaparım. Şimdi, bana nasıl hissettiğini anlat.”

Önce gerildi, ama sonuçta Kynan karakter analizinde iyi biriydi. O yüzden en azından bir defaya mahsus bunu yapabileceğini düşündü. Ayrıca, bebek yarı... Than neyse onandı. Belki de şeytan doktor tek şanslıydı.

“Biraz zayıfım, ama iyiyim.”

“Onu nasıl tedavi ettin?”

“Sıcak battaniye. Vücut ısısı.”

Derin bir nefes aldı, bakışları Atlıya yöneldi, ancak o vücut ısısı konusunu sorması için meydan okuyor gibi görünüyordu. Evet, bunun için endişelenmesi gerekmiyordu. O ser, uzun bedeninin arkasına yaslandığı fikri... Yasaklı görüntüler titremesine neden oldu.

“Ne kadar süre baygın kaldı?”

“Yaklaşık altı saat. Biraz sıcak çay içecek kadar ayıldı, sonra tekrar gitti.”

Öyle mi? Bunu hiç hatırlamıyordu.

“Ateşini ölçtün mü?” Thanatos kafasını salladığında, Shade iç çekti ve battaniyeleri açmaya başladı.

Thanatos’un eli yorganların üzerine inerken aynı anda bir gürlleme sesi geldi. “Örtülü kalacak.”

Korkuyla, külotu dışında çıplak olduğunu fark etti. Çıplaklık onu asla rahatsız etmemişti, ama tekrar, Thanatos’un onu soyduğu gerçeği ve bu garip şeytanın ona o şekilde dokunduğu fikri... Nefesinin hızlanması için bir nedeni daha olmuştu.

“Böyle örtülüken onu muayene edemem, geri zekâlı.”

“Önce ona giysi getireyim.” Than yatağın sonundaki devasa gardıroba yürüdü.

Siyah gözleri neredeyse parlarken Shade, Regan’a döndü. “O tam bir pislik gibi davranırken, hayati değerlerini kontrol edeyim. Bileğini uzatır mısın?”

Kolunu uzattı ve Shade bileğini kavradı. Bebek göbeğinde bir tür parende attı ve Shade sanki tüfekte vurulmuş gibi geriye düştü.

“Bu da ne...” Shade duvara çarptı ve şaşkın bir şekilde orada oturdu.

Regan oturdu ve battaniyeleri göğsüne çekti. “İyi misin?”

“Cehennem aşkına.” Sanki zihnini temizlemek istercesine kafasını salladı ve ayağa kalktı. “Milyonlarca voltluk çarpma gibiydi. Ama elektrik olmadan. Sanki Gargantua şeytanı tüm bedenime yumruk atmış gibi.”

Thanatos yatağın yanına yaklaştı ve elini tuttu. “Bana bir şey olmuyor.”

Regan diğer elinde tuttuğu tişörtlere baktı. “Onu bana verir misin?”

Tişörtü verdi. Siyah tişört üç beden büyüktü, ama geçici hamile giysisi olarak işe yarardı.

Shade, Than ve kapıda duran vampire baktı. “Arkanızı dönün.”

Onlar arkasını döndüğünde tişörtü giydi. Hala pantolonu yoktu, ama bu idare ederdi. Battaniyeler bacağına üzerinden kenara attı. “Artık dönebilirsiniz.”

Shade yanına gitti. "Elini tekrar tut Atlı." Çok rahatsız görünse de Than elini tekrar tuttu. "Hiçbir şey."

Hiçbir şey? Belki o hissetmiyordu, ama onun dokunuşu bedeninin yanmasına neden oluyordu. Görünüşe göre bedeni o ellerin yaşattığı zevki hatırlıyordu. Sinir bozucu.

"Tekrar deneyeceğim." Shade parmak uçlarını hafifçe alnına koydu. Bu sefer geriye doğru parende attı ve şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. Thanatos sırıttı.

"Neler oluyor?" Regan'ın sorusu üzerine Shade inledi ve bu sefer daha yavaş ayağa kalktı.

"Sanırım çocuğun benden nefret ediyor." Suratını ekşiterek omuzlarını oynattı. "Bu sefer darbe almadan önce, gücümün bir kısmını sana aktardım ve onu hissettim. Umarım bir erkek olduğunu biliyorsundur."

"Evet, biliyoruz. Peki, başka bir şey anladın mı?" Than sabırsızlanıyordu.

"Çok fazla değil. Ama çocuğun büyük olduğunu söyleyebilirim. Orada çok rahat dört kilo var. Bir tür güçlü yeteneğe sahip ve sanırım annesine kimin dokunduğu konusunda çok seçici." Shade bakışlarını Thanatos'a çevirdi. "Ya da hiç seçici değil."

Thanatos sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Bu hiç profesyonelce değil."

"Ben bir şeytanım. Profesyonel birini istiyorsan Mayo Clinic'e git."

Thanatos surat astı ve gündüz yürüyen vampire işaret etti. "Gel bak bakalım sen dokunabiliyor musun?"

Geri çekilmemek için elinden geleni yapan Regan kolunu uzattı. Vampirin parmakları zararsızca eline dokundu.

"Garip. Geçen hafta doktor randevum vardı ve hiç sorun çıkmadı. Belki bebek sadece şeytanlara tepki veriyordur?"

"Belki." Shade kolunu uzattı. "Sen başka birine dokunabiliyor musun? Bende dene."

İncitemez. En azından kendisini. Şeytan o kadar da şanslı olmayabilir. Dikkatle parmaklarını koluna götürdü. Hiçbir şey olmadı.

"İlginç." Shade, Than'a termometre uzattı. "Ateşini ölçebilir misin?"

Thanatos termometreyi kulağına soktu, bir dakikanın ardından biyledi. "Otuz yedi buçuk. Bu kötü mü?" "Tamamen normal. Görünüşe göre bebek seni buz şeytanlarından korumuş. Regan, doğum tarihi ne zaman?" "Yirmi dokuz Ağustos."

Shade saatine baktı. "On gün. Çok yakın."

Yatağın kenarında kamburunu çıkartarak eğildi ve sesini alçalttı. "Sen iyi misin? Paylaşmak istediğin endişelerin var mı? Belki yalnız konuşmak istersin?"

Şeytan hakkındaki düşünceleri milyonlarca parçaya bölündü. Bir şekilde, onun ihtiyaçları hakkında ya da gizlilik konusunda bu kadar hassas olabileceğini düşünmemişti.

“Ben iyiyim.” Ama on gün? Zaman nasıl bu kadar hızlı geçmişti? “Ama Kynan’a neler olduğunu bildiren bir mesaj iletebilirsen minnettar kalırım.” Shade kafasını salladı. “Peki, tıbbi endişelerin? Hamileliğin normal miydi?”

“Altıncı ayın başında ufak bir olay oldu. Kramp ve biraz kanama.” Than’in köşede birden dikleştiğini görünce hızla ekledi. “Her şey yolunda. Doktorlar placenta accretadan şüphelendi, ama ultrasonda hiçbir şey görünmedi.”

“O ne?”

Shade kaşlarını çatı. “Plasenta kendini uterus duvarına çok yasladığında olur. Bebek doğduktan sonra bunu uterus duvarından ayırmak için ameliyat gerekebilir.” Shade ayağa kalktı. “Özel tedavi görüyor musun peki?”

“Bir süre yatak istirahati, ama sadece önlem için.” “Tamam. Burada daha fazla bir şey yapamayacağıma göre, biraz dinlen ve yemek ye. Bir şeye ihtiyacın olursa da ara. Fırsat olduğunda gelmesi için Eidolon’a haber vereceğim.” Tıbbi çantasını omuzladı, ancak odadan çıkamadan Regan onun adını bağırdı.

“Shade, bekle.” Kapıda durduğunda Regan dudaklarını ısıırıyordu.

Şeytanlarla günlük konuşmalar yapmaya alışık değildi. Ve ayrıca Shade ile birkaç yıl önce Mısır’da tanıştığında, o ve kardeşleri Aegis’e saygı duymayan muhalif pisliklerdi. Kesinlikle yanlış zamanda tanışmışlardı.

“Bir şey mi var?”

“Evet. Şey... Teşekkürler.”

Shade gülümsedi. “Şuna bak. Avcıdan bir teşekkür. Kıymet gerçekten de geldi.”

“Geri alıyorum.” Shade odadan çıkarken, Regan tekrar yastıklarına gömüldü. Thanatos Shade’i takip ederek onu yalnız bıraktı.

Normalde buna memnun olurdu. Her zaman yalnız kalmakta huzur bulmuştu. Ama bir nedenle, şu anda yalnız kalmak istemiyordu. İsteddiği tek şey eve gitmekti. Bildiği tek eve.

Aegis’e.

Thanatos, Shade’i odanın dışına kadar takip etti ve ana girişe vardıklarında onu durdurdu. “Bana doğruyu söyle şeytan.”

Shade’in ifadesi değişti. “Söylediklerimin herhangi bir kısmının yalan olduğunu düşünmene neden olan ne?”

“Yalan söylediğini düşünmüyorum. Bence eksik söyledin.” Than hafifçe gülümsedi. “Ölümlle uğraşıyorum ve Regan için olan endişelerini hissettim.”

“Ben ilk yardım uzmanıyım, doktor değil. Eidolon’un gelmesini bekle.” “Evet, görünüşe göre o müsait değil ve bana ilkyardım zırvalığını anlatma. Birçok insan doktordan çok daha fazla şey biliyorsun, o yüzden dökül.”

Shade’in gözlerine gölge düştü ve Than bu Seminus şeytanının yeteneğini merak etti. “Bebek tam olarak gelişmiş ve doğmaya hazır. Ancak çok büyük. Zor bir doğum olabilir. Önceki sorunu ve şu anki durumu göz önüne alınınca, kimse ona dokunamadığı için tıbbi müdahale yapılamayabilir.” Kadınlar zamanın başlangıcından beri doğum yapıyordu ve Thanatos bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmesine rağmen, kadınların üremek için yaratıldığı düşüncesiyle rahatlamaya çalıştı. Bebek doğurmaktan daha doğal bir şey yoktu.

“Eğer ona dokunabilseydi, insan doktorlar bu durumda ne yapardı?”

Shade omuz silkti. “Yakından izlerlerdi. Muhtemelen çoktan suni sancı vererek bebeğin daha fazla büyümesini engellerlerdi. Belki emin olmak için sezaryen yaparlardı.” Tekrar omuzlarını silkti. “İnsan kadın doğum branşıyla pek ilgilenmiyorum, o yüzden bunları uyduruyor da olabilirim.”

Thanatos şeytanın kendini korumaya çalıştığını düşündü. “Şeytan olmayan personeliniz var. Belki onlardan biri onun durumuyla ilgilenabilir. Vampirlerin ona dokunabildiğini bildiğimize göre, belki bir vampir.”

“Vampir doktorlarımız var. Şeytan olmayan doktorlarımız da var. İçlerinden birinin bununla başa çıkabilmesi mümkün.”

“Bu arada ben ne yapabilirim? Olaylar normal ilerleseydi bana ne yapmamı söyledin?”

Siyah kaşlarından biri kalktı. “Onu becer.”

Than doğru anladığından emin değildi. Ancak şeytan daha net olamazdı. “Ah... ne?”

“Onunla seviş. Sancıların hızlanmasına yardım edebilir.” Shade sırtıtmaya başladı. “Göbeğinin üzerinde zıplamadığın sürece de, zarar vermez.”

Thanatos gözlerini devirdi. Aptal seks şeytanları. “Eidolon’a onu derhal görmek istediğimi söyle.”

“Evet, bu bir sorun Atlı. Eidolon’a herhangi bir şeyi yapmasını emredemezsin.”

Çoğu şeytanın Mahşerin Dört Atlısına saygısı sonsuzdu, ama bu Seminus kardeşler için geçerli değildi. Sinir bozucuydu. Thanatos’un içlerinde tek sevdiği Wraith’ti. Ama bu büyük ihtimalle ona Reseph’i hatırlattığı içindi.

“Bu gezegeni sevdiğini söyledin. Bu konuda emin misin? Çünkü odamdaki kadın bu dünyayı kurtarabilecek ya da yıkabilecek bir bebeği taşıyor. Ve sanırım tüm bunları senin kardeşinin başlattığını sana hatırlatmama gerek yok.”

“Hayır, lütfen hatırlat pislik. Etrafa istediğin kadar suç atabilirsin.” Shade durdu, tereddüt ediyordu. “Ah... Suçlamadan bahsetmişken, Regan’ın hamile kalmasına benim sebep olduğumu sanırım bilmelisin.”

Thanatos, sanki dikenli tele başmış gibi sıçradı. Dişleri kasılmış halde gürlledi. “Anlat.”

“Onun yumurtası ve senin spermini birleştirdim. O sırada bu durum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kynan’ın bunu benden gizlemesinin nedeni sanırım ahlaki değerler üzerine fazla düşünüp vazgeçmemi engellemek olabilir.” İnsanlar, Her neyse, işte şimdi öğrendin.”

Than, şeytanı öldürmek mi istediğine, yoksa dürüstlüğü için ödül mü vermek istediğine karar veremiyordu. Ancak kesinlikle hayaları kesilecekti. “Peki ya durumun farkında olsaydın?”

“Fark eder mi? Olan oldu. Ama şunu söyleyebilirim ki, eşimi ve çocuklarımı koruyabilmek için ruhumu, ruhunu satarım. Yolda bir bebeğin var, onu korumak için neler yapabileceğini düşün.” Shade topukları üzerinde döndü. “E’ye uğramasını söylerim. Bu arada Regan’ı güvende tut.” Şeytan ön kapıdan çıkarak kayboldu.

Regan’ı güvende tut? Shade, Thanatos’un ne yapmaya çalıştığını sanıyordu?

Onun hala iyi olduğundan emin olma ihtiyacıyla yavaşça kapıyı açtı ve yatak odasının içine baktı. Regan yatağın üze-

rinde oturuyordu. Bir eli sandviç tutarken, diğer eli göbeğini okşuyordu. Aşağı baktığında dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. İstemediği bir bebekten kolaylıkla ayrılacak bir kadın tablosu değildi. Bu bir anne tablosuydu ve Regan kendine itiraf edemese de bu çocuğu seviyordu.

Bunu anlamak hem huzur hissine hem de midesine kramp- lar girmesine neden oldu. Vazgeçmeye bu kadar hevesliyen nasıl bu kadar sevebilirdi? Bebek Than’ın olduğu için mi? Arkasında emekleyen bir anı istemeyecek kadar ondan nefret mi ediyordu?

Lanetler okuyarak kütüphaneye gitti. Bir anlık öfkeyle kolunu raflardan birine geçirdi. Kitaplar, sepetler ve biblolar yere düştü. Zeminde metalik bir şey yankılandı. Reseph’in iPod’u.

Thanatos müzik çaları yerden aldığı siyah, pürüzsüz yüzeyi elinde buz gibiydi. Reseph bu şeyi seviyordu. Bu yüzden deri sepetlerin birine gizlenmişti. Than bir şaka olarak saklamıştı. Şey, bir nevi. Reseph sıklıkla son ses yöresel şarkılar söyleyerek onları delirtirdi. Kesinlikle güzel bir sesi vardı, ama kimse saatlerce aynı sözleri dinleyemezdi.

“Ne yapıyorsun?” Regan’ın sesi arkadan geldi ve birden nabızı hızlandı.

Thanatos önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkti, ancak bedeni söz dinlemiyordu. Onu hala kendi tişörtü ve eşofman- larıyla koridorda gördüğünde tepki vermemişti. Daha önce hiçbir kadın onun kıyafetlerini giymemişti. Ve birden garip

temel bir içgüdü ile hem üzerindeki hem de içindeki şeylerin kendisine ait olduğunu düşününce ilkel bir sahiplenme düşüncesine kapıldı.

“Hiçbir şey.” Müzik çaları masanın üzerine attı.

“‘Hiçbir şey’ kütüphaneni dağıtmanı da içeriyor mu?” Masanın yanına yürürken çıplak ayakları hiç ses çıkartmadı. Karnı burnunda olmasına rağmen, zarafetinden hiçbir şey kaybetmemişti.

“Çorap giymelisin.”

Gözlerini kırıştırdı. “Bunun darmadağın kütüphane ile ne ilgisi var?”

“Yok. Ama ayaklarının üşümesini istemiyorum.”

Yumuşak bir gülüş dudaklarını büktü ve Than bunu yapmamış olmasını diledi. Çünkü bunun gibi bir gülümseme zırhının düşmesine neden oluyordu. “Sen garip bir adamsın Atlı Thanatos.” Müzik çaları aldı. “Senin yerel müzik dinleyen biri olduğunu düşünmezdim.”

“Ben dinlemem. Reseph dinler. Dinlerdi. Ve sen yataкта olmalısın.”

“İyi hissediyorum ve çok uzun süre yatarsam kalçalarım ağrıyor.” Tekrar müzik çalara baktı. “Alan Jackson. George Strait. Jimmy Buffett. Conway Twitty. Vay canına. Tek bir rock müzik grubu bile yok.”

“Reseph tanıdığım en değişken insandır, ama bir şeye kafasını taktığı zaman sonuna kadar gider. Tamamen sabit fikirli olur. Hatta dans etmeye gittiği birkaç favori yerel barı bile var. İki adım dansını sever.” Regan burnunu büktü. “Herhangi bir şey yaptığını hayal edemiyorum... Yani normal ya da iyi.”

“Garip bir biçimde içimizde en normali oydu. Kesinlikle de en iyisiydi.”

“Buna inanmakta zorlanıyorum. Biliyorsun işte, bugün beni öldürmeye çalışınca falan.”

Eğer bu olsaydı... Thanatos bunu düşünemiyordu bile. Normal insanların sevgilileriyle yakın olması gibi ölümle yakındı, ama kişisel bir kayıp yaşamayalı dört bin yıl olmuştu. Buna kötü tepki vereceğinden emindi.

“Eğer Reseph ölmeni isteseydi, öldürdün. Oklarını asla ısı-
kalamaz.”

“Belki bebek beni koruyordu.”

Than kaşlarını çatı. Bunu düşünmemişti. “Önemli değil. Eğer o şekilde kaçmasaydın, denemek için şansı da olmayacaktı.”

“Belki de beni kaçırmamalıydın.” “Belki beni baştan çıkartmamalıydın,” diye cevap verdi. Dışarıdan, tartışan iki çocuk gibi göründüklerinden emindi.

Alt dudağını ısırarak ayaklarına baktı. “Gerçekten üzgünüm Thanatos. Bana inanmadığını biliyorum, ama gerçekten üzgünüm.”

“Kendini nasıl inandıracağını sana söylemiştim. Ve Aegis için orospuluk yapmakta sorun görmediğine göre, benim için de aynısını yapmak senin için sorun olmaz.” Gözlerine üzgün bir gölge düştü ve Than’ın kendi kırılcılığı bumerang gibi kendisine çarptı. Pişmanlıkla doldu. Özellikle de, ona bağırıp çağırmasını beklerken, Regan arkasını dönüp gidince.

Kahretsin. Sesini alçaltarak konuşmaya devam etti. “Neden yaptın?” “Sana söyledim, bilgi gelmişti...”

“Evet, evet. Dünyayı kurtar. Ama sen neden yaptın? Kabul etmenin nedeni neydi?”

“Trilyonlarca insanı kurtarmak yeterli değil mi?” “Her zaman kişisel bir çıkar vardır. Birinin davranışlarının ne kadar özverili olmasını umursamam. Her zaman başka bir neden vardır.”

Yüzünü ona döndü, parmakları göbeğini okşuyordu. “Bunu yapabilecek tek kişi bendim. İş arkadaşların, insanların ruhunu çıkartma yeteneğimin beni zırhındakilerden koruyacağını fark etti.”

“Bu doğru olsa bile, hala kişisel bakışını anlatmıyor. Neydi?”

“Hiçbir şey...”

“Saçmalık.”

Seksi olduğunu düşündüğü şakak ve yanaklarındaki yaralar öfkeden kızarmıştı. “Belki de sevişmek için başka çarem yoktu. Belki bir efsaneyi becerme düşüncesi beni cezpt etti.”

Nasıl olduğunu bilmece de yalan söylediğini biliyordu. Ona gerçeği söylemeyeceği ise açıktı. Tamam. İsteddiği gibi oynayacaktı.

“Güzel. Çaresizce bir efsaneyi becermek istemen, önmüzdeki ayları senin için kolaylaştıracak.”

Bir kez daha bağırmasını bekledi, bir kez daha bunun tam tersini yaptı. Ama bu sefer sessiz kalmak yerine konuyu değiştirdi. “Kapıda beni durdurmaya çalışan vampire ne oldu?”

Serkhama’nın saldırmak için Regan’ın üzerine atlama-ya çalıştığı an gözünü önüne gelince içindeki öfke anında yükseldi. Gündüz yürüyen bunun için cezalandırılmayı hak etmişti, ama Than ölüm dışında ikinci seçeneği düşünemeyecek kadar çıldırmıştı. Ufak mastürbasyon seansı öfkesini yatıştırmada başarısız olmuştu. Sadece Serkhama ve buz şeytanlarını öldürmek onu rahatlatmıştı.

“O gitti.”

“Öldü anlamında mı gitti yoksa başka bir yere mi taşındı?”

“Evet.”

“Bazen tam bir pislik oluyorsun.”

“Bunu daha önce de duymuştum.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi, ancak kelimeleri sertti, “Duyduğuna eminim.”

Aradığı ateş işte oradaydı. Bunu sevdiği için nefret etti. Çekici bulduğu için. Beyni cevap aramakla uğraşırken, Regan kasılıp ve elini beline götürünce üzerinde durmaktan vazgeçti.

“Ne oldu? Sorun ne?”

“Sadece belim. Görünüşe göre bel ağrısı hamileliğin olmazsa olmazı.”

Düşünmeden arkasına geçti ve Regan’ın elini çekerek kendi elini koydu. “İzin ver.” Önce gerildi, ama sırtına masaj yapmaya başlayınca ufak bir inlemeyle rahatladı.

“Oh, bu güzel.”

Bu sesi sevmiştii. Hem ruh halini değiştirmiş hem de karnını kaynatmıştı. Büyük bir kedi gibi miyavlamak istiyordu. Ardından da kendini ona sürtmek.

Geri zekâlı. Sürtünmek onları bu bataklığa sürükleyen şeydi.

Sırtını dikleştirerek parmaklarını itekledi ve ufak bir mırıltı çıktı. Ve evet bu anında sertleşmesine neden oldu. Onunla tekrar çıplak kalmayı istemesi ne kadar acınası bir durumdu?

Evet, kendisine karşı cinsel sorumlulukları olduğunu söylemişti, ancak o sırada öfkeli, kafası karışık ve felçten uyanıp

baba olacağını öğrenmesinin şoku içindeydi. İlk kız arkadaşı tarafından terk edilen ergen biri gibi davranmıştı. Beş bin yılda gelen olgunluğu saniyesinde camdan dışarı atmıştı.

Tam bir aptaldı.

Arkasından gelen boğaz temizleme sesi irkilip Regan’dan uzaklaşmasına neden oldu. “Ne oldu, Viktor?”

Vampir sert bir şekilde kütüphane girişinde durdu. “Sizi görmek isteyen bir Gardiyan var.”

Regan çok hızlı arkasını dönünce dengesini kaybetti. Than ileri atlayarak masaya çarpmadan onu tuttu. Yüzünde oluşan minnettar gülümseme, aralarındaki gerginlik yüzünden anında silindi.

Ardından bir sürü kesik, morluk ve yüzünün simetrisi kaymış halde Kynan içeri girdi. Bir gözü şişerek neredeyse kapanmıştı. Burnu ise kırılmıştı. Bu insanın oğlunu almak istediğini düşününce Than onun için üzülmedi.

Regan nefesini tuttu. “Tanrım. Ne oldu?”

Kynan birkaç adım geride durup buz gibi bakışlarını Than’ın üzerinden ayırmadı. “O oldu.”

“Evden ayrılmadım insan. Ve ayrılmış olsaydım bile, sana zarar veremeyeceğimi biliyorsun.” Ki bu berbatı. Çünkü Than’ın bu adamı gerçekten pataklamak istediği zamanlar olmuştu. Ama biri onu çoktan dövmüştü.

Kynan'ın dudakları aranarak kan lekeli dişlerini ortaya çıkarttı. "Merkezimizi nasıl buldun Atlı?"

Thanatos ellerini yumruk haline getirerek sakinleşmeye çalıştı. "Benden sakladığınız çocuğu hissettim. Sahip olamayacağınız çocuğu."

"Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil." İnsan gözlerini Thanatos üzerinde tutmaya devam etti, ama kelimeleri Regan içindi.

"Bu cici baba adayı sayesinde, Salgın merkezimizi buldu. Than'ın açtığı kapıyı takip etmiş." Kynan'ın sesi alçalırken Than'ın midesi karıştı. Salgın'ın kolayca geri çekilmesi şimdi anlam kazanmıştı. Yapacak işleri olduğunu söylemişti. Şimdi Than ne işi olduğunu biliyordu. "Tüm bina mahvoldu. O piç yanında düşen bir melek getirmiş. O ikisi ve serbest bıraktıkları şeytanlar..." Gözlerindeki kanı silmek için elini yüzüne götürdü.

"Ne?" Regan'ın sesi yumuşaktı, ancak içinde yoğun endişe vardı. "O ikisi... Ne?"

Ky gözlerine baktı. "Binada bulunan herkesi öldürdüler."

On

Regan, Kynan'ın söylediklerine anlam vermeye çalışırken donla kaldı. "Kim? Kim öldü?" Kynan'ın kırmızı gözleri parladı. "Malik, Chad, Ian, Zachary, Kathy, Hans, Shylon. personel binasındaki herkes, yerel birliklerine dönemeyen iki düzine vekil... Suzi."

Oh, Tanrım. Regan ellerini ağzına götürerek içinden gelen ağlama isteğini bastırmaya çalıştı. Her zaman sakin ve mantıklıydı, önem verdiği kişileri kaybettiğinde bile. Ancak hamilelik hormonları aptal araba reklamlarında bile ağlamasına neden oluyordu. Dört Kıdemli öldü, birçok asker seviyesindeki Gardiyan. Ve sayılı arkadaşlarında biri olan Suzi'yi gerçekten sevmişti. Aslında tek arkadaşı.

Oda dönmeye başladı ve kanepenin üzerine doğru sendeledi. Anında Kynan ve Thanatos yanındaydı. İkisi de birer kolundan yakalamıştı. Ölenlerin yüzleri gözünün önünden geçerken kendini Thanatos'tan uzaklaştırdı.

“Bana dokunma. Bu senin hatan.” Ancak onunla birlikte Kynan da hırlayarak uzaklaştı.

Destekleri gidince tökezledi. Yere çarpmadan önce Than onu tekrar yakaladı. Kollarına alarak yukarı kaldırdı ve bu sefer kanepeye götürmesine izin verdi.

“Ne...” Kynan eline bakıyordu. “Sanki yumruk yemiş gibi hissediyorum.”

Thanatos, Regan’dan uzaklaşmasına rağmen, ona yakın bir yerde durdu. Kendini duvara yasladı. Bir ayağını büküp arkasındaki duvara dayadı. “Sanırım insanları da dokunması gerekenler listesine alabiliriz.”

“Bebek aniden Thanatos ve vampirler dışında kimsenin bana dokunmasına izin vermemeye karar verdi.” Yükselen sesler ve yaklaşan yürüme sesleri yüzünden doğruldu.

Bir saniye sonra Limos, Arik ve Decker odanın içine düştü. Limos kamp çantasını yere fırlattı. “Regan için hızlı bir alış-veriş turu yaptım. Hiçbir şey alamadan ayrılmak zorunda kalmıştı sonuçta.”

Hala Ky’ın verdiği haberleri sindirmeye çalışıyordu ve Limos’un konuşma nezaketini göstermesiyle kızarmıştı. Regan kafasını sallayarak teşekkür etti ve Arik, Ky’a bakınca bağırmaya başladı. “Hemen bir doktora görünmelisin.”

“Öyle mi?” Sanki hava artık onu tutmuyormuş gibi kitaplardan birinin üzerine düştü. “Buradan oraya geçeceğim zaten. Görünüşe göre hepiniz mesajımı almışsınız.”

“Geldiğinde Arik ve Limos ile birlikteydim. Onlarla geldim.” Decker bedenini düşmesi ihtimaline karşı Ky’a yaklaştırdı. “Ne kadar kötü?”

“Kötü. Gerçekten kötü. Salgın ve düşmüş bir melek sanki mekân onlarınmış gibi geldiler. Rebecca’yı öldürmeden önce birçok odanın kilidini açması için onu zorladılar. Hızlı öldü. Çok azımız o kadar şanslıydı.” Nefes almak için durdu. “Çılgılık ve kavga seslerini duyduğumuzda Chad, Malik, Zachary, Ian ve ben konferans odasıındaydık. O pislikler... Kahretsin... Hiç şansımız yoktu.”

Limos kolunu Arik’in beline dolayarak teselli etmeye çalıştı. Bir ay önce olsa Regan buna kıkırdardı. Şimdi ise aptal hormonları yüzünden ne kadar tatlı göründüklerini düşünüyordu.

Ve buna asla sahip olamayacağını.

“Ne oldu?” diye sordu Limos.

“Saatlerce bizimle oynadılar. Bazıları sadece çılgınlığımızdan duydukları zevki arttırmak içindi. Yaptıkları şeyler...” Kynan titredi, gözleri boşluğa daldı. “Asıl amaçları eser odasını açtırmaktı. Odayı açtım, ama qeres-kaplı bıçağı almak için.”

Regan düzensiz nefesini tuttu. “Ve onunla meleği mi öldürdün?”

“Yeterince hızlı değildim.” Ky’nın bakışları bundan ne kadar zevk aldığını gösterircesine sertleşti. Kynan, Regan’ın

tanıdığı en yüksek rütbeli, tutkulu insandı. Ama aynı zaman-
da bir askerdi ve yapılması gerekeni yapardı. Üstelik kızdı-
ğında daha da tehlikeliydi.

“Qeres nedir?”

Regan kanepede yer değiştirerek kalçasının uyuşukluğ-
nu gidermeye çalıştı. “Kadim Mısırlılar tarafından melekler-
le savaşmak için geliştirilmiş bir silah. Yani düşen melek-
lerle.”

“R-XR’in bundan neden haberi yok?” ABD Ordusu doğa-
üstü birimine bağlı bir asker olarak, Decker Aegis’in bildiği
ya da sahip olduğu her şeyden haberdar değildi. Aegis’e gir-
miş olması ve Kıdemli unvanını almış olması fark etmiyor-
du. Gardiyan statüsü çok yeniydi ve öğrenmesi gereken çok
şey vardı.

“Çünkü paylaşmaya yetecek kadar yok,” dedi Regan.

Arik de karşılık olarak Limos’u okşadı. Daha da tatlı.
“Salgın’a ne oldu?”

“Gitti. Eser odasına giremediği için öfkeleni ve kardeş-
lerinin ortaya çıkarak onu durdurmasından endişelendi.”

“Geri gelecek.” Than’ın sesi mezarlık bekçisi gibiydi.
“Aegis içinde çok fazla güçlü eser var. Bunlardan herhangi
birini ele geçirmek bile ona yeter, ama özellikle peşine düş-
tüğü bir şey mi vardı acaba?”

Kynan, sanki boynu ağrıyormuş gibi çok sade bir şekil-
de başını salladı. “Wormwood hakkında bir şeyler söyledi.

Vahiylerle bahsi geçen bir yıldız, ama aynı zamanda da bir
hançerin adı. Aegis 1300lerin sonunda onu ele geçirdi.”

“Bunu neden istesin?” Regan belirli birinden ziyade ge-
nele sormuştu.

“Hiçbir fikrim yok. Hançeri hatırlıyorum. Nüfuzlu bir
başpiskoposa ait olması lazım.”

Limos çenesini okşadı. “Bir şeytan tarafından dövüldüğü
söylentisi yok muydu?”

“Başpiskoposa onun cennetsel bir eser olduğunu iddia
etmişti. Normalde bir melek taşıyormuş. Bunun hakkındaki
gerçeği asla bulamadık, ama belki de Salgın bizim bilmedi-
ğimiz bir şey biliyordur.”

“Bütün eserleri taşımamız. Onun herhangi bir şeye ulaş-
masına izin veremeyiz. Özellikle de istediğine.”

“Bütün eşyaları yeni bir yere taşımak sonsuza kadar süre-
bilir.” Ne kadar süreceğini ve ne kadar çaba gerektireceğini
düşünmek bile Regan’ın başını ağrıttı. “Üstelik taşınma sıra-
sında savunmasız olurlar.”

Kynan iç çekti. “Biliyorum, ama başka şansımız yok. Val
yeni bir merkez arıyor ve bu hallolduğunda, en önemli şey-
leri taşımak için kapıları kullanabilirim.”

En önemli şeyler? Listelerindeki her şey önemliydi. Ae-
gis dünyadaki tarihi, İncil ve şeytan eşyalarının en büyük
koleksiyonuna sahipti. Türünün tek örneği büyü kitapları,
çağırma kristalleri ve tüm dinleri dize getirebilecek ya da

hükümetleri susturabilecek dokümanlar. Regan kendi gözle-riyle görmemiş olsa bile, Ahit Sandığının Aegis merkezinde olduğu söyleniyordu.

Tanrım, bu bir felaketti. Ama... “Eğer Salgın Thanatos’un kapısını takip edebildiyse, onun kapısını da takip edebilir misiniz?”

“Reseph’in mührü kırıldıktan sonra bunu yapamadık.” Thanatos’un bakışları Regan, Arik ve Decker arasında gezinirken düşünceliydi. Sonunda Ky üzerinde durdu. “Qeres sende mi demiştin?”

“Çok az. Tarifi kayboldu, bu yüzden yenilerini yapamıyoruz. Elimizde olan tek sahip olduğumuz.”

“Bir dakika.” Arkaya doğru yürümeye başladı ve Limos onu takip etti. Regan’ı Ky, Arik ve Decker ile bıraktı.

Arik ayakta durmaya devam ederken, Decker şişman deri koltuklardan birine oturdu ve Ky sekerek Regan’ın yanına gidip oturdu.

“İyi misin?”

Kaçırıldım, bir ok neredeyse beni öldürüyordu, donarak da ölebilirdim, ama tüm bunların dışında... “İyiyim.”

Kynan, Than’ın gittiği yöne baktı ve fısıltı halinde konuşmaya devam etti. “Kaçtığın mesajını Salgın’ın gelmesinden hemen önce aldım. Thanatos seni incitti mi?”

Sert bir şekilde başını salladı. “Bu bebeğe bir şey olması-na izin vermez.”

“Sorduğum bu değildi.” Ky, ona dokunmamaya özen göstererek koltukta yerini değiştirdi. “Eğer kaçmaya çalıştıysan, neden hala buradasın?”

“Bir yere varamadan Thanatos beni durdurdu. Geri dönerken Salgın bize saldırdı ve üzerine buz şeytanları gönderdi. Biraz üşüdüm. Ama gördüğün gibi iyiyim. Thanatos bana baktı. Beni yaralamayı göze alamaz.”

“Peki ya bebek doğduktan sonra?” Bu tam ahretlik soruydu. Sürekli gördüğü Than’ın onu öldürdüğü kâbusu gözünün önüne geldi ve soğuk bir bıçak omurgasına saplandı. “Bunun için sonra endişelenebiliriz. Than bebek için olan planları biliyor ve bunu sevmeydi. Onu ikna etmeye çalışacağım.” Onun fikrini değiştireceğine Sheoul’u donduracağından emindi. “Sence Salgın’ın merkeze saldırmasıyla, daha önce oradaki vampirlerin serbest kalması arasında bağlantı var mı?”

Kynan’ın onun konu değiştirme taktiğini anladığından emindi, ama yeni konu göz ardı edemeyeceği kadar önemliydi. “Bir şey söylemek için çok erken. Ama aksi ispatlanana kadar çok büyük bir rastlandı.”

“Buna inanmıyorum. İşler gittikçe kötüleşiyor.”

“O kadar da kötü değil. Sana saldırdıklarında neden Decker ve benim merkezde olduğumu sormuştun, hatırlıyor musun?”

“Thanatos’u uyandırmak hakkında konuştuğunuzu söylemiştin.” “Çünkü geçtiğimiz günlerde yeni bilgilere ulaştık.” Decker bakışlarını Regan’ın göbeğine indirdi. “Thanatos bebeğin agimortus olduğunu onayladı mı?”

Kafasını salladı. “Neden?”

“Bebeğin dünyanın sonunu getireceğini düşünüyoruz... Ancak aynı zamanda onu kurtaracak anahtar da olabilir. Tıpkı ilk başta inanmamızı istedikleri gibi.” Ky tekrar konuşmadan önce bakışmalar oldu. “Thanatos ve Kıyameti bitirmedeki rolü ile ilgili bulabildiğimiz her şeyi birleştirdik. Doğumun Salgın’ın kalbini zayıflatacağına dair ıvır zıvırları bile. Ve Thanatos kehanetindeki ağlamayı biliyorsun?” kafasını salladı. Daemonica kıyamet öngörülerinin bir parçası olan Than kehaneti kafasına kızgın demirlerle kazınmıştı. Durun! Masumiyet Ölüm’ün laneti, açlığı yükü, Deliverance hançeridir. Ağlayış başarısız olursa Ölüm Yıldızı yükselir.

“İşte, Torran’daki bir paragrafa uyuyor.”

Arik kaşlarını çatı. “Torran ne?” Decker gibi, Arik de R-XR üyesiydi ve daha yeni Gardiyan sıfatını almıştı. Regan tüm şeyi okuma fırsatını henüz bulamamıştı, ama üzerinde çalışmayı her zaman sevmişti. “İnsanların nasıl kat trilyonlarca dine sahip olduğunu biliyorsun ve bunların her biri de kendi içinde mezheplere ayrılıyor. Hristiyanlık içinde Katolik, Protestan gibi. Ve hatta bu mezhepler bile farklı ideolojilerle birbirlerinden ayrılıyorlar. İşte, şeytanlarınki de buna benziyor. Daemonica dinlerinin incili, ama başka kitapları

da var. Dinlerinden biri olan Bletouth birbirinden çok farklı iki dala ayrılmış. Çok şiddetli bir savaşın sonunda dini kitapları ikiye bölünmüş ve her birine bir isim verilmiş. Torran ve Toreign.”

“Asırlardır Toreign’in bir kopyası bizde vardı, ama Torran’ı sadece birkaç ay önce bulabildik. O yüzden şu anda faydalı bilgiler üzerine çalışıyoruz.” Kynan ensesini sıvazladı. “Torran içinde Atlılar ve Kıyametle ilgili bir paragraf bulduk. ‘İlk ağlayış kalbi zayıflatır... Bıçak darbesi ise bitirir.’ Temelinde bebeğin doğumunun Salgın’ı bir süreliğine ölümlü yapacağını düşünüyoruz, böylece ‘bıçak’ olan Deliverance onu öldürebilecek.”

Deliverance binlerce yıl önce Atlılara karşı kullanılması için dövülen bir bıçaktı. Onları öldürebilecek güce sahip olduğu düşünülen tek silah. Maalesef, sekiz ay önce öğrendikleri gibi bıçak Salgın üzerinde etkili değildi.

“Saldırıya uğradığım gece o yüzden merkezdeydiniz. Bebeğin doğumunda orada olabilmesi için Thanatos’u uyandırmayı tartışıyordunuz. Peki ya kehanetinde bahsettiği Ölüm Yıldızı?”

“Bazılarımız Ölüm Yıldızının Halley Kuyruklu Yıldızı olduğuna inanıyor. Bu kuyruklu yıldız tanrısal mesajlardan. şeytanın eşyasına kadar birçok şey ile bağdaştırılmış. Eğer Salgın bebeğin ilk ağlayışında öldürülmezse, bir sonraki fırsatın Halley Kuyruklu Yıldızına kadar gelmeyeceğini düşünüyoruz.”

Konuşmanın nereye gittiğini tahmin edebiliyordu. “Ve bahse girerim ki bu yıldız bozuntusu yüzünü yakın zamanda göstermeyecek.”

“İki bin altmış birde görülecek.”

Tanrım. O zamana kadar kurtarılacak bir dünya kalmamış olabilirdi. Ky ve Decker’ın ona söylediklerini düşündü. “Bunları neden bana daha önce söylemediniz?” Kynan şakağından akan bir damla kanı elinin tersiyle sildi. “Uğraşman gereken yeterince şey vardı. Emin olmadan seni umutlandırmak istemedik.”

Regan halkanın dışına atılmaktan hoşlanmıyordu, ancak bu noktada artık fark etmiyordu. Etraflarındaki dünya yıkılırken bunu kafasına takmayacaktı.

Bir şeyler biyledi ve Ky cebinden telefonunu çıkarttı. Düğmeye bastıktan sonra telefonu Than’ın masasına bıraktı ve Lance ile Val selam verdiler.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu Val.

“Şu anda bu odada sadece Aegi var.” “İyi.” “Sizin tarafınızda neler oluyor?” Regan oturdu. “Tam da bu çocuklara beni de onlarla birlikte geri götürmelerini söyleyecektim. Hepinizin yardımına ihtiyacı var...”

“Şu anda yapabileceğin en iyi şey güvende kalmak. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama sanırım burada Than ile kalman daha sağlıklı.”

Regan’ın midesi karıştı. “Ne? Şaka mı yapıyorsun? Burada kalamam.”

“Kynan haklı. Bundan ne kadar nefret etsem de, senin etrafta tek başına dolaşmanı göze alamayız.”

“Evet alabilirsiniz.” Sesi çatlamıştı. “Almak zorundasınız. Bana zevk vereceksin. Ne zaman istersem. Her. Gün.

“Regan.” Kynan’ın askeri sesi anında kendini toparlamasına neden oldu. Ve panik halinde olduğunu fark etti. “Eğer Thanatos bebeği hissedebiliyorsa, seni bulabilir. Seni arayarak gelmesini ve Salgın’ın da onu takip etmesini istemeyiz.”

“Arkamdan gelmemeye ikna edebilirim. Anlayacaktır.”

Arik surat astı. “Thanatos? Anlamak? Onunla henüz tanışmadın galiba.”

“Katılıyorum. Senin yerinde Gem olsaydı gözümün önünden ayırmazdım. O da senin gitmene izin vermeyecek.”

“Burası vampirlerle dolup taşıyor. Ve unutma ihtimalini-ze karşı, içlerinden biri beni öldürmeye çalıştı.” Evet. Thanatos onun kendi vampirlerinden biri olmadığını açıklamıştı, ama şu anda bunu dile getirmeyi düşünmüyordu.

“Denedi,” dedi Decker. “Onu kendi gücünle öldürebilir-
din. Kendini savunabilirsin.”

Savunma yeteneğinin işe yaramadığını onlara söylemeli miydi? Belki ufak bir aksaklıktı. Zaten kimsenin fikrini de-

ğıştırmazdı. Sonuçta haklılardı. Bundan her ne kadar nefret etse de, en azından şimdilik en güvenli yer burasıydı.

Val'in sesi telefonda geldi. "Bu aynı zamanda gündüz yürüyenleri araştırabilmen için paha biçilmez bir fırsat." "Evet. Kendini işe yarar bir şeylere ver," dedi aradan Lance.

Sanki Lance ifadesini görebilecekmiş gibi telefona ser bir bakış attı. "Dünyayı kurtarabilecek bir çocuğa hamile olmak yeterli değilmiş gibi?"

Lance'in omuz silkişini neredeyse duyacaktı. "Bebek dışarı fırladığında tekrar ağırlık olmaya başlayacaksın."

"Kapa çeneni," dedi Kyanan.

Decker ayağa kalktı. Her an telefonun içine girip birilerini pataklayacak gibi görünüyordu. "Tam bir pisliksin."

"Önemli değil. Hepimiz gerginiz." Regan araya girip sakinleştirmeye çalışmıştı, ama Lance kesinlikle sinirine basmıştı.

Oh, onun boş laflarına alışıktı, ancak bu tam on ikiden vurmuştu. Diğer Kıdemliler kadar işe yaradığını asla hissetmemişti. Terfi etmesinin tek nedeninin yeteneği olduğunu düşünüyordu. Bu ve bir keresinde Lance'in dile getirdiği gibi göz önünden ayırmamak istemeleri. Ruh emme yeteneği tehlikeliydi ve onun tasmağını sıkamak istemişlerdi.

"Siktir git. Sadece onun işe yarar bir şeyler yaptığından emin olmak istedim. Annesi gibi yoldan çıkması istemiyorum."

Odada kıyamet kopmaya başladı, hangi küfrün kimden geldiğini bile ayırt edemiyordu. O annesi değildi. Evet, daha iyi bir hayatı olması için çocuğundan vazgeçiyor olabilirdi, ama kendini öldürmeyecekti. Thanatos'la geçirdiği geceden sonra kâbus gibi geçen iki ayda, çok derin depresyon ve suçluluk hissetmesine rağmen intiharı düşünmemişti.

Kesinlikle bebek doğduktan sonra savaşçı rütbesini geri isteyecekti. Çünkü kavgada ölmek intihar değildi, değil mi? Annenin aksine ölmek amaç değilse, intihar sayılmazdı.

Midesi tekrar bulandı, kusmak üzereydi. Ayağa kalkarak odaya yeni giren Limos'a sürtündü. "Ben... Şey. Gitmeliyim." Decker Regan'a doğru yürüdü. "Regan?"

"İyiyim." Elini kaldırarak uzakta kalmalarını işaret etti. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Bununla birlikte, koşabildiği kadar hızla tuvalete koştu ve son yediklerini çıkarttı.

On Bir

Than'ın büyük tuvaletinde bulduğu yedek diş fırçalarında biriyle dişlerini fırçalarken kapı çalındı.

“Şu anda gerçekten seninle konuşmak istemiyorum Thanatos.” Cümle ağzından çıkar çıkmaz ne kadar saçma olduğunu anladı: Thanatos kapı çalmazdı. Kış uykusundan uyanan sinirli bir ayı gibi kükrerdi.

Decker'ın yumuşak sesi kapı ardından gelince diş fırçasını bıraktı. “Thanatos değilim.”

“Oh.” Yatak odasına yürüdü ve yatağın üzerine oturdu. “Girsene.”

Decker hayalet gibi sessiz bir şekilde içeri girdi. Büyük cüssesine göre oldukça çevikti. Tıpkı Thanatos gibi. Düşünce bedenini ısıtacak kadar esnekti.

“İyi misin?”

“Evet.”

“Lance'in seni etkilemesine izin verme. Bozuk süt emdiğini düşünüyorum.”

İç çekti. “Lance yüzünden değil. Her şey. Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Bugün orada olmalıydım. Yardım etmeliydim.”

“Görünüşe göre kimse yardım edemezmiş. Sadece kendini öldürtmüş olurdun.”

Nefes alırken titrediğini hissetti. Muhtemelen haklıydı, ama iş arkadaşlarının ona ihtiyacı varken uzakta olmanın suçluluğunu azaltmamıştı. Ayrıca, içinde bulundukları krizin kabul etmek istediğinden daha kötü olduğunun kanıtıydı.

“Biliyorsun, tüm bu zaman boyunca, olaylar daha kötüye gidemezmiş gibi görüldüğünde bile, Salgın'ı yenip Kıyameati durduracağımızdan şüphe etmedim.”

“Durduracağız,” dedi Decker öfkeyle. “Bir yolunu bulacağız.” “Artık bundan emin değilim.” Bunu söylemek acı veriyordu ve içindeki bir parka bunu sesli dile getirdiğine inanamıyordu. Yenilgi asla onun için bir seçenek olmamıştı. Doğduğu günden beri hayatı için savaşıyordu. Şimdi ise savaşmak kaçınılmaz olanı sadece uzatıyormuş gibi görünüyordu. “Merkezler açığa çıkartarak Salgın bizi sadece sakatlamakla kalmadı. Organizasyon ve emir zincirimizi de kırdı. Bunun her Gardiyanın güvenine indirdiği darbeden bahsetmiyorum bile.”

“Yeter.” Decker yanına oturdu. “Umudumuzu kaybetmemeliyiz.” Göbeğine baktı. “Ve oradaki ufaklık bizim umudumuz.”

Ufak bir tebessüm yüzünü aydınlattı. “Kynan dışında bunu yalakalık yapmak için söylemeyen tek insansın.” “Çünkü o bir bebek. Bir canavar değil. Kimse ne düşünürse düşünsün.”

“Teşekkürler.” Yatakta duran yastıklara baktı ve onların düzeltme isteğine karşı koymaya çalıştı. “Kaba olmak istemem, ama... Burada olmanın bir nedeni var mı?” Suzi dışında hiç kimse Regan’a eşlik etmekle uğraşmamıştı.

“Senin en sevdiğim yanın bu. Saçmalık yok.” Decker dikleşti ve Regan söyleyeceklerine kendini hazırladı. “Kynan’ın Teknik Bölümündeki Sammara’dan aldığı telefonu önceden bildirmek istedim. Merkezin bilgisayarlarını kontrol ediyor.”

Kafatasında alarm zilleri çalmaya başladı. “Salgın’ın personel listesine ulaştığını söyleme.”

“Ulaştı.” Decker’ın sesi kısılmış, gözleri yorulmuştu. “Daha da kötüsü, tüm dünyadaki Aegis merkezlerinin lokasyonlarını da almış.”

“Oh, Tanrım. Katliam yapacak.”

“İyi haber ise bilgilerin şifrelenmiş olması. Zamanımız var, ama belki sadece bir kaç gün.”

Ve bu zamanın ardından Gardiyanların nesli tehlikeye girebilirdi.

Thanatos kütüphaneye girdi ve anında alarm durumuna geçti. Arik ve Limos kanepedeydi. Ky kemik torbası gibi koltuklarından birine yığılmıştı. Muhtemelen Arik, Than’ın ilkyardımcı çantasını bulmuştu ve Kynan’ın yaralarını sarmıştı. Ancak hala ölü grisi rengindeydi ve kesinlikle hastaneye gitmesi gerekiyordu.

Ama Regan neredeydi? “Nerede?” Soru daha çok havlamayı andırıyordu, ama Thanatos sesinin histerik ya da somurtkan, belki de Regan’ın kaybolmasından çok kormuş gibi çıkmasını umursamadı.

“Yatak odasında. Sanırım kustu.” Limos havlamanın şiddetini önemsemeden sakince cevap verdi.

Thanatos odanın kapısına doğru yürümeye başladı, ama Arik onu geri çağırdı. “Yapma dostum. Ona birkaç dakika tanı. Kardeşin sayesinde iş arkadaşlarının öldüğünü yeni öğrendi.”

“Kardeşim, ben değil.”

“Aptal.” Arik bir kalem ile Than’ı dürttü. “Beş bin yaşındasın ve hala insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Than kaleme baktı ve kayınbiraderini bununla şiş kebab yapmayı düşündü. “Çünkü insanlarla takılmıyorum.”

“Bu konuda ona güven,” dedi ve Limos katıldığını göstermek için kafa salladı. “Kurtarmak istediğin kardeşin Regan’ın dünyasını yıktı. Muhtemelen şu anda görmek

istediği son kişi sensin. Yani sondan iki. Salgın bu konuda birinciliği kazanır.”

Than hala neden Salgın’ın faaliyetlerinden sorumlu tutulduğunu anlamadı, ama insanı dinleyecekti. Ne de olsa Arik Regan’ı ondan daha iyi tanıyordu.

Limos kanepede öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. “Bu çocuklar az önce bana senin kehanetinle ilgili çok önemli şeyler söyledi.” Uzun bir nefes aldı. “Kahretsin Than, tüm bunlar bir saniye içinde bitebilir.”

Ky bebeğin ağlamasıyla ilgili kehanetini ve Deliverance’ı Salgın’ın zayıf anında kalbine saplamanın onu öldüreceğini anlatırken Than dikkatle dinledi.

Mantıklıydı... Ama bu Than’in hoşuna gitmedi. Kardeşini öldürmek istemiyordu. Onu kurtarmak istiyordu.

“Peki ya Halley Kuyruklu Yıldız Ölüm Yıldızı zimbirtısı? Tapınaklarımdan birinde özel bir zamanda Deliverance’ı kullanarak onu kurtarabileceğime dair bir şeyler buldum. Ya kehanetin Ölüm Yıldızı kısmı bununla ilgiliyse?”

Ky gözleri ovdu ve itiraf etti. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Önemli değil. Kuyruklu Yıldız iki bin altmış bir yılına kadar Dünya’dan görülmeyecek. O zamana kadar bekleyemeyiz.” Sanki Reseph’i kurtarmak için beklemek seçeneklerin içinde yokmuş gibi konuşan Arik, Than’in tepesini fena attırdı. Evet, anlamıştı. Gerçekten. Salgın insanlığı ve şeytanları birbirine düşürüp yıkımı getirirken, yarım asır boyunca

etrafta dolanarak lanet olası bir kuyruklu yıldız beklemek seçenekler arasında yoktu. Ama Reseph Than’in kardeşiydi ve önceden sahip olduğu kişiliği biraz daha saygıyı hak ediyordu.

Arik’i odanın karşısına fırlatmak yerine, Than Kynan’ın yanına gitti ve zindanda en değerli eşyalarını sakladığı odadan getirdiği kitabı uzattı. “Meleklerin tarihi. Qeres ile ilgili bazı paragrafları işaretledim.”

“Lanet.” Kynan kitabı aldı. “Bu bizde bile yok. Bunu nereden aldın?”

“Babil dışında bir mezarlıkta budum.”

Ky kaşını kaldırdı. “Çok uzun süre geçmiş.”

“Öyle de diyebiliriz.” Than konuşurken sırayla herkese baktı. “Söylediğine göre qeres melekleri güçsüzleştiriyor. Bunu zaten biliyoruz. Ama aynı zamanda içeriklerden birini de söylemiş. ‘Cehennem köpeklerinininkine benzer zehir.’”

“Cehennem köpeği salyasından yapıldığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Arik.

“Bilmiyorum. Ama eğer öyleyse, qeres bizim üzerimizde de etkili olur.”

Limos’un kafası birden kalktı. “Salgın. Onun üzerinde kullanabiliriz.”

“Kesinlikle. Cehennem köpeği zehrinc neredeyse bağışıklık kazandı, ama qeres içinde başka maddeler de var. Buna karşı savunmasız olabilir.”

“Peki ya sonra?” Kynan parmaklarını kitabın deri bağları üzerinde gezdirdi. “Onun etkisiz hale getirirsiniz, peki ya etkisi geçiciyse? Bu şeyden elimizde çok yok ve bittiğinde onu tutmamız için başka yolumuz olmayacak.”

“Peki ya Regan?” Limos’un gözleri parlıyordu. “Onun gücü seni birkaç dakika etkisiz hale getirmişti. Belki Salgın üzerinde de işe yarar.”

Bu hatıra Than’ın kasılmasına neden oldu. Sabit ve etkisiz tutulduğu için değil, tek aklına gelen Regan’ın çıplak bedeninin üzerinde zıplarken, orgazma yaklaştıkları sırada nefeslerinin senkron olmasıydı.

“Salgın’ı lohusalık döneminde bir süre tutabilse bile, sonra ne olacak?” Konuşmayı Arik devralmıştı. “Eğer bebeğin ağlamasının sağlayacağı kısa süreyi ıskalarsak Deliverance onu öldürmeyecek. İşte o zaman kesinlikle kuyrukluyıldız beklemek zorunda kalırız.”

Kardeşini öldürme düşüncesi Thanatos’un nabzının şaklarında atmasına neden oldu.

“Ya onu dondurursak? Bilirsiniz işte, Han Solo gibi.”

Thanatos, Arik’e şaka mı yapıyorsun bakışı attı. “Evet... Karbon dondurma makinelerini bulmak biraz zor olabilir.”

Özellikle de Star Wars evreninde yaşamadığımızı düşünürsen.”

“Pislik. Ben buzdan bahsediyorum. Sıvı nitrojen ya da benzeri bir şey ile anında dondurmaktan.”

Limos saçındaki turuncu çiçekle oynadı. “Onu böyle bir tuzığa çekebilerseniz bile, saniyeler içinde buzun çözünmesini sağlar.”

Kynan ağrıyla koltuğunda hareket etti. Derin yaralarının acı verdiği su götürmezdi. Ayrıca Than’ın mobilyalarına da kan damlıyordu. “O zaman elimizde kalan tek şey onu avlamaya çalışmak ve oğlunun ağlamasını beklerken esir tutmak.”

Oğlum. Than bunu duymaya alışıp alışamayacağını merak etti. “Evet ve çocuğumun dünyayı kurtaracağını söyleyen bu kanıta neden inandığını da anlatmak ister misin?”

“Çünkü kardeşinin bulmamız için yerleştirdiği parşömeni Regan inceledi. O sırada bunun bir kurmaca olduğunu bilmiyorduk, ama Regan kehaneti yazan adamın buna inandığını anladı.”

Thanatos, Reseph’in müzik çalarını aldı. Sadece bu aletin içine yerel müzikler yükleyen adamın, Salgın’ın şu anki halinden nefret edeceğini kendine hatırlatmak istemişti. “Yani bunu Salgın’ın yazmadığını biliyoruz. Bakirliğimi almak için kendince tuzak kurmuştu.”

“Ve durumdaki asıl garip olan kısım bu. O hunun bir tuzak olduğunu düşünüyordu, ancak yazarı gerçek olduğuna inanıyordu. Bu yüzden gerçek olma ihtimali var. Yazar oğlunun dünyayı kurtaracağını düşünüyordu, çünkü bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorlardı? Eğer durum buysa, Salgın’la birlikte değil de, ona karşı çalışıyorlar demektir.”

Thanatos bu gizemli yazarla sohbet etmeyi gerçekten çok isterdi. “Bebek kehanetini yazan kişiyi bulmalıyız. Reaver ya da Harvester ile konuştun mu? Belki biraz bilgi verebilirler.”

Limos kendini Arik’e biraz daha yaklaştırdı. Burnunun içine girmesine sadece santimler vardı. “Onlarla en son konuştuğumda... Bir ay önce miydi neydi? Hiçbir şey bilmediklerini söylediler. Ya da biliyorlarsa bile, aptal Gözetmen kurallarını ihlal etmemek için anlatmıyorlar.”

“Ve onları asla aynı odaya sokma,” dedi Arik. “Onlarla son konuşmamızdan sonra Limos’un parti evinin yarısını yeniden inşa etmek zorunda kaldık.”

“Neden?”

Limos bugün pembe ve sarı boyanmış olan tırnaklarına bakıyordu. “Kavga ettiler. İki büyük uçağın havada çarpışmasına benziyordu.”

Harvester ve Reaver asla birbirlerine çok düşkün olamışlardı, ama genellikle fiziksel temasa da geçmezlerdi. “Ne için kavga ettiler?”

“Bilmem. Tek kelime bile etmediler. Harvester ile konuşuyorduk, sonra Reaver geldi ve işler karıştı.”

“Herkesin onları son görüşü bu muydu?”

“Evet.”

Şu kahrolası melekler. Evet, Atlılar onları çağırabilirdi, ama bu onların anında gelecekleri anlamına gelmiyordu. Kendi isteklerine göre ortaya çıkmaktan hoşlanıyor gibi görünüyorlardı. Acaba Reaver Salgın’ın Aegis’e yaptığı saldırıyı biliyor muydu? Regan’ın hamile olduğunu biliyor muydu? Bahsi geçmişken rahatlamak için bu kadar zaman yeterdi. Ve, bir saniye... “Decker nerede?”

“Regan’ı kontrol etmeye gitmişti...” Than koridorun yarısına vardığında Limos daha cümlesini bitirememişti.

Delice, ele geçiren bir öfke Than’i pençelerinin arasına aldı ve yatak odasının kapısını hızla açtı. Decker’ın Regan’a o kadar yakın oturduğunu görmek sinirlerini kritik seviyeye yükseltti. Farkına bile varmadan Decker’ın tişörtünün yakasına yapışmıştı ve insanı odanın diğer ucuna fırlattı. Anında Regan ayağa kalkarak aralarına girdi.

“Dur! Decker sadece benimle konuşuyordu.”

Decker kendini toparladı, sakince üzerini çırttı ve Thanatos’a delici bir bakış attı. “Neye ihtiyacın var biliyor musun? Eski usul kış tekmelemeye.”

“Bunu bana sen mi vereceksin?”

Decker kafasını salladı. "Bunu ne kadar istesem de, aptal değilim. Ancak Regan bana söyleyene kadar burayı terk etmiyorum da."

Thanatos'un adama olan saygısı bir puan daha arttı. Bir den bine kadar olan bir ölçüde, sadece bir puan. Yine de, testosteronlarını kontrol eden ve tek bir parmakla onu ezebilecek bir adamla kavga etmemesi gerektiğini bildiği için adama hakkını vermiyordu.

"Önemli değil Decker." Regan'ın ses tonu, Thanatos'un hoşlanmadığı kadar yakın ve etkilenmiş çıkmıştı. "Gidebilirsin."

"Emin misin?" Decker Thanatos'a sert bir bakış attı.

Than "Emin," diye gürlerken Regan "Eminim," dedi.

Decker kapıya ilerlerken Thanatos'a nefret dolu gözlerini dikti ve ardından çıktı. Thanatos Regan'ın etrafında dönüyordu. "Yatak odasında asla bir erkekle baş başa kalmayacaksın."

Suratını astı. "Yatak odamda kimin olacağına karışmaya hiç hakkın yok. Çankurtaran grubunu yatağıma alıp, çikolata sosuna bulanmış halde grup seks yapsak bile hiçbir şey diyemezsin."

Gözünün önüne gelen anlık görüntü kanını kaynattı, ama öfkesini sabit tuttu. Yemi yutmak istemiyordu. Yine de, tüm sahil güvenlikleri tek tek avlayıp onları küle çevirmek istedi.

"Benim evim, benim kurallarım. Evimde çikolatalı gruplar istemiyorum. Sanırım bu makul bir istek."

"Tanrı aşkına. Gerçekten Decker'ı yatağa atmayı düşündüğüme inanıyor olamazsın?"

"() seni istiyor."

"Hayır, istemiyor. İstese bile, şu anda büyük ödül olduğum söylenemez. Ayaklarım çok pişmiş sosisliler gibi şişkin, çatlaklarım var, şişman ve çirkinim..."

"Dur." İleri uzanmamak için ellerini iki yanında yumruk yaptı. Öfkeliyken çok tatlıydı, hafif bir pembelikle yanakları kızarmıştı. Siyah saçları, hamileliğin kesinlikle eksilmediği öfkeli halini iyice ortaya çıkartıyordu. "Bunu bir daha söyleme. Şişman ya da çirkin değilsin. Eşinin çocuğunu taşıyan bir kadından daha güzel bir şey ve..." Korku dolu bir şekilde kendini durdurdu. Eş? Aptal. "Eşim olduğun için söylemiyorum. Sadece üreyen kadınlar..."

Bir kez daha kendini susturdu. Titremesine ve salaklığına öfkelenmişti. Küçük düşmek yanaklarını kızarttı ve odandan çıkmak için arkasını döndü. Regan'ın yumuşak sesi onu durdurdu ve tekrar arkasını döndü.

"Üremek? Bak, eğer burada kalacaksam, bazı kurallar belirlenmelidir."

"Ne gibi?"

“Bana sürekli emirler yağdırmaman gibi. Ve kendime ait bir yatak odası istiyorum. Ve dondurma istiyorum. Ama iyisinden. iğrenç sütlü buza benzeyen şeylerden değil.”

Kaşlarını kaldırdı. “Başka?”

İğnelemesini yakalamıştı, ama Regan önemsemedi. “Evet. Hazır başlamışken, burada benimle durması için birkaç Gardiyan istiyorum.” Regan nefesini tuttu. Thanatos ona yaklaşırken çok ileri gidip gitmediğini düşünüyordu. Than’ın omuzları sallanıyor, gözleri parlıyordu. Göbekleri birbirine değecek kadar yaklaştığında, kafasını o kadar aşağı indirdi ki kendisini öpeceğini sandı.

Bunun iyi mi kötü mü olacağını düşünmekten başka bir şey yapamadı.

“İşler şöyle yürüyecek. Gardiyan yok. Sen de dâhil hiçbirine güvenmiyorum. İstedğin kadar dondurma yiyebilirsin. Sana emir vermeyi bırakacağımdan da emin değilim.” Kafasını çevirerek dudaklarını kulağına dayadı. “Ve burada uyuyacaksın. Benimle. Sana söylediklerimi hatırla.”

Nasıl unutabilirdi? Önümüzdeki sekiz buçuk ay boyunca benim olacaksın. Her. Gece.

İleri uzanarak ipeksi saçlarından bir tutamı yakaladı ve kafasını tekrar yüzüne bakması için çekti. Dudakları kendi dudaklarına çok yakındı. Parmak uçlarına kalkarak daha da yaklaştı. Sıcaklığı tenini okşuyordu.

“Öyle mi? Buna çok güvenme Atlı. Sekiz buçuk ay dolmadan benden kurtulmaya çalışacaksın.”

Parmağının ucuyla çenesini duygusal bir şekilde okşadı. Ardından söyledikleriyle tamamen uyumsuzdu. “Şimdiden çalışıyorum.”

Than’in sözlerindeki reddetmeye alınacak hiçbir şey yoktu. Ama işte oradaydı, iğne gibi batmıştı. Tekrar topuklarına basarak onu bıraktı.

“O zaman gitmeme izin ver. Şu anda neden gidemeyeceğimi anlıyorum, ama Aegis yeni ve güvenli bir merkez kurduğunda beni bırak.”

“Geçtiğimiz aylarda Ares ve Limos’a aynı konuda ne kadar yalvardığımı biliyor musun? Konuşamadığım için kelimelerle değil tabi, kafamın içinde.”

Buna ne karşılık verebilirdi? Regan tek bir şey düşünebiliyordu ve bu çok sıradandı. “Üzgünüm...”

“Sen üzgün müsün? Gerçekten mi?” Sesi alçaldı ve ipeksi bir fısıltıya dönüştü. “O zaman ispatla.”

Elleriyle onun ellerini yakaladı ve kalbi göğüs kafesi içinde çırpınmaya başladı. Elini göğsüne götürdü. Yavaşça, çok yavaşça, elini aşağı indirmeye başladı. Onu durdurmaya çalıştı ancak ondan çok güçlüydü. Avucu sert karın kaslarının üzerine geldi. Thanatos kılavuzluk yapıyordu. Daha da aşağı indirince bol pantolonu altındaki kalın uzvu hissetti.

Tanrım, muhteşem bir şekilde sertti. Penisi kumaşa o kadar baskı yapıyordu ki, yumuşak tepesini ve sert kısmını oluşturan kıvrımları hissedebiliyordu.

Boğazını temizleyerek konuşmayı başardı. “Sen delisin.”

“Öyle mi?” Aşağı bakarak gözlerini yakaladı. Kelimeleri içinde sıcaklık dalgaları oluşturunuyordu. “Senden önce bakırdım Regan. Uyuyan bir şeytani uyandırdın. Kendi kendimi sakinleştirmeye çalıştım, ama yapamadım. Şimdi bunun sonuçlarıyla sen yüzleşeceksin.”

Bunu söyledikten sonra Regan’ı bıraktı ve odadan çıkarak onu kafası karışmış, öfkeli ve... Gerçekten ağırlı bir şekilde arkada bıraktı.

İşler karışıyordu.

Geçen dokuz ay içerisinde insan dünyası tam bir savaş cephesine dönmüştü ve Reaver bunun çoğunu eğitimde geçirmişti. Kendini Mahşere hazırlamak için savaş ve iyileştirme yeteneklerini güçlendiriyordu. Ama son ay kendini Kayıt Odasına kilitlemiş, Harvester’ın geçmişiyile ilgili bir şeyler bulabilmek için en küçük yazıtları bile incelemişti.

Onu Sheoul’a kilitleyip, kanatlarını kestikten sonra bal şarabına bağımlı yapmaya çalıştığından beri ona kin güdüyordu. Atlıların şeytani Gözetmeni görevindeyken onu öldüremezdi, ama Regan’ı hamile kalmasına neden olan tuzakla ilişkisi olduğunu düşünüyordu. Eğer böyleyse kovulurdu ve yok olurdu.

Bu düşünceyle gülümserken Than’ın evine ışınlandı. Ve anında bu gülümseme yok oldu. Herkesin yüzündeki somurtkan ifade bir şeylerin ters gittiğinin ipucuysa, Kynan’ın pataklamış hali kanıttı.

“Ne oldu?”

Limos kocaman bir kucakla ona saldırdı ve geri çekildiğinde Kynan ekşi suratıyla ayağa kalktı. “Bilmiyor musun?”

Reaver ona doğru yürüdü ve yumuşak bir şekilde omzuna dokundu. Kutsal enerji Reaver’dan Kynan’a geçti ve anında kısmen iyileşti. Bir savaş meleği olduğu için Reaver’ın iyileştirme yeteneği kısıtlıydı, ama son eğitimleri sayesinde düşen meleklerin neden oldu zararı telafi etmedeki yeteneğini geliştirmişti.

“Eğer ne olduğunu bilseydim, sormazdım.”

“Neredeydin?” diye araya girdi Limos.

“Kayıtlar Odasında.”

“Bir aydır mı?”

“Benim için sadece saatlerdi. Cennette zaman farklı işliyor.” Ky’a odaklandı. “Şimdi, ne oldu? Ve neden herkes burada? Thanatos nerede?”

“Buradayım.” Koridorun karanlık gölgelerinden Than çıktı.

“Bebek doğdu mu?”

Than somurttu. "Harika. Şimdi sen de mi parçası oldun? Çocuğumu başkasına vermeyi düşündüklerini biliyor musun?"

"Birileri neler döndüğünü hemen söylese iyi olur." dedi Reaver yavaşça. "Şimdi."

"Regan burada. Than onu kaçırdı."

Reaver ona sataşmasını bekliyormuş gibi Thanatos kollarını göğsünde kavuşturdu. Reaver zaman harcamaya niyetli değildi. "Peki ya bebek?"

"Hala içeride. İkisi de yatak odamda güvendeler. Bebek ona bir tür koruma sağlıyor gibi görünüyor."

Çok nadir görünen bir öfke Kynan'ın etrafındaki havayı titretti. "Mağara adamı gibi onu kaçırmak yerine merkezde bıraksaydın o korumaya ihtiyacı olmayacaktı. Sen olmasaydın Salgın asla merkezi bulamazdı." Reaver bakışlarını Than'a çevirdi. "Aegis merkezine mi gittin?"

"Evet." Ky araya girdi. "Şimdi de, onun sayesinde. Salgın'da gitti."

"Zarar?"

"Mahvolduk." Ky ellerini koyu renk saçlarının içinden geçirdi. "Düzinelerce ölü. Tutsaklar serbest. Yerel merkezlerimize olası saldırı planları." "Kahretsin."

Kynan parmaklarını deneyerek onları esnetti. Reaver gelmeden önce en az bir tanesi kırıldı. "Salgın'ın neden Wormwood denen bir hançeri aradığı hakkında bilgin var mı?"

"Hayır, neden?"

"Salgın kafayı ona takmış durumda. Ama hepsi kötü haber değil. Salgın'ı durdurmak için yeni ipuçlarımız var." Kynan, Torran'dan öğrendiklerini Reaver'a anlattı.

"Ama bu yazıların sadece deli saçması olmadığını bilmenin imkânı yok. Sadece birinin onu yazmış olması, gerçek olduğu anlamına gelmiyor."

Kynan elini yüzünde gezdirdi. "Doğruymuş gibi hareket etmeliyiz. Başka şansımız yok."

Bebeğin ağlama vakti, Than'ın bebeği rahme düşer düşmez hem Reaver'a hem de Harvester'a patronları tarafından haber verilmişti. Salgın gerçekten de tam o anda durdurulabilirdi. Ama Ölüm Yıldızının ne olduğu konusunda Reaver'ın hiçbir fikri yoktu. Gerçi bilse bile bunu Atlılarla paylaşamazdı.

"Doğum sırasında yanınızda olmasını sağlamak için Salgın'ı nasıl yakalayacağınızı düşündünüz mü?"

"Bunun cevabı Aegis'te olabilir. Onlarda qeres var."

Tabi ki. Yarı melek olan Salgın buna karşı savunmasız olabilirdi.

“İşe yarayıp yaramayacağını biliyor musun?” diye sordu Ky.

Reaver kafasını salladı. “Bilmiyorum, ama bilsem bile...”

“Evet, evet. Bize söyleyemezdim. Aptal Gözetmen kuralları.” Limos fısıltıyla konuşmasına rağmen sesi odayı doldurdu.

“Kurallardan bahsetmişken. Harvester’ın önünde ne söylediğinize dikkat edin.”

“Neden? İkinizin arasında neler oluyor?” diye sordu Arik. “Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.” Reaver bakışlarını tekrar Than’e çevirdi. “Bebekle durumlar nasıl? Onu koruduğundan mı söz ettin?”

“Öyle görünüyor. Şeytan ve insanlar çarpılmadan ona dokunamıyor. Ve buz şeytanlarının saldırısı daha büyük zarara neden olmalıydı.”

Reaver kaşlarını çatı. “Bunlar son zamanlarda mı başladı? Son bir iki hafta içinde?”

“Evet. Nereden biliyorsun?”

Gülümseyerek Reaver Than’ın omzuna vurdu. “Çünkü bebek yarı melek. Ve bebekler annelerinin karnındaki sekizinci aylarında sahip olacakları güçlerin işaretlerini göstermeye başlarlar. Güzel. Görünüşe göre ufaklık savaş meleği yeteneklerine sahip olacak”.

Thanatos şaşkına döndü ve Reaver bu Atlıdan hiç almadığı iyi şaşkınlık yüzünden neredeyse boğulacaktı. Çocuğu sayesinde gururla böyle parladığını görmek güzeldi.

“Bunu çevirmenin bir yolu var mı? Dedğin gibi bu çok güzel, ancak Regan’a yardım etmek isteyen doktorlara da zarar verebilir”.

Evet vardı, ama melek bir bebeği nötr hale getirmek kara büyü ve kan akıtmayı gerektiriyordu. Üstelik bebek için risk taşımakla birlikte, anneye de büyük zarar verebilirdi. Reaver bu bilgiyi paylaşabilse bile, paylaşmazdı.

“Bunu söyleyemem, ama bu zamanını Salgın’ı yakalamak için kullanmanın daha yararlı olacağını söyleyebilirim.” Reaver koridoru gösterdi. “Bebekten söz etmişken. Regan’ı görmeye gideceğim.”

Bu hızlı olmuştu. Thanatos’un mutlu anı bir anda silindi ve Reaver’ın önünü kesti.

“Onu benden alma Reaver.” Than’ın duruşu sert ve agresifti, ama Reaver bu Atlıda daha önce hiç görmediği bir şeyi sesinde yakalamıştı: savunmasızlık.

“Almayacağım. Yemin ederim.” Aegis ortaya çıkmışken, zaten en güvenli yer burasıydı.

Ama bu da, bir kobradansa, bir pitonla daha güvende olduğunu söylemeye benziyordu.

On İki

Regan, o anki durumun kontrolünü ele geçirmesi için bağıran OKB atağını atlatabilmek için birkaç dakika boyunca etrafta dolaştı ve derin nefesler aldı. Bu sadece odanın kendine uyması için birkaç şeyi düzenlemek olsa da, bir şeyler yapma arzusu kopmak üzere olan lastik gibi geriordu onu.

Kapının çalınması düşüncelerini dağıttı. Kapıyı açtı ve... Nefesi kesildi.

Kapıda bir melek duruyordu. Türünün mükemmel örneği bir erkekti. Parlak altın saçları geniş omuzlarına dalgalar halinde düşüyordu ve delici safir gözleri zekâ ile ışıldıyordu. Göz alıcıydı.

Ünlü Reaver hakkındaki hikâyeleri yıllardır duyuyordu. Birkaç yıl önce Mısır'da onunla Gethel denen başka bir meleği bile görmüştü. O zamanlar düşmüş bir melekti, ancak gözleri önünde başka bir düşen melek Cennetin kapılarını Cehennemin kötü güçlerine açmaya çalışırken verdiği savaş ile tekrar cennete kabul edilmişti.

Gülümsedi ve parıldadığına yemin edebilirdi.

“Merhaba, Regan.” Reaver odanın içine girdi ve Thanatos’un bu erkeğin odaya girmesini de sorun yapıp yapmayacağını merak etti. “Nasıl hissediyorsun?” Ses. Sesini bulmalıydı. “Ah ...” Boğazını temizledi. Gözlerine uyan ipek gömlek ve pahalı takım giymiş bir meleklerle konuşma şansı insanın eline her gün geçmiyordu. “İyi.” İyi? Aptal.

“Peki ya bebek?”

Eli otomatik olarak göbeğine indi. “Aç.” Kafasını dikleştirerek gözlerini göbeğine indirdi. “Sana dokunmama izin vermeyecek.”

“Bebek biraz korumacı sanırım.”

Reaver’ın elmas gözleri devrildi. “Bebek değil. Thanatos.”

“Ben... Ne?”

“Sana dokunmak istediğimden değil. Sadece söylüyorum. Kamındaki bebek kadar seni koruyor.”

Ağzı tekrar açık kaldı, ama farkına varınca kapattı ve kafasını salladı. “Thanatos benden nefret ediyor.”

“Kendine bunu söylüyor olabilir, hatta buna inanabilir bile. Ama bu doğru değil.”

İç çekti. “Bir meleğe göre sen biraz şeysin... Şey...” “Saf mı?” Gülümsemesi daha da genişledi. “Güven bana. Şeytan-

larla o kadar çok zaman geçirdim ki, bir daha asla bir şeyler konusunda saflık yapmam.”

Reaver’ın Thanatos hakkında söyledikleri doğru olabilir miydi? Ona kızgın olduğu zamanlar dışında anıları da vardı. Şey, buna neredeyse kibar diyebilirdi. Kibarlık, zırhını sadece kaldırması değil onu güçlendirmesi gereken zamanlarda bile yelkenleri suya indirmesine neden oluyordu. Ama ya Reaver haklıysa? Ona yaptıklarından sonra Regan’ı affedebilir miydi? Kendisi onu affedebilir miydi?

Bu soruların cevabını hızla verdi. Neden olduğu acıyı asla atlatamazlardı. Thanatos ondan ne kadar intikam alsada, Regan’ın suçluluğunu azaltmayacak ya da Than’ın yaralarını sarmayacaktı.

Hayır, Reaver Thanatos konusunda yanılıyordu. Sabit bakışlarla gözlerine baktı, gün içinde olan olaylar zihnen onu çok yormuştu. Meleğin neden geldiğini imayla soramayacaktı. “Kusura bakma Reaver, ama neden geldin?” “Direkt konuya giriyorsun. Bunu sevdim.” Sesi yumuşak, ancak güçlüydü. “Buradayım, çünkü teknik olarak Atlılara Kıyametle ilgili hiçbir konuda yardım edemem. Ama diğer konularda yardım edebilirim.”

“Diğer konular?”

“İlişkiler.”

Sesli bir kahkaha attı. “Thanatos ve benim ilişkimiz yok.”

“Ebeveyn olmak üzeresiniz. Bu en derin ilişkidir.”

Belki normal insanlar için evet. Ama Thanatos’un ya da bu çocuğun döllenmesiyle ilgili normal hiçbir açısı yoktu. “Bu bebek Kynan ve Gem’e ait. Kimse söylemedi mi?”

“Planın ne olduğunu biliyorum. Kynan ve Gem oğlum için mükemmel bir aile olur. Ama Thanatos ve sen birlikte çok daha mükemmel olursunuz.”

Regan neredeyse boğuluyordu. “Birbirimizi öldürürdük.” Ayrıca anne olma konusunda hiçbir fikri yoktu ve bu bebek daha iyisini hak ediyordu. Peki ya büyüyünce ne yaptığını öğrenirse? Annesinden nefret ederdi. Onu istemezdi. Büyük bir keder içine işledi ve sesinden bunu anlamaması için zorla konuştu. “Bana inan, Gem ve Ky planı en iyisi.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ben...”

Reaver elini kaldırdı. Basit ama emreden hareket onu anında susturdu. “Tartışmaları biliyorum. Bebeği Ky ve Gem’e vermek istemenin düşmanlardan saklamak için olduğunu da biliyorum. Ama Thanatos’u da biliyorum. Böyle bir şeyden kolaylıkla vazgeçmez.”

Harika. Mükemmel. Buna ne cevap vereceğini bilmiyordu, ama görünüşe göre cevap vermesi de gerekmiyordu. Reaver kapıya yöneldi.

“Kendine dikkat et Regan. Ve... Thanatos’a iyi davran.”

“İyi? Ölüm isminde beş bin yaşında bir savaşçıdan bahsediyoruz. Okşanmaya ihtiyacı olacağını hiç sanmıyorum.”

Ufak bir gülümseme Reaver'ın dudaklarını yukarı kıvrırdı. "Tüm Atlılar içinde, buna en çok ihtiyaç duyan o."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın." Kapıyı açtı. "Dikkat et."

Dikkat et. Ölüm isimli bir adamla birlikte yaşıyor, Salgın isimli şeytani kardeşi onu öldürmeye çalışıyordu, Aegis saldırı altındaydı ve üyelerinin kellelerine ödül konmuştu. Güvenlik konuları şu anda fanteziden başka bir şey değildi.

Her şey parçalara ayrılıyordu. Arkadaşları ölmüştü, Thanatos'a yaptıklarının azabı tavan yapıyordu ve artık Salgın onun hamile olduğunu biliyordu. Bebeği büyük bir tehlikeye altındaydı. Regan derin bir nefes aldı.

İşe yaramadı.

Seken bir kurşun gibi odanın içinde dolaştı. Zihnini sakinleştirmek için tek bir şeye odaklanmaya çalışsa da, beyni rüzgârgülü gibi dönüyordu. Gözleri Than'ın dolabı üzerindeki dağılmış kurşun askerlere takılınca, akli yeni şekillenmekte olan plana yoğunlaştı.

Yün yumağına atlayan kediler gibi askerlerin tepesine çörekledi.

"Çok düzensizler..." Oyuncakları üçlü gruplar halinde düzenledi ve aralarında eşit aralık bıraktı. Sonra az önce renklerine göre düzenlediği gardıroba yöneldi. Genelinin siyah olduğu düşünülünce çok zor olmamıştı. Askıları araları birer santim olacak şekilde hepsini birbirinden ayırdı. Ardın-

dan botlarını, koşu ayakkabılarını, parmak arası terliklerini gardırobun altında sıraya dizdi.

Yatak. Yatak odanın tam ortasında değildi. Ve yanlış yöne bakıyordu. Yatak başlığı pencerenin altında olmalıydı.

İtelemeyi denedi, ancak çok ağırdı. Kapıya ilerledi, hızla açtı ve ileride nöbette bekleyen vampire seslendi.

"Adın ne?"

"Peter."

"Peter?" Ne tür korkunç vampir bu ismi kullanırdı? Aksanı Rus'tu ve isminden daha korkunçtu. Sarı saçlarını geriye yapıştırmıştı. "Yardıma ihtiyacım var."

"Thanatos'u çağırabilirim."

"Sadece yatağın yerini değiştirmeliyiz."

Sanki deliymiş gibi baktı, ama devasa şeyi istediği yere itekledi. "Dolap da. Üç santim ağa gitmeli." Başka sen delirmişsin bakışı attı, ama dolabı da oynattı.

İşleri bittiğinde kapıya yöneldi. Hızlıydı. Yolundan çekilemeyecek kadar hızlıydı ve geçerken omzuna çarptı. Sonrasında gördüğü tek şey havada uçtuğuydu. En azından duvar uçuşunu bölüp, yere düşürene kadar havada kaldı.

"Oh, kahretsin." Regan ona doğru ilerledi. "Üzgünüm. Bunun vampirlere olmaması gerekiyordu."

Peter ayağa kalktı, dişleri çıkmıştı. Dişler... Bekle, büyüttüler, ama çok büyük değillerdi.

“Gündüz yürüyen misin?”

“Hayır.” Bunu hakaretmiş gibi reddetme şekli merak uyandırıcıydı.

“Sabah benim gitmemi engelleyen... O gündüz yürüyen mi?”

“Sanırım ‘miydi’ demek istedin? Evet öyleydi.”

Tamam, bu Thanatos’un onu öldürüp öldürmediği sorusuna cevap vermişti. Ama gündüz yürüyenler ona dokunabilirken, normal gece vampirleri dokunamıyordu?

“Sana teşekkür etmeliyim,” dedi Peter. “Tam bir pislikti. Ama arkam kolla avcı. Onun ölümüne benim gece yoldaşlarım kadar sevinmeyen gündüz yürüyenler var.” Peter bu sefer geniş açı çizerek odadan ayrıldı. Korkunç bir vampir olmayabilirdi, ama akılıydı.

Regan yeni aldığı bilgiyi ve Peter’in ona uyarısı kafasında ölçtü. Bu arada çekmeceler üzerinde çalışıyordu. Giysi çekmecesini, banyo çekmecesini... Bulabildiği her şeyi düzenliyordu. Bebeğin vampirlere tepkisinin neden değiştiğine cevap bulamadı, ama hey, Thanatos’un tüm çoraplarını düzgünce katlamıştı ve diş macununu sıkarak arada hiç boşluk bırakmamıştı.

Sonra gözünü pencerelere dikti. Pencerelerden biri dardı. siyah ortaçağ tarzı siyah camla kaplamıştı. İçindeki baloncu- lar dağınıktı ve boyları eşit değildi. Nöbet geçirmesine neden olabilirdi. Bunu düzeltemezdi, ama saklayabilirdi. Oh, onu

rahatsız etmeye devam edecekti, ama belki görmezse içi rahatlardı.

Dolaptan Than’ın tişörtlerinden birini aldı ve pencerenin kenarına sıkıştırarak astı.

Ama düştüğünde, kırışarak tam olarak Thanatos ile seviştiği noktaya indi. İşte tam o anda hiçbir şeyin bir daha asla normal olmayacağı gerçeği kalbine saplandı.

Herkes evinden gittikten sonra, Thanatos sonraki hamlesini düşündü. Son yirmi dört saat tam bir kâbustu ve maalesef kâbusun daha yeni başladığı hissini üzerinden atamıyordu.

Salgın zekâsıyla hepsini yenmeyi başarmıştı. Ve onu durduramazlarsa, Than baba olmanın tadını çıkartamayacaktı. Kesinlikle baba olmak istiyordu. Asla olacağını düşünmeyeceği bir şeydi ve Regan’ın hamile kalmak için kendisini kullanmasına kızgındı. Ancak onun hamile kalması çok gibi heyecan vericiydi.

Her şey berbattı. Onun ihaneti hayatta en çok istediği şeyi veriyordu. Hatta onun ihaneti kalbini kırsa da, hala bu kadar korumacı davranması daha da berbattı. Regan ve Decker’ı birlikte gördüğünde delirmişti. İçindeki mağara adamı ise bana aitsin zıvalıklarından bir demet sunmasına neden olmuştu.

Seksi gündeme getirerek aptallığını örtmeye çalışmıştı. Ama Regan Aegis’e dönmek için yalvardığında tekrar öfkelenmişti. O hamileydi ve onun güvenliğini sağlamak onun

göreviydi. Tüm sürecin bir parçası olmak isterdi, ancak elindeki son birkaç günün tadını sonuna kadar çıkartmak istiyordu.

Kolunda Styx, onun acısını hissederek hareketlendi. Ay-larca özgür kalmamanın verdiği enerji birikimi vardı. "Styx, dışarı."

At odanın ortasında cisim buldu ve topunu aramadan önce neşeli bir şekilde şaha kalktı. Styx çitanın ucuna bağlı topu kovalamaya bayılıyordu. Özellikle de evin içinde. Kırılğan objelere ve vampirlere aldığı hedefler şaşırtıcı derecede isabetli oluyordu.

Than oyuncuğunu bulması için onu yalnız bıraktı ve Artur'u aramaya başladı. Mutfakta, akşam yemeğinin son dokunuşlarına yardım ederken buldu.

"Efendim." Artur selamlamak için başını eğdi. "Styx'in sesini duydum. Ona bir bira götürmemi ister misiniz?"

At ucuz birayı çok seviyordu ve Than arada sırada bir şişe vermenin zararı olmayacağına karar vermişti. Styx'de neredeyse ölümsüzdü. "Başka birini gönder. Seninle konuşmam lazım."

Artur, bira götürmesi için Viktor'u görevlendirdi ve mutfak kapısından bahçeye çıkan Than'i takip etti.

"Evet, Bludrex?"

"Artur, bebek eşyalarına ihtiyacım var."

Artur'un kaşını kaldırma şeklinden, Than vampirin duy-mayı beklediği şeyin bu olmadığından emin oldu. "Bebek eşyaları?"

Kadim vampirle yapılabilecek ne garip sohbetti. "Bilirsin işte, bebeklerin ihtiyaç duyacağı şeyler. Giysiler, bezler ve biberonlar. Bunun gibi şeyler. Oh bir de kitaplar. Kesinlikle kitaplar. Alış-verişe çıkabilir misin?"

"Ah... Evet efendim."

"Çok fazla alma," diye ekledi Than hızla. "Sadece temel ihtiyaçlar. Diğer şeyleri kendim almak istiyorum." Tanrım, bebek giysileri satılan yerde tam bir aptal gibi görünecekti. "Ve..." Durdu, yanakları kızarmıştı. "Biraz da krem alabilir misin? Çatlaklar için kadınların kullandıklarından. Bir de bel ağrısı için merhem?" Çatlak izlerinden Regan bahsetmişti ve henüz bahsetmemiş olsa da suratını buruşturarak sırtını tuttuğunu görmüştü.

"Evet efendim. Hepsi bu mu?"

"Sanırım. Ah, bekle. Bir de şişen ayaklar için bir şeyler." "Hemen halledeceğim. Bugün bizden birini daha öldürecek misiniz?" Artur'un ses tonu o kadar ifadesizdi ki, doğru duyduğundan emin olmak için son cümleyi kafasında tekrar etmek zorunda kaldı. Than'in tüm vampirleri içinde bunu söylemeye tek cesareti olan Artur'du.

"Şu anda böyle bir planım yok. Ama bu değişebilir. Neden? Diğerleri endişeli mi?"

Artur kafasını eğdi. “Hiç kimse kadını ve çocuğunu koruma hakkını eleştirmiyor, ama kendi evinde bize böyle davranmadığın da dikkatlerinden kaçmadı.”

Evet, bu da Thanatos’u düşündürüyordu. Kendini kaybetmişti. Çok geç olana kadar ne yaptığını fark etmemişti ve Regan gitmişti. Eğer sakın olabilseydi vampir zindanda olacaktı ve Regan evden kaçıp buz şeytanlarının saldırısına uğrayacak zamanı elde edemeyecekti.

Mutfak kapısı açıldı ve Peter dışarı çıktı. “Sizin, şey, Aegi kadınıız çılgınca davranıyor.”

“Daha belirgin olmalısın. Çünkü bu onun normal hali gibi.”

“Sanki hayatı buna bağıymış gibi odanızı yeniden düzenliyor.”

Odasını düzenlemek? Hayır, bu değil. Regan hayatını yeniden düzenliyordu.

On Üç

“Kadın, sen ne yapıyorsun?”

Korkudan attığı çılgınlıkla neredeyse boğulacaktı. Regan dönerek kapıda duran Than’a baktı. Kafası karışmış görünüyordu. Bir ara deri pantolon ve bisiklet yaka tişört giyerek kıyafetlerini değiştirmişti. Erkeksi bedeni iyice ortaya çıkmıştı. Sahip olduğu tüm kadınsal içgüdüler uyandı ve ortamın uygunsuzluğuna rağmen onu rahatsız etmeye başladı.

“Düzenliyorum.” En azından sesi hissettiği kadar nefese çıkmamıştı. “Eğer bir tutsak olacaksam, yaşadığı yerde rahat eden bir tutsak olmak istiyorum.”

“Sen bir tutsak değilsin.”

“Öyle mi?” Ellerini göğsünde birleştirdi. “Gidebilir miyim?”

Yüzünde dalga geçen bir ifadeyle Than de kollarını birleştirdi. “Hayır.”

“Bunun beni nasıl tutsak yapmadığını merak ediyorum.”

“Zorunluluklar yüzünden buradasın Regan,”

İstemese de haklı olduğunu kabul etmeliydi. Sesli dile getirmedi tabi ki. Onu burada kendi iyiliği için olmasa da tutacağını bilirken bunu söyleyemezdi.

“Neden buradasın? İçinde uyandırdığım şeytandan biraz daha mı bahsetmek istiyorsun?” Aslında o şeytanı doyurmak istiyordu.

Bu düşünce bu şekilde nabzının hızlanmasına neden olmamalıydı.

Gözleri alevle ışıldadı ve sert bir cevap bekledi. “Konuşmamız gerekiyor. Yemekte konuşabiliriz.”

Beklediği cevap bu değildi. “Yemek?”

“Evet. Yaşadığım sürece gördüğüm garip bir tören. Yemekler Masaya konuyor ve biz de yiyoruz.”

Gözlerini kıstı. “Senin gerçekten büyük sorunların var.” Hiçbir şey söylemeyince, bakışlarını takip etti. Göbeğine bakıyordu. Göbeğine bakarken yüzünde oluşan o özlem dolu yumuşaklık derinlere kadar işledi. Buranın var olduğunu bile bilmiyordu. Ama şimdi o derinlerden yayılan sıcaklık sayesinde ısınmıştı. “Than?” dedi sessizce, Reaver’ın ona kibar davranmasını söylediğini hatırladı. “İstiyorsan dokunabilirsin.”

Bakışları birden yukarı kalktı. “Hayır. Ben... off...”

“Önemli değil.” Yavaşça elini tuttu ve kendine çekti.

Avucu göbeğine değer değmez bebek tekmeledi. Büyük bir gülümseme Than’in yüzüne yayıldı. Bundan daha güzel ya da tatlı bir şey görmemişti. Bu ölümcül, güçlü savaşçı ufacak, doğmamış bir bebeğe boyun eğiyordu.

Bedenini sıcak bastı. Tamamen cinsel olmayan garip bir sıcaklık. Aralarında bir bağ vardı. Sanki Than elini göbeğine koyunca tamamlanan bir devre gibi. Bu akım damarlarında ilerledi ve titremesine neden olan güçlü bir yumruğu kalbine iletti. Çok hafifti, ancak bunu Thanatos da hissetmiş olmalıydı, çünkü gözlerini gözlerine kilitlemişti ve göz rengi sarıdan altına dönüyordu. Üstelik ensesindeki dövme kalp atışları gibi atmaya başlamıştı.

Aralarındaki hava muhteşem bir gerginlikle dolarken yutkundu. Sanki sadece ikisinin olduğu bir balon içindeydiler. Bir şekilde üçü tek bir bütün haline geliyordu.

Büyü yapılmış gibi saati ötmeye başladı ve Than bir adım geri giderek bağı bozdu. Sevgi dolu enerji makasla kesilmiş gibi birden koptu ve soğuk havayı tekrar hissetmeye başladı. Garip bir şekilde korunmasız hissetmişti. Bebek mutsuzluğunu karate hareketleriyle göstermeyi tercih etti.

“Yani.” Boğazına yerleşen kum hissini temizledi. “Yemekte ne var?”

Thanatos kendisini izlemesini işaret etti. “Gel ve kendin gör.” Sesi sertti ancak duygularla yumuşamıştı. Bu konuda yalnız olmadığına sevindi. Dokunuşundan bu kadar etkilenmesi şaşırtıcıydı.

Açlıktan midesi kazınmaya başladığı için hevesle onu büyük odaya kadar takip etti. Thanatos'un birkaç vampiri dışında odada kimse yoktu. "Herkes nereye gitti?"

"Bir süre önce gittiler. İki saatten fazla zamandır odamı düzenliyorsun."

"Yuva içgüdüğü." Than'ın şüpheli bakışlarını görmezden geldi.

Regan derin bir nefes alarak mutfaktan gelen muhteşem kokuları içine çekti. Karşı duvara dayalı olan Masaya iki tabak koyulmuştu. Biri masanın başında biri de kenardaydı. Üstü kapalı o kadar çok tepsi masanın köşesini doldurmuştu ki, yirmi kişilik bir yemek partisi verebilirlerdi.

"Kaç porsiyon yemek yediğimi sanıyorsun?" Masaya yaklaşırken mırıldanmaktan kendini alamadı.

"Ne sevdiğini bilmiyordum, o yüzden hizmetkarlarıma birkaç çeşit yemek hazırlattım." Köşedeki sandalyeyi onun için çekti. Hareketlerine neden şaşırdığını bilmiyordu, ama şaşırmıştı.

Garip bir şekilde koltuğa otururken, Than kolunu tutarak ona yardım etti. Tekrar şaşırmıştı. Üstelik bu sefer kızarmıştı da.

"Şey, teşekkürler." Masadaki yemeklere baktı. "Ama gerçekten bu kadar zahmet etmene gerek yoktu."

Masanın başına oturdu. "Oğlum senin içinde. Yemelisin."

Evet. Tüm bunlar bebek içindi. Başka bir şey beklemiyordu zaten, ama... Hem Lance ne demişti? Bebek doğduktan sonra, hiçbir işe yaramayacak mıydı? Tam bir pislikti, ama söyledikleri tam temeli etkilemişti. Sadece işe yarayabilmek için Aegis'de bu kadar çok çalışmış, her şeye gönüllü olmuş, vampir ve dhampirler üzerinde uzmanlaşmıştı. Böylece ona ihtiyaç duyacaklardı. Onu ruh emme yeteneği yüzünden yakınlarında tutmuşlar, ama artık o da gittiğine göre, ya Lance bu konuda haklı çıkarsa?

Gümüş takımları ve yemek tabaklarını düzenleme isteği parmaklarının kaşınmasına neden oldu.

"Regan?" Thanatos elini tuttu. "Hey. Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Titrek bir gülümseme takınmaya çalıştı ve vampirlerinden biri elinde dumanı tüten tabaklarla girdiğinde rahatladı. Hemen yanında durdu ve sıcak, nemli havluyu eline bırakmak için maşa kullandı. Havlunun hafif limonsu kokusu iştahını açmalıydı, ancak zihninde bir yerlerde iştahı çoktan kapanmıştı.

Vampir tepsilerin kapaklarını kaldırırken onun gece mi gündüz mü vampiri olduğundan emin olamadan onu izledi. Büyüktü, ama gündüz yürüyenlerin enerjisini alamıyordu. Sormak çok mu kaba kaçardı?

Than'ın kulağına eğilip sormak için odadan çıkmasını bekledi. "Gündüz yoksa gece vampiri miydi?"

"Bir gündüz yürüyen. Neden?"

"Çünkü sabah Peter adında gece adamlarından biri bana değdi ve odanın karşısına uçtu. Sanırım sadece sen ve gündüz yürüyenler bana dokunabiliyor. Bunun nedenini biliyor musun?"

Thanatos'un ifadesi değişti ve ifadesiz bir şekilde "Hayır," dediğinde Regan onun yalan söylediğini düşündü. Tamam, yeni taktik. "Merkezdeki vampirlerden biri sana Blud-rexe dedi. Bunun anlamı ne?"

"Hiçbir fikrim yok." Ses tonu da ifadesi gibi sabitti.

"Şey, ayrılmamam için beni engellemeye çalışan vampir de aynı kelimeyi kullandı. Ve başka bir yerde daha okumuştum."

Than sert bir bakış attı. "Neden bu kadar soru soruyorsun?"

Çünkü Aegis'in bana ihtiyaç duymasını istiyorum. "Çünkü Aegis'in vampir uzmanıyım." Tabağını saat yönüne iki santim çevirerek İtalyan üzüm deseninin düz durmasını sağladı. "Gündüz gezenlerin nasıl meydana geldiğini biliyor musun?"

"Ben nereden bileyim?"

"Belki sadece karşılaştığımız gündüz yürüyenleri işe aldığın için."

"Ve sen onları bu yüzden mi kaçırdın? Nasıl meydana geldiklerini bulmak için mi?" Sesi ona bakışı kadar sertti. "Planın neydi? İşkence? Ameliyat?"

İğrenç. Cevapları çivi gibi batıyordu. "Onların yakalandığını bilmiyordum Than. Kynan da bilmiyordu. Benim kadar o da sinirlendi. Bunu yapmamız aptalcaydı."

Ona söylediklerinin doğruluğunu anlamaya çalışıyormuş gibi baktı ve ardından kafasını yemeğine eğdi. "Ye." Emirle birlikte dikkatini yemeğine çevirdi. Dikkatle bakınca gözleri yuvalarından çıkacaktı.

Masa biftek, spagetti, köfte, yeşil salata, makarna salatası, buharda pişmiş sebzeler, peynir, üç çeşit ekmek da dahil çeşitli garnitürler ve iki çeşit çorba ile donatılmıştı.

"Bu bir orduyu doyurabilir." Makarna ve peynirden tabağına almaya başladı. Favorisiydi.

Tabağına biftek dışında her şeyden birer kaşık koydu ve tabağını yarılادığında Thanatos'un yemediğini, sadece izlediğini fark etti.

"Aç değil misin?"

Gözleri karardı ve Regan ondan alt mesajla dolu erkeksi bir cevap gelmesini bekledi. "Evet, oldukça açım." Bu adam sürprizlerle doluydu.

"Senin yeterince yediğinden emin olduktan sonra yiyeceğim."

"Neden?"

Önce boş tabağına, sonra da gözlerinin içine baktı. "Çünkü ailem, beni yetiştiren insanlar, hamile kadınların önce yi-

yeceğini ve yemeğin en iyi kısmını hak ettiklerini öğretti.” Göğsünde bir şeyler hareketlendi. Bir dakika çok kaba ve sinirli olabilirken, diğer dakika bu kadar saygılı ve dikkatli olabiliyordu? Kibar her hareket ve sözcükle gardının biraz daha düştüğünü hissediyordu. Ona arz ettiği tehlikenin sadece fiziksel olmadığını fark etti.

Zihni olmaması gereken yerlere gitmeden önce yemeğine odaklanmayı denedi. “Ama burada çok fazla var. Bir ayda yiyebileceğimden çok daha fazla.” Bebek hareketlenince düşüncesini değiştirdi. “Bir hafta diyelim.” Than yemeklere doğru hareket etmemeye devam edince bifteklerin durduğu tabağı gösterdi. “Son aylarda biftek ile aram pek iyi değil. O yüzden, lütfen yemeye başla.”

Thanatos kibarca kafasını eğdi ve tabağını biftek ve patates püresiyle doldurdu. “Aşerdiğin bir şey var mı?” “Yemek.” Regan’ın cevabı Than’ın içini tekrar titretmişti. “Özel bir yemek. Adını söylemen yeterli.” Tavuk buduna çatalını sapladı. “Elimden geldiğince farklı lezzetlerden yemeye çalışıyorum, böylece bu ufak adam yerel yemeklerin tadını yadığımdan. Bir yerlerde her yemekten biraz yemenin yemek seçici çocukların önüne geçebileceğini okumuştum. Hem anne karnında, hem de katı yemekler yemeye başlayan çocuklarda.” Suratı maviye dönmüş gibi garip bakıyordu Than. “Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Doğduktan sonra onu vermeyi düşünürken çocuğun yedikleriyle bu kadar ilgilenmen garip geldi.”

Acıttı. “Tahmin ettiğinden daha fazla önem veriyorum Thanatos.”

O kadar önemsiyordu ki, özellikle bebeğin kendi iyiliği için başkasına vereceği günü düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü eğer bunu düşünürse, parçalanacaktı. Tüm dikkatini bebeğe vermişti. Güvende olmasını sağlamak, sağlıklı olacağından emin olmak, yeterince sevildiğini hissettirmek. Ama açıklama yapmakla uğraşmadı. Çünkü ona inanmayacaktı ve zaten duymak istemediğini de açıkça belirtmişti.

Tekrar garip bir şekilde baktı. Tekrar söylediklerinin doğruluğu ölçüyordu. Sonunda, tabağını gösterdi ve konuştuğunda sesi neredeyse arkadaşçaydı. “O zaman ye. Sonra da bana en sevdiğin yemeklerin bir listesini hazırlarsın. Yemekte onların hazırlanmasını söylerim. Ayrıca istediğin zaman mutfağı kullanabilirsin.”

Tekrar bu kadar düşünceli olması bir şeylerin uçuşmasına neden oldu. Tüm bu fiziksel ve duygusal zırhın altında, eline kötü kartlar gelmiş düzgün bir adam vardı.

“Yani sabahın ikisinde çikolatalı kurabiye yapmak istesem, yapabilir miyim?” Nasıl yemek pişireceğini bilmiyordu, ama öğrenebilirdi. Yemek kitapları bunun için değil miydi? “Evet”.

“Islak kek?”

“Evet.”

“Ananaslı ters kek?”

Gülümsemesi nefesini kesti. "Sadece benimle paylaşmayı kabul edersen."

"Ananaslı ters kek sever misin?"

"Favorimdir."

Bir defasında, kadın magazin dergisinin Sevgililer Günü özel sayısının kapağında kalp şeklinde ananaslı ters kek görmüştü. Derginin içindeki makale romantizm, yemek ve muhteşem akşamı hazırlamakla ilgiliydi. Fotoğrafta bir çift iki kişilik özel bir masada mum ışığında oturuyorlardı ve ortalarında da kek vardı.

Şimdi ise çılgın hayal gücü bu fotoğrafa kendisiyle Thanatos'u yerleştirdi. Than masanın üzerine eğilmişti, dudakları arasında santimler vardı, çenesinin sert yapısı ve dudaklarının hatları mum ışığında aydınlanmıştı.

Sesi fısıldarken çok sertti. "Önümüzdeki sekiz buçuk ay boyunca benim olacaksın. Her. Gece."

Regan çatalına doladığı spagettiye ağzına tıkarken elleri titriyordu. Zihnindeki görüntüyü atmaya çalıştı. Reaver hatalıydı. Thanatos onu isteyebilirdi, ama bu sadece ona verebilecekleri yüzündendi. Bir oğul ve aylarca sürecektik seks. Bunun ardından ya onu öldürecek ya da kapının önüne koyacaktı.

İçindeki gizli ve suçlu kısım ona yapacaklarını hak ettiğini düşündü.

Yani hayır, Than'a ananaslı ters kek pişirmeyecekti.

Asla.

Thanatos Regan'ı yemek yerken izlemeyi sevmişti. Kadının karnında ya da kollarında senin oğlunu beslemesini izlemekte huzur veren bir şeyler vardı.

Güzel olmayan şey birden iştahının kapandığını görmektir. Ellerinin ise titrediğini fark etti. Muhtemelen Jacob isimli gündüz yürüyenin Aegis tarafından kaçırılmasından bahsetmemeliydi. Aptal. Yemek yemesi gerekirken hamile bir kadını üzme çok yanlıştı.

Ama şunu kabul etmeliydi, bebeği beslemek hakkında söyledikleri onu şok etmişti. Bebeği büyütme istedikleri halde ne yediklerine, içtikleri hiç dikkat etmeyen kadınlar vardı. Ama Regan kendi bebeğini vermeyi düşünürken, çocuğunun ileride ne yiyeceğini önemsiyordu.

Bebeği önemsememesinin tek nedeninin dünyanın geleceğinin bu masum bebeğin omuzlarında olmasına yordu. Ama onu izledikçe, Regan'ın bebeği sadece bir araç olarak görmediğini düşünmeye başlıyordu.

"Biraz daha?" Makarna ve peynir tabağını yakına çekti.

"Oh, kesinlikle hayır." Tabağa düşmanca baktı. "Patlayacağım." Göbeğini okşadı. "Aslında bunu istemiyorum değil. Ama artık biraz daha içeride kalmasını, böylece Salgın'ı yakalayacak zamanımızın olmasını diliyorum."

Çirkinleşerek “Sonra ne? Bebeği Kynan’a mı vereceksin?” diye sormamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine onu üzmemek için sohbeti farklı yöne çekmeye çalıştı.

“Çok sık yemek pişirir misin?”

“Nasıl yemek yapılacağını bilmiyorum.” Uzun kirpikleri, bu itirafından utanmış gibi aşağı düştü. “Gerçi önemli değil. Mutfağım yok.”

Mutfak yok mu? “Nerede yaşıyorsun?”

“On altı yaşımdan beri Aegis merkezinde bir odada kalıyorum. Stüdyo daire gibi. Ama en azından banyosu var, şikayet etmiyorum.”

“Çok fazla alanın yokmuş sanki.”

Omuzlarını silkti. “İhtiyacın yok. Çok fazla parti düzenleyen ya da bayramlarda toplaşan biri değilim.”

“Kulağa çok yalnız geliyor.” Ne söylediğinin farkına varmadan kelimeler ağzından çıkmıştı. Kendisinin de yalnız bir hayat yaşadığı düşünülence, aslında bu kelimeler kendini tanımlamıştı. Yalnızlığı çok iyi tanıyordu.

“Kendimi meşgul tutuyorum.” Evet, Than de öyle yapıyordu, ama meşgul olmak geceleri yalnızlığını gidermiyordu. “Ya çalışmadığın zamanlar?”

“Her zaman çalışıyorum.”

“İnsan tatil ya da bayramlarının tadını çıkartmak için izin kullanmıyor musun?”

“Birileri çalışmak zorunda. Yılbaşı geldi diye iblisler insanlara bulaşmayı durdurmuyor”. Gümüş çatal ve kaşığı tabağının üzerine dikkatle bıraktı. “Kynan ve Val önceden Şükran Günü için beni evlerine davet ederlerdi. Ama aile toplantılarına dalmak çok garip. O yüzden çalışıyorum. Aegis’in doğruluklarını kontrol etmemi istediği belgelerin sonu gelmeyen bir listesi var. O yüzden sorun yok.”

Hayır, sorun vardı. Gerçek bir ailesi ya da arkadaşı yoktu. Ama neden? Ve sonu gelmeyen bir liste mi? Aegis’in kütüphanelerindeki belgelerin kontrolünü yaptıracak başka bir çalışanı yok muydu?

“Yani ne? Seni merkeze kilitleyip, emirlerine uymalarını mı bekliyorlar?”

Regan, sanki kırık bir şişeyle dürtülmüş gibi aniden kafasını kaldırdı. “Tabii ki hayır. İş için gönüllü oldum. Orada olduğum için bile şanslıyım. Aegis normalde benim gibi insanları öldürür.”

“Ne gibi insanları?” Rahatsız bir şekilde başını boş tabağına eğince, Than sesini yükseltti. “Regan? Bana söyleyebilirsin. Duymadığımı hiçbir şey yok.”

Uzun bir süre bedeni gerilmiş bir şekilde öylece oturdu. Masadan kalkmaya hazır olduğunu biliyordu. Yavaşça ileri uzandı ve elini tuttu. Styx’i sakinleştirmek için kullandığı yöntemle onu okşadı. Belki üzücü bir durumdu, ancak kadınlar ona çok yabancıydı ve tek bildiği şey atıydı. Tek deneyimi Limos’tu ve ne bunu kadar istese de o normal bir kadın

değildi. Ayrıca, ne zaman teselliye ihtiyacı olsa, genellikle Reseph'e giderdi.

Sonunda Regan rahatladı. "Beni doğuran kişiler Gardi-
yandı. Ama baban bir iblis tarafından ele geçirilmişti ve ib-
lisin etkisi altındayken annemi hamile bıraktı. Ama ben iblis
değilim," diye ekledi hızlıca ve Than gülümsedi.

"Bunu biliyorum. Sen bir camboriansın."

Kafasını kaldırdı. "Ben kambur değilim."

Kafasını salladı. "Bir cambian iblis-insan birleşmesinden
doğan çocuktur. Temel olarak, babanın gayet insani tohum-
ları iblis enerjisinden etkilenmiş. Yani bir iblis değilsin, ama
iblisin bazı yeteneklerine sahipsin. Ve muhtemelen iblislere
özel sezgisel yeteneklerin de var."

Kaşlarını çattı. "Çoğu ilacı kullanamıyorum."

"Birçok iblisin insan ilaçlarını kullanamadığını duymuş-
tum. Bu yüzden garip alerjilerin olması mantıklı."

"Aegis'in benim ne olduğumun terimini bilmemesine şa-
şırdım."

Somurttu. "Aegis önemsemiyor. Eğer ele geçirilmiş in-
sanlardan doğan bebekleri öldürüyorlarsa, buna isim verme-
lerine gerek yok." Bakışlarından iş arkadaşlarının eleştiril-
mesine hazır olmadığını anladı. Özellikle de onun yargıla-
masını istemiyordu. "Bizde onların ismi var. Sadece sizin
kullandıklarınızdan farklı."

"Öyle mi? Gardiyanlar sizin gibi kişilere ne diyor?"

Bakışlarını kaçırdı ve anlık bir öfke Than'ı sardı. Zırhını
giymemiş olmasına rağmen içindeki ruhların hareketlendiği-
ni hissedebiliyordu. "Boklu döl."

Göğsünde yükselen kükremeyi bastıramıyordu. "Size bok
dölü mü diyorlar?"

"Hayır." Kafasını sert bir şekilde salladı, inkarı çok şid-
detliydi. "Yani hayır... çok uzun zaman oldu."

"Bunu senin yüzüne söylemiyor olabilirler, ama bu keli-
meyi değiştirmez. Bunu duyarsın, kafanı çevirip baktığında
ise 'Ah, seni ima etmemiştim' derler. Haksız mıyım?"

Tekrar kafası sallayarak bunu inkar etti. "Bilmiyorsun..."

"Evet," diye araya girdi. "Biliyorum. Hiç kimse bana bu
şekilde bulaşıp bundan pişman olacak kadar yaşamadı, ama
hayatımda binlerce defa bunu gördüm."

"Thanatos? Thanatos."

"Ne?"

"Gözlerin parlıyor ve masa sallanıyor."

Onu inciten her Gardiyanı parçalarına ayırmak istiyordu.
Onu da incitmek istediğini düşününce bu anlamsızdı, ama
zaten hissettiklerinin çoğu anlamsızdı.

Tanrım, sosyalleşmek yerine neden sürekli çalıştığını
şimdi anlıyordu. Boş zamanlarında iş arkadaşlarıyla takıl-
mak, tuvaleti diliyle temizlemekten daha eğlenceli olamazdı.

Peçetesini muhteşem kareler halinde katladığını görmek onun da tuvalet konusunda aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Öfkesini kontrol altına aldı ve masadaki üç tatlıdan birine uzandı. “Kek?”

Gözleri parladı. “Yememeliyim. Ama yemin ederim ki ne kadar tok olursam olayım bu bebek tatlı için anında yer açıyor.”

“O zaman... çilekli cheesecake, kremalı pasta ya da çikolata şelalesi?” Ya da gümüş tepside iş arkadaşlarının kelleri?

“Evet, lütfen.” Gerçek anlamda koltuğunda zıpladı ve Than kahkahasına engel olamadı. Özellikle de gümüş tepsi olayına. Bu iş kesinlikle eğlenceli olurdu.

“Ayrıca buzlukta beş çeşit dondurma var.”

Sırıttı. “Dondurmayı sonraya saklayacağım. Şu anda... bunlar.”

Tabağa her tatlıdan birer dilim koydu ve önüne itekledi. “Ye bakalım.”

“Sen de yiyeceksin, değil mi? Bu da sen yemeden olmaz zımbırtısı olmasın.” Tabağını iteklerken çenesini kaldırdı. “Tatlıyı tek başıma yemeyeceğim. Eğer yememi istiyorsan, sen de benimle ye.”

İnatçı kadın. Tamam. O da bu oyunu oynayabilirdi. “Bir lokma alacağım. Ama bunu sen yedirmelisin.”

Gözlerini kapatarak inatçı, alıngan tavırlarla çatalın kenarını kullanarak pastanın kenarından alması onu çok eğlendirdi. Çatalı yukarı kaldırarak ileri uzattı.

“İşte.”

“Ne, bana yedirmeyecek misin?” Flört etmek ya da oynamak için yapmıyordu, sadece onun yemesi için her şeyi yapardı. Kendine bunu söylemeye devam et oğlum.

“Kendi kendini besleyebileceğinden oldukça eminim.”

“Haklısın.” Çatalı elinden alırken ellerini özellikle ellerine değdirdi. “Seni besleyen ben olmalıyım.” Kibarca çatalı ağzına götürdü.

“Sana verirsem yiyeceğini söylemiştin.”

Sırıtarak çatalı dudaklarına değdirdi. “Sen bunu ye, ben de bir lokma alırım.”

Ufak bir inleme sesi çıkarttı ve anında Viagra etkisi yarattı. Seksi ses midesine kadar indi ve pantolonunda biraz daha yer açmak için hareket etti. Lokmayı almak için hırsıyla ağzını açarken, Than neredeyse uluyacaktı. Onun kıyafetlerini giyiyor, oğlunu taşıyor ve elinden yemek yiyordu. Büyüdüğü köyde Regan onun sayılırdı.

Benim.

Kullanacağını hiç düşünmediği bir kelimeydi. Kullanmaya fırsatı olacağını düşünmemişti. Yine de kullanmamalıydı. Regan onun değildi. Ona ihanet etmemiş bile olsaydı. Regan

onu istemiyordu. Oğlunu istemiyordu. Ve görünüşe göre bu-
radan kaçmak için elinden geleni yapardı.

Hayır, kesinlikle onun değildi.

Ortam anında değişti. Çatalı ve elini bıraktı. “İşte. O ka-
dar da zor değilmiş, değil mi?”

Regan’ın gözlerinden kafasının karıştığını anlayabiliyor-
du. Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. Ancak kırmızı pas-
tadan bir dilim alırken sırtını dikleştirdi. Gergin bir sessizlik
içinde yemeği bitirdiler. Yine de Regan boş tabağını itek-
leyip arkasına yaslanana kadar Than kendi tabağındakileri
bitirmedi.

Bira ile son lokmasını yutarken, Regan esnedi. Than anın-
da ayağa kalktı ve onu ayağa kalkmaya zorladı. “Yatmana
yardım edeyim.”

“Ne?” Birkaç adım yürütmesine izin verdi, ancak sonra
birden durdu. “Neden?”

Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikri yoktu. Bugün Regan’ın
başına gelmedik iş kalmamıştı ve yorulmuş olmalıydı. O yüz-
den esnediğinde aklına ilk gelen şey onu yatağına götürmek
olmuştu. Ama ona kesinlikle hamile oluşundan dolayı çok
etkilendiğini ve o çocuğa çok sahip olmak istediğini, sürekli
onu düşündüğünü, bu yüzden de Regan’ın sağlıklı olmasını
istediğini söylemeyecekti.

Yardım almak için saatine baktı. Gece yarısı. Harika.
“Geç oldu. Yatmalısın.”

“Ne zaman yatmam gerektiğini söylemene ihtiyacım
yok.”

Tabi ki yoktu. Ona hiçbir şey için ihtiyaç duymuyordu.
Sekiz ay boyunca onun ve oğlunun hayatından uzak tutul-
muştu ve bunun yerini dolduramazdı. İçindeki acı onu anın-
da savunma moduna soktu ve soğuk bir gülümseme dudak-
larına yerleşti.

“Uyuyacağımızı söylemedim ki.”

Regan yanından geçerek koridordan aşağı yürümeye baş-
ladı. “Tam bir pisliksin.”

“Nefes nefese ismimi söylerken öyle düşünmüyordun.”

“Senin de söylediğin gibi, işimi yapıyordum,” dedi omzu-
nun üzerinden.

Bunu hatırlayınca midesine yumruk yemiş gibi oldu, ama
bunu kabul etmedi. “Görünüşe göre işini seviyorsun. Hem
de çok.”

Yatak odasına girdi ve arkasını döndü. Çenesi kasılmıştı.
“Açıkça.” Acı bir kahkaha attı. “Ne, itiraf etmeme mi şaşır-
dın? Göze hiç de kötü görünmüyorsun ve belli bir tehlikeli
adam çekiciliğin var.” “Vay canına. Bu onayını yazılı olarak
da isterim.” Yazılı olarak mı? Randevuya falan çıkabilmen
için sana referans olmayacağım. Sadece hayal kırıklığı olma-
dığını söylemeye çalışıyorum.”

“Fırsatlarını kaçırmışsın. Kesinlikle EvilLove.com için
yazı yazmalısın.”

Bir süre gözlerini dikerek baktı. Ardından, hiç beklenmedik bir anda kahkahalara boğuldu. O kadar ani olmuştu ki Than bir adım geri gitti. “Neden gülüyorsun?”

“Çünkü öyle bir pisliksin ki, espri anlayışının olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Gerçekten övgülerin beni parlatıyor.” “Parlamak senin için kullanacağım bir kelime değil.” Ona sinsi bir bakış atarak arkasını döndü ve Than’ın tek yapabildiği kıvrımlı belini izlemek oldu.

Hamilelik burayı biraz kalınlaştırmıştı, ama önemli değildi. Onun sert savaşçı bedenini daha önce de sevmişti. Ama şu anki yeni, daha yuvarlak hatları bedenini daha yumuşak hale getirmişti. Gerçi, bunu ona söyleyeni anında öldürecekine sol dişi üzerine bahse girerdi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Duşa,” dedi omzunun üzerinden. “Yoksa bunu yapma da mı izin yok?”

Kafasını salladı. “Duş alabilirsin.”

“Ahh, teşekkürler.” Banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Than sonunda sırtıma fırsatı yakalamıştı. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemişti ve Regan yatağa geldiğinde daha da fazla eğlenenecekti.

Hayır, cinsel isteklerde bulunmayacaktı. Kulağa çekici geliyordu, ama yapmayacaktı. Bugün arkadaş ve dostlarını kaybetmişti. Bu kadar da aşağılık değildi. Tek istediği onun

yalvarmasıydı. Ares’in evinde donmuş halde yatmanın, sessizce yalvarmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmesini istiyordu. En azından Than Regan’a sesini kullanması için fırsat tanıyordu.

Onu yalnız bırakması için yalvaracaktı ve Than gidecekti. Lanet olsun, ona ne isterse verirdi. O sadece... Ne? Bir özür mü istiyordu? Evet, belki bu yeterli olurdu. Ah, Regan bunu denemişti ama Than “özür dilerim” zırvallıklarına inanmamıştı. İyi bir asker gibi Aegis’in emirlerini yerine getirmişti ve bunun sonuçları yüzünden masum bir çocuk omzunda sorumluluklarla doğacaktı.

Ama Than yardım ederse olmazdı. Eğer çocuk gerçekten de dünyayı kurtarırsa ve fazladan puandı. Ama bunu yapmasa bile, Thanatos oğlunun sevildiğinden ve iyi bakıldığından emin olacaktı. Belki bu bebeği kırk sekiz saattir tanıyordu, ama onu şimdiden sevmişti. Bir çocuk sahibi olabileceği düşüncesinden uzun süre önce vazgeçmişti. Ancak bu rüyanın yok olmasına rağmen, özlem yerinde duruyordu.

Şimdi rüyası küllerinden yeniden doğmuştu ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

On Dört

Regan duş alırken olabilecekler midesine kramp girmesine neden oldu. Thanatos gerçekten sevişmek isteyecek miydi?

Bedeni ateşlenip, arzulasa da, zihni buz gibi olmuştu ve paniklelemeye başlıyordu. Onu hissetmek istiyordu. Teninin teni üzerinde kaymasını arzuluyordu. Ancak bu fanteziyi ne kadar kurarsa, o gece aklına geliyordu. Durması için yalvaran Than'ın sesi soğuk duş etkisi yarattı.

Şu anda sesini açıkça duyabilmesi garipti, çünkü o sırada kelimeler anlamsızdı. Hiç anlamlı değildi ve damarlarında dolaşan duyguların artmasına neden olmuştu.

Yavaşça kurulandı. Mucizevi bir şekilde onu beklemekten yorulmasını umuyordu. Ama banyonun kapısını açtığı anda, yatakta uzandığını görünce kalbi ağzından çıkacaktı. Üstü çıplaktı, ellerini başının altına koymuştu ve yarı açık gözlerinde bekleyiş dolu bir parlaklık vardı.

Tanrım. muhteşemdi.

Başını büyük bir belaya sokmuştu.

Banyodan çıkarken bacakları titriyordu ve elleri havlusunu sıkıca sarmıştı.

Than'ın dudakları kıvrıldı. "Bir dakika içinde havlunun çıkacağını düşünürsek onu etrafına sarmakla zaman kaybetmişsin."

Garip bir korku tüm bedenini sardı. "Ben. ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum." Hayır, bunu düşünmüyordu. Biliyordu.

"Tüm bunları tekrar konuşmak zorunda mıyız?" Thanatos hafifçe hareket ederek göğsündeki dövmlerin yer değiştirmesine neden oldu. Muhteşemdiler... Birbirlerinin üzerini kaplamışlardı, ancak yine de her biri ayırt edilebiliyordu. Her birini yoğun duygularla işleyen bir şeytan tarafından Than'ın düşüncelerinde alınmışlardı ve düşünceleri okumak için Regan yeteneğine ihtiyaç bile duymuyordu. Ancak bir defasında dilini üzerlerinde gezdirince, tüm hissettiği arzuydu ve bu hatıra dilinin kurumasına neden oldu. Ağzının içi çöle dönmüştü. "Sana ne olacağını söylemiştim."

Konuşabilmek için boğazını temizlemek zorundaydı. "Çünkü sana borçluyum."

"Evet."

Bu konuda haklı olması ruhuna işlemişti ve Limos'un getirdiği çantadan hamile geceliğini çıkartıp, banyoya gitmek

ve üzerine giymekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kafasını kaldırdığında Than pozisyonunu koruyordu. Regan soluk ışıktaki yatağı bulmaya çalışırken avel gözleriyle onu takip ediyordu. Yatağa oturduğu anda parmaklarıyla bileğinden tuttu.

“Hazır mısın? Gerçi fark etmez.” Duygusal ve bitter çikolata kadar yoğun sesi, yemekle ilgisi olmayan bir açlıkla midesinin guruldamasına neden oldu.

“Bundan vazgeçmeyeceksin değil mi?” “Bir süre burada kalacağına göre benim hakkımda öğrenmen gereken diğer şey, keçi kadar inatçı olduğum ve asla vazgeçmeyeceğimdir. Eğer konu iradeyse, her yarışmayı kazanırım Regan.”

“Neden? Sen bir erkek ben de bir kadın olduğum için mi?”

Bileğindeki parmaklarını biraz daha sıktı. “Kadınlardan nefret eden bir tip olduğum izlemine ne zaman aldın?”

Aslında hayır böyle değildi. Tüm “erkekler kadınlardan daha iyi olmalı” konusu tamamen Regan’ın zihnindeydi. Than’in değil. Aegis’te sahip olduğu her şey için savaşmak zorunda kalmıştı. Çoğunlukla erkekler kulübü olan Sigil’deki koltuğu için bile.

“Sessizliğini hayır olarak alıyorum. O zaman bana neden irade savaşlarını kazandığını tekrar sor.”

“İyi.” Battaniye altındaki ayaklarını oynattı. “Neden?” “Çünkü ben ölümsüzüm ve sen sadece bir insansın. İnadıyla seni yenmek için sonsuzluğa sahibim.”

“Ahh, anladım. Yani kendini üstün hissetmene neden olan şey bir kadın olmam değil. Sadece insan olmam. Çok basit bir cevap olacağını biliyordum.”

Than’in eğlendiğini görmekten ziyade hissetti. “Oyalanıyorsun.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Elini aralarındaki boşluğa koydu. “Sana bir çıkış yolu vereceğim Regan. Tek yapman gereken benden yapmamamı istemek.”

“Bunu yapma.”

“Bu bir emirdi. Sana istemeni söyledim. Kibarca.”

Yükselen ateşle birlikte bedeninin birden soğuduğunu hissetti. “Yalvarmamı istiyorsun yani.”

Than cevap vermeyince aklına gelen ilk şey elini çekmek oldu. Ama bir daha düşününce orada bırakmaya karar verdi.

Sertleşmemişti.

Bunu fark etmek onu rahatsız etti. Eğer tahrik olmamışsa neden bu kadar çok ısrar ediyordu? Gerçekten sadece onu cezalandırmak için mi yapıyordu? Ödeşmek için? Yalvardığını duymanın tatmini için mi?

İlk içgüdüsunü uygulamaya karar vererek elini çekmeye başladı. Than’in tutuşu gevşedi ve aldığı eğlendiğini hissetmek Regan’ı etkiledi. Than onun reddetmesini istiyordu ve reddederek doğru eli oynayacaktı. Regan’a karşı kullan-

bileceği daha çok cephaneyle sahip olacaktı. İş olduğu için sadece onunla yatacağına dair daha çok imada bulunacaktı.

İmkânsız. Omurgasına gümüş enjekte etme zamanıydı ve bu Atlıya beklentiler hakkında bir şeyler öğretmesi gerekiyordu.

Sıkıca penisini kavradı ve Regan'ın eğlendiğini fark edince Than'in eğlenceli havası odayı terk etti. Ve yavaşça masaj yapmaya başlayınca tüm bedeni gerildi. Avucunun içindeki penisi şişmeye başladı.

Ha! Zafer kazanmış gibi hissetmemeliydi. Ama bir kadın bir erkeği bu şekilde okşarken sertleşmemesi mümkün müydü?

Dirseğinin üzerine kalkarak fermuarını açtı ve penisini anında dışarı fırlayınca Than bileğini yakaladı.

“Ne yapıyorsun?”

Ona bir bakış attı ve Than dişleri arasından tısladı. “Benden ne yapmamı istiyorsan onu.” İhtiyacı olan kontrol hissiyle sahip olunca elini biraz daha aşağı indirdi. Kadife yumuşaklığındaki derisini okşamaya devam ediyordu. “Bana tek bir seçim hakkı bıraktın. Sana zevk verecektim ya da yalvaracaktım. Ben yalvarmam.”

Bunu nereye kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. O gece yaptığı gibi üzerine binmesini isterse... Birden nefesi kesildi. Ama yine de eli hala hareket ediyordu. İş bu adama gelince

ce aklının bedeninden ayrı hareket ettiğinin başka bir kanıtı daha.

İnlemesi tüm odayı doldurdu. “Regan...” Sesi işkence görmüş gibiydi. Sesi o kadar derin ve erkeksiydi ki sonuna kadar devam edebilecek seks korkusunu alıp götürdü. Belki bu şimdilik onu idare ederdi. Bunu umuyordu çünkü daha ileri gidemezdi. Özellikle de bu anılar kafasında dolaşırken bu kadar acıya neden olurken.

Avucunun içinde sıcacıktı. Çelik ve ipek karışımı. Kalın dibinden geniş ucuna kadar elini yavaşça hareket ettirdi. Her hareket derin bir nefese ve kalçalarının oynamasına neden oluyordu. Belki bu onlar için doğru bir adımdı. Birbirlerini çok incitmişlerdi ve aralarındaki negatifliği gidermek için pozitif yaklaşımları kullanabilirlerdi.

Than'e kaçamak bir bakış attı ve sönmekte olan ateşin turuncu ışığında harika görünüyordu. Gölgeler çenesi ve elmacık kemikleri boyunca sert çizgiler oluşturmuştu. Derin nefes almak için açılan dudaklarının ise dolgunluğunu ortaya çıkartıyorlardı. Arzu dolu gözleri ona öyle yoğun bir şekilde bakıyordu ki bedeninin yanmasına engel olamadı.

Penisindeki delikten boncuk şeklinde sıvı çıkınca, parmağıyla onu tepesine yaydı. Than'in dudakları biraz daha açılarak bembeyaz dişlerini ortaya çıkarttı. Than kendini tutamayıp ufak bir ses çıkarttı ve bu ses Regan'ın zevkle titremesine neden oldu.

Nazikçe penisini biraz sıktı ve bir tutam daha zevk ekledi. Daha fazla. Ondan daha fazlasını istiyordu. Bu aralarında bir güç oyunu olarak başlamış olabilirdi, ama şimdi... Ah, bu çok lezzetliydi.

Elini boylu boyunca aşağı indirip yukarı çıkarıyordu. Aşağıda, elinin fermuara denk geldiği yerde parmaklarıyla hayalarını okşadı ve Than inledi. Zevk içindeki erkeğin sesi kalbine işledi ve bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissetti.

Elini tekrar yukarı çıkarttı, nazikçe sıkarak başparmağını tepenin altındaki hassas deriyi okşamak için kullandı.

“Dur.” Than onun kolunu yakaladı ve hareketini durdurdu. “Boşalacağım.”

“Bunun amacı bu değil miydi?”

İleri uzandığında ellerinin titrediğine yemin edebilirdi. Than nazikçe yüzüne dokundu. “Ne istiyorsun?”

Bu tuzak bir soru muydu? Ne söylerse söylesin ret mi edecekti? Eğer oyun böyleyse oynayabileceğini düşündü.

“Boşalmanı istiyorum. Başladığım işleri bitiririm.” Bunu reddetmesi için cüretkâr bir bakış attı.

Sarı gözleriyle delici bir bakış attı ve elini yanağından indirdi. “Evet, öyle yaparsın, değil mi? sonucunun ne olacağını hiç önemsemezsin.”

Off. Tekrar. Bu akşam zehir doluydu. Beklemediği bu iğne karşısında bakışlarını kaçırdı. Sözlerinin onu nasıl et-

kilediğini görmesini istemiyordu. İstedikinden daha sert bir şekilde tekrar onu okşamaya başladı. Sanki bir bidon gazın içine kibrit atmıştı, penisini tutuşuyla kaba bir uluma koptu.

Kafası geriye düştü ve bedeni serbest kalan güçle gerildi. İpucunu alan Regan daha sert ve hızlı okşamaya başladı. Sert seviyor, diye düşündü ve bir nedenle bu bilgi onu arzuyla doldurdu. Daha fazla temas etme ihtiyacıyla daha da yakınına sokuldu.

“Regan, ben...” Bedeni kasılmaya başlayınca cümlesi yarım kaldı. Sıcak spermier Regan’ın eline ve Than’ın göbeğine sıçradı.

Than elini Regan’ın elinin üzerine koyarak onu durdurana kadar okşamaya devam etti. Birkaç saniye öylece yattı. Gözlerini kapatmıştı ve parmaklarıyla elini okşuyordu. Aralarındaki karanlık huzura dönüşmüştü. Oysa Regan’ın kalbi çok hızlı atıyordu ve kadınsal bölgeleri tatmin olmamış arzuyla kasılmıştı.

Garip bir sancı sinirlerini geçirdi. Hızla tahrik olduğunu unutturmıştı. Sancı şiddetlendi ve içinde dolaşan arzu değişti. Midesi karıştı ve göğsünü ateş bastı. Büyük bir kramp karın bölgesini sararken oturur pozisyona geçti.

“Oh, hayır.” Büyük bir acı tüm bedenini sararken Thanatos bileğini yakaladı. Kaslarını sıkarak her sinir ucunun iğne gibi batmasına neden oldu. “Bu defa benden kaçamayacaksın. Bu defa boynunu kırmakla tehdit etmedim. En azından sekiz buçuk ay bitene kadar.”

Sesinde dalga geçen bir ton vardı, ancak şu an kesinlikle bunun sırası değildi. Midesi bulanmaya başladı ve soğuk terler döktü.

“Bırak beni.” Dökme çelik bıçaklar gözlerine battı. Görüşü o kadar bozulmuştu ki Thanatos’un yüzü çamur yığını gibi görünüyordu.

“Neden?”

Mide suyu ağzına geldi. “Çünkü sanırım...” Bedenine yıldıırım düşünce çığlık attı. “Oh, Tanrım. Sanırım ölüyorum.”

Ölmek?

“Regan!” Than yataktan fırlayarak yataktan düşen Regan’ı yakaladı.

“Tuvalet.”

Regan’ı kucağına alarak akşam yemeğinde yedikleri dışarı çıkmadan önce tam zamanında onu tuvalete yetiştirdi.

Regan’ın bedeni sarsılıyordu. Teni sıcak ve terden dolayı ıslaktı. Keskin nefesleri arasında inledi ve tuvaletin üzerine eğildi. Titreyen kolları onu yarı yolda bırakmakla tehdit ediyordu. Burnundan akan bir damla kan tuvaletin kenarına düştü.

Kahretsin. Hemen yanına diz çökerek ipeksi saçlarını yünden çekti. “Yardım getireceğim. Sen... Burada kal.”

Burada kal? Başka nereye gidebilirdi ki? Salak.

Beş saniyede telefonunu buldu ve Yeraltı Hastanesi aradı. Telefona Eidolon’u istediğini söylemesi de beş saniye sürdü. Diğer beş saniyede ise Regan’ın yanına gitti. Regan ise bu on beş saniye içinde banyo zeminine yatmıştı ve bedeni kıvrılmıştı.

Titremeler bedenini sarsıyordu ve ağırlı nefesleri durumu kötüleştiriyordu. Nadir bir korku Than’ın hareketlerini sarklaştırdı ve yataktan bir battaniyeyi yırtarak aldı. Regan’ın kasları betona dönmüş gibi sertleşmişti, bu yüzden onu battaniyeye sarmak kolay olmadı.

Ne yapacağını bilemeden yere oturdu ve onu kucağına çekti. Sırtını göğsüne yaslayarak titremelerini engellemeye çalıştı. “Benimle konuşabilir misin?” Regan alev almıştı, yanmıyordu. “Hey, bir şeyler söyle.” Eğer konuşamazsa çığlık atacaktı. Tanrım, Than korkuyordu.

“Acıyor...” Birden kasılıp çığlık atarken omurgası imkânsız bir şekilde geriye büküldü.

“Bebek mi?”

“Hayır.” Tekrar kusmak için ondan uzaklaştı. İş bittiğinde yere çöktü ve Than onu yakalayarak tekrar göğsüne yasladı.

Neler oluyordu? Ani bir grip? Ya da hamilelikle ilgili bir şey? Aklındaki uzun listeyi tek tek elemeye başladı, ancak mavi damarları lanetli bir ağ gibi beyaz derisinin altında be-

lirip tırnak altlarında siyah noktalar oluşmaya başlayınca bunun kendi bilgisini aşacağını anladı.

Eidolon ve sarışın vampir doktor eve ulaştığında Than'ın aklına kendini daha iyi hissettirebilecek hiçbir şey gelmemişti. Tek bildiği Regan'ın acı çektiği idi ve onun yerinde olmak için her şeyini verebileceği idi.

Eidolon aşırı yoğunluğundan şikâyet ederken kırışık önlüğünü giydi. Tıp çantasını yere attıktan sonra Regan'ın yanına diz çöktü. "Neler oluyor?"

Regan cevap vermeye başladı, ancak dişleri konuşmasını engelleyecek şekilde kasılmıştı. Bu yüzden onun yerine Than cevap verdi. "Öldüğünü söyledi ve sonra kusmaya başladı. Ağrısı var ve yanıyor Doktor." İblisin bileğini kavradı. "Ona yardım et."

Korku ve umutsuzluk yalvarmasının emir gibi çıkmasına neden olmuştu, ama doktor bunu anlayışla karşıladı. İyileştirici gücünü toplarken dermoire olarak bilinen dövmeclar parlamaya başladı.

"Ona dokunmayı deneyeceğim. Shade beni uyardı, ama denemek zorundayım." İblis Regan'ın kolunu tuttu ve anında geriye doğru uçtu. "Lanet olsun." İnleyerek ayağa kalkarken Con Regan'ın yanına gitti.

"Nefes alıştı ne zaman ağırlaştı?"

"İlk kusmasından hemen sonra."

Con kafasını salladı. "Nabzına bakacağı..." Vampir cümlesini bitiremedi. Eidolon'un yanına uçmadan önce en fazla bir parmağını dokundurabilmişti. "Sanırım bakamayacağım."

"Kahretsin." Regan, gece yürüyen olan vampir Peter'in da ona dokunamadığını söylemişti. Peter'in istisna olmasını ummuştu. Ancak sadece Than ve gündüz yürüyenlerin Regan'a dokunabildiği anlaşıncaya cevap veremeyeceği sorular oluşmuştu. En azından dürüstçe cevap veremezdi.

Eidolon omzunu sıvazladı ve yaklaştı. "Belirginleşen damarlar, tırnakların enginin değişmesi ve burun kanaması şeytan zehirlenmesinin göstergesi. Bir şeyler yemiş olması mümkün mü? Eğer öyleyse ne olduğunu bulmalıyız. Çoğu şeytan toksinine karşı antidotum var, ama hızlı hareket etmeliyiz."

"Evimdeki kimse onu zehirlemez." Than gözlerini kapattı. İnkârı kulağa çocukça gelmişti. Bunu yapmak istemiyordu, vampirlerinden birinin bunu yaptığına inanmak istemiyordu, ancak inkârla zaman kaybedemezdi.

Eğer onu biri zehirlemişse çekeceği acı Sheoul-gra'nın lunapark gibi görünmesine neden olacağını da inkâr edemezdi.

"Yemekte bir şeyler yemiş olmalı..." Kendisinin neden hastalanmadığını düşünerek sessizleşti. Kesinlikle zehir ölümlüleri etkilediği şekilde kendisini etkilemiyordu, ama yine de rahatsız hissetmeliydi. Tabi... "Çikolatalı pasta. Benim tadına bile bakmadığım, sadece onun yediği tek şey o."

İçindeki öfke zehirli bir yılan gibi bedenini sardı, ancak her ne kadar birkaç kafa koparmak istese de, öfkesini bastırmak zorundaydı.

“Acele et Atlı.” Eidolon’un sesi alçak ama kederliydi. “Ona yardım etmek için dokunamazsam o ve bebek tehli. kede.”

“Bebeği kurtar...” Regan’ın fısıltı sesi zor zar duyuldu.

“Kurtaracağız.” Than, onu bırakmak istemese de ayağa kalktı. “İkinizi de kurtaracağız.”

Regan boş gözlerle ona baktı. Güzel kahverengi saçları yere sıçrayan kan gibi yüzüne dağılmıştı. “Öldür beni. Eğer ben ölürsem, bebeğe yardım etmek için bana dokunabilirsin.”

Ciddiydi. Tanrım... Gerçekten onu öldürmesini istiyordu. “Buna gerek kalmayacak. Dayan Regan. Kahretsin dayan.” Koşarak odadan çıktı ve mutfığa gitti. Siyah, mürekkep benzeri öfke her gözeneğinden fışkırıyordu.

Vampirler etrafında dolaşan ruh fırtınasından kaçıştılar. “Çikolatalı pastayı kim yaptı?” Birkaç vampir endişeli bir şekilde bakışınca, kontrolünü kaybetti. İkisini boğazından tutarak duvara yapıştırdığında taş parçaları etrafa sıçradı. “Kim?”

“Dariq,” dedi biri sessizce.

Than iki vampiri bıraktı. Bembeyaz kesilen ve yavaşça kapıya gerileyen Dariq’e doğru ilerlemeye başladı. Than onu yakalayamadan Dariq mutfaktan dışarı fırladı.

Kükreyerek Than orağını çıkarttı ve tek bir hareketle büyük salonun karşısına fırlattı. Dariq ön kapıya doğru hamle yaptı ancak silah kürek kemiklerinin arasına saplanarak onu ağaca çiviledi.

“Pastanın içinde ne vardı Dariq?” Than odayı geçerken evdeki her vampirin onu izlediğini biliyordu. Orağın sapını tuttu, ancak silahı geri çekmek yerine etinin içinde çevirdi ve vampir çılgılık attı. “Söyle bana. Yoksa bu silahla sonraki hamlem seni hadım etmek olur.” Gerçi bunu her halükarda yapacaktı.

Dariq tıslarken kan tükürdü. “Neethul salyası.” Thanatos’un göğsüne soğuk bir taş oturdu. Bu şey çoğu canlıda dakikalar içinde ölümle sonuçlanırdı. Than kafasını çevirerek Artur’a döndü. “Eidolon’a söyle. Hemen!” Artur hızla oradan uzaklaştı ve Than dikkatini tekrar Dariq’e çevirdi. “Neden? Bu işte başka kim var?”

Than göz kenarıyla diğer vampirleri izledi, ama şu ana kadar ifşa olacakları için endişelenen birini göremedi.

“Başka... Bir şey... Söylemeyeceğim.” Dariq uludu ve bu konuda çok yanılıyordu.

Than yumruğunu adamın sırtına sapladı ve ıslak, pürüzsüz böbreğini yakaladı. Dariq henüz insanken bu organ tam çalışmayı durdurmuştu, ama hala büyük bir acı kaynağıydı.

“Bana söyleyeceksin vampir. Önümüzdeki bir ay boyunca sana çılgılık attırmaktan başka hiçbir şey yapmasan bile, söyleyeceksin.” Thanatos organı o kadar çok sıktı ki parmakları kaygan yüzeyi deldi.

Dariq’in çılgılığı evin duvarları arasında yankılandı ve kanının kokusu Than’ın dişlerinin çıkmasına neden oldu.

“Söyle.”

“Siktir... git.”

Than yaklaştı. O kadar yaklaştı ki nefesi vampirin kulağına girdi. “Siktir git Blutdrex, diyecektin.” Böbreğini bedeninden çıkartarak Dariq’i acı içinde bıraktı. Adam çılgınlık atmayı bitiremeden, Than onu zindanlara sürükledi ve bir zamanlar Regan için düşündüğü hücrenin içine fırlattı. Şimdi sıra bazı cevaplardaydı...

“Thanatos!” Artur merdivenlerden koşarak indi ve zemindeki ufak bir zeminin üzerine atladı. “Doktorun sana ihtiyacı var. Çabuk.”

Kahretsin. Hücrenin kapısını çarparak kapattı ve Dariq’e parmağını salladı. “Döneceğim ve sana söz veriyorum ki barğrsaklarını sökeceksin. Yoksa bunu senin yerine yaparım.”

Vampiri kendi kanından oluşan bir gölün içinde bırakarak, Than yatak odasına koştu. Eidolon bir enjektörü doldu-

ruyordu. Than Regan’ın yanına çömelirken doktor ona baktı. Regan solgundu, çok beyazdı. Dudakları bile kış beyazındaydı.

“Tam zamanında. Bu antidot işe yaradığında, yarasa, sadece saniyeler sürer. Ama yaramazsa kaçınılmazı geciktirir.” Eidolon enjektör ile lastik bandı Than’ın eline bıraktı. “Bunu kolundaki damara enjekte edeceksin. Nereye ve nasıl yapacağını göstereceğim.”

İşe yararsa? Than’ın kalbi kaburgasına o kadar çok baskı yapıyordu ki canı acıdı. Regan hareketsizdi, göğsü nefesiyle çok hafif kalkıyordu. “Bu genelde işe yarar, değil mi?” “Genelde.” Than, Eidolon’un sesindeki tereddüdü sevmedi. Gerisini söylemek için sesini alçaltmasından da hoşlanmadı. “Ona verilen çirkin bir toksin. İyi haber bebek üzerindeki etkisinin az olacağı, yoksa... En kötüsü olur. Eğer hemen doğurtabilirsek onu kurtarma şansımız olur.” Yani Regan’ın yaşamı ve acısı antidot ile uzatılsa bile, bebeği kurtarmak için Than yine de onu öldürmek zorunda kalabilirdi. “Buna gerek kalmayacak.” Kahretsin, lütfen buna gerek kalmasın. “Nasıl yapacağımı söyle.” Than doktorun talimatlarını izledi ve iğneyi Regan’ın kolundan çekerken inledi.

“Than?”

Enjektörü kenara fırlattı ve hemen elini tuttu. “Buradayım. Her şey yolunda.”

Gözleri eskisine göre daha parlaktı. “Üzgünüm.”

"Yine bu olmasın. Şimdi değil. Bundan konuşmak zorunda değiliz."

"O değil. Vampirlerin için." Teninin rengi yerine gelmeye başladı ve dudaklarını o kadar çekici kılan kiraz tonu yerini aldı. "Biri sana ihanet ettiği için üzgünüm." Sesindeki samimiyet ve acı boğazına bir yumruk oluşturdu. Kahretsin, ona karşı yumuşuyordu, değil mi? Öldür beni. Eğer ben ölürsem, bebeğe yardım etmek için bana dokunabilirsin.

Evet yumuşuyordu.

Yumuşamamalıydı.

"Sanırım ihaneti benden önce fark etmene şaşırmamalıyım." Kelimeler istediğinden daha sert çıkmıştı ve Regan gözlerini kapatmadan önce orada acı gördü. Özellikle gözlerini kapatarak Than'ı dışarıda bırakmış ve kendi içine çekilmişti. Sarf ettiği kelimelerden pişman olmasına neden olduğunu için ondan nefret ediyordu. Bunları söylediği için kendinden nefret ediyordu. Tüm bu olaylardan nefret ediyordu.

Eidolon ayağa kalktı. "Seninle dışarıda biraz konuşabilir miyim?" İblis cevap için beklemedi. Banyodan ve yatak odasından takip edilecek bir adamın ukalalığı ile çıktı.

Koridora çıktığında Than kollarını göğsünde birleştirdi. "Bir sorun mu var? Antidot işe yaradı mı?"

"Yaradı. Tırnaklarının altındaki renk değişimi de gittiğinde bedeni tamamen temizlenmiş olacak. Ama seninle konuşmak istediğim konu bu değil." Eidolon siyah gözleriyle ciddi

bir şekilde baktı. "Aranızda ne olduğunu bilmiyorum, ama oradaki kadın senin çocuğunu taşıyor ve birkaç defa ölümün kıyısından geçti. Fiziksel olarak kırılğan, muhtemelen duygusal olarak da. Pislik gibi davranma."

İblisin dişlerini dökmek için Than yumruklarını sıktı. "Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Umurumda da değil. Bir doktor olarak onun ve bebeğin sağlığı için endişeleniyorum. Onu affetmek zorundasın demiyorum. Ya da onunla evlen veya kafasına bir taç yerleştirerek At Kraliçesi yap da demiyorum. Sadece bebek doğana kadar onu üzmemelisin diyorum. Ondan sonra intikamı al, onu öldür, siz At insanları ne yapıyorsa onu yap. Ama sağlıklı bir bebek istiyorsan, kafanı kıcından çıkart ve işleri onun için daha da zorlaştırma."

"Siz Seminus şeytanları bizimle bu şekilde konuşabildiğiniz gibi göre oldukça cesaretli olmalısınız."

Eidolon sırtı. "Hiçbir fikrin yok." Doktor arkasındaki banyo kapısını işaret etti. "Biraz dinlendikten sonra Regan kendini toparlayacaktır. Onu güvende tutmak için biraz daha çalış, çünkü gördüklerim e duyduklarım göre bu işte çok iyi değilsin. Con'a hastaneye döndüğümü söylersin."

Thanatos bu doktoru gerçekten sevmiyordu. Doğum sırasında Regan ve bebeğin en iyi şansı o olmasaydı, az önce söyledikleri için bu adamı öldürürdü.

Eidolon'un yorumunun aslında doğru olması zorlaştıyordu. Bu işte iyi değildi. Evet, Sanki sapan ile tekrar fırlatılmış gibi Than'in kendi kelimeleri kulağında yankılandı. Seni güvende tutacağım. Regan'a söz vermişti ve sözünü tutamamıştı. Ve bu hatasını o hala yerdeyken onu tekmeleyerek örtmeye çalışmıştı.

Senin yüzünden yerdeydi aptal.

Than banyo kapısını açtı ve Con'u sırtında çantasıyla ona doğru yaklaşırken görünce şaşırdı. "E gitti mi?" Than kafasını salladığında, Con yatağı gösterdi. Regan yatağın üzerine kıvrılmıştı ve battanierler ayağında toplanmıştı. "Yatağa kendi başına gitti ve kafasını yastığa koyar koymaz uyudu. Onu kontrol etmek için sabah birileri uğrar."

"Teşekkürler dostum." Con gitmeye hazırlanırken Than onun kolunu tuttu. "Hey hastanede gündüzleri yürüyebilen bir vampir tanıdığın var mı?"

Sarı kaşlarından biri havaya kalktı. "Böyle bir şey duymadım bile." "Saçmalık."

Con sesini alçaltarak gümüş bakışlarını yatağa çevirdi. "Bunun için şimdi kavga çıkartmak mı istiyorsun?"

Hayır istemiyordu. Regan ve bebek, Yeraltı Hastanesiyle bağlantısı olan sıradan bir gündüz yürüyenden çok daha önemliydi. Şimdilik.

Than'in sessizliğini hayır cevabı olarak alan Con sırtına sıvazladıktan sonra odadan çıktı. Regan ve Than odada yal-

nırdı. Bir de Than'in suçluluğu vardı. Regan'a doğru ilerledi. Göğsündeki düzenli iniş-çıkışı gördü ve hafif aralık dudaklarından çıkan ince horultuyu duydu.

Bir elini yastığın altına sokmuştu. Diğer eli ise, uyurken bile bebeği korumaya çalışıyormuş gibi göbeği üzerindeydi. Bebeği vermek konusunda çok umursamaz görünüyordu, ancak kesinlikle önemsiyordu. Tüyleri diken diken olmuştu ve battanierleri omzuna kadar çekti. Yumuşak bir çekişle Regan battanierleri çenesinin altına sıkıştırdı ve daha ufak top halinde kıvrıldı.

"Üzgünüm tam bir pisliğim," diye fısıldadı. "Sen sadece... Bazen beni çok kızdırıyorsun. Senden nefret etmek istiyorum, ama edemiyorum." Onunla ne yapmak istediğini bilmiyordu. Şu anda yatakta onun yanına uzanmak istiyordu. Onu kendine doğru çekmek ve daha önceden yapması gereken şekilde korumak.

Eğer kollarında uyanırsa Regan'ın ondan daha fazla nefret edeceğine şüphesi yoktu. Kahretsin, neden böyle düşünüyordu? Bağlanmayı göze alamazdı. Ya ona tekrar ihanet ederse? Öfkesi çok şiddetli, eşiği çok düşüktü. Ve açıkçası, geride tuttuğu öfkesi onu endişelendirmeye başlamıştı. Hiç kahkahalara boğulmamıştı, ancak bilerek de zalimlik yapmamıştı... Özellikle de kadınlara.

Evet, kendindeki problemi bilmiyordu, ama bir şeyden emindi: Regan'ın ölmesini kimin istediğini ve bunun nede-nini bulana kadar, onu yalnız bırakmayacaktı. Dariq'i ziya-

ret ederek ölkesinin birazından kurtulmak istese de, Regan'a fazladan koruma sağlamadan bunu yapamazdı.

Buna kendinden korumayı da ekledi.

Bu yüzden yanına yatmak ya da ona ihanet eden vampire işkence etmek yerine Ares ve Limos'a mesaj gönderdi. Regan'dan geldiği gün aldığı hançeri ortaya çıkarttı. Köşedeki sandalyeye oturdu, bacaklarını sehpaye uzattı ve gözlerini kapattı. Daha kötü yerlerde de uyumuştı. Bununla başa çıkabilirdi.

Ama Regan'la başa çıkabilecek miydi? Asıl soru buydu.

On Beş

Reaver ilk başta çığlıkları duydu. Ardından terk edilmiş nükleer santralin kapısına yaklaşıncı inlemeleri de fark etti.

Gethel kapının arkasında kimsenin bilemeyeceği sayıda şeytanla, bilinmez bir nedenle işkence ediyordu. Şu anda Reaver ne yaptığı ya da neden yaptığını önemsemiyordu. Cennet, insan ve Sheoul'dan oluşan üç gerçeklik savaş halindeydi Reaver ise kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Metal kapıyı hızla açtı ve odanın ortasında duran Gethel ona döndü. Beyaz elbisesime kan sıçramıştı ve elinde treclan vardı. Düşenler de dâhil sadece diğer melekler üzerinde işe yarayan parlak bir kazık.

Yani Gethel'in bedeninin bir kısmını gizlediği masanın üzerinde yatan çıplak kadın bir tür melekti.

"Reaver." Gethel kanatlarını arkasına toplamadan önce iyice açtı. Üstünlük göstergesi. Melekler arasında hiyerarşi vardı ve üstün olanlar her fırsatta derecelerini göstermekten

hoşlanırdı. Ayrıca yüksek rütbeli pislikler kanatlarını genellikle toplamazdı. Sanki etraflarındaki herkese bunlara sahip olduklarını hatırlatmak isterlerdi.

Reaver genellikle kendi kanatlarını saklı tutardı. Ancak şimdi savunma anlamında uçları safir renkli beyaz kanatlarını açtı.

Gethel'in ağzı neşeyle kıvrıldı. "Düşmeden önce de bu kadar isyankâr mıydın merak ettim."

Kanatlarını topladı. "Çılgın bir tahminde bulunup evet diyeceğim." Evet, bu bir tahmindir, çünkü otuz yıl öncesinde düşmesine neden olan olaydan öncesini hatırlamıyordu. Garip olan ise başka kimsenin onu hatırlamamasıydı.

Geçmişinin eksikliği, melek kardeşlerini politik manevra ile aşmaya çalıştığında önemli bir zorluk çıkartıyordu, ama sınıuç olarak önemli değildi. Kendi emir zincirinin tepesinde bir yer edinmişti, üstelik bunu oyunlara başvurmadan yapmıştı.

"Buraya çene çalmaya gelmedim. Wormwood hakkında bilgin olup olmadığını öğrenmeye geldim."

Tek kaşını kaldırdı. "Yıldız olan mı?"

"Hançer. Salgın onu istiyor."

Elini salladı. "Melek ve şeytanlara, aziz ve günahkârlara adanmış aptal bir eser. Sadece bir hançer. Eğer Salgın bunu istiyorsa güce sahip olduğunu düşünüyordur. Ama gücü yok."

Kahretsin. "Emin misin?"

Gethel ukala bir tabi ki eminim seni piyon bakışı attı. "Regan nasıl?" Gethel tuttuğu kazığın düzgün yüzeyinde bir parmağını dolaştırdı. "Ve bebek?"

Atlıların eski Gözetmeni olarak Gethel Atlı işlerini yakından takip ediyordu ve dünyanın kaderine yatırım yapan bir melek olarak insanlığın sonunu getirecek bebek gibi ufak kehanetlere önem veriyordu. Bazen Reaver çok fazla ilgilediğini düşünüyordu, ama sonra binlerce yıldır tanıdığı kişilerden kolaylıkla kopamayacağını anlıyordu.

"İkisi de iyi. Aegis merkezi ortaya çıktığı için, bebek doğana kadar Thanatos'un yanında kalıyorlar."

Derin düşüncelere dalmış gibi kazığın ucunu çenesine götürdü. "Salgın'ın merkezi bulmak için tam zamanında Thanatos'un hareketlerini izlemesini garip bulmuyor musun?"

Evet, aslında buluyordu. Atlılar kardeşlerinin son gittiği yere kapı açtırarak oraya gidebiliyorlardı. Ama Thanatos merkezde uzun süre kalmamıştı Thanatos ve Salgın'ın merkeze kadar onu takip etmesi için en fazla beş dakikalık bir süresi olmuştu.

"Neden?"

Gethel bakışlarını ona dikti ve sesini alçalttı. Sanki bir sır söyleyecekti. "Bence Salgın'a Thanatos'u merkeze kadar takip etmesini söyleyen Harvester'dı." İğrenç işine döndü

ve Reaver masadaki sahneyi görünce nefes alamadı. Çıplak beden treclan ile beş yerden delinmişti. “Ancak bence bunu itiraf etmeyecek. Ayrıca dokuz ay önce seni tutsak tutmasını kimin emrettiğini de söylemeyecek.” Harvester’ın kalça kemiğine altıncı treclan yarasını açtı ve düşen melekten gelen çılgılık tüm binayı titretti.

Reaver ne kadar intikam almak istese de bu doğru değildi.

“Bunu neden yapıyorsun? Artık Atlıların Gözetmeni değilsin.”

Siyah inatçı bulutlar Gethel’in ifadesini örttü. Ancak geldikleri hızla kayboldular. “Bu Gözetmenlik işinin ötesine geçiyor. Onun hainliği Kıyameti getiriyor.”

Saçmalık. Bu bir şekilde kişiseldi. “Ve? Bana söylemediğin bir şeyler var.”

“Saba açıklama yapmak zorunda değilim.” Gethel bir yara daha açtı. “Harvester ve benim bir geçmişimiz var. Ama inan bana, o bunun tam olarak neden olduğunu biliyor.”

Gethel’e sağlam bir yumruk atsa başının ne kadar belaya gireceğini merak etti. “Onu öldürme iznin var mı?” Atlıların kötü gözetmeni olarak Harvester korunan bir pozisyona sahipti. İdam kararı Cennet ve Sheoul’dan çıkacak ortak karara bağlıydı.

“Maalesef hayır. İşim bittiğinde onu bırakmak zorundayım.”

“Onu şimdi bırak.”

“Sanmıyorum.”

“Ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğini kendin söyledin. Bırak onu.”

Gethel arkasına döndü. “Sana işkence etti. Salgın’ı engelleyemeden Aegis’i basabilmesi için seni tuttu. Seni oyun dışı bıraktığı için Regan hamile ve Kıyamet günler sonra başlayabilir. Yine bu kötü şeyin serbest kalmasını mı istiyorsun?”

“Onu serbest bırakmanı istiyorum, çünkü ona işkence edenin ben olmasını istiyorum. Acıları ve emir geldiğinde ölümü benim elimden olacak. Başka birinin değil.”

Uzun bir süre boyunca Gethel gözlerinin içine bakarak söylediklerinin doğruluğunu anlamaya çalıştı. Doğruydı. Harvester’dan intikam istiyordu. Ama savaş alanında eşit şartlarda olmalıydılar. Reaver’a korkunç davranmıştı, ama bazı zamanlarda da garip şekilde kibar. Sanki davranışlarından pişman olmuştu. Ona aynı kibarlığı sunamazdı, ama yardıma muhtaçken ona işkence de edemezdi.

Sonunda Gethel kazığı eline yerleştirdi ve anında kayboldu. Gözleri neredeyse kapanacak kadar şişmiş olan Harvester o kadar şiddetli titriyordu ki masa sallanıyordu.

Aman Tanrım.

Bir tarafı onu orada çürümeye bırakmasını söylerken diğer tarafı acısını dindirmesini söylüyordu. Beş treclan kazığını etinden çıkarttı. Yerinde kalmasını sağlamak için al-

tuncısını orada bıraktı. El ve ayak bileklerindeki zincirleri çıkartınca altıncı kazığı da omzundan çıkarttı.

Onu durduramadan, Harvester masada yuvarlandı ve yere düştü. Masanın etrafından dönüp yanına gidene kadar Harvester yerde sürünüp köşedeki tozlu dolabın kenarına sığınmıştı. Ona uzandığında dolaba iyice sokuldu.

“Düşmüş.” Reaver bu aşağılayıcı lakabı düşen meleklerle emir vermek için kullanıyordu. Özellikle vurgulayarak onu sinirlendirmek ve eski huysuz haline döndürmek istemişti.

Bunun yerine Reaver’ın sesini duyunca ağlamaya başladı ve tüm bedeni sarsıldı. Gethel üzerinde gerçekten etki bırakmıştı.

Dizlerinin üzerine çömelerek ona uzandı. “Harvester?” Bu defa sesi yumuşaktı, ama yine de gerilince elini geri çekti.

“Sana zarar vermeyeceğim.”

Tısladı. “Neden?”

“Çünkü görünüşe göre Gethel yeteri kadar zarar vermiş.”

“O doğruları söylemiyor.”

“Eğer o haklı olsaydı, Salgın’a yardım ettiğin için mahvolurdun.”

“Hayır, yani...” Deprem olmuş sallandı ve bakışları derinleşti. “Boş ver.” Sesi çatallaşmıştı, çığlık atmaktan kısılmıştı. “Bunu sevmiş olmalısın.”

İlginçtir ama hayır, bunu sevmemişti. Sevebilmeyi istedi ve belki masadan üzeri atlayıp onu kızdırsaydı, sevebilirdi. Ama Harvester gibi güçlü birinin yardımı muhtaç hale gelmesini görmeyi sevmiyordu.

“Dışarı gel. Sana zarar vermeyeceğim.”

“Sanki verebilirsin.” Bakışına karşılık verdi, ama gözlerine yerleşen korku kelimelerini anlamsız kıldı.

“Ne kadar da savunmacı,” diye mırıldandı.

Karışmış bir saç tutamı yüzüne düştü ve düşünmeden onu geriye çekmek için ileri uzandı. Parmaklarının ona değdiği an, daha da geri çekildi. Ellerini kalkan gibi yukarı kaldırdı, ancak gözünden düşen damlayı fark etmişti.

O tek damla Reaver’ı çok etkiledi. Harvester acı çekiyor ya da korkuyor taklidi yapabilirdi. Tüm bunları onun sempatisini kazanmak için yapardı da. Ama şu anda şüpheliydi. Gerçekten de hayatı için endişelenmişti.

“Senin bu konuyu bildiğini söylerken Gethel neden bahsediyordu?”

Harvester kasıldı. Ufak bir stres tüm kaslarını sarmıştı ama Reaver bunu gözden kaçırmadı. “Hiçbir şey. Bırak beni. Eğer beni öldürmeyeceksen, git.”

Reaver’ın onu bu halde görmesini istemiyordu. Dayak yemiş, zayıf ve korkmuş. Onu suçlayamazdı. “Gideceğim. Ama Harvester? Benimle bir daha uğraşırsan, Gethel’i son durduruşum olur. Ve Thanatos’un mührünün kırılma çalış-

malarıyla ya da Salgın'ın Aegis merkezini bulmasında parmağın olduğunu öğrenirsem treclan kazıkları bu sefer benim elimde olur."

Bebek tekmeleriyle Regan'ı uyandırdı. Guruldayan midesinden rahatsız olduğu belliydi. Küçük midillinin tekmelemesi onu mutlu etmişti. Geçen akşam korkunçtu ve yerde yatarken tek düşünebildiği bebektir. Acı hissetmiş miydi? Korkmuş muydu?

Ve Thanatos'a bebeği kurtarması için kendini öldürmesini söylediğinde tek pişmanlığı ölünce oğlunu kucağına alamayacak olmasıydı.

Oğlu. Tanrım, bu şekilde düşünmemeliydi. Böyle düşünürse en iyi olanı yapamazdı ve onu güvende tutabilecek kişilere teslim edemezdi.

Bebek karnında döndü ve kalbi ısındı. Acaba Regan'ın annesi karnında her döndüğünde onu hissedip gülümsemiş miydi? Yoksa şeytanların ele geçirdiği bir Gardiyandan olan bebeğinden korkmuş muydu? Regan'dan vazgeçmek onun için kolay mıydı? Çünkü ilk defa Regan bebeğini verdiğini hayal ediyordu ve gözleri dolmuştu. Bunu gerçekten yapabilir miydi?

Eğer Thanatos Salgın'ı yok etmeyi başarabilirse. Regan bebeğini zorunda kalmazdı. Değil mi? Belki o ve Thanatos... Ne? Velayeti paylaşabilirler miydi? Sanmıyordu. Pek paylaşmayı seven birine benzemiyordu.

Beyninde bir cızırtı başladı ve OKB düğmesi açıldı. Şu anda her şey elinden kaçıyordu ve ufacık bir kontrolü bile nasıl sağlayacağını bilmiyordu.

Nefes al. Say. Nefes al.

Midesi guruldadığı an bebek kaburgalarına bir tekme atarak konsantresini bozdu. Göbeğini okşayarak hem bebeği hem de kıvranan midesini yatıştırmaya çalıştı. Gözlerini açtı. Nerede olduğunu bildiği halde kalbi sıkıştı. Bir daha asla Aegis merkezindeki odasında uyanamayacaktı. Belki de bu iyi bir şeydi. Aegis yeni yerine taşındığında belki kendine ait bir apartman dairesine yerleşirdi.

Tabi Thanatos kendi yoluna gitmeye karar verirse. Önündeki sekiz ay boyunca bunun olacağından pek emin değildi.

Gerçekten de Than neredeydi? Yatağın diğer tarafı bozulmamıştı.

İhaneti benden önce fark etmene şaşırmamalıyım.

Bu neden yatakta olmadığını açıklıyordu. Onu o kadar hassas bir şekilde tutup, bebeği kurtarmak için kendini öldürme teklifini kabul etmediği için kalbindeki nefretin yumuşadığını düşünmüştü. Acısı dayanılmaz hale geldiğinde, kalbindeki değişikte huzur bulmuştu.

Görünüşe göre tam bir aptaldı.

İç çekerek oturdu ve onu köşede ayaklarını masaya uzatmış halde görünce nefesi kesildi. Kollarını çıplak göğsüne birleşmişti ve elinde açık bir kitap tutuyordu. Gözleri kapa-

lıydı ama kolunda Styx debeleniyordu. Belki beslenme konusunda at da bebek kadar sabırsızdı.

Bekle... Styx yemek yiyor muydu?

Olabildiğince gururlu bir şekilde şişmiş ve artık ayakta bılarına sığmayan ayaklarının üzerine kalktı.

Thanatos'a doğru yürürken zemin buz katmanı gibi soğuktu, ancak zehrin ateşinden sonra soğuğu önemsemedi.

"Thanatos?" Koltuğun yanına çömeldi, ama Thanatos hareket etmedi. Styx çifteledi, belki o duymuştu. Nazikçe atın kafasını okşadı. At kafasını vurmaya bıraktı, ancak parmağını sırtında gezdirirken tekme attı. Bu rahatsız olduğu anlamına mı geliyordu? Efendisi gibi onu anlamak da zordu.

Attan uzaklaşarak parmaklarını Than'ın kolunda dolaştırmaya başladı. Bedeni dövmelemlerle kaplıydı. Bunların çoğuna dokunma izni olmamıştı. Mürekkepteki duyguları hissettiği için muhtemel iyi bir şeydi ve Thanatos'un dövmelemleri duyguların deriye aktarılmış haliydi.

Belki... Belki bu şekilde aralarını düzeltebilir ve o Regan'ı önemsemezken, onun Than'ı önemseddiği gösterebilirdi. Onun hakkında daha fazla şey öğrenebilseydi. ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu...

Tereddütle parmağını sağ gözünden alevler çıkan kurukafanın çizgilerine götürdü. Anında sıcaklık elini kapladı ve yeteneğini su yüzüne çıkartırken zihnine görüntüler dolmaya başladı. Ateşli oklar zırhına ve bedenine saplanırken öfke-

li bir acı içindeki Thanatos. Şeytan ve insan bedenlerinden akan kanların kapladığı çimenlik alandan şeytanlar üzerine doğru geliyordu. Thanatos'un düşünceleri zihnine akın etti. Hayal edilemez acısı, kılıcını sallarken ki öfkesi ve zırhındaki tüm ruhları salarak ateşli oklara karşı savunmasız kalmasının pişmanlığı.

Neler yaşadığını hissedince bedeni yanmaya başladı ve geri çekildi. Fiziksel acıya dayanıklı olduğunu düşünmüştü, ama tüm etinin kemiklerine kadar yandığını hissetmişti ve umutsuzluğu gerçektir.

"Oh, Thanatos," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

Elini sol koluna götürüp özel tasarım cehennem köpeği dövmesine parmaklarını tüy hafifliğinde değdirirken titredi. Sanki bir filmdeymiş gibi, çirkin hırlamalar kulağında çınladı ve jilet keskinliğinde dişler suratına kapandı. Thanatos karanlık bir mağaradaydı. Cehennem köpeği sürüsü çevresini sarmıştı. Ruhları onlardan bir düzinesini öldürmüştü ve başka bir düzine paramparça halde yerde yatıyordu. Than'ın koca kılıcının kurbanı olmuşlardı. Arkasında kemik ve bedenlerden oluşan grotesk bir yapı oluşmuştu ve Regan'ın midesi kalktı.

Titreyerek Kelt desenli, ucunda buz sarkıtları olan göğüs kemiğindeki kılıca dokunmak için kendini hazırladı. Zayıf bir titreşim derisini sardı ve buz gibi soğuk kemiklerine işledi. Önünde kış manzarası vardı ve öfke... Damarlarına çok fazla öfke doldu. Uzaklarda garip bir buzdan orman uzanı-

yordu. Bunlar ne tür ağalardı? Gerçeği anladığında sarsıldı. Ağaç değil, kocaman ahşap kazıklar. Hepsine bir beden saplanmıştı. Tanrım, yüzlerce, hayır binlerce kadın, erkek ve çocuk kazığa oturtulmuştu.

Kazıkların arasında daha fazla ceset vardı. Askerler kan gölleri içinde ölüme terk edilmişlerdi.

“Çok ileri gittin Thanatos, çok ileri.” Gethel yakınında durdu. Thanatos’un yanından ölüm ormanına bakarken gözlerinde hüznün vardı.

Ama Than aklını kaybetmiş gibi büyük bir ulumayla meleşin üzerine atladı. Kanlı kılıcı bulutların arasından gelen güneş ışınlarında parlıyordu. Gethel altın bir ışıkla uzağa zıpladı, ama arkasından başka bir ses geldi ve Regan az önce orada olmayan bir kadının karnına kılıcını sapladı.

Dişi şeytan nefes alamadı. Mavi dudakları ve buzlu cildi daha da solgunlaştı. Regan onun türünü bilmiyordu, ama kadın kesinlikle şeytandı.

Şok içinde Thanatos’a bakarken Gethel’in gri-mavi gözünden bir damla gümüş yaş aktı. “Than...”

Thanatos öfkeli bir kükreme daha savurdu ve güçlü, pürüzsüz bir hamleyle kılıcını kadının bedeninden çekti. Geniş açıyla sallayarak kafasını bedeninden ayırdı.

Thanatos sessizce duruyor, insan gerçekliğinde ölenlerin çoğuna olduğu gibi bedeni atomlarına ayrılırken onu izliyordu.

Ve ardından, Thanatos’un ölümcül öfkesi azalırken, ne yaptığını anladı. Öfkenin yerini korku aldı. Than’in duyguları Regan’ın içine dolarken acı ve keder kalbine doldu. Şeytan onun arkadaşıydı. Ölüm beynini bulandırmışken arkadaşını öldürmüştü.

Regan’ın gözlerine yaşlar doldu. Than’den uzaklaştı. Daha fazlasına dayanamazdı. Soğuk bir battaniyeye sarılmış gibi üşümeye başladı ve şömineye doğru yürüdü. Hizmetkârların gece boyunca odunları yanık tutmasına minnettar kaldı.

“Görmek istediğin her şeyi gördün mü?” Kısık sesi kulaklarına dolunca gözlerini kapattı. Uyumadığını bilmeliydi. “Beni tekrar taciz etmek hoşuna gitti mi?”

Etrafında döndü. “Ne? Ben ...”

“Geçmişime benden izin almadan baktın. Sormadan bir şey aldın. Bu senin huyun, değil mi?”

Oh, Tanrım, olaya hiç bu şekilde bakmamıştı. Eğer biri onun aklını açıp aynı şeyi yapsa çok sinirlenirdi. “Beni neden durdurmadın?”

“Sana hayır demek pek işe yaramıyor.”

“Üzgünüm,” dedi bu kelimelerin anlamsız olduğunu düşündüğünü bilse de. “Ben sadece...”

“Beni birey olarak görmüyorsun.”

“Hayır...” Cümlesini bitirmedi, çünkü evet, öyle düşünüyordu. Onun nefes alan, hisleriyle yaşayan biri olduğunu

düşünmüyor değildi. Sadece bunlara kafasını takmayacak kadar yaşamdan büyük olduğunu düşünüyordu. Deliği daha derine indirmeden önce ateşe geri döndü. "O kadın kimdi?"

"Rowlari. Bin yıl boyunca benim en yakın arkadaşım. Ölüm beni ele geçirdiğinde hep benden uzak durmasını söyledim ona. Ama onu asla incitmeyeceğimi düşünürdü." "Peki ya o insanlar? Sen onları..." Cümlesini bitiremedi. "Ne düşünüyorsun?"

Çenesinin sert çizgilerinde, dudaklarında, gözlerindeki karanlıkta ipucu bulmak için yüzüne odaklandı, ama ifadesinde ona cevap verebilecek hiçbir şey yoktu.

"Açıkkası, ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

Midesi guruldadı ve aynı anda bebek tekmeledi. Her ne kadar iştahı kapanmış olsa da, ona beslenmesi gerektiğini hatırlatıyorlardı. Bazılarına da kendisinin neden olduğu, tüm o Thanatos'un yaşadığı şeyler yemeğin şu anda lezzetsiz olacağını düşünmesine neden oldu.

Than hiçbir şey söylemedi ve Regan'ın akli dövmeleleri aracılığıyla tanık olduğu tüm o sahnelere geri döndü. "Tüm bunlarla nasıl yaşıyorsun? Tüm o gördüklerin? Akıl sağlığını nasıl hala koruyabiliyorsun?"

"Çok okurum." Göğsünde duran kitabı kaldırdı. "Aklımı meşgul tutuyor. Ve okumadığım zamanlarda, daha fazla kitap arıyorum."

"Ne gibi?"

Uzun parmakları kitabın arkasını okşadı ve kitabı kıskandığı için kendini zavallı hissetti. "Lilith ve Yenrieth ile ilgili her bilgi için Dünya ve Sheoul'u tarıyorum." Kitabı yavaşça yanındaki sehpa üzerine bıraktı. "Bu Lilith'in kardeşi olduğunu iddia eden sukkubusun üçleme kitabının ikincisi. Üçüncüsünü bulamıyorum. Asırlardır peşindeyim. Gördün mü? Kendimi oyalıyorum. Tıpkı senin gibi her zaman çalışıyorum." Her ikisinin de zamanlarını şeytanları kovalayarak geçirmesi garipti. Şu anda onları avlayacak pozisyonda değildi, ama belki onun için yapabileceği bir şeyler vardı. Kynan'ı aramalıydı.

"Yani kitapları okumak ve aramak senin aklını mı koruyor? Tüm o gördüklerinden sonra?"

Ellerini omzuna koyunca titredi. Nasıl bu kadar hızlı ve sessiz hareket edebiliyordu? Yere sabitlenmiş gibi durdu. İçinden geçen korku kaslarının titremesine neden oldu. Onu fiziksel olarak inciteceğini sanmıyordu, ama kelimeleri tüm bıçaklardan daha keskin olabiliyordu.

"Hayır. Bu yüzden dövme yaptırıyorum. Dövmeler derime işlendiğinde, en güçlü duygular da onlara işleniyor."

"Yani duyguların siliniyor mu?"

"Silinmiyor. Hafifliyor. Ama hala her şeyi hatırlıyorum." Kendi alternatif terapilerinden söz etmeyi dene. "Bu hile biliyorsun."

"Nasıl yani?"

“Geri kalanlarımız yaptıklarımız ve gördüklerimizle yaşamak zorundayız. Bunlardan ders alırsın. Hislerin hafifleşiyorsa nasıl ders alacaksın?”

“Alıyorum. İnan bana alıyorum.” Ellerini indirdi. “Yoksa kimsenin olmadığı bu yerde tek başıma sadece karı sevdiğim için mi yaşadığımı düşünüyorsun?”

“O zaman dövmeceğine git ve Limos’un düğün gecesinde yaşadıklarımızı dövmeye dönüştür.” “Güven bana sırada o var.” Arkasını dönerek kapıya yöneldi, ancak Regan onu koldan yakaladı.

“Gerçekten mi?” Sersemleyecek kadar sıkı bir tokat yediğini düşündü.

“İlişkimizdeki her şeyin sakinleşmesinden mutlu olacağını düşünmüştüm.”

Zeki ise, evet, mutlu olurdu. Ama işleri asla kolay yoldan halletmezdi. “İşleri yoluna sokmalıyız Atlı. Normal yollar-
dan halletmeliyiz, hiçbir hileye başvurmadan.”

“Peki, bunu neden yapmalıyız?”

“Çünkü ister sev ister sevmeye bu bebek sayesinde her zaman birbirimize bağlı olacağız.”

“Vermeyi düşündüğün bir bebek. İstemediğin bir bebek.”

“Kahretsin, Thanatos. Bu bebeği gerçekten istiyor musun? Eğer sana gelip benimle bir bebek yapmanı söyleseydik ne derdin?”

“Evet derdim,” diye kükredi. “Mührüm hakkında düşündüklerimi göz önüne alırsan seks sorgulanamazdı, ama bu yirmi birinci yüzyıl. Doktorlar bunu gerçekleştirebilirdi.”

“Bunu şansa bırakamazdık. Parşömendeki kelimeler fiziksel bir birleşme olması ve bunun gizli yapılması konusunda kesindi.” Artık parşömendeki bilgilerin Aegis’i kandırıp Thanatos’un bekâretini almak için yazıldığını biliyorlardı, ama o sırada, iş arkadaşları bu talimatları izleyecek kadar umutsuzdu. “Peki ya hayır deseydin? Görünüşe göre Limos bunu yapamıyor ve ikimizde Ares’in Cara’yı kenara atarak benimle sevişmeyeceğinden eminiz.”

Thanatos hırladı. “Böyle bir şey olmazdı.”

“Ben de bunu söylemedim mi?”

Sesinin şiddeti arttı. “Yine de bana gelmeliydin.”

Tanrım, ne kadar da inatçı. “Yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyi yaptık. Tüm kahrolası dünyanın kaderi pamuk ipliğine bağlıydı.”

Kaşlarını çattı. “Yani sonuç anlamları hiçe sayıyor. Çoğunluğun ihtiyaçları, azınlığın ihtiyaçlarından üstündür. Spock da öyle demişti.”

“Bu durumda, evet.” Ateşe rağmen üşüdüğü içi ellerini kendine doladı. “Ama benim de pişmanlıklarımı olmadığını düşünme. Bazılarımız duygularından dövme ile kurtulamıyor. Konuşmalıyız.”

Alnındaki çizgiler iyice arttı. “Hayır, senin konuşman lazım. Ve dövmeceye ufak bir ziyaretle suçluluğundan kurtulamadığın için kıskanıyorsun. Yaptıkların yüzünden daha iyi hissetmeni saptamak benim görevim değil Regan.” Kelimeler bomba gibi üzerine yağdı. Ama yerinde durmaya devam etti.

“Bir defa olsun kolay yolu seçmemeyi tercih etmedin mi?”

Ufak ve saniyelik bir hareketle sırtını duvara yasladı, yüzü yüzüne yakındı ve gözleri pişmanlıkla yanıyordu. “Hayatımın kolay olduğunu mu düşünüyorsun? Büyüdüğün kasabadaki herkesin şeytanların ellerinde katledilişini izledin mi? Aynı şeytanların neden olduğu ölüm ve yıkım seni ele geçirince baba dediğin adamı öldürdün mü? En yakın arkadaşının kafasını koparttın mı? Binlerce insanı katlettin mi? Savaşların ardında kalan kan göllerini defalarca izlemek zorunda kaldın mı? Hayır mı? O zaman bunları yaşayana kadar bana kolaylıktan bahsetme.”

Sonraki hareketini neden yaptığını bilmiyordu. Belki Than’ın acısı aklında henüz çok taze olduğu içindi. Belki sert bedeni kendi bedenine değerken çok iyi hissettirdiği içindi. Belki dudakları çok yakın olduğu içindi. Her ne ise, ikisini de şaşırtan bir şey yapmasına neden oldu.

Onu öptü.

On Altı

Onu öpüyordu. Yanağa ya da dudaklara ufak bir buse değildi. Regan elleriyle Than’ın saçlarını tuttu ve dudaklarını birleştirdi. Dili dudaklarının arasına girdi ve sıcaklık Than’i o kadar hızlı sardı ki, sürpriz anında arzuya dönüştü.

Tanrım, Than’i delirtmiş, onu kızdırmış ve azdırmıştı. O kadar hızlı değişimlere neden olmuştu ki şu anda ne düşüneceğini bilmiyordu. Ona neden kızgın olduğunu hatırlamak gittikçe daha zor oluyordu. Ona olan sinirinden kurtulmak için dövme yaptıracağını söylemişti, ama artık buna gerek olduğunu sanmıyordu. Özellikle de şu anda öptüğü gibi onun kollarında olduğu zamanlarda. Bir eli saçlarında diğeri ise pazılarında.

Regan’ı kendine doğru çekti. Göbeğine çok baskı uygulamaya dikkat ediyordu. Ufak bir inleme dudaklarının arasından çıkınca Than de geri kalmadı. Bedeni çok iyi hissettiyordu. Genişlemiş kıvrımları bile bedenine tam uyuyordu.

Kapı çalındı ve ardından Ares’in sesi geldi. “Hey, Than.”

İstemsizce, belki de minnettar bir şekilde, öpücüğü bozdu ve kardeşine bağırdı. “Bekle.”

Arka cebinde dün yerleştirdiği deri kaplı bıçağı aldı ve hızla Regan’ın ellerine tutuşturdu.

“Hançerim?”

Kafasını salladı. “Salgın’a karşı işe yaramayabilir. Görünüşe göre cehennem köpeği zehrinc bağıışıklık kazanmış. Ama hiç yoktan iyidir. Ve eğer şey olursa da...”

“Eğer mührün kırılırsa.”

“Evet. Ve Regan... Bunu bana karşı kullanmaktan çekinme.” Gözlerine bakmak için kafasını kaldırdığında kelimelerin etkisini orada gördü. “Gitmeliyim.”

“Dövme yaptırmaya mı?” Sesi hem kısık hem de acıydı.

“Hayır. Daha fazla mürekkep gerektirecek şeyler yapmaya.”

Bu yelkenleri suya indirmesine neden olmuştu. “Özür dilerim.” Bakışlarını yere indirdi. Kahretsın Eidolon onu üzmemesini söylememiş miydi? Eline geçen ilk fırsatta o ne yapmıştı?

“Hayır, ben özür dilerim.”

Regan’ın gözleri parladı ve ağzı açık kaldı. Bu kadar pislik biri olup, tek bir özürle birilerini şaşırtması muhteşem değil miydi?

“Kahretsın. Gitmeliyim, ama...” Ahşap çatı kirişlerine baktı. Sanki oradan çıkmasına yardım edeceklerdi. “O dövme yaptırılmayacağım.” O kadar muhteşemdi ki, prenses gibiydi.

“Gerçekten mi?” Sesi o kadar umut dolu çıkmıştı ki dengesini bozdu.

“Evet. Sen ne istesen.”

Gözlerini kıstı. “Neden? Çok iyi davranıyorsun.”

“Belki de vampirlerim içinde güvende olmadığını söylediğinde sana inanmadığımı içindir.” Evet, aslında, buna pişmandı.

Onun Gardiyan içgüdülerini bu kadar kolay kenara atmamalıydı. Gardiyan olmasının bir nedeni vardı. Aegis’ten her ne kadar nefret etse de, üyeleri tam olarak salak olmadığı için asırlardır ayakta kaldığını kabul etmeliydi.

“Kim yapmış?”

Thanatos kendi hırıltısından korktu. “Dariq. Neredeyse dokuz yüz yıldır benimle.”

Than onu bulup ölüm ya da ona hizmet etme seçeneklerini sunduğunda, gündüz yürüyen dönüşümünü yeni tamamlamıştı, kafası karışık ve açlıktan ölmek üzereydi. Dariq ölmeyi seçmişti.

Dariq'i öldürmek yerine, Than bu yeni vampire acıyarak evine getirmişti. Böylece diğerleri onan asıl hayatta kalacağını öğretebilecekti.

Görünüşe göre, Than'ın anlık vicdanı hataydı. Pislik herif onu öldürmediği için Than'den intikam mı alıyordu yoksa olay tamamen oğlunu öldürüp Kıyamet'i başlatmak mıydı?

Bunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?" Regan soruyu çok içten sormuştu ve Than'ın içinde onu kollarına alıp teşekkür etme isteği oluştu.

Aynı zamanda da sersemlemişti. "Sadece güvende kal," dedi huysuzca.

"Yanımda Gardiyanlar olsaydı daha güvende olurum."

"Onlara ihtiyacın olmayacak. Fazladan koruma ayarlıyorum. Ares bu yüzden burada."

İç çekti. "Sadece korumayla ilgili değil. Tanıdık bir yüzün etrafta olması güzel olurdu. Benim tarafımdan biri." Sanki Than düşmandı. "Ben senin tarafındayım."

"Hayır. Sen bebeğin tarafındasın. Bilirsin... Bir arkadaş." Son kelimesi çatlamıştı ve zihninde Decker canlandı.

Boğazındaki akrep dövmesi canlandı. İğnesini intikamla batırıyordu. "Kim?"

Ağzını açtı ancak hiçbir şey söylemedi. Sanki cevabı bilmiyordu. Çok geç olsa da yemekte sürekli meşgul olmak ve

sosyal hayata sahip olmamak hakkında söylediklerini hatırladı. Ve üstelik iş arkadaşları ona bok dölü diyordu. Hareketleri hiç arkadaşı olmadığı izlemine doğruluyordu.

İkisi de dışlanmıştı.

Sonunda mırıldandı. "Boş ver."

Ares tekrar kapıya vurdu. "Tüm günümü burada harcayamam. Bazılarımızın ilgilenmesi gereken Kıyamet meseleleri var."

Garip bir şekilde burada kalıp nasıl yapacağı bilmesede Regan'ı daha iyi hissettirmek ve buradan defolup gitmek arasında kaldı. Than tereddüt etti. "Regan..."

"Git. Zaten Kynan'ı aramalıyım. Üstelik kütüphanende oyalanabilirim."

Kovulmuş gibi hissederek banyonun kapısını açtı. Ares yanında iki cehennem köpeğiyle dikiliyordu. Köpeklerin pençeleri taş zemini çiziyordu.

Ares zaman kaybetmedi ve kelimeleri dolandırmadı. "Kaç tane vampirinin buna dâhil olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama bunu öğrenmeye gidiyorum." Than bir yandan konuşurken bir yandan da cep telefonundan Kynan'a mesaj yazdı. "Onu sorgulayana kadar beklemesi için Dariq'i zindana attım. Bunun temeline ulaşana kadar diğerlerinin de odalarından çıkmasını yasakladım." Ve bunun temeline ulaşacaktı. Tüm hizmetkârlarını işkence odasına sokması

gerekse bile. “Lütfen buraya Regan’a göz kulak olmak için geldiğini söyle.”

Ares kafasını salladı. “Limos ve ben nöbetleşe geleceğiz. Ama yanımda yetişemediğimiz yerlere koşturması için bir köpek getirdim.”

Thanatos iki canavara baktı. Ares onların evcil hayvan olduğuna inanabilirdi, ama Than buna ikna olmamıştı. Çok fazla kazaya neden oluyorlardı. Üstelik Ahh, Fido yere işedi cinsinden değil. Konu cehennem köpekleri olunca daha çok Ahh, Fido komşumu yedi cinsinden oluyordu.

“Salgın’dan nefret ediyorlar. Salgın ne istiyorsa, cehennem köpekleri zıddına çalışır.”

“Ve Salgın Regan ile oğlumun ölmesini istiyor. İyi. Hayvanlar kalabilir.”

Ares ilk canavara banyo kapısında beklemesini diğerine ise zindanlara giderken onlara eşlik etmesini söyledi.

Kan kokusu ilk basamakta Thanatos’a geldi. Yan yolda ölüm hissini aldı. Zemine ulaştığında ise başka bir ihanetin kokusu onu sersemletti.

Dariq kazıklanmış ve zincire asılmıştı. Thanatos’a gönderilen mesaj açıktı.

Dariq konuşmayacak.

Açık olan diğer şey ise evdeki tek hainin Dariq olmadığıydı. Birileri isimleri sıralamasına engel olmak için onu öldürmüştü.

On Yedi

Kynan, Regan'ın araması üzerine on beş dakikada Than'ın evine vardı. Onu kütüphanede buldu ve selamlaşma faslıyla uğraşmadı. Ancak Ky'ın arkadaş olduğunu söyleyene kadar bakıcılık yapan cehennem köpeğini görünce duraksadı. Canavar yine de Ky yanından geçerken pantolonuna pençesini geçirdi.

“Sen aramasan da bugün gelmeyi düşünüyordum. Eide-
lon zehirlendiğini söyledi. İyi misin?”

“İyiyim. Ve gördüğün gibi artık bir bebek bakıcım var.”

“Thanatos mesaj attı. Senin için birkaç Gardiyan getire-
bileceğimi söyledi. Özellikle kadın birini getirirsem sohbet
etmeye arkadaşın olacağını da belirtti.”

Regan'ın ağzı açık kaldı. “Gerçekten mi?”

“Evet ve bunun zamanı gelmişti. Yarına kadar birilerinin
gelmesini ayarlayacağız.” Plastik torbayı ona uzattı. “Bunun
ateş almak için görünmesini istemem ama gitmek zorunda-

yım.” Kafasıyla elindeki poşeti gösterdi. “Üç yüz yıl önce
bu kitabı ele geçirmek için neredeyse kırk Gardiyan öldü, o
yüzden umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

“Biliyorum. Ve tekrar teşekkür ederim.”

Ky gitti ve Regan Ky gelmeden önce almaya çalıştığı ki-
taba ulaşmak için basamakları tırmandı.

“Regan! Cehennemdeki dokuz çan adına, sen ne yapı-
yorsun?” Thanatos'un kükremesi Regan'ı şaşırtmadı, ancak
kütüphane kapısının yanında yere yatan cehennem köpeği
havladı.

Sakince Regan ağırlığını merdivenin üstüne verdi. “Ce-
hennemde gerçekten de dokuz çan mı var? Bunun kurmaca
olduğunu düşünüyordum.”

“Öyle zaten.” Oda dokunmadan yaklaşabileceği kadar
yaklaştı ve ellerini sanki kalçalarını tutacakmış gibi kaldırdı.
“İn aşağı. Düşeceksin ve kendini ya da bebeği inciteceksin.”

Ödülünü sıkı sıkı tutarak Regan aşağı inmeye başladı. Bir
an merdiven titreyince Than onu kalçalarından tutarak sa-
bitledi. Birkaç saniye öylece durdular ve ne yapacaklarını
şaşırdılar.

Regan boğazını temizledi. “Şimdi mutlu musun?”

“Hayır.” Thanatos'un elleri belinde dolaşmaya devam etti
ve onun dokunuşlarını ne zaman hissetse bedenine dolan sı-
caklığın tadını tekrar çıkarttı.

“Bu neden oluyor? Sıcaklık. Bunun bebekle bir ilgisi var, değil mi?”

Thanatos bir adım geri gitti. Yanakları kızarmıştı. “Ares agimortusu Cara’ya yaklaştığında belli şeyler hissediyor. Bebek de beni etkiliyor.”

“Aynı şekilde mi?”

Bakışlarını göbeğine indirdi. “Benzer. Zırhın yumuşamıyor, ama ona yaklaştığımda dünyadaki ölüm sessizleşiyor.”

“Bu iyi bir şey mi?”

“Oldukça.” Sarı kaşları tatminkâr bir şekilde kalktı. “Farına varmamıştım, ama böyle bir sessizliği çocukluğumdan beri hissetmiyorum.”

Thanatos’u bir çocuk olarak düşünmek zordu. Gülmek ve oynamak gibi normal şeyler yaparken. Ama ona az da olsa huzur verebildiğine mutlu olmuştu. “İyi bir çocukluğun oldu mu?”

“En iyisi.” Kocaman bir gülümseme yüzünü kapladı. Sertleşmiş, savaşçı kabuğu kırılarak, altındaki normal anıları ve duyguları olan adamı su yüzüne çıkartmıştı. Düşünmeden ileri uzanarak eliyle yanağını okşadı. Savaşçı yerine adamı hissetmek istemişti.

Thanatos’un gözleri gözlerine odaklandı. Derisinin üzerini delemek kadar yoğun bakıyordu. Ona ne zaman böyle baksa kolayca ateşlenen arzu damarlarına doldu. Sinirliyken bile etrafa yaydığı güç Regan üzerinde afrodizyak etkisi ya-

ratıyordu. Bu cinsel etkiyi sukkubus annesinden miras alıp almadığını merak etti.

Ya da sadece Regan garipti.

“En son ne zaman öyle mutlu oldun?” Sesi fısıltının biraz üzerindeydi, ama sanki bağırmış gibi Than gerildi.

“Çok oldu,” dedi mutsuzca ve Regan onun için üzüldü. Bir şekilde onu tekrar mutlu etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Elini yüzünden indirerek elindeki kitabı göğsüne yasladı. Ky’in getirdiği poşetten başka bir kitap çıkarttı. Belki bu bir başlangıç olabilirdi.

“Ky’dan bunu kütüphanemizden getirmesini istedim.”

Than ciltli kitabı aldı ve kapağına baktığı an nefesi kesildi. “Regan. Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Şey, evet. Bu yüzden istedim. Aradığın kitap. Sukkubus günlüklerinin üçüncü kitabı.”

Gözlerini tekrar gözlerine kenetledi. “Bu paha biçilemez.” “Muhtemelen senin için daha önemlidir,” dedi yumuşakça. Evet, Aegis konu tarihi ve şeytani metinler olduğunda ele geçirmek için her şeyi yapıyordu, ama Thanatos için bu kişiseldi. Aegis’in ona ihtiyacı vardı. Ancak Than onu istiyordu.

“Ben... Ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Ben de aynı durumdayım. Ky buraya birkaç Gardiyan getirilmesinin uygun olduğunu söylediğini söyledi.”

Sanki iyi bir şey yaparken yakalanmış gibi, bakışlarını tekrar kitaba indirdi ve mırıldandı, “Fazladan koruma olmasından zarar gelmez.”

Özellikle kadın Gardiyan istemesinin konusunu açmadı. Çünkü bu korumalarla ilgili değildi. Bu iyi, önem veren bir adam olmakla ilgiliydi ve zırhın arkasındaki adamı ne kadar çok görürse o kadar çok sadece o adamı görmek istiyordu. Etrafında olmak istiyordu. Hayatının çok az bir kısmı kendi ellerindeydi, en ufak mutluluklar için bile çabalamak zorunda kalmıştı. Ama Thanatos ona bir şeyler vermek istiyordu. En sevdiği yemekler, Aegis’ten bir arkadaş. Ve kahretsin ki ona kocaman bir kucakla sarılmak istiyordu.

Ufak bir teşekkürler yetinmek zorundaydı. “Teşekkür ederim.”

Kafasını yana eğerek salladı ve elinde tuttuğu kitabı gösterdi. “Bu ne?”

“Vampirler Üzerine Dışarıdan Bir Bakış.” Parmaklarını çatlamış deri kapağın üzerinde gezdirdi. “ ‘Bludrex’ terimini nerede duyduğumu hatırladım ve bazı şeylerden emin olmak istedim. Maalesef Aegis kütüphanesine gidemediğim için, aradığım şeyi bulamadım. Ama senin kütüphanende benzer bir şey bulmayı umuyorum.”

Than’ın ifadesini gölgeler kapladı. “O terim bu kitapta yok.”

“Önemli değil. Yine de okumak ilgimi çekecektir,” Than gülümseyince, anında şüphelendi. “Okuman için daha iyi kitaplar bulabilirim.” Buradayken son okuduğu Atli erotik kitabını raftan aldı. “Bunu ne kadar sevdiğini biliyorum.” Onunla flört etmesinin ihtimali olmadığına göre, Than ya onun dikkatini vampire kitabından uzaklaştırmak ya da onu utandırmak istiyordu. Belki ikisi de.

Muhtemel ikisi de. Garip bir espri anlayışı vardı. Maalesef Regan garip bir şekilde bunu çekici buluyordu.

Tıpkı onun gibi tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi. “Teşekkürler, ama beni bütün gece sıcak ve azgın tutacak hamilelik hormonlarım var.”

Gözleri üzerine kilitlenince yerinden kıpırdıyamadı. “Seni azdırıyorlar mı?” ‘Azgın’ kelimesini söyleme şekli, karanlık, derin ve hafif nefessiz tonu sözü geçen hormonların dans etmesine neden oldu. Than’i istiyordu. Onu ilk gördüğü andan beri istiyordu, ancak tüm işleri berbat etmemiş miydi?

“Ve asabileştiriyor,” diye ekledi hızlıca. “Asabiye unutmama.”

“Senin o kadar asabi olduğunu düşünmüyorum, özellikle de başına gelenler ve şu anda içinde bulunduğun durumu göz önüne alınca.” Kollarını göğsünde birleştirdi ve kalçasını masaya dayadı. “Bu arada, birileri Dariq’in konuşmasını önlemek için onu öldürmüş. Neler olduğunu anlayana kadar tüm vampirleri kendi odalarına ya da dış binalarda kalmaya

gönderiyorum. Kendi korkularında boğulacaklar, sana söz veriyorum. Ve kesinlikle evin içine girmeyecekler.”

Kahretsin, Dariq’in yalnız çalıştığını ummuştı. Başka vampirlerin de onun peşinde olduğunu düşünmek hem korkuttu hem de kızdırdı. Hiç kimse bebeği incitemeyecekti.

“Tamam, sen kötü vampirlerini bulmaya odaklan, ben de şu Bludrexeye zimbirtısına odaklanayım.” Kitabı masaya koydu ve kapağını açtı, ama daha okuma teşebbüsünde bulunmadan Than elini masaya vurdu ve kükredi.

“Bu kitap kilit altında tuttuğum özel kütüphaneme ait. Burada ne işi var bilmiyorum, ama Aegis gözleri için değil.”

Pekâlâ, bu ilginçti işte. “Thanatos, beni dinle. Sanırım bu kitabı kim yazdıysa, Bludrexeye kelimesini gördüğüm kitabı da o yazdı. İki kitaptan da gelen titreşim aynı. Babandan söz ediliyordu ve hikâyenin geri kalanının Irak’taki yasaklı bir camide bulunan gizli parşömenlerde olduğu yazılmıştı. Aegis bile oraya giremedi. Belki burada daha fazla şey öğrenebilirim ve ardından da camiye...”

“Bırak peşini Regan.”

“Ama Kıyametten bahsediyorlardı. Metni okuduğum sırada Kıyamete odaklanmamıştım, çünkü belirsiz bir konuydu. Ama şimdi tüm bunlar vampirlerine olurken, belki önemli bir şeyler bulabilirim. Metinler ilk vampir olduğunu iddia eden biri tarafından yazılmıştı. Adam ölüm döşeğinde yatarken, bir melek gelmiş ve ölen adamdan özür dilemiş.

Ardından dişi bir melek diğerinin yanına gelmiş ve hayatın son bulacağı günlerden bahsetmişler.”

“Umurumda değil.”

İnanmayan gözlerle ona baktı. Sesini tekrar topladığında öfkeliydi. “Seni inatçı Atlı. Kıyamet beş bin yıldır geri sayımdaydı. Tüm bu...” elini göbeğine götürdü, “bununla ilgili. Cehennem uçurumunun kenarındayız ve bu kitapta çok önemli bir ipucu olabilir!”

“Bunun ne hakkında olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?” diye havladı parmağıyla göbeğini göstererek. “Evet, anlıyorum, tamam mı Regan? Dünyanın hatırına beni becerdiğini anlıyorum. Trilyonlarca hayatı kurtaracağın düşünceyle yaptın. Ama biliyor musun? Umursamıyorum. Muhtemelen dünya üzerinde seks objesi olmak istemeyen tek erkeğim. Et parçası gibi muamele görmek istemeyen biri. Belki bu beni kocaman bir korkak yapar, ama bana ne. Beni, benim seni istediğim gibi istediğini sanmıştım.” Yumruğunu masaya o kadar hızlı indirdi ki, çatırdamalar duyuldu ve cehennem köpeği ayağa kalktı. Hırliyordu.

“Evet. Evet, seni istedim.”

“Sana verebileceğim şeyi istedin. Beni istemedin.”

Titrek bir nefes aldı. “Yemin ederim Thanatos. Seni istedim. Seni önemsedim.” Seni hala önemsiyorum.

O kadar önemsliyordu ki, Than'ın planladığı intikam ayılarından sağ kurtulsa bile, onu geri göndermesini atlatamayacağından korkuyordu.

“Eğer önemseseydin, oğlumuzu vermezdin.”

İncinmişti, ama karşı saldırıya geçti. “Eğer sen önemseseydin, onun hayatını kurtaracak bir şeyler bulabilme umuduyla araştırma yapmama izin verirdin!”

Thanatos ona bakarken uzun ve gergin bir sessizlik oldu. Gözleri parlıyordu ve çizgi film boğaları gibi burnundan dumanlar çıkıyordu. Cehennem köpeği ona yaklaştı, ancak bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi. Sonunda, Thanatos teslim oldu. “Irak'ta nerede?”

“El-Shcoulate Camisi.”

Somurttu. “Öyle bir şey yok.”

Bundan dokuz ay önce Aegis'in bilip, beş bin yaşındaki doğaüstü varlığın bilmediği bir şey olduğunu duysa Regan gülerdi. Ama şu anda iyi davranmalıydı. Ya da en azından onun damarına basmamalıydı.

“Var olan bir caminin altında yer alan bir şeytan mağarası. Bu yüzden içeri giremedik.”

“Irak'ta da Aegis yok mu, o zaman neden şeytanları öldürmediler?”

“Çünkü cami yönetimin çoğunun ter'taceo olduğu bir şehirde, bu yüzden şehir nüfusunun çoğu da öyle. Aegis yakınına bile yaklaşamadı.”

“Bana nerede olduğunu söyle. Kardeşlerim ve ben şeytanları hallederiz.”

“Sana göstereyim.”

Ellerini göğsünde birleştirdi. “Bana söyle.” “Bu konuda gerçekten tartışacak mıyız?”

“Bu halde hiçbir yere gidemezsin. Gidip parşömenleri alacağım ve sana getireceğim.”

“Thanatos, caminin dışına çıkartılamazlar yoksa toza dönüşürler. Caminin içindeki her şeyde bu büyü var. Şeytanların eşyalarını kutsal mekânlarına bağlamayı ne kadar sevdiğini biliyorsun. Yani sen ya da kardeşlerin benim gibi telepatik yolla metinleri okuyamıyorsanız, bana ihtiyacınız var demektir. Beni anında içeri sokup dışarı çıkartabilirsin.” Sıradan bir şekilde parmaklarını Thanatos'un hala masaya sabit bir şekilde yapıştırdığı kitaptaki yazıların üzerinde geçirdi. Telepatik yeteneğini çağırdı. Yazar bu kitabı yazdığında çok kızmıştı. Bludrex'e kızmıştı. “Ayrıca biraz klostrofobik hissediyorum. Biraz da olsa buradan çıkmalıyım. Ve ayrıca hiçbir şeytanın bana dokunamadığını hatırlatayım. Irak'ta sıvı nitrojen nefesli şeytan göreceğimizden de şüpheliyim.”

“İyi. Ama bana yapışık kalacaksın ve tehlike sinyalinini aldığımız an çıkacaksın.”

“Sadece işiniz düştüğünüzde bana geldiğinizi düşünmeye başlıyorum.” Wraith, Thanatos’un omzuna sert bir yumruk attı. Zırhının üzerinden bile acımıştı. “Bir sonraki aramanızda bira içmeye çağırırsanız?”

“Savaşmak isteyeceğini düşünmüştüm şeytan.”

“Yapmayı en çok sevdiğim ikinci şey.” Omzuna gelen saçlarını deri ile bağlamış olan Wraith fırlatma yıldızının uçlarından birini kontrol etti. “Ama hamburger ve bira ile önce biraz rüşvet verebilirsiniz.” Than onun favorisini sormadı. Adam bir seks şeytanydı ve Shade ile Eidolon’un kardeşiydi. “Burger ve bira için zamanımız yok.”

“Hayatımın hikâyesi.”

Limos, Regan’ın onlara gösterdiği gizli yeraltı camisinin girişinde durmuş saçını topluyordu. “Bu sinir bozucu şeytan olmadan da işleri halledebilirdik.”

Ares aralarından geçti ve karanlık koridora ilerledi. “Wraith’in senin agimortusunu nasıl bulduğunu hatırlıyormusun? Bir şeyleri bulmakta iyi ve metinleri Regan için ne kadar hızlı bulabilirsek o kadar iyi olur.” Thanatos dışında kimsenin okumayacağı metinler. Ne anlattıklarından emin değildi, ama sırrının kenarından bile geçiyorsa, bunu kimsenin öğrenmesini göze alamazdı. Tüm bir insanlık ırkının yıkılmasının sorumluluğunu alamazdı ve Regan’ın parşömenlerinin sadece babaları hakkında bilgi içermesi için dua ediyordu.

Regan’ın elini sıkıca tutmuş, yakınından ayırmıyordu. Tıpkı Dariq’i zindanlarda ölü bulduktan sonra yaptığı gibi. Ve onu istediğini itiraf ettiği andan beri yaptığı gibi. Ona o paha biçilemez kitabı verdiğinden beri. Ve onu Aegis iş arkadaşlarından uzak tutmanın nasıl aşağılık bir hareket olduğunu anladığından beri.

Onu tanıdıkça tüm sahip olduğunun ve tek bildiğinin Aegis olduğunu daha iyi anlıyordu. Ona daha fazlasını vermek istiyordu, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ondan gelen herhangi bir şeyi kabul edip etmeyeceğini de bilmiyordu. Bu yüzden arkasından iş çevirip Ky’a Gardiyan bulmasını söylemişti.

Diğer taraftan o size asırlardır aradığı bir kitap vermişti. Bir hazine. Aegis’in de ona bir hazine gözüyle baktığından emindi. Hayır Aegis için ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Hepsini kapıdan geçirmeden önce Ky seslendi.

“Regan’ın sahip olduğu çok az şey var ve onun için çok değerli olan bir meleğin yazdığı duayı bu kitabı almak için verdi.”

Regan’ın bu hareketi onun sarsılmasına neden olmuştu ve nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Beş bin yıl içinde, çoğunlukla kardeşleri ona bir sürü hediye vermişti. Ama Kız kardeşim, Lilith, Yenrieth adındaki meleklerle yatmayı kafasına koymuştu. Tabi ona önce ben sahip olmazsam cümleleriyle başlayan kitap içlerinde en değerlileriydi.

Yenrieth hakkında bulabileceği her yeni bilgi altından daha değerliydi.

Regan ona bunu vermişti.

Ayrıca ona bir oğul verecekti. Bu kütüphanesindeki tüm kitaplarından bile daha değerliydi.

Muhtemelen gerekenden daha yakın bir şekilde Regan'ı yanında tutuyordu. Onları kapıdan geçirdiği yeraltı tünelinin girişinden içeri doğru ilerlediler. Çoğu şeytanların iddia ettiği topraklarda olduğu gibi, taş ve toz kaplı yollar dünya dışı bir parlaklıkla loş olarak aydınlatılmıştı. Thanatos gün ışığı altında gibi net görebiliyordu, ama Aegis'in büyülediği mücevheri olmadan Regan gözlerini kısarak bakıyordu. Özellikle de koridorun yerlerinin taşlı ve dengesiz olduğu düşünülürse onu yakınında tutması için başka bir neden daha. Bebeğin koruması sayesinde şeytanlardan gelen saldırılara karşı koruması olabilirdi, ama düşmesi onu ya da bebeği incitebilirdi.

Wraith ve Arcs önden gittiler. Limos ise Than ve Regan'ın arkasından geliyordu. "Daha ne kadar var?" Limos'un sorusuna Regan kafasını sallayarak cevap verdi.

"Hiçbir fikrim yok. Vampirin yazdıklarında gördüğüm kroki tam değildi."

"Harika." Wraith fırlatma yıldızı havaya fırlattı ve iki parmağıyla geri yakaladı. "Günlerimizi dolaşarak harcayabiliriz..."

"Kahretsin!" Ares yan duvara yapışarak tavandan gelen baltadan sıyrıldı. Keskin silah havayı bir ısıklıkla yardı ve ardından sahibinin hırlaması geldi.

Düzinelerce farklı tür şeytan etraflarını sararken tünel hayat buldu. Duvarlarda ve tavanda sürünüyor ya da tepeleğinde uçuyorlardı. Anında kanlı bir savaş başladı, ama Than oyun oynamayacaktı. Zırhında binlerce ruh vardı ve özgür kalmak istiyorlardı.

Yüz tane ruh saldı. Hevesli çığlıkları, kardeşlerinin yaraladığı şeytanların hırlama ve çığlıklarına karıştı. Wraith tereyağına giren bıçak gibi şeytanlara dalıyordu. Büyülü aurası onu koruyordu. Düşmüş melek gelmediği sürece zarar göremezdi. Yanında, Regan yaklaşmaya cesaret eden şeytanlara dokunuyor ve şokla onları geri uçuruyordu.

Than ufak bir gülümsemenin yüzüne yayılmasına izin verdi. Bu bebek tam bir baş belasıydı.

Regan da öyle. Şeytanların saldırısında gözlerini kırpmamıştı bile. Bir elini korumacı şekilde göbeğinde tutuyor, diğeriyle ise hançerin sıkı sıkıya tutuyordu. Üç metre boyunda, kırbaç gibi uzuvları olan bir şeytan Than'ın yanağını çizince, Regan hırlamış ve ileri atılarak bıçağıyla şeytanın bacağına kopartmıştı. Şeytan çığlıklar atarak karanlığa geri dönmüştü.

Tanrım, onun bu öfkesi tahrik ediciydi. Neredeyse dokuz aylık hamile olabilirdi, ama burada şeytanlarla dolu bir mağarada hiçbir şey yokmuş gibi savaşıyordu. Şu anda onu bir kozaya sararak hem korumak, hem de çırılçıplak soyarak

ünündeki zevk aylarına başlamak istemesi çok garipti. Ancak bu sefer, tek başına orgazm olmak istemiyordu.

Savaş iki dakikadan kısa sürdü, ancak Than bunun sadece başlangıç olduğunu hissediyordu. Haklı olduğu ortaya çıktı. Bu senaryoyu dört defa daha tekrarladılar. Ardından renkli fayansların basit mozaik şekiller oluşturduğu aşağıdaki çukura inen sade bir merdivenin başına geldiler.

“Bu da ne?” Limos, cehennem atının bir şeytanı parçaladığı mozaik deseninin ortasında durdu.

Thanatos, Regan’ı dikkatle diğer şekillerin etrafında gezdirirken nazikçe parmaklarıyla parmaklarını okşadı. Çoğu şiddeti yansıtırken, diğerleri seks sahnelerini anlatmıştı. Bazılarında ise her ikisi de vardı.

“Onların üzerine basma,” dedi Than sessizce. “Burası bir tapınak.”

“Bu resimlerdeki şeytanlar tanrıları.” Ares, iğrenen gözlerle on iki gözlü ve boynuzlu şeytana baktı. Söylentilere göre bir oturuşta üç fili yerd. “Canlanabilirler.”

Regan Than’in elini çekti. “Şey... Eğer şunun üzerine basarsam? Canlanır mısın?”

Regan’ın bakışlarını takip etti ve derin bir nefes aldı. Lanet olsun.

Wraith topuklarının üzerine çömeldi ve Thanatos’a bakan yüzlerce parlak taştan yapılmış resme baktı. “Ada-

mım. Neden bir adamın boynunu emiyorsun? Ve neden bu vampirler senin önünde diz çökmüş?”

Soğuk terler dökmeye başlamıştı. “Bilmiyorum.”

Limos kılıcını kınına çok sert sokarak kendi dengesini bozdu. Ama bu bir saniye sürdü. “Yanlış cevap Than. Binlerce yılımı yalan söyleyerek geçirdim. Saçmalıkların kokusunu almakta iyiyimdir. Ve kardeşim sen leş gibi kokuyorsun.” Thanatos nefesini verirken lanet okudu. “Evlilik geceni hatırlıyor musun Limos? Seni sırlarınla yalnız bırakmamız için yalvarmanı?”

Kardeşinin yanakları kıpkırmızı oldu ve gözlerini kaçırdı. Utançtan yerin dibine girmişti. O anda, onun neden Ares ve kendisinden bu kadar şey sakladığını anlamamıştı, ama şimdi kendi geçmişi onu kovalarken, anlıyordu. Ancak o kendini korumuyordu. Binlerce hayatı koruyordu.

“Thanatos, bu her neyse yardım edebiliriz,” dedi Ares. Limos’un yanına geçerek.

Hayır, edemezlerdi. Ama bunun nedenini açıklamaya başlayamadan Wraith ayağa kalktı ve sunağın önündeki fayansları yumruklamaya başladı.

“Burada. Parşömenler.” Bu kadar kolay nasıl bulmuştu?

Regan gözlerinde hevesli ve meraklı bir ışıkla parşömenlere ilerledi. Bu tür şeyleri seviyordu, değil mi? Yeni şeyler bulmak, gizemleri keşfetmek... Hayran olunacak özellikler-

di, ama sen sırlarımı saklarken o burnunu sokmaya çalışınca tehlikeli oluyordu,

Dikkatle parşömenleri çıkarttı ve sunağın üzerine serdi. “Çok hassaslar,” dedi parmaklarıyla kaygan yüzeylerini okşarken. “Bu...” Parmakları beş parşömenin ortasında durdu. “Yazar çok öfkeli. Bekle. Thanatos?”

Than ona doğru ilerledi. Kötücül bir his omurgasında dans ediyordu. “Ne?”

“Sana kızmış. Ama neden...”

Bir çan çaldı. Duvar ve çatılardaki çatlaklardan mürekkep gibi şeytanlar çıkmaya başladı.

“Siktir!” Than orağını tuttu. “Nulls.” En nadir şeytan türleri. Yaşam ve ruhları olmayan yaratıklar mağarayı doldurdu. Than’ın ruhlarına ve bilinen her silaha dayanıklıydılar.

Ağızları kocaman açılmıştı ve çenelerini her kapattıklarında et parçası kopartan dişleri görünüyordu. Sadece Wraith ve Regan onlardan etkilenmiyordu. Bu ise Nulls’ların daha da kızmasına neden oldu. Than’ın korumasız yüzüne yaptıkları ısırık daha sert hale geldi.

“Kapı açamıyorum,” diye bağırdı Ares.

Limos, Nulls’lardan birinin kafasına vurarak kafasını çevirdi. “Buradan gitmek zorundayız!”

Than, Regan’ı girişe doğru sürüklemeye başladı, ancak şeytanlar oradan da girmeye başlayınca geri çekti. Bazı bariz bir şekilde şeytandı, bazıları ise insan gibi görünüyordu.

Regan çılgılık attı ve birden Than’ın eli boşta kaldı. Onun bir vampir tarafından sürüklendiğini görebilecek kadar hızlı döndü.

Kendi vampirlerinden biri.

“Markus!” Than ileri atladı, ama Markus, Regan’ı bir kalkan gibi kullanarak döndü. Than son anda onu ikiye bölmek için orağını tam zamanında durdurdu.

Regan küfürler yağdırırken Markus’u ensesinden yakalamaya çalışıyordu. Seminus şeytanı hızla vampirin arkasına geçti ve Markus geri düştü. Wraith’in hançeri sırtındaydı. Than, Regan yere düşmeden onu yakaladı, ama şaşırtıcı bir çeviklikle etrafında döndü ve vampirin boğazına yumruğunu indirdi.

Evet, Markus’un kendi kanında boğulma tatminini ona vermeliydi. Ama öldüren Than olmalıydı.

Ayaklarını vampirin göğsüne sertçe bastırınca kemik sesleri yankılandı. Dişlerini çıkartmış, pisliğin sıratına hırkıyordu. “Dairq’i kim öldürdü, Markus? Bana karşı yaptığınız bu planda kimler var?”

“Cehenneme git.” Markus tısladı ve ardından sırtıttı. Dişleri ıslak ıslak parlıyordu. “Orospun ve piçin ölecek.”

“Yanlış.” Thanatos kükredti. “Sen öleceksin.” Orağını golf sopası gibi kaldırdı ve vampirin kafatasının ortasına indirdi. Kan ve beyin parçaları duvara sıçradı. Ardından tüm şeytanlar oradan uzaklaştı.

Regan’a dönerek iyi olduğundan emin olmak istedi, ancak yüzündeki şaşkın ifade iyi olmadığını gösteriyordu.

“Vampirin dövmesi,” diye fısıldadı Regan, önce kendi eline sonra Thanatos’a bakarken. Kahretsin, Markus’un dövmesine dokunmuştu... “Parşömen. Tanrım.”

Söyleme Regan. Sakın söyleme.

“Sen.” Regan sanki Than farklı biriymiş gibi bakıyordu. “Bludrexe. Kan Kralının farklı ismi. Ah, Tanrım, o sensin.” Geri geri gitmeye başladı, sırtı duvara değince durdu. “Bu parşömenlerin yazarı bu yüzden sana kızgın. Vampir türünün babası düşen bir melek değil. Sensin.”

On Sekiz

Regan hala vampirin dövmesinde gördüğü ve hissettiği şeylerden dolayı kendini toparlamaya çalışıyordu. Her şey birden anlam kazanmıştı. Artık gündüz yürüyenlerin neden ona dokunabildiğini biliyordu, onlar Thanatos’un çocuklarıydı.

Onun kanını taşıyorlardı. Kendi mozağinin üzerinde durdu, kırmızı nehirler yüzünden akıyordu. Sanki bir maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. “Regan...”

Ares bıçağını kınına koydu ve yaklaştı. “Neler oluyor Than?”

“Bu anlatabileceğim bir şey değil.” Thanatos’un sesi kısık ve çatlaktı. “Ve şu anda duyduklarınız bu duvarların arkasına çıkmamalı.”

“Thanatos.” Regan titremesini durdurmak için elini göbeğine koydu. “Bu vampirler beni ve oğlunu öldürmek istiyor. Sanırım neler olduğunu öğrenme zamanı geldi.” Uzun bir

süre Than öylece dikildi. Kafası geniş omuzları üzerinde sallanıyordu. Sonunda sırtına çatıyı tutan kolona dayadı. "La-netlendiğimizde..."

"Hepimiz delirdik," dedi Ares. "Neler yaptığından hiç söz etmemiştin."

"Çünkü yasaktı. Bana dişlerimi sormuştun... Onlar lanetle bana verildi." Derin bir nefes aldı. "Kana ihtiyacım vardı. O ilk yılları pek hatırlamıyorum. Tek bildiğim açlık çektiğim. Kudurup insanların kanını emdim... Bazı köyle-rin tamamını kuruttum. Bilmediğim şey kanını emdiklerim iyileşmek yerine, ölmeden önce yüksek ateşle yandıkları ve ardından da vampire olarak yeniden uyandıklarıydı. Gündüz yürüyenler."

"Açlığı onun yüküdür," diye mırıldandı Regan. "Kehane-tinden. Her zaman bunun ne anlama geldiğini merak etmiş-tik." Than kafasını salladı. "Artık biliyorsun."

"Kahretsin," Limos nefesini tutmuştu. "Bunun her zaman senin bilgiye olan açlığın olarak düşünmüştüm. Sürekli dünyadaki kitap ve benzeri zımbırtıların peşinde koşuyordun." Yerde duran Than'ın mozaigine baktı. "O halde tüm gündüz yürüyenleri sen mi yarattın? Yoksa kendi kendilerine üreye-biliyorlar mı?"

"Sorun da bu. Sadece ben gündüz yürüyenleri yaratabili-
rim... Onlar gece yürüyenleri üretirler."

"Hassiktir." Wraith derinden küfrünü salladığında Regan neredeyse zıplayacaktı. Onun burada olduğunu unutmuştu. Muhtemelen gölgelerin içinde dolaştığındandı. "Yani benim dedem misin?"

Thanatos dik dik baktı.

Wraith elini kaldırdı. "Sakinleş babalık. Dizine oturup sırtımı sıvazlamanı istemeyeceğim."

"Neden bize söylemedin?" diye sordu Limos.

"Söyleyemezdik," dedi Ares. "Mühürlerimiz kırıldığında vampirleri onun üzerine salabilirdik. Ya da onları inciterek ona zarar verebilirdik. Çok fazla olasılık var."

Thanatos kafasını salladı. "Harvester bunu herkesten, kardeşlerimden bile saklamam konusunda beni uyardı. Sadece meleklerin ve düşen meleklerin yeni türler yaratma izni var. Yetkisiz üretilmiş türler yok edilir."

"O yüzden vampirlerin nasıl oluştuğuna dair bir efsane oluşturdun." Wraith eğleniyordu. "Üstelik bu tamamen yalan değildi, sonuçta yarı meleksin."

"Peki, gündüz yürüyenlerin konuşmasını nasıl engelledin?" Ares'in sorusu üzerine bedeni Sheoul topraklarında öldüğü için hala bütün halde duran vampire baktı. "Dövmeleri. bir tür büyü, değil mi?"

"Evet." Than kaşındaki kanı silerek altındaki iyileşmiş yarayı ortaya çıkarttı. "Hepsine bir tür sessizlik büyüsü yaptım ve böylece hiçbiri yaratılışları hakkında konuşamaz."

Sorun, yabancı dolaşan gündüz yürüyenler. Onlara yabancılar diyoruz. Hepsi toplamaya çalıştım, ama saklanmış topluluklar var. Bazıları bana hizmet etme ya da ölme seçimini yapmak istemiyor.”

Wraith somurttu. “Düşünebiliyor musun?”

“Bu büyük bir bedel, ancak vampirlerin yaratılışları hakkındaki gerçek ortaya çıkarsa tüm vampir türünün sonu gelir. Buna dhampir ve senin gibi melezler de dâhil.”

“Tam olarak bir melez değilim. Daha çok doğanın yarattığı bir ucubeyim. Ama eşim bir vampir, bu yüzden sessizlik yeminini koruyacağım.”

“Artık bu önemli olmayabilir.” Than’ın sesi acı doluydu. “Yabancılar isyan edip hizmetkârlarımı kendilerine çekiyorlar. Kıyamet başladığında tüm eski kurallar geçersiz olacak. Muhtemelen buna bel bağlamışlar.”

Limos vampirin cesedini tekmeledi. “Salgın’ın bu isyanla ilişkisi olup olmadığını merak ettim.”

“Tüm pisliklere ellerini bulaştırmış gibi görünüyor,” dedi Than.”

Ares, Thanatos’un vampirlerle resmedildiği sahneye baktı. “Harvester’ın senin sırrını korumasına şaşırdım. İyilik yapmak pek onun tarzı değil.”

“Muhtemelen kendine göre bir nedeni vardı.” Limos’un sesinde zehir vardı. “Gece yürüyen hizmetkârların ne peki? Onlar senin sırrını biliyor mu?”

Thanatos gözlerini kapattı ve Ragan onun ellerini tuttu. Bu onun için zor olmalıydı, ancak sonunda sırrını kardeşleriyle paylaşabildiği için biraz da olsa rahatladığını düşünüyordu. Thanatos gözlerini açtığında, Ragan’a minnettar bir şekilde baktı.

“Biliyorlar. Hepsi gündüz yürüyenler tarafından yaratıldılar. Öğrenmelerinin nedeni ise ya gündüz ısınmış olmaları ya da yabancılerden duymuş olmaları. Onlar da aynı sessizlik büyüsü dövmesini yaptırdılar.”

Regan tekrar parşömenlere döndü ve dikkatle birini açtı. Bu Sheoul dilini okuyamasa da, mürekkepten yükselen hisleri anlayabiliyordu. Kesinlikle Aegis karargâhında deşifre edilen metinlerle ilgiliydiler.

“Bunları okuyabilen var mı?”

Ares metinleri ait oldukları düzene getirdi.

“Bunların çoğu yazarın dönüştükten sonraki hayatı hakkında. Çok sıkıcı. Bu adam tam bir romantikmiş. Than, daha az mızımız olan birini bulamadın mı?”

Thanatos kardeşine kaçamak bir bakış attı.

Ares parmaklarını son parşömene götürdü. “Ama bu... Bu babamızdan bahsediyor. Meleğin adı Yenrieth idi, karanlık olan ise Lamb.”

Regan kaşlarını çattı. “Ama bizdeki İncil yazılarında Lamb İsa olarak düşünülür hep.”

Ares parmaklarını vurdu. “Sanırım dişi melek bunu bir hakaret olarak kullanıyordu. ama sonra bahsettiği...” Ares tıslayıp hızla geri çekilince, Regan parşömenin onu yakutunu düşündü.

Limos ve Than yaklaştılar. “Ne?”

“Yanlış okudum,” dedi Ares. “Yanlış okumuş olmalıyım.”

“Neden?” Thanatos sabırsızlanmıştı. “Ne diyor?”

“Melekler dövüşmüş. Yenrieth’in çocukları ve onları mühürleri için kavga etmişler. Ve Yenrieth nasıl... Kahretsin.”

“Kahretsin, ne?” Thanatos Regan’ın arkasından yaklaşıp ve nazikçe kendine çekti. Sanki onu duyacaklarına hazırlanıyordu. Belki de kendini hazırlıyordu.

“Yenrieth’in nasıl kaçıktan vazgeçip, kaderini kabul ettiği.”

“Peki, kaderi tam olarak neymiş?” Limos’un menekse gözleri kısılmıştı.

Ares onlara döndü. “Vahiyler kitabında bahsi geçen Lamb, Yenrieth.” Titreyen ellerini saçının arasında dolandırdı. “Eğer Daemonica kehanetleri gerçekleşmese bile, hala İncil Kıyametinden korkmalıyız.” Ares önce Limos’a sonra Than’e baktı. “Babamızın kaderi ise mühürlerimizi kırıp Kıyameti başlatmak.”

Thanatos Regan’ı hemen kendi evine götürmedi. Güneş ışığına ve temiz havaya ihtiyacı vardı. Geniş alana ve okyanus kokusuna.

Ayrıca Regan’ın yeni öğrendiği bilgilerle ne yapacağını öğrenmek için onunla yalnız kalması gerekiyordu. Eğer Aegis’e öğrendiklerini anlatırsa, bunu düşmanlarının binlercesinin tek bir melek sayesinde yok olacağı bir fırsat olarak görebilirlerdi.

Ares’in plajı mükemmeldi. Ufak bir muhabbet için gayet güvenliydi.

Kapıdan sıcak, beyaz kumlara çıktılar. Regan esinti ile gülümsedi, yanakları gün ışığında parlıyordu.

“Neredeyiz?”

“Yunanistan. Ares’in adası. Benim adamdaki sert havadan biraz uzaklaşmak isteyeceğini düşündüm.”

Tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Ve kendimi savunmaya geçmiş bir mahkûm gibi hissetmezsem, sırtını korumaya dair daha kolay söz vereceğimi düşündün.”

“Evet, o da var.”

İç çekerek denizin kıyısına gitti ve taş banklardan birine oturdu. Ares bunları kıyı sahili boyunca dizmişti. Ayakkabılarını çıkarttı ve dalgaların parmaklarını yalamasına izin verdi. “Aegis’ten bu bilgiyi saklarsan, onlara ihanet etmiş olursun.” Than’in kanı kaynamaya başlasa da Regan devam etti. “Ancak sen oğlumun babasının ve ona da ihanet edemem.”

“Tam bir çıkmaz.”

“Oldukça.” Yanına oturmasını işaret etti ve Than oturdu. Konuştukları konu eğlenceli olmasa da, bu şekilde yanında olmaktan mutluydu. “Baban hakkında ne biliyorsun?”

Mavi-yeşil suyun sonu gelmeyen derinliklerine daldı. Bu rayı her zaman sevmiştii, ama bu güzel manzarayı Regan ile paylaşmayı daha da sevmiştii. Bu ve bebeğin yanında olmak dünyadaki ölüm çığlıklarını susturmuştu. Lanetinden beri ilk defa huzuru bulmuş olabilirdi.

“Çok fazla değil. Biz doğduktan sonra ortadan kaybolmuş. Eğer parşömenler doğruysa, birkaç asırdır hala etrafıta dolaşıyor demektir. Ama bu şu anda nerede olduğunu bana söylemiyor.”

“Onu bulacağız.”

“Bunu neden yapacaktınız?”

Regan ona doğru döndüğünde saç tutamları yüzüne düşmüştü. “İncilsel mühürleriniz... Daemonica mühürlerinizden farklı mı?”

Bu konunun nereye varacağını bilmiyordu, ama kafasını salladı. “Gethel’e göre Cennette bir yerlerde saklanmış parşömenlerin içeriklerini koruyan dört metal yüzük. Neden?”

“Çünkü eğer baban gerçekten Vahiylerde geçen Lamb ise, o mühürleri kırmasına istemek zorunda kalabiliriz.”

Gözlerini kırıştırdı. “Neden?”

“Eğer İncilsel mühürleriniz kırılırsa, iyilik tarafında savaşacaksınız, değil mi? Kötü Kıyametin başlamasını engellemenin tek yolu, iyi bir Kıyamet başlatmak olabilir. En azından kendi kurallarımızla başlatmış oluruz. İnsanlığa bir şans vermiş oluruz.”

Birden Regan’ın ne kadar savaşçı olduğunu fark etti. Dünyayı ne kadar çok kurtarmak istediğini ve hamile kalmak için onu baştan çıkartmayı neden kabul ettiğini.

Ona yaptıklarına duyduğu öfke biraz daha azaldı. Bunun yerine yaptıkları için sahip olduğu cesarete olan kıskançlık geldi.

“Bu ateşe ateşle karşılık vermek gibi olur.” Than’e göre cennet ateşi de cehennem ateşi kadar yıkıcıydı.

Hafif bir şekilde tebessüm etti. “Bunu söylemen garip oldu, çünkü baban Aegis’e katılmadan önce itfaiyeciymiş. Gençken onlar hakkındaki tüm bilgileri okudum. Bilirsin işte, elimden geldiğince onu tanımaya çalıştım.”

“Onunla hiç tanışmadın mı?”

Kafasını salladı. “Ben doğmadan önce ölmüş. Sanırım onun öldüğünü söylemek, Lance’in bunu anlatışıyla pek uyuşmuyor. Ona göre baban ‘indirilmiş.’”

Görünüşe göre bu Lance’in tam bir pislikti ve ‘indirilmesi’ gerekiyordu. “Onun hakkında ne biliyorsun?”

Bir elini kaldırarak göbeğini sıvazladı. Bunu stresliyken çok sık yaptığını fark etti. “Oregon’da ufak bir kasabadan

gelmiş. Kötü bir ergenlik. İnsanları Aegis'e yönlendiren klasik şeyler. Samırım tüm hayatı boyunca itfaiyeci olmak istemiş ve iki yıl bu işi yaptıktan sonra bir ateş şeytanına denk gelmiş. Aegis'i öğrenene kadar bu konu üzerinde o kadar durmuş ki, neredeyse delirecekmiş. Onun katılmasına yardım eden annem olmuş. Ardından baban ele geçirilmiş, annemi hamile bırakmış ve ben doğmuşum." Tişörtünün altına da bebeğin oynadığı yere baktı. "Peki ya sen? Yani, babanla hiç tanışmadığını biliyorum, ama hayatının ilk yıllarında insan olduğunu düşünüyordun, değil mi?"

Bunu neden yaptığını bilmiyordu ancak ileri uzandı ve Regan'ın ellerini tuttu. Anında sıcaklık içine yayıldı. Üçünü birbirine bağlayan sanal ip yine ortaya çıkmıştı. Bu his bağımlılık yapıyordu ve bebek doğduktan sonra da böyle kalıp kalmayacağını merak etti.

"Evet. Aslında farklı olduğumu biliyordum. Herkesten daha güçlüydüm. Daha hızlı iyileşiyordum. Diğer insanların göremediği şeyleri görüyordum. Kapılar ve şeytanlar gibi. Ailedeki tek erkektim... Üç kız kardeşim vardı, bu yüzden annem hep onlarla ilgilenirdi. Ancak babam beni av ya da ticaret yolculuklarına çıkartırdı. Çok yakındık."

Regan başparmağıyla derisinin üzerini okşadı ve bu yakınlık Than'ın ruhuna işledi. "Gerçek babanla tanışmak istiyor musun?"

"Eğer tanışmazsan bir şey kaybetmem."

"Bunu sormadım."

Than bunun farkındaydı, ama nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Binlerce yıldır babası hakkındaki ipuçlarını kovalıyordu, ancak şimdi Thanatos'un kendi oğlu yoldayken bir babanın çocuğu üzerindeki etkisine farklı bir bakış açısı edinmişti.

"Tanışmalı mıyım, bilmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü Lilith'in bize yaptıklarına neden izin verdiğini öğrenmek istiyorum." İçinde yükselen öfkeye kendisi de şaşırmişti. "Limos'un cehennemde büyümesine izin verdi. Oturup, birbirimizden ayrılmamızı izledi. Dünyamız parçalanırken ise yardım etmedi."

"Belki elinden bir şey gelmemiştir," dedi sakince. "Belki iyi olmadığını düşünmüştür."

Than'ın kalbi buz kesti. "Belki de oğluza yapmak istediklerini savunmaya çalışıyorsundur."

Elini sıktı. "Thanatos, hayır..."

Elini hızla çekti ve ayağa kalktı. "Ben babam değilim. Çocuğumu terk etmeyeceğim. Babamın huylarını alıp, onun Lilith'in oyunlarına düştüğü gibi senin baştan çıkartma oyunlarına kanmış olabilirim. Ama oğlumu vermene izin vermeyeceğim. Ya da Aegis tarafından büyütülmesine."

"Aegis benim hayatımı kurtardı. Başka kimse beni istemezken, onlar bana yaşama şansı verdi."

Somurttu. "Seni kullandılar Regan."

"Bana ihtiyaçları var."

"Onlar için yapabileceklerin yüzünden sana ihtiyaçları var. Seni istemelerinin tek nedeni bu. Ne zaman gözlerini açıp, gerçekleri göreceksin?"

Regan'ın dudakları aralandı, ama hiç ses çıkartmadı. Ancak çılgılık atmış olabilirdi, acısı ifadesine yansiyordu. İçeride bir yerlerde, Aegis ve onlar için önemi konusunda aynı düşüncelere sahipti.

"Peki, neden gözlerimi açmalıymışım?" Ela gözlerindeki altın rengi çizgiler parladı. Kelimelerindeki öfkeyi vurgulayan ufak ışıldamalar. "Hiçbir şey ve kimsem kalmazsa daha mı iyi hissedeceksin?"

Arkasını döndü. Çünkü her şeyi kaybetmesi kendini daha iyi hissettirmezken, kötü bir şey olup olmadığından da emin olamıyordu. Onu takdir etmeyen bir kuruma aşırı bağlıydı. Ayrıca, başka kimsesi de yoktu. Bir oğlu olacaktı ve onu yetiştirmesi için başka birine ihtiyacı olduğu düşüncesinden vazgeçmezse, bir şekilde onun hayatının bir parçası olduğundan emin olacaktı.

Kafatası karıncalandı ve on metre ileride kapı açıldı. Ares ve Limos dışarı çıktı. İkisi de hala zırhlarını giyiyorlardı. sı-lahları çekili ve kan içindeydiler.

"Bir problemimiz var," dedi Limos. "Vampir problemi. Yabanilerin Notre Dame katedralini işgal etti. Herkesi öldürüyorlar."

"Bu küstahça bir hareket." Ares'in derinden gelen sesi hareketleri gibi kesik kesikti. Strateji düşüncelerine kendini kaptırdığını gösteriyordu. "Bu ya bir mesaj ya da bir tuzak."

Thanatos'un midesi kasıldı. "Her iki şekilde de, benim için tasarlanmış." Limos'a döndü. "Regan'ı benim evime götür. Ares, gel ne istediklerine bir bakalım. Ve sonra onları öldürelim."

Notre Dame.

Thanatos inşasının çoğuna tanıklık etmişti. Şimdi ise bir düzine gündüz yürüyenin şeytani enerji ve insan ıstırapıyla burayı kirletmesini izliyordu.

Yerel Aegis organizasyonu polisle güçlerini birleştirmiş, herkesi dışarı tutmaya çalışıyordu. Ancak ablukayı görünmez şekilde geçen Ares ve Thanatos'u durduramazlardı. Khote büyüü ise gizlenmişlerdi. İçeride, Nulls'lar siyah dumandan kırbaçlar gibi uçuyordu ve vampirler sıralara uzanmışlardı. Ares ve Thanatos kanla kirlenmiş ve ölü, yaralı insan bedenleriyle dolmuş zemini geçerken onları izlediler.

"Burada sorumlu kim?" diye seslendi Thanatos.

Nulls'lar çılgılık attı. Neredeyse sütunların arasından çıkan sarışın vampirin derin kahkahasını bastıracaklardı. Son yemeginden kalan artıklarla dişleri parlıyordu.

“Bana Medras diyebilirsin.” Bir organın üzerine bastı, botlarının sesi duvarlarda yankılanıyordu. Solmuş pantolonlarında ve beyaz tişörtünde kan lekeleri vardı. Ölümün kokusu üzerine sinmişti ve Than kendi öldürme isteğinin içinde yükseldiğini hissetti.

“Tanrım.” Vampirler etraflarında toplanırken Ares mırıldandı. “Kaç tane gündüz yürüyen yarattın?”

Thanatos yutkundu, boğazı pişmanlıkla yanıyordu. “Düşündüğümünden fazla. Nasıl olduğunu bilmiyorum...” “Nasıl olduğunu bilmiyor musun?” diye kükredi Medras. “Sana hatırlatayım. Franconia’da kardeşlerimle yolculuk eden bir keşiştim ve sen bir hayvan gibi üzerimize atladın. Bunu hatırlıyor musun?”

Hayır, hatırlamıyordu. Tüm olayları hatırladığını düşünüyordu, ama belki de öldürmek için kudurduğu anlardan biriydi. Ah Tanrım, gündüz yürüyenlerin sayısı inandığı sayıdan ne kadar fazlaydı?

“Beni tanıdığını sanmıyorum.” Medras’ın her kelimesinde acı vardı. “Ama asla senin suratını unutmadım. Ya da bedenimi ele geçirip kan arzumu kontrol etmeyi öğrenene kadar birçok cinayet işlememe neden olan kötülüğü.” Düzgün bir hareketle yere sinen bir insanı tekmeledi.

“Dur!” Thanatos vampire doğru ilerlemeye başladı, ama Medras insanın boğazına bir bıçak dayadığında olduğu yerde dondu.

“Bir adım daha yaklaşırsan ölür.”

“Eğer kan arzunu bu şekilde kontrol ediyorsan, üzerine biraz daha çalışmalısın.” Than kükredi, ancak konuşmak için çok zamanı yoktu. “Bunu neden yapıyorsun?”

Vitray camdan güneş ışıkları içeri giriyordu. Medras, Thanatos’a dik dik bakarken ışıklardan oluşan bir çiçek dübünü içinde kalmıştı. “Hala anlamadın mı? Gündüz gezenlerin sana hizmet etmek istemediği kalın kafandan girmede mi? Özgürlüğümüzü istiyoruz.”

“Aptallar. Ben sizi koruyorum. Tüm vampir ırkını koruyorum.”

“Artık değil, Bludrex. Kıyamet başladıktan sonra, senin korumana ihtiyacımız olmayacak. Tek yapmamız gereken piçini öldürüp mührünü kırmak.”

Thanatos tısladı ve ilk defa Ares’in önünde dişlerini çıkarttı. “Mührünü nereden biliyorsunuz? Tüm bunları yardım almadan öğrenmiş olamazsınız.”

“Doğru. Kardeşlerim ve ben asırlardır saklanıyoruz, ama her zaman seni izlemeyi başardık. Tüm o küçük ev hizmetçilerin mutlu değil, Atlı.”

Than bu pisliğin yumurtalıklarını kopartıp onlara yedirecekti. “Yani benim hizmetkârlarımdan biri yaklaşan babalık haberimi sana ulaştırdı. Ama bu neden çocuğa zarar vermenin sana istediklerini vereceğini düşündüğünü açıklamıyor.”

“Çünkü seni ahmak, saklanmaktan sıkıldık ve kardeşine gittik. Yaratılış hikâyemizle oldukça ilgilendi. Biz de piçini öldürmenin mührünü kıracağıyla ilgilendik. Salgın bize gece yürüyenler üzerinde hâkimiyet ve senin emirlerinden kurtulma sözü verdi. Tek yapmamız gereken son savaşta onun yanında yer almak.”

Son savaş, Daemonica kehanetlerine göre, dört Atlı arasındaki savaştı. Dünyanın genel hâkimiyeti için birbirleriyle savaşacaklardı. Than’ın kendi türünün yanında durmayacağını öğrenmek sinirlenmesine neden oldu. İhanetler artmaya devam ediyordu. Bu gidişle gün bitmeden Ares ve Limos da ona sırtını çevirecekti.

Öfke kalbini dondurdu ve büyük bir ölüm sahnesi arzulayan içindeki büyüyen titreşime eklendi. Ölüme çekilmesi bebek ve Ragan’ın yanındayken duruyordu, ama şu anda onlardan uzak olduğu için, intikam arzusuyla kükredi. Zihnini bulandırıp, düşüncelerini kararttı.

“Burada kaç kişisiniz?”

“Tüm dünyada sana karşı birleşmiş bir sürü topluluk var.”

“Peki ya hizmetkârlarım içinde?”

“Bir nedenle sana sadık kalanlar var. Ama sana kim olduklarını söylemeyeceğim.” Medras gülümsedi. “Sorun ne Bludrex? Bir yerlere gitmek mi istiyorsun?”

“Ben de hissediyorum.” Ares ağırlığını değiştirdi. Than kadar o da gerilmişti. “Salgın bir şeyler yaptı. Kötü bir şey-

ler.” Kahretsin. Than bir kapı açmaya çalıştı, ancak çoğu kutsal toprak gibi burası da korunuyordu. “Regan’a ulaşmıyım...”

Çok geç. Sanki büyük bir el havayı yarıp onu yakalamıştı. Than katedralden uzaklaşmıştı ve daha önce yaşadığı bir kâbusun içine sürüklenmişti.

Styx’i çağırıp orağını eline alırken ölümün kokusu uyuşturucu etkisine başlamıştı. Öldürmeliydi. Ruhlan bedenlerinden ayırma arzusu kafatasının içinde bağırıyordu, ama başka bir arzu da içindeydi. Onu uyarıyordu.

Regan.

Hayır. Tanrım. Hayır. Zihninin yarısı onun çınlıçplak bedeni üzerinde yumuşak kasıklarına girerken ismini haykırmasını istiyordu. Onu almak, sahibi olmak ve hareket edemeyecek kadar yorgun bir şekilde yatakta görmek istiyordu. Diğer yarısı ise öldürmek, kan içmek ve yolu üzerindeki her şeyi yok etmek istiyordu.

Karmaşa ve öfke ile bağırdı. Umutsuzca bilincine sahip olmaya çalışıyordu. Çünkü kontrolü kaybederse, ölüm açlığına teslim olursa, iki yarısının isteklerini de yerine getirebilirdi.

Ve ardından Regan’a olan arzusu ile öldürme arzusu birleşip, bir bütün olabilirdi. Regan’ı öldürebilirdi.

On Dokuz

Güneş ışığı. Salgın bundan nefret ediyordu. Yine de öldürmek ve sevişmek sinirlerini yatıştırmadığında, güneş ışığı bunu yapıyordu. Sıcaklığın arkasında bıraktığı huzurun mührünün kırılmadan önceki günlerden kaldığından şüphe etmiyordu. O aptal Reseph'in plajlarda dişiler ve margarita eşlik ettiği günlerden kalmaydı.

Geçen gece, Salgın o günlerden birini rüyasında görmüştü. Limos'un gizli sahillerinde verdiği partilerden biriydi.

Limos'un en iyi partilerinden biri olmayabilirdi, ama Reseph'in hafızasına en çok kazınan o olmuştu. Hatta Limos'un 1888 yılında Londra'da verdiği bu partide Thanatos çığırından çıkıp konuklardan birini öldürdüğü partiden bile daha iyi hatırlıyordu. Reseph hiçbir zaman Than'i kızdıran şeyi öğrenememişti, ama Thanatos sayesinde gazetelerin Karındeşen Jack dediği seri katil şeytan bir daha ortalarda görünmemişi.

Salgın, Karındeşen'in şeytani ruhunun nerede olduğunu merak etti. Tekrar dünyaya salmak eğlenceli olabilirdi. Salgın'ın dünya üzerine salmak istediği milyonlarca şeytan ruhu vardı ve Azagoth ile Hades'i yendikten hemen sonra tam olarak bunu yapacaktı. Tek sorun Ölüm Meleğinin gerçekliğinin nerede olduğunu kimsenin bilmemesiydi. Sadece belirli düzeydeki melekler buranın yerini biliyordu ve bu kaypaklardan birini yakalamak hiç kolay değildi. Memitim çok iş gerektiriyordu ve tahmin ettiğinden daha zordu.

Bir tanesini yakalamayı başardı, ama adam tek bir ayrıntı bile vermeden iki hafta boyunca işkenceye dayandı. Şimdi ise doldurulmuş bedeni Sydney Liman Köprüsünde sallanıyordu.

Önemli değildi. Atlılara, özellikle de düşen melek evciliğini öldürdüğü için Limos'a hala öfkeli olan Lucifer, Salgın'a hâlihazırda eski bir Memitim'in burunlarının dibinde olduğunu hatırlatmıştı: Idess. Limos ve Arik'in evlilik törenlerini gerçekleştiren eski Memitim.

İşler nasıl da dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu, değil mi? Salgın, Idess'in konuşmasını sağlayacaktı. Ve onu bağırıacaktı. Azagoth'un yerini söyledikten sonra da, daha fazla çığlık atmasını sağlayacaktı.

Saatine bakarak Than'ın ona bıraktığı hediye bulup bulmadığını merak etti. Şu ana kadar Notre Dame'deki gündüz yürüyenlerin işini bitirmiş olmalıydı. Gündüz yürüyenlerin

onun tarafını tuttuğunu öğrendiğinde Than'ın yüzündeki ifadesi görebilmek için nelerini vermezdi.

Vampirlerle yaptığı anlaşmanın iki muhteşem getirisi vardı. Öncelikle Thanatos'a siktiri çekiyordu. Ardından da Kıyametin gelişini hızlandırıyordu. Kardeşi ne kadar sinirlenirse, o kadar çok hata yapacaktı. Salgın'ın kullanabileceği açıklar bırakacaktı. Ve eğer Salgın kartlarını iyi oynarsa, Than'ın öfkesi onu öldürme arzusuna sokarak bebeği kendisinin öldürmesini sağlayabilirdi.

Gülümseyerek deniz kabuklarından birini Limos'un o partiyi verdiği Santa Barbara sahilinden okyanusa fırlattı. Deniz kabuğu güneş ışığını yansıtan denize çarptığında plop diye ses çıkarttı. Bunu Limos'un parti verdiği gün de yapmıştı. Tüm konuklar gidip, Limos bir haftaya yetecek rom ve tekiladan sızdıktan sonra. Reseph yorulmamıştı. Sadece sakinleşmişti. Bir sürü içki içmiş, bir sürü dişiyile sevişmiş ve deliler gibi yüzmüştü. Herkes gittikten sonra, plaja inmiş taş ve deniz kabuklarını okyanusa fırlatmıştı.

Than sessiz ve düşünceli şekilde ona yaklaşmıştı.

"Ne oldu?" Reseph başka bir kabuğu denize fırlattı.

"Yok bir şey."

Evet, konu Thanatos olduğunda asla "bir şey" olmazdı zaten. Eğer sana sessizce yaklaşıyorsa, sadece arkadaşlık bile olsa senden bir şey isteyecek demektir. Limos ve Arcs bilgi almak için Than'e başvurabilirdi, ancak Reseph daha

iyi biliyordu. Bu herif hazır olduğunda içini açacaktı ve eğer zorlarsan ya boş bir alan görürdün ya da yüzüne yaklaşan yumruğu.

Reseph burnunun kırılmamış halini dişlerinin yerini seviyordu.

Orada yaklaşık on dakika boyunca dikildiler. Reseph taş ve kabukları denize fırlatıyor, Thanatos ise manken gibi bekliyordu. Sonunda Than derin bir nefes aldı.

"Yorulдум."

"Yataklar bunun için var."

Than gözlerini kapattı ve yüzünü güneşe döndü. "Öyle değil. Hiçbir şeyin değişmemesinden sıkıldım."

"Dostum." Reseph suratını astı. "Biz doğduğumuzda tekerlek icat edilmemişti. Şimdi uzayda takılan insanlar var. Dünya değişiyor."

"Tekerleklerimiz vardı," dedi soğuk bir şekilde. "Ama ben bundan bahsetmiyorum."

Reseph bunu biliyordu. "Sen kendinden bahsediyorsun."

"Ben senden bahsediyorum." Than Reseph'e sert bir bakış attı. "Sen tam bir salaksın."

"Ah... Teşekkürler? Şimdi sana iğrenç bir pislik olduğunu söyleyebilir miyim?"

Than somurttu. "Sanki bunun için hiç izin istedin de." "Doğru." Reseph omzuna vurdu. "Sen iğrenç bir pisliksin."

“Şimdi, neden aptal olduğumu söyleyecek misin?” “Dostum bu soru ile bir sürü kapı açtın.” Thanatos sırttı ve Reseph ona tekrar vurdu. Bu sefer daha sert. “Evet, evet. Dur biraz daha belirgin sorayım.”

“Oh, bu iyi olurdu,” dedi Reseph gözlerini devirmemeye çalışarak.

“Sen bir fahişesin.”

Reseph gözlerini kırptı. “Sorunu görmeye başlıyorum.”

Bir meltem esti ve arabadan kafasını çıkartan bir köpek gibi Than rüzgâra döndü. “Daha fazlasını istemiyor musun? Beş bin yıl boyunca gördüğün her şeyi becerdikten sonra, bir eş bulup düzenli hayata geçmek? Çocuk istemiyor musun?”

Büyük bir suçluluk duygusu midesindeki kokteylleri birbirine karıştı. Reseph hakkında konuşmuyorlardı. Than’dan konuşuyorlardı.

Than böyleydi işte. Öylece gelip aile özlemini çektiğini ve bunun canını yaktığını söyleyemezdi. Bulabildiği en uzun yoldan gitmeliydi ve cümlelerin arasını okumalıydı. Tabi, eğer Reseph olayı anladığını direkt söyleseydi, Than ya geri çekilir ya da saldırırdı. Bu yüzden Reseph dikkatli adımlarla ilerledi.

Ki bu onun tarzı değildi. Ama Thanatos çok sık içini açmazdı ve Reseph bunu yaptığı için pişman olmasına neden olmayacaktı.

“Çocuk istemiyorum.” Reseph bir kabuk daha fırlattı. “Yani, onlar tatlı, ama uzaktan. Fare gibi. Ve bir eş mi? Bu seks hayatıma kesinlikle ket vururdu. Hatunlar her asır daha da güzelleşiyorlar. Bugün evlenirsem ve bundan yüzyıl geçtikten sonra ne olacak? Hepsi süper modele mi dönüşecek?”

Thanatos ‘pislik herif’ benzeri bir şeyler mırıldandı. “Yani tek gecelik ilişkiden daha fazlasını isteyebileceğin kimseyle tanışmadın mı?”

Omuzlarını silkti. “Birkaç tane oldu. Sri Lanka’daki şu sukkubusu hatırlıyor musun? Tüm ay boyunca onun yanındaydım.”

“Sadece onun mu?”

“Hayır tabi ki.” Reseph gerilmeye başlayan göğsünü kaşıdı. “Ölümsüz kadınlarla parti yapmak güzel, ama onarlı eş olarak almak? Sonsuzluk tek bir dişiyle geçirilmeyecek kadar uzun. Ve insanlar...” “Ölüyorlar.”

Kolayca. Çok kolay ölüyorlar. Ve erken. Yaşan süreleri acınacak kadar kısa. Göğsündeki gerginlik arttı, neredeyse nefes alamayacaktı. Bir zamanlar hayatındaki bir insanı kaybetmişti ve bir şekilde bunun acısı asırlardır duruyordu. Bunu tekrar yaşamayacaktı.

“Eğer evlenip çocuklara karışabilseydin, yapar mıydın?” diye sordu Reseph.

Sessizlik uzadı. Sadece okyanus dalgaları ve martı sesleri vardı. Thanatos kendine bir avuç dolusu taş ve kabuk aldı. Hepsini okyanusa fırlattı.

“Saniyesinde,” dedi sessizce. “Her şeyden, ruhumdan bile vazgeçer, tek bir insan hayatı süresince karım ve çocuğumun olması için her şeyi yapardım.”

Salgın’ın ensesindeki deri kırıştı ve Harvester arkasında cisimlenirken okyanusa sırtını döndü. Berbat görünüyordu, ama hala aşırı çekici görünmeyi de başarıyordu. Kıyametin başlayıp, her istediği an onunla birlikte olabilme fırsatını iple çekiyordu.

Takdir ettiği şekilde hemen konuya girdi. “Lanet olası eski Gözcünün ölmesi gerekiyor.”

“Gethel mi?”

“Başka kim olabilir? Onun tüylerini yolup, kafatasından kadeh yapmadan önce hepsini tek tek götüne sokacağım.”

“Bunu görmek isterim. Biletler satışa çıktığında bana da haber ver.”

Harvester resmen öfkeden titriyordu. Siyah kadalrı açık omuzları üzerinde sallanıyordu. “Thanatos’u Aegis merkezine izleyebileceğini nereden biliyordun?”

Sakağını gösterdi. “Kardeş zekâsı.”

“Saçmalık.”

“Tamam, beni yakaladın. İpucu almıştım.”

“Kim?”

“‘Kimden’ olmamalı mı o? Hiçbir zaman dil bilgisinde iyi olamadım.”

Harvester bugün kesinlikle espri anlayışını evde bırakmıştı. Kumdan bir karış havaya yükseldi, kanatları açılmış, gözleri kırmızı parlıyordu ve dişlerini çıkartmıştı. “Ürümde değil. Sana kim söyledi?”

Meleğin kelimelerinin yankısı havada hala asılıyken arkasından yakaladı, kanatlarını ezdi ve boğazını sıktı.

“Sen bana bağıramazsın kanatlı fahişe.” Derin nefes alarak korku ve öfkesini içine çekti. Korku penisinin sertleşmesine neden olmuştu. “İyi anıma denk geldiğin için şanslısın. Yoksa senin gibi bir dişinin ağzıyla neler yapması gerektiğini gösterirdim.” Boştaki elini boğazından göğüslerine indirdi ve başparmağıyla göğüs ucunu sıktı. “Kıyamet başladığında, dünyaya hâkim olacağız. Küçük şeytanlar yaratıp, bakireleri becermeden önce kanlarını içeceğiz.” Tanrım, penisi o kadar sertleşmişti ki acıyordu.

“Reaver’ı senden önce becereceğim.”

Kafasını salladı. “İyi fikir. Than’in mührü kırıldıktan sonra onu ikimiz de becerebiliriz.”

Harvester tısladı ve Salgın’ın elinden kurtuldu. Salgın sabit kaldı ve yüzünü güneşe döndü.

“Kim? Kim sana bilgi verdi? Bana cevap ver!”

“Cesaretli bir meleksin.” İç çekerek kumların üzerine yattı. “Tamam. Lucifer verdi. Onun bilgiyi kimden aldığını bilmiyorum. Aslında ona senin söylediğini düşünmüştüm. Ona khnive aracılığıyla söylenmiş.”

Khnive... Casus ya da elçi olarak çağırılabilen iğrenç yaratıklar. Özellikle de birileri Limos’un kocası Arik’e saldırması için onlarcasını çağırdığına göre birileri onları kullanmayı seviyordu.

Salgın kime teşekkür etmesi gerektiğini öğrenmeyi istedi, ama Kıyamet böyleydi işte. Perde arkasından çevrilen bir sürü iş.

Harvester bir teşekkür bile etmeden buharlaştı. Fahişe. Onun olduğunda iyi davranmayı ona öğretmeliydi.

Çok uzun sürmeyecekti. Gülümseyerek cebine uzandı ve ufak mavi bir çingirak çıkarttı. Doğmamış yeğenine bir hediye idi. Salgın, doğumundan saniyeler sonra kalbine hançer inecek bir bebeğin en azından hediye alması gerektiğini düşünmüştü.

Ufak oyuncağı salladı, çıkan ses huzurla titremesine neden oldu. Her şeyden, ruhumdan bile vazgeçer, tek bir insan hayatı süresince karım ve çocuğumun olması için her şeyi yapardım.

Thanatos’un kehanetimsi kelimeleri Salgın’ın kulağında yankılandı. Çingiraktan çıkan ufak seslere muhteşem bir

uyum sağlamıştı. Thanatos çocuğuna sahip olacaktı, ancak bu onun mührüne mal olacaktı... Ve ruhuna.

Yirmi

“Benden kaçıyorsun Limos.”

Limos, ejderha derisinden yapılmış Samuray zırhını giymişti ve siyah saçlarını örmüştü. Regan’ın etrafında dönerken suçluluk duygusu tüm ifadesini kaplamıştı. “Ben mi? Yok yahu. Sadece biraz yoğunum.” Evin ön kapısını gösterdi. “Arik ve cehennem köpekleriyle fareleri avlıyorum. Bak? Meşgulüm.” Tabi, tabi. Than gideli on iki saat olmuştu. Regan da yoğundu. Zamanını kütüphanede Yenrieth’in yerine dair ipucu bulmak için yaptığı araştırmalar ile temizlik için kullanıyordu. Than’in evi pis değildi. Sadece düzeni korumak istiyordu.

Yani o da yoğundu, ama Limos’un garip davranışlarını gözden kaçırarak kadar yoğun değildi.

Regan sandviç ve sütünü alarak televizyon karşısında ki sehpa kurulu. Kapıya birkaç santim daha yakın olan Limos’a arkasını döndü. “Neler oluyor?”

Than’in yokluğunda, Limos ve Arik nöbetleşe olarak ona göz kulak oluyorlardı. Üstelik Cara da bir düzine cehennem köpeği daha göndermişti. Bu yüzden Regan bunun kendi güvenliği için olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Özellikle de Than’in vampirleri ya kendi odalarında ya da dış binalarda çalışarak Regan’dan uzak duruyorlardı. Limos’un birkaçını sorguya çektiğinden de emindi. Korkudan ödlerini de patlatmayı ihmal etmemişti.

Salgın da görünür de yoktu. Limos onun iş çevirdiğini düşünüyordu ve bu yeterince doğruydı. Haberler onun olaylarıyla doluydu. Bakteri bulaşmış içme sularından, hızla yayılan hastalıklara, hatta Malta ve Kuzey Kore’de baş gösteren zombilere kadar.

Than’in evindeki sakinliğe rağmen Limos’un garip davranışları ve sürekli ondan kaçınması Regan’ı şüphelendiriyordu.

“Önemli bir şey yok. Gerçekten.”

Regan gözlerini kısarak Atlıya baktı. “Eidolon sana özel bir şey mi söyledi?”

Doktor kontrol için gelmişti ve ona dokunamasa bile milyonlarca soru sormuştu. Ona karşı dürüst olmuş ve doğumun zor olabileceği konusunda uyarılmıştı. Ama orada olacağına yemin etmişti. Şeytan doktorun bebeği doğurtacağı düşüncesi bir şekilde içini rahatlatmıştı.

"Bebek, Than ya da herhangi bir şey de sorun yok. Sadece..." Limos parmakları olmayan zırhından çıkmış parlak yeşil tırnaklarına baktı.

"Sadece ne?"

Limos ağırlığını diğer yöne verdi ve diğer eline baktı. "Parlak."

"Limos!"

"Tamam." Atlı ellerini yanma indirdi ve derin bir nefes aldı. "Arik Kynan ile konuştu. Aegis yerel bir merkezden buraya gelmeleri için Gardiyanlar ayarlamış. Ancak görünüşe göre Salgın merkezden gönderilen mesajın şifresini kırmayı başarmış. Tüm dünyadaki Aegis ofislerine saldırıyor ve buraya gelmesi planlanan Gardiyanlar yaralılar arasında."

Oh, Tanrım. Tüm sinir uçları yanmış gibi uyuşmuştu. Ayakları boşalmadan önce kanepeye çöktü.

Limos ona doğru koştu ve hemen yanına oturdu. "Sana söylemek istemedik, çünkü yeterince problemin var."

"Bilmeyi tercih ederim," dedi Regan sessizce.

"Tamam o zaman. Bundan sonra üzerine titremeyeceğiz."

"Güzel. Zaten birinin üzerine titremek sana yakışmıyor." Regan diğer kadına bakarken yüzündeki endişeli ifadenin sadece bir maske olup olmadığını merak etti. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" "İyi?" Limos suratı astı. "Seni kızcılık sopasıyla dövmek istiyorum."

Üzerine titremek buraya kadarmış. Ancak bunu daha çok sevmiştir. "Thanatos'a yaptıklarım yüzünden mi?"

"Bir süre kızgındım. Ama yargılama hakkına sahip değilim ve Arik dünyayı kurtarmaya çalıştığını belirtti." Ufak bir sessizlik oldu ve Limos bunu bozdu. "Seni kıskanıyorum. İşte, söyledim. Ben de bir bebek istiyorum."

"Tüm bunlar bitmeden hamile kalmaya korkuyorsun, değil mi?"

Limos kafasını salladı. "Eğer hamileyken mührüm kırılırsa..." Cümlesini yarım bıraktı. Konuşmaya tekrar devam ederken sesinde öfke vardı. "O kadar kıskanıyorum ki çılgınlık atabilirim. Ben deli gibi bir bebek isterken, sen seninkini başkasına veriyorsun."

Anında Regan bir kamyonun arkasına sürüklenerek duyguları da dâhil her şeyini arkada bıraktığını hissetti. Tüm bunları yaparken derisi çelik zırh gibi kalındı. Hamile kâh, zorlanmadan bebeği verebileceğini düşünmüştü. Ama Thanatos'la geçirdiği o gece zırhı çizilmişti ve geçen her gün, bebeğin her hareketiyle zırhı eriyordu.

Ufak midilliği çok seviyordu. Doğum yapmaktan korkuyordu, çünkü gücünü toplayıp, bencilliği bırakarak ona çok daha iyi bakacak birilerine vermek zorunda kalacaktı.

"Ben bunu istemiyorum, Limos." Titrek bir nefes aldı. "Bunu yapmak zorundayım."

"Bu en iyi seçeneğin. Anlıyorum. Ama sanırım ben, benimle birlikte olmasının en iyi seçenek olması için elimden geleni yapardım." Ayağa kalktı, hızla arkasını döndü. Ama Regan Limos'un mor gözlerinden akan yaşları görmüştü. "Fareleri avlamalıyım. Ya da evi gözetleyen iğrenç ne varsa. Şey... Görüşürüz."

Limos resmen koşarak gitti ve Regan'ı yalnız bırakarak kendi gözyaşlarına boğulmasına neden oldu. Boğucu bir ağırlık göğsüne baskı yapıyordu. Bebeği vermemenin en iyisi olmasını sağlayabilir miydi? Salgın yok olup, bebeğin hayati tehlikesi ortadan kalkınca ona bir ev verebilir miydi?

Evet, çünkü Aegis merkezindeki tek odalı dairesi bir evdi. Tamam, belki gerçek bir daireye taşınabilirdi. Peki sonra? Aegis'in tam olarak çocuk düşkünü olduğu söylenemezdi. 'Çocuğunu işe getirme' günleri yoktu. Şeytanları öldürme konusunda yeteneğine güveniyor olabilirdi, ancak çocuk büyütme konusunda tamamen cahildi.

Aegis'in ailesi olduğunda bu kadar ısrarcı olmasına rağmen ona yardım edecek kimse yoktu.

Onlar için yapabileceğin şeyler için sana ihtiyaçları var. Seni istemelerinin tek nedeni bu. Ne zaman gözlerini açıp bunu göreceksin?

Belki... Belki değişiklik yapma zamanı gelmişti. Belki. Kıyameti durdurabilirlerse, kendisi ve çocuğu için bir hayat kurabilirdi.

Onun çocuğu. Sekiz ay boyunca, içinde büyüyen canlıya 'bebek' diye hitap etmeye çalışmıştı. Bazen başka isimler de takmıştı, ama son birkaç gündür kendine ait olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Onun ve Thanatos'un.

Bunu yapabilir miydi?

Midesi guruldadı ve düşünmesi bile tehlikeli olan şeylerden onu uzaklaştırdı. En önemli konu olan Kıyameti durdurma işi başarısız olursa kimsenin bir geleceği olmayacaktı.

Tabağı kucığına aldı ve televizyonu açtı... Anında açmamış olmayı diledi. Son dakika haberi. Pakistan askeri birliği binlerce ceset bulmuştu. Hepsi büyük kazıklara geçirilmişti. Görüntüler net değildi, hepsi sansürlenmişti. Ancak Regan bilmesi gerekenleri öğrenmişti.

Bu sahne aynı Than'ın dövmesinde gördüklerine benziyordu.

Ekranda aniden bir şey göründü, kalbini anında donduran bir şey. Elleri titreyerek kazıklara ve yerdeki cesetlere baktı. Ama asıl dikkatini çeken resmin sağındaki at üstündeki bir adama benzeyen gölgeydi.

"Thanatos." Limos'un sesi Regan'ın arkasından geldi.

"O yapamaz..." Regan boğazındaki gerginliği temizledi.

"O yapmadı..."

"Tabi ki o yapmadı." Limos'un sesinde şüpheli bir korku vardı.

Devasa ahşap kapı içeri doğru hızla açıldı ve Thanatos fırtına gibi içeri girdi. Zırhından kan ve vahşet damlıyor, gözleri lanetli altın ışıltılarla kıpkırmızı parlıyordu.

"Kahretsin." Limos, Regan'ı kanepeden kaldırdı ve arkasına aldı. "Seni buradan çıkartmalıyız."

Bunun için çok geçti. Thanatos öfkeli bir şekilde kükredi ve onlara doğru yürümeye başladı. Kılıcını çekmişti ve yüzünde ölüm ifadesi vardı.

En yakın arkadaşını öldürmeden önce de yüzünde aynı ifadeyi görmüştü.

Birden Arik odaya girdi. Atlı'nın üzerine atlayarak dengeğini bozdu. "Gidin!" diye bağırdı Limos'a ve ardından ayakları yerden kesildi. Thanatos sağlam bir yumruk indirmişti.

"Koş, Regan. Dışarı. Kapı açığ seni buradan götüreceğim." Thanatos ileri atladı ve kılıçları birbirine çarpığında oda yankılandı.

"Hayır," diye bağırdı Regan. "Dur!"

Kimse duymadı. Thanatos ve kardeşi kılıç ile zırhtan oluşan bir hortuma dönüşmüşlerdi. Than'in gücüne Limos'un hızı karşılık veriyordu. Her darbeye iki Atlı da vahşileşiyor. Saldırıları kafa, boyun ve gözleri hedefliyordu.

Burada kimse galip gelmeyecekti. Sadece acı.

Limos zarifçe Than'in kılıcından kaçtı. Kılıcı aşağı doğru inerken. Than'in yan tarafını koruyan zırhın altına hançerini savurdu. Acıyla sendeledi. İğrenç yarısından kanlar boşanıyordu.

"Durun artık!"

Thanatos ona döndü. Gözleri parlıyordu. Limos'un tavsiyesini dinlemediği için pişman oldu. Yavaşça ona doğru ilerledi, bakışları Regan'ı olduğu yere sabitlemişti. Regan elini yavaşça beline götürdü. Aegis'in ona verdiği hançere uzandı. Than bu hareketini gözden kaçırmamıştı ve dudakları pis bir sırıtişle yamuldu.

Bıçağa ulaştığında Than üzerine atlamıştı. Geniş bedeni onu duvara dayamış, baskı yapıyordu. Hayatı boyunca aldığı eğitimler gözünün önüne geldi, hançerini kaldırdı ve ucunu tam çenesinin altına odakladı.

"Cehennem köpeği salyasıyla kaplı Atlı. Tek çizikle felç olacaksın."

Kısık bir inleme göğsünde yükseldi. Omuzlarını tutan elleri yer değiştirdi. Biriyle kafasının arkasını tuttu, diğerini iki göğsünün arasına indirdi.

"Yap şunu Regan." Sesinde işkence vardı. "Lütfen, sapla şunu."

"Neden?" Sekiz aydan uzun süre felçli kalmıştı. Böyle bir şeyi istemesi, fedakârlık yapması... Regan'ın elleri titremeye başladı.

“Sana uyuyan bir şeytani uyandırdığını söylemiştim. Seks şeytani yarım kuduruyor.”

Kuruyan ağzım ıslatmaya çalıştı. “Beni öldürmek istemiyor musun?”

Kafasını eğdi. Çenesi neredeyse hançere değecekti. Dudaklarını boynuna dayadı. Dudaklarının yumuşaklığı ve diliyle yaptığı yumuşak hareketler, batan sivri dişlerine tezat oluşturuyordu. Tüm bedeni gevşedi. Ve ısındı. Çok ısındı.

Zihninin gerisinde elinin göğsünden kalktığını, zırhını çıkarttığı, çıplak göğsünün ve pantolonun üzerinden hissettiği sertleşmiş penisinin göbeğine değdiğini düşünüyordu.

“Bu seni öldürmek istiyormuşum gibi mi hissettiriyor?” diye fısıldadı boynuna. Sonra gerildi ve dişleri yüzünden gelen dudaklarıyla devam etti. “Bunu yapma Limos.”

Than’ın omzu üzerinden, Regan Limos’un yavaşça yaklaştığını ve kılıcını hazırladığını gördü.

“Limos...” Regan onu uyarmaya çalıştı ama geç kalmıştı. Thanatos karşılık olarak kendi kılıcını sapladı ve Limos’un boynuna indirdi.

Limos geriledi, boğazını tutuyordu. Than’e cehenneme gitmesini söylerken Arik onu tuttu.

“Çıkın dışarı.” Than’ın sesi ölümcül çıkmıştı, ama konuşurken Regan’ın boynunu öpüyordu. Elleri ise normalde yeni doğan bir kediye okşayan hassaslıkla bedeninde dolaşıyordu.

Regan, Limos’un acı dolu gözlerine baktı. Gidin. Sorun yok.

Atlı onaylayarak kafasını salladı ve Arik’in onu dışarı çıkartmasına izin verdi. Limos’un iyi olacağını biliyordu, ama bir süre acı çekecekti.

Thanatos kulakmemesini ısırdı ve dudaklarının arasına alıp öpmeden önce orayı yaladı. Başparmağı göğüs ucunu okşarken göğüslerini tutuyordu ve bluz ile sutyeninın kumaşlarına rağmen bunu hissetmek muhteşemdi.

“Hançeri sapla.” Elleriyle, Regan’ın hala hançeri boğazına doğru tutan elini tuttu. “Son şansın.” Regan elini açtı ve hançer yere düştü.

Yirmi Bir

“Kahretsin.”

Thanatos’un sert sesi muhtemelen Regan’ı ürkütmeliydi, ancak bedeni alev almıştı ve Than’ın yaptığı tek şey bu alevlere benzin dökmek olmuştu.

Kollarının arasına aldı ve koridordan aşağı ilerlerdi. Dudakları dudaklarındaydı, dişleriyle hafif hafif ısırıyordu. Yatak odası kapısını ayağıyla kapattı ve üç adımda yatağın kenarına geldi. Bedeninden yayılan enerjiye rağmen Regan’ı çok nazik bir şekilde yatağa yatırdı. Sanki en değerli kristalden yapılmıştı.

Regan bir dirseğinin üzerine doğrulduğunda, Than pantolonunu resmen yırtarak çıkarttı. Baldırındaki yara çoktan iyileşmeye başlamıştı ve büyüleyici ortaçağ aslan dövmesinin arkasında zor görünüyordu. Onu ne kadar çıplak gördüğünü önemli değildi. Her defasında gözlerini dikmekten kendini alamıyordu. Bedeni erkeksel bir sanat eseriymiş.

Biçimli bronz bedenini üzerindeki dövmelerin altından çıkan gelişmiş kaslar. Saçlarından ayak parmaklarına kadar tarih, duygu ve seksin yaşayan, nefes alan bir resmiydi.

Than ayakta dururken aralarındaki altı adımlık mesafeyi sessizlik doldurdu. Göğsü gerilmiş, ellerini yumruk yapmış, kafasını eğmişti. Yine de, kısık gözleriyle onu baştan aşağı süzdü.

“Seni görmek istiyorum.” Sesi bakışları kadar sert ve pusluydu.

Birkaç sinirinin gerilmesi Regan’ın midesinin alt üst olmasına neden oldu. “Geceliğimi giyeyim.”

Thanatos bir adım daha yaklaştı. “Oğlumun içinde büyümesinin ilk sekiz ayını kaçırdım. Bir günümü daha çalma.”

Olağanüstü bir titreşim tüm derisini sardı. Tanrım, eğer kader onu bu şekilde lanetlemeseydi ne kadar muhteşem bir koca ve baba olurdu. Eğer ondan bunu isteseydi hamileliğinin her saniyesinde onun yanında olurdu. Hatta o istemese bile orada olurdu. Birçok kadın böyle bir ilgi için cinayet işlerdi.

Çoğu kadın, Regan hiçbir zaman Aegis dışında bir ilişkisi ya da ailesi olacağını düşünmemişti. Belki de zihnini karıştıran hormonlarıydı ya da biyolojik saati çalışıyordu ya da son zamanlarda çok fazla Aegis üyesini kaybetmiş olmasındı, ama birden bir ilişki içinde olmanın nasıl olacağını merak etmeye başlamıştı.

Thanatos ile bir ilişki.

Sen delisin. Hem de zırdeli.

“Regan.”

Kafasını kaldırdı. Daha da yaklaşmıştı ve Tanrım, penisini eline almış kendini okşuyordu. Elinin her hamlesi dövmesinin siyah çizgileri arasından derisinin parlamasına neden oluyordu.

Regan üzerindeki etkisi yoğundu ve titreyen ellerle hamilelik pantolonu ile bol tişörtünü çıkarttı. Bunu gerçekten yapacaklar mıydı? Gözlerine bakmasıyla cevabın evet olduğunu anladı. Bunu kesinlikle yapacaklardı.

Ellerinin titremesine rağmen sutyen ve iç çamaşırını da çıkarttı.

“Çok güzel,” deyince Regan eridi. “Gel buraya.”

Dediklerini yaptı, sesindeki erotik yetki tonu onu çekmişti. Tüm hayatı boyunca kontrolü elinde tutmuş, sadece üslerinden emir almıştı. Ama Thanatos’taki bir şey uymasını sağlıyordu. Hayatında ilk defa onu incitmeyecek birine kontrolü devretmek istiyordu. En azından fiziksel olarak incitmezdi. Duygusal olarak... O bambaşka bir durumdu.

“Şimdi ne yapıyoruz?” Regan tam karşısında ayakta duruyordu.

Cevap olarak Than elini aldı ve penisine götürdü. Nefesi dişlerinin arasından ısıklık olarak çıktı ve gözleri ateşle par-

ladı. Regan’ın bedeni ise her sinir kökünü harekete geçiren bir elektrik akımıyla tepkisini gösterdi. Tek bir dokunuşla bu hale geldiyse, Than’ın tek hamlesiyle boşalacaktı.

Yumruğu sıkarak başparmağını saten yumuşaklığındaki penisinde dolaştırdı ve Than uluduğunda, Regan’ın hassaslığı daha da arttı. Böyle giderse o tek dokunuşa ihtiyaç duymayacaktı, nefesinin tenine değmesiyle orgazma ulaşacaktı.

“Yatak,” dedi Than. “Şimdi.”

Regan’ın göğsü sıkıştı, o kadar sıkışmıştı ki kalp atışları canını yakıyordu. Onu buraya taşıırken olacakları bilmesine rağmen belki aptalcaydı, ama birden inkâr edilemez gerçekle suçluluk duydu ve yerinde dondu. Thanatos’un çok fazla acı çekmesine neden olmuştu ve bunların hepsi bu yatakta başlamıştı.

Titrek bir fısıltıyla konuşmaya çalıştı. “Ben... Yapamam.” Utanç tüm bedenini sarınca banyoya koştu ve kapıyı kilitledi.

“Kadın.” Ayak sesleri evi titretiyordu. “Ne yapıyorsun?”

Kapının arkasına yaslandı. “Yalnız kalmak istiyorum.”

“Çok kötü. Seninle işim daha bitmedi.”

Duvarlar üzerine doğru gelmeye başladı ve önceden nasıl olmuştu da banyonun büyük olduğunu düşünmüştü? Birden tabut kadar dar gelmişti.

Kapıya inen sert bir yumruk zıplamasına neden oldu. “Sana seninle işim bitmedi dedim.”

Bakışları odayı dolaştı, ama ne bulmayı umuyordu ki? Gizli bir kapı mı? Gizli geçit benzeri bir şey bulamayınca, vazgeçti ve soğuk yere oturdu.

“Kapıyı aç Regan.” Than’ın sesi kısık ve alçaktı. Bu daha da korkunçtu. Fırtına öncesi sessizlik gibi.

Hak ettiği bir fırtına.

“Aç şu lanet kapıyı, yoksa kıracağım.”

Kollarını bacaklarına dolayarak Thanatos Kasırgasına kendini hazırladı.

“Regan!” Than’ın sesi kırbaç gibi şakladı. “Son şans.”

Gözlerini kapattı ve şimşek ile yıldırım arasındaki saniyeler saydı. Altıda kapı içeri doğru patladı. Yaklaşırken ayak sesleri gök gürlemesi gibiydi.

“Yapma,” dedi istemediği kadar titrek bir sesle. “Bana dokunma.”

Derin bir nefes aldı. “Bebek mi?”

“Hayır,” diye fısıldadı.

“O zaman sorun ne?”

Gözlerini açtı ama ona bakamadı, bunun yerine ayaklarını izlemeye başladı.

“Regan?” Sesi şimdi daha yumuşaktı, endişelenmişti. Bebek için endişelenmesi onu öfkesinden mi çıkarmıştı? “Cevap ver. Neler oluyor?”

“Ben...” Sanki hava büyük kadın sesini bulmasına yardım edecekmiş gibi nefes aldı. “Üzgünüm.”

“Neden?”

“Son defa olanlar için. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Sana söylemeye çalıştım, ama bana inanmadım. Başka ne yapacağımı bilemedim. Sana yaptıklarımın bedelini ödememi istiyorsun biliyorum ve ne istersen yaparım. Ama seninle sevişmeyeceğim. Seni tekrar incitmek istemiyorum.”

“Beni... İncitmek mi?”

“Ya yataktayken... Hatırlarsan...” Midesi isyan etti ve ağzındaki ekşiliği yutmak zorunda kaldı. “Uyuşturulduğunu ve ben... Hareketsiz kaldığımı...” Hıçkırdı ve o kadar şiddetli titremeye başladı ki, dişleri birbirine çarpıyordu.

“Regan?” Önünde dizlerinin üzerine çömeldi, ama hala ona bakamıyordu. “Regan, dinle beni. Sana da ilaç vermişlerdi.”

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. “Ama sonrasındaki her şey çok berrak. Gerçek seks kısmını tam hatırlamıyorum... Sadece rüyalarımda. Ama sonrasını çok net hatırlıyorum. Ve neler olduğunu nasıl anlamadığımı merak ediyordum...” Parmaklarından biriyle dudaklarına dokunarak onu susturdu.

“İlaç yüzünden. Yaptığın, duyduğun ve gördüğün her şeyin bulanıklaşmasına neden olur, ta ki orgazm olana kadar. Sonra sanki bir düğmeye basılmış gibi her şey normale döner. Aslında gerçekte neler olduğunu görmeye başlarsın.”

“Ben... Ben. . .” Konuşabilmek için derin bir nefes aldı. “O geceden beri içimde bir boşluk vardı. Sonra bebek büyüdü ve o boşluğu doldurdu, ama o gittiğinde...” Ona ne olacaktı? Boş bir kabuk mu olacaktı? Annesine olan da bu muydu? “Oh, Tanrım. Gerçekten çok üzgünüm. Geri alabilseydim, alırdım. En baştan yaşamam gerekseydi bile yapardım. Yemin ederim.” İçine yüklemeye çalıştığı tüm cesaret duyguları tarafından ele geçirilmişti. Yaptığı şeyleri temize çıkartan cesareti. Dünyayı kurtarmaya çalışıyordu.

Thanatos Sheoulce sert bir lanet okudu. “Bunu söyleme. Bunu sakın tekrar söyleme.” Omuzlarında tutarak yüzüne bakmaya zorladı. “Bana ihanet ettiğin için sana kızgındım ve sana cehennemi yaşattım, ama öfkem yüzünden o kadar kör olmuştum ki, senin yerinde olsam aynı şeyleri yapacağımı kendime itiraf edememiştim. Her şey yanlış gittiğinde başkalarını yargılamak kolaydır ve sen daha büyük bir şey için kendini riske attın.”

“Yanıştı...”

“Evet, yanıştı. Ama sadece sana oyun oynandığı için. Ama kahretsin Regan, yaptığın şey cesurcaydı. Buraya geldiğinde neye bulaştığını bilmiyordun. Hayatını riske attın ve seni yargılayacak, hayatını ne için riske attığını asla anlamayacak insanlar için kendini yaraladın. Evet, beni becerdin, gerçek anlamda, ama bunu daha büyük bir neden için yaptın ve bu büyük bir fedakârlıktı.”

Tam olarak değil. Bunu dünyayı kurtarma zimbirtısı için yapmıştı, ama Than her zaman kişisel bir neden olduğunu söylerken de haklıydı. Aegis için işe yaramak istiyordu. Ona ihtiyaç duymalarına ihtiyacı vardı.

“Üzgünüm...”

“Ben ne dedim? Üzgün olmayı aklından bile geçirme. Eğer üzgün olursan, eğer yaptıklarını geri alabilirsen, hamile kalmazsın ve ben baba adayı olamam.”

Doğru duyduğundan emin değildi. “Ama senin agimortusunu yarattık.”

“Ve ne var biliyor musun? Umurumda değil. Beş bin yıldır yalnızım Regan. Çocukların olmasını istedim. Sevişmek istedim. Biriyle olmak istedim. Tüm bunlar için ruhumu satabilirdim. Belki bunlar bencillik, ama bunlar için üzülüyorum ve senin üzülmeni de istemiyorum.” Parmağının çenesinin altına koyup çenesini yukarı kaldırdı. Uzun süre gözlerinin içine bakınca Regan kıpırdanmaya başladı. “Ve senden nefret etmiyorum. Oğlumuz için planladıklarından nefret ediyorum ve bu konuyu konuşacağız, ama sende nefret etmiyorum.”

Than öne eğildi ve Regan kendini hazırladı... Neye hazır-
ladığını kendisi de bilmiyordu. Ama kesinlikle onu kucakla-
yıp banyodan çıkartmasına hazırlanmamıştı.

"Beni tekrar zindana mı koyacaksın?" diye mırıldandı
göğsüne. Tanrım, umarım bunu yapmazdı. Dövüşmeyecek
kadar yorgundu. Dövüştü, çünkü başka bir şey yapmayı
bilmiyordu, ancak işi bittiğinde geriye kalacaklardan emin
değildi.

"Şşşş." Regan'ı yatağa bıraktı ve arkasına uzandı. Uzun
ve kaslı bedeni sırtına değiyordu. Bir elini Regan'ın kolu-
na koydu ve okşamaya başladı. "Üzgünüm." Sesi saçlarının
arasında kısık bir fısıltıydı. "Daha fazla kavga yok." "Kavga
yok."

"Sana daha iyi bakmalıyım. Eğer acıkırsan, seni beslerim.
Eğer yorgunsan, yatağın yanında bekler uyuyuşunu izlerim.
Ve seni şu sekiz ay zirvalığı için tutmayacağım." Alnını en-
sesine yasladı ve bu yakınlık Regan'ın inlemesine neden
oldu. "İçimde cinsel bir şeyler uyandırdığı söylerken yalan
söylemiyordum. Kesinlikle benim ödümü kopartan bir şey.
Ama bu benim problemim, senin değil. Yapmak istemediğin
hiçbir şey için seni zorlamayacağım."

"Ya..." Yutkundu. "Ya ben istiyorsam?" Arkasında Than
gerildiğini hissetti ve bunu sorduğu için kendine lanet oku-
du. Şu anda kırılğan bir noktadaydılar. Belki intikam seksi
istiyor olabilirdi, ancak ölke temelli olmayan bir yakınlığa
hazır olamayabilirdi.

Elini kalçasına indirdi. "Sana bunu da verebilirim."

Avuç iyi bacaklarının arasına inerken inledi. "Acıma sek-
si istemiyorum."

"Bunun acımayla uzaktan yakından alakası yok." Bacak-
larının arasındaki teninde yavaş, tembel halkalar çizmeye
başladı. Regan'ın dokunmasını istediği yere sadece başpar-
mağı değiyordu. "Ve eğer istemezsen seks de olmaz."

Tamam, o zaman. İstiyordu. Tanrım, bunu istiyordu. Ama
onu şok eden, gerçekten şok edip titremesine neden olan, sa-
dece orgazm olmak değil, gerçek bir bağ kurmak istemesiy-
di. Sadece bir defa kendisini önemseyen birinin nasıl olaca-
ğını merak etmişti, onlara ne verebileceğini değil, ama ne
istediğini düşünmüştü. Evet, Thanatos içinde taşıdığı bebeği
istiyordu, ama ona karşı olan sorumluluğu yemek, çatı ve
güvenlikle bitiyordu.

Onu iyi hissettirmesi bir hediye idi ve sadece onun ya-
pabileceği bir şeydi. Ve sadece onun yapmasını istediği bir
şeydi.

"Ben... İstiyorum."

"Göster bana."

Elini aşağı indirip Than'ın elini tutarken arzu içine işledi.
Parmaklarını kadınlığa götürürken ikisi de sarsılıyordu.

Than parmaklarını katmanlarından birinin arasına sokun-
ca inlemesi sırtını terletti. "Çok ıslaksın."

Dokunuşlarıyla kıvrandı, daha derinlere inmesini istiyordu. Penisini kalçasına değmeye başlayınca, içgüdüsel olarak bir bacağına kaldırdı ve sertliğin bacaklarının arasına kaymasını sağladı. Arzu damarlarında atan nabza ve kulaklarında çınlamaya dönmüştü.

“Ben yapamam...” Thanatos kalçasını geriye çekerek penisinin sıcak bir şekilde tenine sürtünmesine neden oldu. “Bu konuda fazla bilgim yok.”

Onun için bunu itiraf etmek zor olmalıydı, ama parmağını onun içine sokmayı durdurmamıştı ve bir uzman gibi hassas noktalara baskı yapıyordu.

“Benim de yok, ama emin ol çok iyi gidiyorsun.”

Elini çekerek yerine penisini koydu. Sertliği bacaklarının arasında ileri geri hareket ettiriyordu. Henüz içine girmemişti, ama buna rağmen kalça hareketiyle hassas bölgelere baskı uyguluyordu. Dirseğinin üzerine kalkarak öne doğru eğildi. Eliyle çenesini kaldırdı, böylece yüzünü görebilecekti. Gözleri loş ışıktaki parlıyordu. İçlerinde açlık keskin ve umutsuzdu.

“Öp beni.” Than’ın sesinde büyük bir kırılganlık vardı. Regan’ı neredeyse boğulmasına neden olacak kadar etkilemişti.

Cevap olarak Regan kafasını kaldırdı ve dudaklarını dudaklarına dayadı. Bu garip pozisyonda bile dudakları ateşli hızlı bir şekilde öpmeye başladı. Dilinin dudaklarına değ-

mesi için Than dudaklarını araladı. Tanrım çok lezzetliydi. Bira ve bitter çikolata gibi, günah ve yıkım gibi.

“Lütfen,” diye mırıldandı dudaklarını çekmeden. “Lütfen... Şimdi.”

Geriye doğru yaslandı ve penisinin ucu çekirdeğini buldu. Uzunca bir süre hareketsiz kaldılar. Nefes ve nabızları muhteşem uyum içindeydi. Than’dan akan ateş onu sıcaklıkla yıkamıştı. İhtiyaç paylaştıkları bir şeydi ve Regan gerilime daha fazla dayanamayınca, Than sanki anlamış gibi yavaşça içine girdi.

Başını yastığa geri koydu ve arkadan ona sarıldı. “İyi misin?” Sesi muhteşem bir şekilde çatlıyordu.

“Oh, evet.” Belini bükerek onun daha derine girmesini sağladı, Than inledi.

Than kalçalarını hareket ettirmeye başlayınca Regan’ın kanı hızlandı. Dokunuşu hassas, hareketi nazikti. Ama ense sine çarpan nefesi hızlı ve ateş gibiydi.

“Tek düşünebildiğim sendin.” Daha hızlı hareket etmeye başladı. Elini şişmiş göbeğine indirdi. Dokunuşu altında hareketlenen hassas noktayı burada buldu. “Gittiğimde tek istediğim tekrar buraya gelmekti. Sadece senin yanına.”

Yirmi İki

Tek düşünebildiğim sendin. Gittiğimde tek istediğim tek-
rar buraya gelmekti. Sadece senin yanına.

Thanatos bunu söylediğine inanamıyordu. Beş bin yıl
ona, bir erkek kadının içindeyken en aptalca şeyler söyledi-
ğini göstermişti ona, ama Thanatos kendisinin farklı olacağı-
nı düşünmüştü. Tabi daha önce sevişmiş olsaydı.

Ve ne yapmıştı? Gidip aptal kalbini Regan'a açmıştı. Nef-
ret ettiği aptal âşıklar gibi her şeyi anlatmıştı.

Yine de, her hareketiyle bunun doğru hissettirdiğini inkâr
edemiyordu. Doğaya tapması için yetiştirilmişti, her şey
bir nedenden dolayı gerçekleştiği öğretilmişti ve eğer doğru
hissediyorsa kendini akıma bırakması. Atlı olarak lanetlen-
diği gün, insan hayatını bir kenara bırakmış, yerinc ve öfkeli
ve sinir koymuştu. Kaçınması öğretilen şeyler yaşam felse-
fesi olmuştu.

Şimdi gençlik zamanlarını hatırlıyordu. Kahkahanın gü-
zelliğini ve kardeşin olmayan biriyle yemek yemenin verdiği
lezzeti. Ateş önünde sessizce oturmanın huzurunu, alaycı bir
gülüşün ardındaki enerji verici etkiyi, ekmek ve tereyağı gibi
basit iki şeyin karşılıklı uyumunu.

Bu hayattı. Bu küçük şeyler insanların yaşamdan keyif
almasını sağlıyordu. Hepsini hatırlıyordu ve şu anda, bu ka-
dınla hepsini yeniden yaşıyordu.

Gırtlaktan bir inleme, güzel kadınsal bir çığlık kanını
kaynattı. Regan'ın ipeksi açıklığı penisinin etrafında atıyor,
kalçalarının ileri geri hareketiyle kasılıp gevşiyordu. Kaşık
pozisyonu hareketleriyle birlikte derinlere inmesini de kısıt-
lıyordu. Ama onu kollarıyla sarabilmek, bedeniyle bedenini
örtebilmek ve içindeki yaşamı koruyabilmek muhteşem his-
settiriyordu.

Ayrıca, Regan'ın durumunda misyonerin rahat, hatta
mümkün olacağını düşünmüyordu. Eninde sonunda onu el
ve dizlerinin üzerinde görmek istese de, şu anda ihtiyaçları
olan şey buydu.

"Daha hızlı," diye inledi. "Daha sert."

"Emin misin?" Regan'ın bacağına kaldırarak en derine
inebilmek için hazırlandı. "İkinizi de incitmek istemiyorum."

"Oh, evet." Tüm bedeni sarsılıyordu. "Eminim."

Onun bu güveni iplerini koparmasını sağladı. Kolundaki
Styx kayışlarını koparmış gibi hareketlendi. Thanatos ken-

dini bıraktı. Onsuz ölecekmiş gibi tatlı yumuşaklığını içine çekiyordu. Regan arkaya uzanarak saçlarını yakaladı ve ensesine doğru bastırdı. Tanrım çok güzel kokuyordu. Tıpkı Limos'un getirdi çilek ve krema aromalı sabunlar gibi. Ama derinlerde güçle birleştirdiği toprak kokusu vardı.

Regan güçlü. Kollarındaki ve sırtındaki kasları titrerken iyice belirginleşmişti ve parmaklarını kafatasına geçirdi. Dudaklarını olmasını istediği yere koyması için onu yönlendiriyordu. Dişleri uzadı, hassas tenini ısırmamak için kendini zor tutuyordu. Yanlışlıkla cildini çizdiğinde Than tıslayarak geri çekildi.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Onları artık saklamak zorunda değilsin. Benim yanımda değil.”

Bu tatlı kelimeler gururunu okşamıştı. Öğrendiklerinden sonra ondan nefret etme hakkı vardı, ama bunun yerine bu kadar zamandır sır olarak sakladığı şeyleri kabullenmişti. Onu ısıramazdı, bunu asla göze almazdı. Özellikle de bebeği besleyen kanı kaybetmesine cesaret edemezdi. Ama çenesinin altındaki hassas damarı yalamak için başını aşağı indirdi. Dişlerini derisine bastırmadan önce tadına bakıyordu.

Dişlerinin ucunda hissettiği nabızı, kendi kalp atışlarına karıştı. Kanı alev almıştı. Regan'ın nefesi hızlanmaya başladığında, zevki doruğa ulaştı. Regan ufak bir çığlıkla ona katıldı, kıvrılıyordu ve Than gerçekten onun adını bağırdığını duyduğuna emindi.

Muhteşem.

Soluk soluğa kalmış halde öylece yattılar. Nefesleri ateşin sesine karışıyordu. Bu olağandışıydı. Bu tür bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı. Beden, zevk ve yakınlığın eriyip birbirine karıştığını görmemişti. Evet, o ve Regan bir defa sevişmişti, ama ilaç altındaydılar ve mührü için duyduğu endişe dikkatini dağıtıyordu.

Bu gerçekten bekâretini bozmuştu.

“Bu...” Alın ipeksi saçlarına dayadı. Kalbi hem orgazmdan hem de ufak bir utançtan deli gibi atıyordu.

Elini arkaya uzatarak Regan örgülerinden biriyle oynamaya başladı. “Bu... Ne?”

Sadece söyle. “Her zaman böyle mi olur?” Ve bu şekilde içinde kalmaya devam mı etmeliydi? Yoksa penisini artık çıkartmalı mıydı? Tanrım bundan nefret etmişti. Tekerleğin icadıyla aynı yaşıydı ve bir kadınla ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Regan gerildi, kasları titredi, derin bir nefes aldı ve söyledi. “Bilmiyorum.”

Ona bakabilmek için kafasını kaldırdı. “Ben düşünmüştüm de...”

“Fahişe olduğumu.” Elini çekerek yer değiştirdi ve penis sıcaklığından dışarı çıktı.

Kahretsin. Ona böyle söylemişti, değil mi? Orospu olmak için gönüllü oldun. İşin için kaç adamı becerdin? O sırada öfkeliydi ve tek bildiği haklı olduğuydu. Ama aynı zaman-

da Regan da oradaydı, yaptıklarından pişmanlık duyan bir kadın görmüştü. İçinde büyüyen hayatı önemseyen kadını, o hayatı kurtarmak için ölmeyi göze alan kadını... Dokuz ay önce tanıştığı baş belası Gardiyan olduğundan şüphe etmiyordu, ama şeytan katili kabuğunun altındaki duygusal, hassas ve kırılgan insanı görmüştü.

“Fahişe olduğunu düşünmüyorum,” dedi yumuşakça. “Ve...” Bu acı verecekti. “Sana öyle dediğim için özür dilerim.” Evet, acıttı. O ve özürler pek anlaşılmıyordu. “Sadece deneyimin olduğunu düşünmüştüm. Yok mu?” Regan iç çekti ve ifadesindeki gerginliğin çoğu gitti. “Sen benim ikincimsin. İlkim... Pek iyi gitmedi. Sadece bir kere yaptık.”

Bu cevabı çok sevmişti. Kollarını beline doladı ve iyice sarıldı. “Neden sadece bir defa?”

“Gücüm. Ben... Heyecanlandığımda... Kontrolünü kaybediyorum. Bu yüzden o gece hareketsiz kalmama neden oldu.”

Kaşlarını çattı. “O zaman bu sefer neden saldırmadı?” Cevap vermeyince parmağını omzunda dolaştırdı. “Regan?”

“Gitti.” Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibi durdu. “Sanırım hamilelikle ilgili. Lütfen kimseye söyleme.”

“Aegis’e söyleme demek istedin sanırım.”

Cevap vermeyince asıl konuya geri döndü ancak bunu unutmuyacaktı. “O herifi öldürdün mü?” Bunu yapmış olma-

sını umuyordu. Dışarıda bir yerlerde Regan’a dokunmuş bir adamın dolaştığı fikrini sevmemişti.

“Hayır, ama korkunçtu. Bir daha asla sevişmeyeceğime yemin etmişim.” Regan titreyince hemen üzerine battaniye örttü.

“Sonra ben geldim ve yeteneğinin beni inciteceğine dair korkmana gerek kalmadı.”

“Evet.” İnleme ve kasılmaları kanıt olarak sayılırsa, biraz çabayla döndü. “Üzgünü...”

“Yapma. Bu konuda ne dediğimi hatırlıyor musun? Beni incitmedin.” Dudaklarını Regan’a yaklaştırdı. Ona rahatlatmak için öpecekti, ancak dudakları birleştiği anca ateş canlandı. Ona olan açlığı doymuyordu. Tehlikeliydi. İnkâr edemezdi. “Görünüşe göre ikimizin de öğrenmesi gereken çok şey var.”

Yirmi Üç

Tanrım, Thanatos ile sevişmek güzeldi. İçinde değilken bile, sadece dokunuşları ve sesi onu tahrik edebiliyordu.

“Gel buraya,” dedi kabaca. Yatakta sırt üstü binerek onu kucağına aldı, ayaklarını beline dolamıştı. İçine girnek için kalçasını kaldırdı, ama korkunç hatıralar beynine dolarak Thanatos’un geride bırakmasını söylediği suçluluk onu geri çekti.

En son bu pozisyona geçtiklerinde Than bağlanmıştı ve Regan ona sahip olmuştu.

“Thanatos,” diye fısıldadı elinden kurtulmaya çalışırken. “Bu şekilde yapamam.”

“Bırak artık Regan.” Elini göğüs kafesinden göğsüne kaldırdı ve istememesine rağmen dokunuşuyla kıvrandı. “Ben de istedim. İkimiz de istedik.”

“Ama başka seçeneğin yoktu.”

Sıcak avucuyla yanağını okşadı. “Senin de yoktu.” Özenle elini Than’ın dudaklarına götürdü ve Than parmaklarını öptü. “Öfke ve ölümü uzaklaştır Regan.” Kalçaları teninde saten etkisi yaratıyordu. “Bunu sadece sen yapabilirsin. Sadece sen.”

Gözleri yaşlarla doldu. Tanrım Than muhteşemdi. Arzu ve isim koyamayacağı, ya da koymayacağı diğer duygularla başı dönerken üzerinde hareket etmeye başladı. Than’ın elleri onu okşadı ve cesaretlendirdi. Bu ilk defa yaptıkları şey değildi. Bu en başından beri olması gerekendi.

“İşte bu.” Karanlık sesi içinde sıcaklık dalgalarının yayılmasına neden oldu. “Al beni.” Kalçalarını yukarı kaldırdı, penisi derinlere ilerlerken, kalça kemiği onu yataktan kaldırıyordu.

İfadesi çok yoğundu, gözleri çılgına dönmüştü ve aralanan dudaklarından dişlerinin parlak beyaz uçları görünüyordu. orgazmın ilk kasılmalarını hissetmeye başladı. Dişleri çok seksiydi ve ne bunun nedeni üzerinde duracak ne de inkâr edecekti. Bunun yerine uzanıp birine dokundu.

Thanatos onu korkutması gereken bir şekilde uludu, ama onun üzerindeki etkisi tekrar yapmayı istemesi oldu. Ani hareketi ile daha sert, daha hızlı içine girdi. Than’ın tutuşu sertleşmişti, daha sahipleniciydi. Regan dişini parmakları arasına alıp okşayınca, Than zevkle inledi.

Altında kıvranırken sıcak, ıslak akımı hissetti ve bu Regan’ın orgazmını tetikledi. İki defa doruğa çıkmak onu

nefessiz bırakmıştı ve bitince kemiksiz bir torba gibi yana düştü.

“Kahretsin. Kahretsin... Bu çok güzeldi,” dedi Than nefes almaya çalışırken. Yer değiştirerek yüzünü ona döndü ve nazikçe yüzündeki saçları kenara çekti. “Şu dış şeyi. Bunu unutmayalım.”

Bir dahaki sefere. Söylenmemiş kelimeler garip bir şekilde havada asılı kaldı. Belki sadece Regan için garipti, çünkü aralarındaki şeyin nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aylarca zevk verme saçmalığını geri almıştı, ama Regan bunu ona hala vermek mi istiyordu? Ona çok şey borçluydu ve bu borçların içine kimsenin onu bu kadar iyi ve değerli hissettirmemesinin ağırlığı da eklenmişti.

Aegis bile.

Elleri ve gözleriyle tüm bedenini okşadı. Sanki Styx'e sevgi gösteriyormuş gibi hafif ve yumuşakça seviyordu. Ama dokunmadığı tek yer göbeği idi. Gülerek elini tuttu ve tam göbek deliğinin üzerine götürdü. Eğlenceliydi, hamile bir kadına nasıl dokunacağı konusundaki şüpheli bakışları sevimliydi.

Ama sonra, sürekli ölüm ve şiddetle başa çıkınca yaşamın şaşırtıcı olduğunu düşündü.

Ve şaşırmak demişken... Hala bu gece olanların şokunu atlatmaya çalışıyordu. Birden ortaya çıkmıştı, gözleri cınayitle doluydu ve sonra birden enerjisi bambaşka bir şeye

dönüşmüştü. Ölümecül öfke hala oradaydı, ama bir şekilde şiddet eğilimini sekse yöneltmişti.

“Thanatos?” Hafifçe göğüs piercinglerinden biriyle oynadı. “Neden gittiğinde tüm düşündüğünün ben olduğumu söyledin?”

Göbeğindeki eli durdu. Tam da düşündüğü gibi cevap vermeyecekti. “Öyle söyledim çünkü sevişmek bir erkeği aptallaştırıyor.” Ellerini elinin arasına aldı ve dudaklarına götürdü. Bunu yapması çok seviyordu ve bunu çok sık yapması güzeldi. “Ve bir de gerçek. Genellikle nefretin ortasında kapana kısıp öldürme ihtiyacı duyduğumda, aklıma başka hiçbir şey gelmez. Ama sen buraya geldiğinden beri, öfkelendiğim zaman daha da kötüleşen cinsel bir ateş de var içimde. Ya da bugün olduğu gibi, ölüm sahnesine zorla çekildiğimde. İçimdeki şiddet enerjisi kan yerine seks ile harcayabileceğimi hissettim. Bu daha önce hiç olmamıştı ve aklıma sadece sen geldin.”

“Bu seviştığımız ve içindeki seks şeytanını uyandırdığı için mi?”

“Evet. Ares ve Reseph hep bir yere kadar bununla rahatlardı. Aksi takdirde öldürmelerine neden olacak enerjiyi seks ile azaltabilirlerdi.”

“Garip. Sizin için seks kötü şeyler yapmanızı engelliyor. Bende ise tam tersi.” Alt dudağını ısırıldı. “En azından şu ana kadar öyleydi.”

“Neden yeteneğini kaybettiğini Aegis’in öğrenmesini istemiyorsun?”

Kendi düşüncelerini tam anlamadığı için omuzlarını silketti. Aegis yeteneğini bir lanet olarak adlandırmıştı, ama aynı zamanda onun belirli görevleri yapabilen tek Gardiyan olmasını sağlamıştı. Bu yeteneği gidince, geriye kalan tek şey psikometrik yeteneğiydi. Kullanışlıydı, ancak sadece deri ve mürekkepte işe yaraması yetersizdi.

Ya onu da kaybederse? İyi bir savaşçıydı, ama Aegis’teki herkes öyleydi. Muhtemelen vampirler hakkında herkesten daha çok bilgiye sahipti, ama başka bir Gardiyanın ona yetişişi çok uzun sürmezdi. Ve gündüz yürüyenler hakkında bildiklerini paylaşamazsa, kimseye karşı üstünlüğü olmazdı.

“Sanırım yapacakları şeylerden korkuyorum.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum... Normal Gardiyanlık sınıfına indirebilirler.”

“Pislikler. Onlara güvenmiyorum.” Bu ona da güvenmediği anlamına geliyordu, ama onu suçlayamazdı. “Ben güveniyorum. Beni öldürmeleri gerekirken aralarına aldılar ve yeteneklerimi kontrol etmeyi öğrettiler.”

“Ares’in plajında babanın indirildiğini söylemiştin. Peki ya annen?”

“Annem beni doğurduktan sonra Aegis merkezinin kapısına bırakmış ve şeytanla gelen ölümü gerçekleştirmiş.”
“Onu öldürmesi için bir şeytan mı bulmuş?”

“Temel olarak. Aegis yakınlardaki elektrik tünellerinde bulunan şeytan yuvasından yaralıları toplamaya gitmiş. O zırhını giymiş, içeri girmiş ve birileri onu öldürmeden önce elinden geldiğince çok şeytanı öldürmüştü. İntihar göreviymiş ve bunu biliyormuş. Ama çok fazla hayat kurtarmış.”
Val onun cesedini ve öldürdükleri için tuttuğu ses kaydını bulmuş. “Her neyse, yani protokolde söylenen gibi beni öldürmek yerine, beni geçici bir aileye verdiler. Başka Aegis çiftlerine.”

“Çift? Çoğul? Tek bir çift değil mi?”

Kafasını salladı. “İlk çift ben dört yaşındayken boşanmış ve hiçbirini benim gibi bir çocuğu tek başına büyütme sorumluluğunu istememiş.”

Thanatos lanet okudu. “Öldüler mi?”

“Hayır.”

“İster misin?”

Regan kahkaha attı. Thanatos Atlı ismini çok benimsemişti. “Önemli değil. Doğru düzgün hatırlamıyorum bile. Diğer çiftin yanında dokuz yaşına kadar kaldım ama baktığı annem Jean araba kazasında öldü. Geçici babam o kadar perişan olmuştu ki Aegis’i bıraktı. Bu yüzden psikometrik

yeteneğim tam olarak geliştiği için en iyisinin beni başka bir Aegis çiftine vermek olduğuna karar verdiler.”

Yeni aileye gitmek Regan’ı derin bir depresyona sokmuş ve duygu patlamalarına neden olmuştu. Bildiği tek evi, tek ailesini, hatta Buster isimli siyah köpeklerini kaybetmişti. Geçici babası Kevin, Regan’ın Aegis eğitimlerine aşırı önem verip kendi duygularını işe bulaştırmasa da, Jean daha yakın davranmıştı. Ve Regan ikisini de sevmişti. “Yeni ailenin yanında ne kadar kaldın?”

“On üç yaşına kadar.” Midesi kasıldı, çünkü geçmişinin bu kısmını sevmiyordu. Tabitha ve Shawn Güney Dakota’da oturuyorlardı ve naziktiler. En azından görünüşte. Jean ve Kevin’i kaybetmenin travmasını atlattığında, Regan Tabitha ve Shawn’ı kabul etmeye hazırdı. Onlarla yeni bir aile kurabileceğine inanmıştı. “Sonra geçici annem hamile kaldı ve benim bebeğin yakınında olmamı istemediler.”

“Onlar öldü mü?” Bu sefer kükremişti.

Tebessüm etti. “Hayır ve ölmelerini istemiyorum.” Birileri eski bir yarayı kanattığında hissettiği acıyı görmezden geldi. “Benden neden kurtulduklarını anlıyorum. O zamanlarda Aegis’in korktuğu gücün işaretlerini göstermeye başlamıştım. Çocuklarına tehlike oluşturabilirdim.” “Saçmalık.”

Göbeğinden görünen ufak ayağın üzerinde parmaklarını dolaştırdı. “Onları suçlayamam. Bu küçük midilliyi korumak için her şeyi yaparım.” Ama bu onların terk etmesinin acımadığı anlamına gelmiyordu. Üç aile onu terk ettikten

ve ergenliğe anlamadığı yetenekleriyle girerken, onu önemseyen birilerine ihtiyaç duymuştu. Ona önemli olmadığını ve sevildiğini söyleyecek birine. “Ben de Londra merkezlerinden birini yöneten iyi bir çiftin yanına gittim, ama işler ilk günden kötü gitti.” Alt dudaklarını ısırarak kendine zaman kazandırmaya çalıştı. “Belki fark etmişsindir... biraz obsesif kompulsif olaylarım mevcut.”

Kaşları kalktı. “Biraz mı? Evimdeki tüm tabloları düzelttin.”

“Sen nasıl anladın?”

Pis bir şekilde sırıttı. “Çünkü dokunduğun her şeyi düzeltiyorsun, ben de hepsini düzeltmen ne kadar sürecektir merak ettiğimden tüm tabloları oynattım.”

Adamın garip bir espri anlayışı vardı. Acayip, oyuncu ve sessizdi, ama bunu seviyordu. Özellikle de tüm eğlencesini en yakın çevresine sakladığını düşündüğünde. “Evet, şey, dolaplarını görene kadar bekle.”

Gülümsemeye devam ederek öne eğildi ve burnunun ucunu öptü. Espri anlayışı gibi, etkilendiğini gösterme şekli de şaşırtıcıydı. “Seks oyuncakları çekmecem yaptıklarını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Yanakları kızardı. “Seks oyuncakları çekmecen mi var?” “Hayır, ama sanırım her şeyi karışık gördüğünde kasılmayı görmek için bir tane yapacağım.” Parmağını çene kemiğinin

den geçirirken konuya döndü. “Yani OKB’un Londra’daki yeni ailenin yanında mı oldu?”

Kafasını salladı. “Yavaş yavaş ilerlemedi... Birden temizlik hastası olmuştum. Her şey düzenli ve pürüzsüz olmalıydı. Saatimin akrebi tam beşin üzerinde değilse hiçbir yere gidemez ya da bir işe başlayamazdım. Bu gibi saçma şeyler. Hepimiz için sinir bozucuydu. Onlara taşındıktan sadece bir yıl sonra ruh emme yeteneğim bir adamın ölmesine neden oldu.”

“Ne oldu?”

“Bir grup Gardiyanla şeytan avındaydım. Bir ruh parçayı sokakta kısırmıştık ve pençeleriyle benim kaburgalarımı deşti.” Acı öldürme öfkesini canlandıracak kadar kötüydü. “Sonrasında hatırladığın tek şey, bedenimden ışıkhuzmesi çıktı ve şeytana saldırdı. Ruhunu bedeninden ayırdı ve ruhun bir bedene ihtiyacı vardı. Yoldan geçen bir adamı buldu ve onu ele geçirdi.” Zavallı adamı öldürmeye zorlandıklarında işler daha da korkunç olmuştu.

“Bu senin hatan değildi. Bilemezdin.”

“Biliyordum. On bir yaşımdayken Aegis yeteneğimi tanımladı ve kontrol edebilmek için eğitimlere katıldım. Kontrol edebildiğimi sanıyordum, ama yanlışmış.”

“Aegis yanlışmış. Sen değil. Sadece on dört yaşındaymışsın. Bunu bilemezdin.”

“Geçici ailem de bunu söyledi. Hatta buna inanmış bile olabilirler. Ama bundan sonra çok sık kavga etmeye başladılar.” Bebek tekmeledi ve ona biraz daha yer açmak için yatakta hareket etti. “Yatak odalarında benim hakkımda tartışlarını duydum. On altı yaş günümünden hemen önce boşandılar.”

Yani iki boşanmaya neden olmuştu. OKB raydan çıkmıştı ve bulimya hastalığına yakalanmıştı. Hiç kontrol sahibi olmadığını düşündüğü bu anlarda kontrole ihtiyacı vardı.

“Her neyse, ondan sonra Aegis daha yakından izlenmeye ihtiyacım olduğuna karar verdi ve haklıydılar. Merkezlerine gittim ve eğitimimin ilk aylarında yeteneğim bakla birini daha öldürdü. Bu sefer bir Gardiyanı.” O anda iş arkadaşlarının onu öldüreceklerini düşünmüştü. Neyse ki, en başında da onun hayatının kurtarılması gerektiğini savunan Vale-riu oradaydı ve Kıdemlileri ona bir şans daha vermesi için ikna etti. “Sonuçta, yeteneklerimi geliştirmek için çalışırken OKB da daha iyi oldu. Sigil’e terfi ettiğimde sadece yirmi bir yaşımdaydım.” En gençleriydi, ama yirmi iki yaşına geldiğinde çoğu kıdemliden daha fazla deneyime sahipti, çünkü gerçekten şeytanlarla dövüşmek için büyütülmüştü. İlk kitabı Dick ve Jane değildi. Hayır, geçici aileleri direkt Aegis hesaplarındaki savaşları ve tür ansiklopedilerini uyku masalı niyetine okumuştular.

“Ve şimdi çoğu şeytanlara ayakkabılarını ters giydiren organizasyonun başısın.”

“Eh, ayakkabı giyenlerine diyelim.”

Than boğuk bir şekilde kahkaha attı ve Regan bunu daha sık yapması gerektiğine karar verdi. Kahkahası ona dokunmuştu. Hissetmeye korktuğu güzel duygular içine dolmuştu.

“Regan?”

“Evet?”

“Bu gece seni korkuttuysam özür dilerim.”

Regan gülümsemesine engel olamadı. “Özre ihtiyacı olan Limos sanırım. Bana kendini çok güzel affettirdin.” “Ben ciddiylim.”

“Ben de.”

Dirseğinin üzerine doğruldu. Şakaklarından sarkan örgüler bile düz, ciddi halatlar gibi görünüyordu. Sadece Thanatos ciddi bir saça sahip olabilirdi.

“Seni incitebilirdim.”

İç çekti. “Ne için geldiğini zaten söylemiştin ve beni incitmek için değildi.” Ateşten gelen ışıkla yirmi dört ayar altın gibi parlayan gözlerine baktı. “Ve hiçbir şüphe duymadan oğlunu incitmeyeceğini biliyorum.”

Sesi duygularla yoğunlaşmıştı. “Buraya gelmeden önce bulunduğum yerde ne yaptım biliyor musun?” “Biliyorum. Haberlerde gördük.” Than’ın ifadesi karardı. “Kazıklar.”

Zilinde oluşan net görüntü yüzünden midesi kasılırken kafasını salladı. “Dövmelerinde gördüğüm sahnenin aynısıydı.”

“Salgın’dı. Hatırlamam için düzenlemiş bunu.”

Tamam, geçen gece Thanatos’un kimseyi kazığa geçirmediği bilmek rahatlatmıştı, ama zihninde hala geçmişteki o korkunç görüntü duruyordu.

“Peki ya geçmişteki insanlar... Sen...” Devam edemedi. Ve dürüst olması gerekirse, cevap vermesini istemiyordu. Neler yapabileceğini bilmek...

“Hayır.” Bacaklarını yataktan indirdi ve pantolonunu giydi. “Vlad Tepes’i hiç duydun mu?” “Kazıklı Voyvoda. Drakula olarak da bilinir. Tabi duydum. Geçici ailemin okuduğu kitaplardan bazıları onun yaptıklarıyla ilgiliydi.” Pantolonunu giyerken güzel kalçalarına kaçamak bir bakış attı ve midesinde kelebekler uçuştı. Derisinin üzerinde tırnak izleri vardı.

“Ve ben şeytan ailelerin kötü olduğunu düşünürdüm,” diye mırıldandı. “Dövmemde gördüğün insanların onun kurbanlarından bazılarıydı. Fethettiği bir köyün insanları. Bu kazık işlerinde iyice kendini geliştirip tek bir olayda otuz bin insanı kazıklamadan önceydi.”

Than’ın Gözetmeninin birden sahneye girip onu azarladığını hatırlayınca kaşlarını çatı. “O halde çok ileri gittiğini söylerken Gethel neden bahsediyordu?” “Ölüm açlığına gi-

rip Vlad'ın köylüleri kazığa geçirme emri verdiği askerleri öldürdüm. Birçok masum çapraz ateşte kaldı.”

“Anlamıyorum. Ares savaşılar çekiliyor ve kitlesel ölümlere neden olmadan insanlık gerçeğinde savaşıyor.”

“Evet, ama savaşıyor... Öldürmek zorunda değil. Ben öldürmek zorundayım. Asırlar içinde hepimiz biraz kontrol sahibi olduk ve ben ölüme çekilirken genellikle kendimi kontrol edebiliyorum. Ama öfkeli ya da incinmişsem... Bazen işler kontrolümden çıkabiliyor.”

Regan işlerin nasıl kontrolden çıkıp korkunç sonuçlar doğurduğunu çok iyi biliyordu. Yeteneği yüzünden neden olduğu acı ve ölümler bir çapa gibi onu aşağı çekiyordu. Bunun yüzünden acı çekebilecek herhangi birine yaklaşıırken tereddüt ediyordu.

“Yani insanları öldürdüğün için başın derde mi girdi?” Atlılara verilebilecek cezaları merak ediyordu. “Masum insanları kazığa geçiren askerler olduğu halde?”

“Evet. Gerçi askerlerin bazıları ter'taceoydu. Ve Vlad'ın kendisi de yarı şeytandı. Ares ve ben sonunda onu bir savaş alanında öldürdük.”

“Onu öldürdünüz mü?”

Than omuzlarını silkti. “Onu avlamadık. Gözetmenlerimiz insan olaylarına ya da politikalarına müdahale etmemize izin vermiyordu. Tabi özel bir sahneye çekilmemişsek. Ve öyle zamanlarda bile insanlık için önemli olan kişiler Me-

mitim denen melekler tarafından korunuyor ve koruma altından çıkmadıkları sürece onları öldüremiyoruz. Limos ve Arik'in düğününden Idess'i hatırlıyor musun? Önceden o da bir Memitim'di.” Siyah bir tişört giyerek muhteşem göğsünü kapattı. Yazık. “Her neyse. Tepes'i tam zamanında yakaladık. Koruması yoktu.”

“O zaman cezanız ne oldu?”

“Yıldırım.”

Kaşlarını çatarak oturdu. “Tepenize yıldırım mı düştü?” “Yüz defadan fazla.” Karanlık bir sırıtma dudaklarının kenarlarını kaldırdı. “Melekler en merhametli canlılar değiller. Gerçi merhameti hak etmiyordum ya.”

Tanrım, onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordu. Regan hiçbir zaman sırtışık bir tip olmamıştı, ama onu sararak yakınına çekmek istedi. Sanki bu acısını dindirebilirdi.

Daha fazla soru sormak istiyordu, ama gözlerine kum dolmuş gibi hissediyordu ve esnemesine engel olamadı. Thanatos gülümsedi, onu yatağa çağırmak için güzel bir nedendi ama yorgunluktan ölmek üzereydi.

“Biraz uyu. Köpeği gönderirim, ama ben de uzakta olamayacağım.” Üzerine eğildi ve yanağından öptü. “Sorgulamam gereken birkaç hizmetkârım daha var.” Göz kırptı. “Çok fazla çığlık atmamaları için uğraşacağım.”

Evet, kesinlikle garip bir espri anlayışı vardı. Özellikle de ciddi olduğuna şüphe etmediği için.

Yirmi Dört

Thanatos yatak odasından çıktı ve dünya cehenneme bilet almış olsa da, gerçekten iyi hissediyordu. O ve Regan bazı yaraları iyileştirmişlerdi. Bebek doğduktan sonra oluşabilecek bir ilişkinin temelini atmıştı.

Sadece dünyayı bebek için güvenli bir yere çevirmeleri gerekiyordu.

Koridordan aşağı yürürken parmaklarıyla dudağına dokundu. Hala Regan'ın öpüşünü hissedebiliyordu. Çok güzeldi. Ondan daha önce de hoşlanmıştı. Fit ve sert bedenliyen, kaslı bedeni gurur nişanı gibi taşıdığı savaş yaralarıyla işaretlenmişken. Ama hamilelik güzelliğine farklı bir boyut eklemişti ve önceden tek istediği onu evinden çıkartmakken, şimdi onu tamamen kendine saklamak istiyordu.

"Her şey yolunda mı?" Ares'in sesi koridoru sonundan geldi. "Limos korkunç bir baş ağrısıyla uğraşıyor ve Arik M-80'inini kıcına sokmak istiyor."

"Gariip, seks işlerinde daha çok yeniyim. Sert ilişkilere henüz hazır olduğumu sanmıyorum"

Ares gözlerini devirdi, "Regan nerede?"

"Uyuyor." Elini kaldırdı. "Ve evet o iyi." "Limos gittikten sonra ne oldu? Delirdiğini söyledi. Regan ve bebek için endişelendi."

Onları incitemezdi. İncitmezdi. Tiz bir ses nasıl çıldırdığını ve ölüm açlığı sırasında kendi babasıyla en yakın arkadaşını nasıl öldürdüğünü hatırlattı ona. Ama bu farklıydı. Regan'ın varlığında kontrolünü geliştirmiş gibiydi. Şey, belki kontrol değil... Ama öldürme arzusu onun içine girmek arzusuyla yer değiştirmişti.

Ya o giderse? O zaman ne olurdu? Ölüm açlığına girdiğinde oğluna ne olacaktı?

Kahretsin. Gözlerini Ares'e dikti. "Kahretsin Than. Sokaktan geçen bir yabancı değilim. Senin kardeşimim. Anlat bana."

Bu durumda Than'ın iki seçeneği vardı: Ares'e defolup gitmesini söylemek ya da ona açılmak. Her zaman yakın olmuşlardı, ama Than'ın içini döktüğü genellikle Reseph'ti. Reseph'in arkasına yaslanıp olaylara esprili yaklaşması onunla konuşmayı kolaylaştırıyordu. Ancak Ares her zaman daha yoğun ve onunla ne konuşursan konuş bunu çözmek için savaş planı hazırlama eğilimindeydi.

Than basitçe dile getirmeye karar verdi. "Bazı şeyleri konuşarak hallettik."

"Ve?"

"Ve ne?" Thanatos koridorda yürümeye devam ederken Ares'in onun konuşmak istemediğini anlamasını umdu. Ama hayır. Ares de onunla birlikte yürümeye başladı.

"Regan'dan ne istiyorsun? Bebek doğduktan sonra onu kovmayı mı düşünüyorsun? Kalmasını mı istiyorsun? Eş olarak mı almak istiyorsun? Yoksa sadece seks mi?" Ares sesini alçalttığına kelimeleri daha karanlıktı. "Yoksa intikam mı istiyorsun? Onu öldürecek misin?" "Ne?" Thanatos kendi suçluluğunun üzerine bastı ve tökezledi. "Hayır."

Görünüşe göre Ares ona inanmamıştı, onu omzundan tuttu. Parmakları tişörtü üzerinden tenine batıyordu. "Seni yargılamıyorum kardeşim. Karım ve oğullarım öldükten sonra kalbimdeki onca nefretle uzun süre yaşadım. Ama onu incitir ya da öldürürsen, bir gün oğluna bunu neden yaptığını anlatmak zorunda kalacaksın." "Onu incitmeyi düşünmüyorum." Than kardeşinin parmaklarını omzundan uzaklaştırdı. "Sadece tartışmadan oğlumu bana vermesini istiyorum."

"Ve Regan? Ya o? Onu istiyor musun?"

Evet. Ares'in sorusu asit bulutu gibi havada asılı kaldı. Than'i yavaş yavaş kemiriyordu, çünkü buna cevap vermek o kadar kolay değildi. Sonunda cevap verebilmesi için uzun

bir süre geçmesi gerekti. “Onun beni isteyip istemediğini bilmiyorum.”

“Peki ya istiyorsa?”

“Şu anda, Salgın’ı durduramazsak bunların hiçbirinin önemi olmayacak.”

Ares kabul ederek başını salladı. “Bu açıdan gelişme kat ettik. Birkaç ay önce Limos ve ben bize borcu olan herkesle görüştük. Yani Sheoul’da casusluk yapan yüzlerce pislik var ve sürekli takıldığı yerler hakkında bir şeyle öğrendim.” “Bir açık yakalamamızın zamanıydı. Tapınak ya da buluşma mekânı olan yerler üzerine odaklan.”

“Aklında belirli bir yer var mı?”

Thanatos kafasını salladı. “Salgın ilgi manyağı biri. Öğlumu herhangi bir yerde öldürmek istemeyecektir. Büyük bir şeyler hazırlıyor olmalı.”

“Mantıklı. Peki ya vampirler? Yeni bir şeyler var mı? O Medras pisliğini senin için öldürdüm. Kaçmadan önce birkaçını daha hakladım. Aegis bile birkaç tane öldürdü.”

“Vampirlerin listemde.” Than, Ares’i kütüphaneye götürdü ve kalçasını masaya yasladı. “Regan’ın bir fikri var... Berbat. Düşmanı öldürmek için kendi su rezervini zehirlemek gibi, ama zamanımız kalmadı ve elimizdeki en iyi seçenek olabilir.” Ares Than’e karanlık bir bakış attı. “Kulağı güzel gelmiyor.”

“Benim de. Azagoth ile babamız olup olmadığıyla ilgili yüzleşmemizin zamanı geldi. Etrafta dolanıp merak etmeyi bırakmalıyız. Sperm sağlayıcımız olma şansı var. Eğer Irak’ta öğrendiğimiz Lamb işi de gerçekse mühürlerimizi kırabilir... Tam olarak bunu yapması gerekiyor.”

“Siktiiiiirrr. Yok artık.” Ellerini saçlarına götürerek volta atmaya başladı. “Bu berbat Than. Berbat bir plan.” Birkaç küfür daha salladıktan sonra Than’e döndü. “Onun gerçekliğinin nerede olduğunu bile bilmiyoruz? Onunla nasıl konuşacağız.”

“İdess bizi sokabilir. Regan’ın yanına gelmeden birkaç dakika önce aklıma geldi.”

Ares kafasını salladı. “İyi fikir. Ama kahretsin. İşlerin buraya geldiğine inanamıyorum.”

Than de inanamıyordu. Bebeğin ilk ağlamasında Salgın’ı durduramazlarsa dünyayı tamamen kaybedeceklerdi. Than’ın oğlu yirmi dört avlanacaktı. Huzurlu bir saniyesi bile olmayacaktı. Ve oğlu şeytani savaşlarla parçalanmış bir dünyada büyüyecekti.

Evet, işler buraya kadar gelmişti. Salgın’ı ve onun Dae-monica Kıyametini bebeğin ilk ağlamasında durdur... Ya da Vahiylere Kitabını sevgili babalarıyla harekete geçir.

“Ona tekrar ihtiyacımız var Morgan.”

Lance ortaya çıkan Almanya merkezlerinden İskoçya’da ki yeni merkezlerine getirdiği silah sandığını yere koyarken

Kynan ona baktı. “Bunları ve iki sandığı Edinburgh’a gönderin. Güney merkezi şeytanları saldırısına uğradı ve her silaha ihtiyaçları var. Ve Regan da olduğu yerde kalacak.”

“Gerçekten Thanatos’a güveniyor musun?” Lance, Ky’in tanımadığı kadın Gardiyanı başıyla işaret etti.

“Sevabım kadar güveniyorum. Ve ben aziz değilim.” Ky Gardiyanın sandığı kaldırmasına yardım etti ve ön kapıdan çıkarken onu izledi. “Ama Regan ve bebeği güvende tutmak istediğini biliyorum.”

“Ve bu konuda da çok iyi bir iş çıkarttı,” dedi Lance.

“Grönland’a gitmeye hazır daha fazla Gardiyanın olduğunu söyle bana.” Ky, Regan için görevlendirdikleri son grubun saldırıya uğramasını hala kaldıramıyordu. Tüm merkez Salgın’ın güçleri tarafından büyük bir saldırıya uğramıştı.

Pislik herif tüm dünyadaki merkezlere saldırıyordu. Ky’in bu duruma sevindiği tek şey ise ona karşılık verebilecek kişilere saldırıp, normal insanlardan uzak durmasıydı. Ky Almanya olayından önce Kanada merkezinde savaşmıştı ve tüm şeytanları duvara çivilemişlerdi.

Gerçekten.

Savaş kanlı, şiddetli ve vahşi geçmişti. Üstelik Aegis’in son zamanlarda kazandığı sayılı zaferlerdendi. Çok az zaferleri vardı.

Juan bilgisayara yazı yazmayı bırakıp kafasını kaldırdı. “Gardiyan konvoyumuz hazır. Yoldalar.”

“Ne?” Ky, koluna batan hançerin kabzasını görmezden gelerek kollarını göğsünde birleştirdi. “Regan’ı kapı ile Grönland’a götürene kadar onları uçağa bindirmemen gerekiyordu.” Ky tüm bir merkezi bu şekilde transfer edemezdi, özellikle de kapıdan geçirebilmek için hepsini bayıltması gerekirken. Ama qeresi götürmek ve tüm askerler ulaşmadan liderlerini Than’in evine yerleştirmek istiyordu.

“Tüm hareketlerimizi sana bildirecek halimiz yok. Fark etmemişsen söyleyeyim bir krizin ortasındayız. Mahşer, dünyanın sonu... Bunların hiçbiri sana tanıdık geliyor mu? Ya da sen ve şeytan dostların birbirinizin kıcını yalamakla meşgulken bunları kaçırdın mı?”

Saniyeler için Ky Lance’in burnundaydı. “Ben ve şeytan arkadaşlarım kurtaracak bir dünyaya sahip olmamızın tek nedeni, yoksa İsrail’de neler olduğunu unuttun mu? Ya da geçen yıl Salgın’la yapılan savaşı? O yüzden sonraki cümle ni iyi düşün. Konuştuğun şey benim ailem.”

“Çok kibirlisin, Morgan. Özel büyün ve melek arkadaşın sayesinde zorla Sigil’e girdiğinden beri herkesin seni izlemesi gerektiğini düşünüyorsun. Tartışmaya gerek yok. Kynan’ı izleyin ya da ölün.” Lance yere tükürdü. Sanki Kyan ile konuşmak ağzında kötü bir tat bırakmıştı. “Her zaman haklı olmadığını hiç düşündün mü? Thanatos hakkında yanlış olabileceğin? Kehanet hakkında? Bebek hakkında?” “Eğer şüphelerin varsa, bunları daha önce dile getirmeliydin,” diye cevap verdi Ky.

“Denedik.” Lance öne eğildi, Ky öğle yemeği için heddiği hamburgerin kokusunu alabiliyordu. “Dinlemedin. Sen ve kalp sızlatan şeytan aşkı fikirlerin Aegis’i pisliğin içine sürüklüyordu.”

Kynan’ın sesi uzun süre önce neredeyse gırtlığını kopartacak bir şeytan yüzünden zarar görmüştü ve şimdi daha da kısılmıştı. Sanki çakıl taşlarının arasına kırık camlar serpiştirilmişti. “Sonra bana merkeze olan saldırıdan benim sorumlu olduğumu söyleyeceksin.”

Burunları birbirine değiyordu. “Ben demedim. Sen dedin.”

Kynan kendini durduramadan Lance’in yakasına yapışmıştı. Pisliği alaşağı etmeye hazırdı. Juan araya girdi. Kollarını Ky ve Lance’in arasına sokarak onları ayırdı.

“Çocuklar. Şimdi bunun sırası değil. İz üzerinde kalmalıyız.”

“Evet.” Ky suratını astı. “Tamam. Qeres nerede? Onu Atlıya götürmeliyim.”

Lance ukala bir şekilde güldü. “Yola çıktı. Gardiyanlarla aynı gemiye koyduk.”

“Gemi? Kaç tane Gardiyan gönderdiniz?” “Sadece bir avuç. Ekipmanlar için fazladan yere ihtiyacımız vardı. Bir kaç saat içinde Grönland sahili yanaşacak. Lance. Omar. Takumi ve ben bir saat içinde bizi gemiye götürmesi için

helikoptere bineceğiz. Gardiyanları oradan Atlının evine helikopter ile götüreceğiz.”

Kynan bundan hoşlanmamıştı. Tüm bunların bilgisi dışında yapılmasından hoşlanmamıştı. Ve Gardiyanlarla Grönland’a o kadar çok ekipman gönderilmiş olması da canını sıkıyordu. Ama belki de Lance Kynan’ın kontrolü çok fazla üzerine aldığı konusunda haklıydı. Aegis binlerce yıldır ayakta kalmıştı, çünkü Sigil üyesi her Kıdemlinin eşit olduğunu düşünüyorlardı. Ancak Lance’in haklı olabileceğini asla kabul etmezdi.

“Sanırım Atlıya haber vermediniz, değil mi?”

“Arik’e mesaj gönderdim.” Lance saatine baktı. “Endişelenmeyi bırak. Her şey yolunda.”

Lanetler okuyarak Ky odanın dışına çıktı. Midesinde hoş olmayan bir şeyler vardı. İçgüdülerine her zaman güvenmişti ve şu anda fırtına sirenleri çalıyorlardı. Bir şeyler doğru değildi. Hayır, bir şeyler yanlış. Çok yanlış.

Kalenin büyük odasına inen dar merdivenlere ulaştığında cep telefonu çaldı ve fırtına sirenleri daha yüksek sesle çalmaya başladı. Ekranı baktığında merdivenlerden hızla inmeye başladı. Gem’in mesajı kafasında ölüm sahnesini canlandırmıştı.

Salgın Hastaneye saldırdı. Çok fazla ölü var Ky. Idess’i götürdü...

Yirmi Beş

Thanatos Regan'ı izleyen fazladan bir çift göz olması için Ares'i evinde bıraktı. Şimdi, diğer Kıyamet işleriyle uğraşırken pişmeye bıraktığı vampirleriyle ilgilenme vaktiydi.

Gündüz gezenlerin nefret ettiği bir şey varsa, o da karanlıkta bırakılmaktı.

Gerçek anlamda.

Depo, atölye ve vampir karargâhı olarak kullandığı dış binalarından yanından geçerken vampirleri onu izliyordu. Than ufak bir gülümsemenin yüzünde yayılmasına izin verdi. Bir cehennem köpeği evin giriş kapısını koruyordu. kan emicilerin içeri girmesine ve Than'ın isteği üzerine karar gahlarından ayrılmalarını engelliyordu.

Gündüz gezenlerin biraz daha pişmesine karar verdi ve gececilerin kaldığı eve girdi. Bu kalın duvarlı penceresiz bina güneş ışığının içeri girmesini engelliyordu. ama içeri girdikten sonra başka bir koruma daha vardı. Üst kat mobil-

ya, video oyun sistemleri ve bilardo masasıyla döşenmişti. Ama uyuma odalarına bir merdivenle toprağın derinliklerine inerek ulaşıyorlardı ve ihtiyaç halinde kullanılması için de bir tünel vardı.

Dariq Regan'ı zehirledikten sonra Than bu tüneli kilitlemişti. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu.

Gölgele derinliklere indi ve merdivenlerin sonuna ulaştığında on iki gece yürüyenin hepsi büyük masalarının etrafına toplanmıştı. Bazıları onun odaya girmesiyle uyandığı için gözlerini kırıyor diğerleri ise endişeli gözlerle izliyordu.

"Hemen konuya gireceğim. Bana karşı düzenlenen komplo hakkında ne biliyorsunuz?"

Hepsi birbirine baktı ve sonunda Peter kafasını salladı. "Hiçbir şey bilmiyoruz efendim. Gündüz gezenler bizi küçük görüyor. Komplo teorilerini bizimle paylaştıklarını söyleyemem." Thanatos da bunda şüpheleniyordu. Asında, hiçbir gece yürüyenin gündüz yürüyenle iş birliği yaptığını düşünmüyordu ve bunun nedeni sadece birbirlerinden nefret etmeleri değildi. Çünkü hiçbir gece vampiri gündüz yürüyenlerin Salgın'ın kıyamet sonrası dünyasında güç sahibi olduğunu görmek istemezdi.

"Efendim." Rolan bir adım öne çıkarak konuşmaya başladı. "Biz istediğimiz için buradayız. Bizleri karargâhlara göndermeseydiniz bile, tüm bunlar bitene kadar bizler kendimizi kilitlendik. Eğer bir şey olursa bizden şüphelenmemeniz için elimizden geleni yaparız."

Peter kafasını salladı. "Ama Regan'ı korumaktan onu duyarız." Tek bir organize hareketle vampirler tek dizlerinin üzerine çöktüler ve yumruklarını kalplerine götürdüler. "Bize istediğinizi yapabilirsiniz."

Yabani gündüz yürüyenlerin tüm gürültüleri önünde sergilenen bu sadakat gösterisiyle susmuştu. "Teşekkürler. Gurur duydum." Boğazını temizledi. "Kaçış tüneline açacağız, ancak sizin eve girmesine henüz izin veremem. Oğlumu öldürme komplolarına karıştığınızı düşünmüyorum, ancak Regan sizinle gündüz yürüyenler arasındaki farklı henüz tam göremiyor. Kahretsin, henüz Limos ve Ares bile çoğu zaman farkı göremiyor. Birilerinin gece yürüyen kılığında eve girmesi riskini alamam."

"Bekleyebiliriz." Roland her zaman gözlerinin üzerine düşen dağınık kırmızı saçlarının üzerinden Than'e baktı. "Ama bize ihtiyaç duyarsanız, buradayız."

Thanatos onları saçma grup sarılmasına çağırmadan önce oradan kendini zor attı ve kendini gerçek görüşmelere hazırladı. Güneş ışığının ortasına vurduğu bahçesinde durdu ve gündüz yürüyenleri çağırdı. Binalarından çıkarken gündüz güneşi yüzünden gözlerini kırıyorlardı.

"Fransa'da kardeşlerinle ilginç bir toplantı yaptım." Than bunu söyleyince hepsi yürümeyi kesti. "Neden bahsettiğimi kimler biliyor? Kimse mi? Tam da düşündüğüm gibi. Anlaşma şöyle. Hepinize işkence etmeye zamanım yok. Ama hepinize yeni birer dövme yaptırmak için müsaidesim. Harika.

değil mi? Yeni mürekkebi kim sevmez?" "Bludrex?" Gür saçlı Owain öne çıkarken tişörtünün önünü aşağı çekip sessizlik dövmesini gösterdi. "Onlar zaten var." "Evet. Ama bu farklı olacak. İlk dövmelerinizi yapa Orelia'yı hatırlıyorsunuz. Hepinize direkt düşüncelerinizden alınan birer dövme yapacak." Thanatos sırtarak dişlerinin çıkmasına izin verdi. "Yani bana ihanet etmediyseniz, korkmanızı gerektirecek bir şey yok. Ama eğer ettiyseniz... Şimdiden pantolonlarınıza işemeye başlasanız iyi olur."

Parmağını Victor'a doğrulttu. "Hadi dostum. Önden sen." Victor yaklaşırken Thanatos patronluk tavrının birazını kaybetti. Çünkü işin doğrusu vampirlerini seviyordu ve hainleri öldürmek onların canı kadar Than'ın canını da yakacaktı.

Yani hemen hemen.

Regan tek başına uyandı. Şey, kapı önünde uzanan dana büyüklüğündeki cehennem köpeği dışında.

Esneyerek oturdu. Thanatos'u köşedeki koltukta görmeyi bekliyordu, ama orada da değildi. Hayal kırıklığı uyku sersemliğini geçti, ama göbeğindeki ufak midilli kıpırdayınca gülümsedi. Teklemediğinde acı çekiyor olabilirdi, ama hareket güzel bir şeydi ve onu her hissettiğinde mutlu oluyordu.

"Hadi babacığın bulalım ufaklık." Babacık. Vay canına. Regan, Thanatos'u sperm bağışçısı olarak düşünürken, önce babaya sonra da babacığa kadar ne kadar hızlı gelmişti.

Duş aldı ve Limos'un ona getirdiği yeni giysilerden birini giydi. Sessizce berbat bir zevki olmadığı için Atlıya teşekkür etti. Limos parlak ve kızsız kıyafetler giyiyor olabilirdi, ama Regan için daha az göz alan şeyler seçmişti. Siyah hamilelik pantolonu ve zeytin yeşili-siyah üst düzgün ve kullanışlıydı. Siyah deri sandaletler ise çok göze batmadan kadınsal bir dokunuş ekliyordu.

Regan yanında cehennem köpeğiyle büyük salona geçti, ama orada da sessizlik vardı. "Thanatos?" diye seslendi.

Zayıf "Buradayım" sesi kütüphaneden geldi ve Thanatos'u köşede ahşap ve deri objelerden oluşan bir yığının kenarında buldu.

Thanatos'a yaklaşırken cehennem köpeği arkasına yere yattı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir proje üzerinde çalışıyorum." Yukarı baktı. Gözleri birleştğinde ısınmıştı. Geçen gece yaptıklarını hatırlayınca yanakları kızardı. "Sana krep hazırladım. Ve kek. Bir de sucuk ve yumurta." Masadaki üç tabağı işaret etti. "Ne sevdiğinden emin olamadım ve yemek pişiremediğini söylemiştim."

Midesi guruldadı. "Hepsini severim. Teşekkürler."

Tabaklardan birinin kapağını açtı ve kendi yemeden önce yerdeki cehennem köpeğine sucuk fırlattı. Ah, gerçekten de şeytan köpeklerini mi besliyordu? Bu onu tam bir aptala çeviriyordu. Tanrım, bunun bebek doğunca geçmesini umdu.

Gem ve Kynan ile güvende yaşamaya başladıktan sonra.

Bir zamanlar ona basit gelen bu düşünce şimdi midesine kramplar girmesine neden oluyordu. Göbeğini okşarken avucunda bebeğin hareketlerini hissetti. Bir el ya da ayak göbeğine baskı yapıyordu ve kalbi yumuşadı.

Bu bebeğin benimle olmasının en iyi seçenek olması için elimden geleni yapardım.

Regan en iyisini istiyordu. Ama bunu gerçekleştirebilir miydi?

"Yemiyorsun," diye mırıldandı Than kafasını işinden kaldırmadan. Saçları yüzüne düşmüş, ifadesini saklıyordu, ama ince metal bir aletle yumuşatılmış deriye dizaynlar çizerken kolları gevşedi. "Viktor'un oğlumuza düzenlenen komploda bulunmadığını söylemek iştahını açar mı?"

Teşekkürler Tanrım. Bebek için sevinmişti ve Thanatos için. Buna ihtiyacı vardı. "Nasıl emin oldun?"

"Onu dövmeçim Orelia'ya götürdüm. Faaliyetlerinde hiçbir ihanete rastlamadı. Ama yine de yeteneğini dövmesinde kullanmanı tavsiye etmem. Görünüşe her zaman iyi biri değilmiş." Than kafasını kaldırıp ona baktı. Örgülerinden biri omzuna düşmüştü ve Regan uzanarak onunla oynamamak için kendini zor tuttu. "Viktor teker teker diğerlerini de götürecektir. Sonrasında ise, dövme okumak için yeteneğini kullanman sorun olur mu? Viktor'un dövmesinde ben yanın-

daydım, böylece Orelia bana anlattı. Ama herkesin dövmesi. nin yapılmasını bekleyecek zamanım yok.”

“Tabi ki. İşe yaramak güzel olur.” Krepinden ısırk alır. ken kafasını uzatarak Than’ın ne yaptığını görmeye çalıştı. “Bunu sık sık yapar mısın?” “Evet. Bahçede tarihi röpro- düksiyonları yaptığım bir atölyem var. Beni sakinleştiriyor. Viktor’un Artur’la dönmesi beklerken oyalanacak bir şey- lere ihtiyacım vardı.” “O senin için çok önemli, değil mi?”

Than cevap vermeyince eğilerek projesinin eğimli ahşap temelinde parmağını gezdirdi. “Çok güzel. Ne yapıyors...” Birden sustu. Sonunda ne yaptığını anlamıştı.

Bir beşik. Tahanatos bir beşik yapıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Than’ın sesi kadife gibi yumuşak- tı. Elini ahşap sallanan ayakların düzgü yüzeyinde gezdirdi. Ardından da çerçevenin üzerine gerilmiş derinin çok güzel işlenmiş şekillerini inceledi.

Regan konuşamıyordu. Odadaki sessizlik sadece cehen- nem köpeğinin nefesleriyle bozuluyordu. Regan’ın bakışları desenlere takıldı. Hepsı Kelt tasarımıyla düzenlenmiş hay- vanlar.

Sonunda bir sesi olduğunu hatırladı, ama ne söyleyecek- ti? Hala çocuğu kendisinin yetiştireceğini mi umuyordu. kendi hizmetkârları bebeği öldürmeye çalıştıktan sonra bile mi? Gezegendeki her kötü canlının Kıyameti başlamak için bebeği nişan alacağını bildiği halde mi?

Şimdi anlıyordu... Bebeği neden tutmak istediği şimdi çok iyi anlıyordu. Ama Salgın tehdidi ortadan kalkmadan, ikisi de bu bebeği yetiştiremezdi.

Sadece, “Çok güzel. Muhteşem,” ile yetindi.

Ne düşündüğünü anlamış gibi Regan’ı omuzlarından tuttu ve nazıkçe kendine çevirdi. “Oğlumuz için yaptığın planları biliyorum. Onlardan nefret ettiğimi biliyorsun. Ama bu konu üzerinde çok tartıştık, o yüzden doğuma kadar olan zaman içerisinde işleri halledeceğiz.”

“Bu çok mantıklı.” Ufak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Aegis Karargâhını yağmalayan ve beni kaçıran adama hiç benzemiyor.”

“Evet.” Derin bir nefes aldı. “Biraz üzerinde çalıştım.” “Sana yaptıklarım düşünülünce hareketlerin anlayışla karşı- lanabilir.” “Bunları geçtik. Konuşmamız ve olayları çözme- miz gerektiğini söyleyen sendin. Bir yolunu bulacağız.”

Nefesi kesildi. Konuşmaya hazır mıydı? Than haklıydı; konuşmaları gerektiğini söylemişti. Normal insanlar gibi. Evet, çünkü şeytani güçleri olan Aegis savaşçısı ve Mahşerin Dört Atlısının dördüncü üyesi çok normal iki kişiydi.

“Tamam,” dedi kendi hazırlayarak. “Madem konuşmaya ihtiyacımız var, bilmeni isterim ki Salgın’la işler yolunda giderse, biliyorsun, onu durdurabilirsek...” Üç parça sucuk aldı ve cehennem köpeğine verdi. Than sabırla bekledi. ga- ripti. “Yani her neyse, düşünüyordum da işte bebek için bir

yol bulabiliriz.” Than yutkunarak gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığı anda sanki yeni bir ışık gözlerin aydınlatıyordu. “Onu yeneceğiz Regan. Yeneceğiz. Şimdilik enerjimizi şu lanet olası Kıyameti durdurmaya vermeliyiz. Ondan sonra her şeyi halledeceği.”

Çok karmaşık bir karaktere sahipti. Kontrol edilemez öfkesi binlerce kişinin ölümüne neden oluyordu. ama bu rağmen, sakın olduğu zamanlarda Regan’ın tanıdığı en mantıklı ve sevecen bine dönüşüyordu. Bir zamanlar onun buz kalpli bir canavar olduğunu düşündüğüne inanamıyordu. Şimdi o kalbin bir aileye sahip olma umuduyla eridiğini görebiliyordu ve nedense kendi kalbi de ona ve bebeğe açılmıştı. Ama ilişkilerinin nerede olduğunu anlamak için çok geç kalmışlarsa?

Regan’ın midesi karıştı. “Çok fazla zamanımız olmaya-bilir.”

“ ‘bilir’ değil. Yok. Ben vampirlerimle uğraşıp seni güvende tutarken, Limos ve Arik kardeşimizi tuzağa düşürmenin bir yolunu arıyorlar. Ve Ares Idess’in onu Azagoth’a götürmesi için hazırlık yapıyor.” Evet. Ölüm Meleği. Geçen yıl bu adamın muhtemelen babası olduğunu söylemişti, ama bildiği kadarıyla bu teoriyi doğrulamamıştı.

“Ve Azagoth senin babansa?”

“Oğlumuz doğduğunda Salgın’ı durdurmayı başaramamış olursak, mahvolduk demektir. Tek güvencemizi bu sabah iş arkadaşlarından duydum. Arik’in dediğine göre, Kynan bu-

gün Gardiyan ve qeresleri bugün teslim edecekmiş.” Gardiyanlar yola çıkmıştı, ancak artık onları istediğinden emin değildi. Onunla Thanatos arasındaki gerginlik geçmişti ve bu noktada Aegis her şeyi batırabilirdi. Üstelik içinde bir yerlerde Than’ı sadece kendine saklamak istiyordu. “Thanatos?”

“Evet?”

“Kardeşine yapmak zorunda olduklarımızdan sonra iyi olacak mısın?”

Thanatos yutkunarak dövmelelerinin hareket etmesine neden oldu. “İyi olmak zorundayım.”

“Sanırım, hayatında tüm yaşadıkların ve yaptıklarına rağmen, eğer bir dövmeye ihtiyacın olacaksa, o bu olacak.”

“Üzülür müsün?”

“Üzölmeye hakkım yok.”

“Sorduğum şey bu değil.” Ses tonu sessiz bir isteğe dönüştü.

“Hayır.” Kızarmıştı. “Seni ve işlerle başa çıkma yöntemini yargılamamam gerektiğinde haklıydın.”

Than ileri uzanarak yanağındaki saçları çekti, elini orada dolaştırarak kalbinin titremesine neden oldu. Rahatlatıcı dokunuşu ne kadar nazik olabileceğini anlamasını sağladı. Parmaklarının her dokunuşuyla daha fazlasını istedi. “Tam olarak bunu söylemedim aslında.”

“Tam olarak değil, ama bunu ima etmiştin. Ve haklıydın.” Elini ufak bir kedi gibi okşadı. “Şeytanlarla savaşmak konusunda oldukça deneyim sahibiyim, ama neredeyse sıfır normal hayat deneyimim var. Ve hiçbir şekilde kimseyi yarğılayamam. Çekmecedeki çorapları düzelterek ve sayma egzersizleri ile olaylarla başa çıkıyorum.”

“Göster bana.”

“Çorapları nasıl düzenleyeceğini mi?”

Gülümsedi. “Hayır, sayma egzersizlerini.”

“Özel bir şey değil. Sadece aklında bir sayı tut. Ben işleri üçerli yapma eğilimindeyim.” Than’ın ellerini alıp masaya koydu. “Şimdi parmaklarını vur ve say.”

“Vurmak mı?”

“Evet.”

Tek kaşını kaldırdı, ama uzun parmakları Regan’ın eli altında hareket etti. Onun kadar yaşlı birinin ellerinin daha kaba olmasını beklerdi. Ama derisi yumuşacıktı. Ellerin: şekli çok güzel ve... Becerikliydi.

“Gördün mü? Daha iyi hissediyor musun?”

Sesi boğuktu, ağzı ukala bir gülümsemeyle büküldü. “İlginç, iyi olmanın tam tersi.”

“Büyük, kötü bir savaşçı olabilirsin, ama OKB’da sınıfta kalırsın.”

Kafasını geri atarak kahkaha attı. “O zaman belki de bana çorapları nasıl düzenleyeceğimi göstermelisin.”

“Oh, çok komiksin.”

Kaşlarını oynattı. “Öyle zamanlarım oluyor.”

Böyle zaman geçirdikçe birbirlerinin yanında daha rahat hareket etmeye başlıyorlardı. Ve Regan bunu sevmiştii. Onlarla dünya arasında çok fazla çirkinlik vardı. Onu korkutan ise daha fazla çirkin şeylerin geliyor olmasıydı.

Evet, o ve Thanatos ilişkilerinde bir kademe atlamışlardı ve kulağa kardeşleriyle Aegis ilişkileri geliyor gibi gelebilirdi. Ama Regan’ın deneyimlerine göre işler tam iyi gidiyor gibi görünürken... İşte o zaman her şey cehenneme dönüşüyordu.

Yirmi Altı

Regan fikrinden dönüyordu. Teşekkürler Tanm. Ah, eğer Salgın'ı durduramazlarsa hâlâ oğullarından vazgeçmeyi düşünüyordu, ama artık bunu bebeği istemediğinden yapmadığını biliyordu. Bebeği başından beri sevdiğine dair kanıtları görmüştü, ama artık bebeği Gem ve Ky'a vermenin doğru karar olduğundan emin değildi.

Güzel, çünkü Thanatos bunun olmasına izin vermeyecekti. Regan, çocuklarını Salgın'dan uzak tutabileceğine inanmıyor olabilirdi, ama Than vampir meselesini çözdükten sonra evin içinde korumaları olacaktı. Cara'dan bir düzine cehennem köpeği isteyecekti. Onlarca suikastçi kiralayacaktı. Eğer buna gerek kalırsa bir kale inşa edecekti.

Oğlunu vermeyecek ve onu güvende tutacaktı.

Bu da arkada başka bir soru bırakıyordu. Regan oğullarının hayatında yer almak ister miydi? Bundan daha fazlasını ister miydi?

Hayatında umduklarından daha fazlasına sahip olabileceğini düşünmek bir anda kalbinin kanatlanmasına neden oldu.

Bir aile.

Duştan çıkarken bu düşünceleri arkasında bıraktı. Regan kahvaltısını cehennem köpeği ile paylaşıırken spor yapmıştı. Artık gelmeleri an meselesi olan Kynan ve Gardiyanlarla buluşma zamanıydı.

Siyah pantolon ve balıkçı yaka kazağını giydikten sonra, Regan'ı kütüphanede buldu. Kucağında bir kitap vardı ama gözlerini televizyondan ayıramıyordu.

Than'e döndü, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Bu da ne? Vampir pornosu mu?"

Kahretsin. Bu utanç vericiydi. Ama şimdi Regan'ı masaya yatırıp sahneyi gerçekleştirmek istemesi daha da utanmasına neden oldu.

"Evet." Than, ekrandaki vampirin dişi insanı becerip kanını içmesini izledi, bu arada başka bir vampir de kadının bileğine yapışmıştı. "Oh, bu iyilerinden bir tanesi. Muffy the Vampire Layer."

"Profesyonel yapıma benziyor."

"Öyle. Bunun geniş bir pazarı var."

"Şey... Kadınlar gönüllü mü? Bu kadın... Ve az önce vampirlerle birlikte ola yatak odasındaki kanı tükenmiş kadın."

“Bazen katılımcılar gönüllü oluyor,” dedi ve Regan’ın öfkeli nefesine gözlerini devirdi. “Ne? Bu vampirleri tahrik eden şeylerin başında geliyor. Kurbanın avlanması ve beslenme. Görünüşe göre bu filmdeki kadınlar gönüllü. Bundan zevk alıyorlar.” Bir eliyle ekranı gösterirken diğer eliyle çıkartmadan ereksiyonunu düzeltti. “Bak, orgazm oluyor.”

Regan, tahrik olmuş bir Sora şeytanının rengini aldı. Ve eğer kokusunu doğru almışsa, tahrik olan bölge doğru hedefti. “Ve sen de bunu izliyorsun?”

Sert tonu, arkada bir kadın, “Oh, evet, evet, evet,” diye bağırmasaydı daha etkili olabilirdi. Ve Regan nefessiz kalmamış olsaydı. Ve Regan aynı sesleri yatakta çıkartmıyor olsaydı. Ancak onun inlemeleri daha buğulu bir şekilde derinden geliyordu.

“Dişlerimin boynunda dolaşmasını sevdiğini hatırlıyor gibiyim,” diye mırıldandı.

Ekrandaki vampirlerden biri yatak odasındaki kadını sürükleyerek çıkarttı. Bacaklarının içini okşayarak, dişlerini tenine bastırarak kadını tahrik ediyordu. Dili gittikçe çekirdeğe daha da yaklaşıyordu. Tüm klitorisini ağzına aldığı anda, Than ufak bir inlemeyi ağzından kaçırdı ve dudağını ısırırdı. Bunu Regan’a yapmamıştı ve şimdi bunu yapmak istiyordu. Ağzı sulandı ve dişleri sızladı. Evet, boşalırken onun tadına bakacaktı.

Masaya baktı ve Regan’ın kıyafetlerini ne kadar hızlı çıkartabileceğini düşündü. Erotik bir uluma duyuldu ve Regan’a döndü. Gözlerini lazer gibi gözlerine dikmişti.

Ona sahip olacaktı. Şimdi.

Regan ayağa kalktı ve yarı yolda onu karşıladı. Ellerini göğsüne dayayarak dudaklarını dudaklarına uzattı. “Masa?” diye fısıldadı dudaklarına.

“Tam ağzımdan aldın.”

Dikkatle ancak hızla Regan’ı çevirdi ve ahşap yüzeyin üzerine kaldırdı. Üzerindeki kâğıt, kalem ve kahvaltıda kalan tabakların yere düşmesi umurunda değildi. Koridordan bir koşturma sesi geldi ve cehennem köpeği gelip tabakları yalamadan Than hızla kapıyı tekmeleyerek kapattı. Mutsuz bir kuyruk sesi kapının gürültüsünü takip etti.

Regan onun adını sayıkladı ve pantolonuna uzandı. Ancak parmakları tam fermuarı tuttuğundan uzaklardan helikopter sesi yankılandı.

“Kahretsin.” Kükremişti. “Yok artık.”

“Tam ağzımdan aldın.” Regan’ın sesi puslu ve öfkeliydi. Than’ın içindeki savaşçı onaylayarak alkışladı.

“Aegis’inin berbat bir zamanlaması var.”

Regan’dan zorla uzaklaştı, tatmin edilmemiş arzusu içini yakıyordu. Kütüphane kapısının menteşelerini kopartacak şekilde kapıyı açtıktan sonra hızla ön kapıya ilerledi. Alış-

kanlık ve içgüdüyle zırhını giyip kapıyı açarken Regan'ı geride bırakmıştı.

Transfer helikopteri evinden elli metre öteye indi. İçinden adamlar iniyordu, bazıları kamuflajlı ve silahlıydı, diğerleri ise daha normal giyinmişti, ama bunların da Gardiyan olduğuna şüphesi yoktu. Ama Kynan neredeydi?

Regan arkasından yaslandı. "Kılıcını kaldırabilirsin. Bu insanları tanıyorum."

Than elinde tuttuğu kılıca baktı. Kınından çıkarttığını bile hatırlamıyordu. Küfür ederek tekrar kınına soktu.

"Zırhını da çıkartabilir misin? Gerek yok ve onları da savunma pozisyonuna geçirir."

"Güzel. Öyle olmalılar."

"Thanatos." Sinirle ayaklarını yere vurdu. "Senin düşmanın değiliz. Lütfen kaldır şunu. Benim için."

Kahretsin. Ona istediklerini yaptırmayı çok iyi biliyordu. Bu hiç iyi değildi.

Boynundaki ay şeklinde yaraya dokunarak gün ışığına çıktı ve zırhı yok oldu. "Halt." Öndeki dört adam olduğu yerde kaldı, arkasındakiler ise onları izledi. "Kendinizi ve burada olma amacınızı açıklayın."

"Oh, Tanrı aşkına. Gardiyanları görünce hemen ortacı tarzınla mı konursun? Bunlar Lance, Juan, Takumi ve Omar

Kıdemliler. Diğerlerini tanımıyorum ancak kesinlikle Gardiyanlar."

Muhteşem. Güzel. Ama neden hepsi buradaydı? Kynan ve belki Decker gelir diye bekliyordu. Gerçi Decker'ın bir daha ortalıkta görünmemesi mantıklı olurdu.

"Kynan nerede?"

İsmi Lance olan öne çıktı. "Meşgul. Şimdilik biz varız."

Bu insanlar evinin yerini nasıl biliyorlardı? Nasıl görüyorlardı? Evinin çoğu insan ve şeytan gözleriyle görülmemesi için büyü yaptırmıştı. Birileri eve kadar onlara eşlik ettiğinde görmeye başlıyorlardı, ama yeni insanlar... Görememeliydiler.

Kynan'm onlara koordinatları verdiğini düşündü, ama bu binaları nasıl gördüklerini açıklamıyordu.

"Kıdemliler içeri girebilir. Diğerleri... Burada kalın."

Dört erkek öne çıktı ve Regan Lance dışında hepsini kucaklayarak selamladı. Kıskançlık ve koruma içgüdüğü neredeyse Than'i delirtecekti, ama sonunda kafalarını koparmadığı ve arkalarında bekleyen iki cehennem köpeğine yedirmediği için kendiyse gurur duydu.

Regan, Than'e sert bir bakış attı. "Köpeklerine arkadaşlarını yememelerini söyleyebilir misin?"

"Üzgünüm çocuklar," diye bağırdı canavarlara. "Bugün yemek yok. Gidip Salgın için devriye gezin." Köpekler si-

nirli bir şekilde hırladı, ama gittiler. Bu arada Gardiyanlar iç çamaşırlarını değiştirmeleri gerekiyormuş gibi görünüyordu. Komik.

Büyük odanın ortasında yarım halka gibi duran insanlara döndü. "Açıklayın. Evimi nasıl görebiliyorsunuz?"

Lance güldü ve Than anında ondan nefret etti. Bu herifte sinsî bir şeyler vardı. "Önemli değil. Önemli olan Gardiyanları ve qeresi getirmiş olmamız. Regan'la bazı şeyleri konuştuktan sonra öfke alanından uzaklaşacağız."

Ukala pislikler. Havadaki gerginlik arttı ve Than ne kadar bu herifleri buharlaştırmak istese de burada Regan'ı korumak için bulunduklarını hatırladı. Kendisi bu herifler hakkında ne düşünürse düşünsün Regan için önemliydiler. Regan'ın onlara ihtiyacı vardı.

İçindeki korumacı taraf, eşi ve çocuğu için ölüme atlayacak erkek Regan'ın bu adamlara ihtiyaç duyduğu düşüncesi yüzünden acı içinde inledi. Ama içindeki daha modern taraf anladı. Biraz.

O yüzden şimdilik yaşamalarına izin verecekti.

"İyi misin Regan?" Juan ayaklarına baktı. Than sinirlerinin gerildiğini gördü. En azından bir tanesi akıllıydı. "Seni incitti mi?"

Herkes bunu sorup duruyordu. Artık eskimişti.

"Hayır." Regan aralarına girdi Than onu geri çekme güdüyle savaştı. "Güven bana. Thanatos bir tehdit değil."

"Sana değil!" Thanatos dört Kıdemlinin tek tek gözlerine baktı. "Ama benim olana bulaşanı gebertirim."

"Pislik," diye mırıldandı Lance.

Regan muhtemelen seksi olmaması gereken kısık bir hırlama sesi çıkarttı, ama Than'ın hoşuna gitmişti. Mağara adamı tarzıyla onu yatak odasına sürükleyip kütüphanede başladıkları şeyi bitirmek istiyordu.

Lance'i kendi bağırsaklarıyla boğduktan sonra.

Düşüncelerini sesli dile getirmiş olmalıydı, çünkü Regan onu sardı. Avuçlarını göğsüne dayayarak yüzüne yaklaştı. Kahretsin, çok seksiydi.

"Ahlak kuralları Atlı. Bizi şey... Lance gibilerinden ayıran kurallar." Tekrar Thanatos'a bakmadan önce Kıdemlilere bakış attı. "Bize bir dakika verebilir misin?"

Aegis işlerini tartışmaları gerektiğini biliyordu ve bilmesi gereken şeyler olduğunun farkındaydı. Eğer mührü kırılırsa bu bilgiyi onlara karşı kullanabilirdi. O yüzden, evet anlıyordu.

Ama bundan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. "Beş dakikanız var." Zaten Limos ve Ares'i kontrol etmeliydi. Sesini alçaltarak dudaklarını Regan'ın kulağına yaklaştırdı. Kanı hala kaynıyordu ve dişleri kulakmemesini çizdi. "Bundan sonra, ihtiya..."

Ellerini göğsüne dayadı, şiddetle değil, duygusal olarak itekledi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum Atlı."

Biliyordu, değil mi? Ne kadar muhteşem bir kadın. İçeri giren Gardiyanları azarlarken bile içinde kelebekler uçtu. Evet, bir şekilde Regan'ın anladığı öfke kontrolü geliştirmişti.

Kan ya da sperm... Biri dökülecekti.

Thanatos ve fırtına bulutu şeklindeki enerjisi görüş alanından çıktıktan sonra, Regan Kıdemlilerin yanına gitti. "Buraya yanınızda Kynan olmadan gelirken ne düşünüyorsunuz? Atlıya ilgilenen o olmalıydı."

"Ve tüm problemleri de bu başlatmadı mı," dedi Lance ve bunun ne anlama geldiğini çözemedi.

Juan dış kapıyı açarak bahçeyi gösterdi. "Hadi. Biraz daha mahremiyete ihtiyacımız var."

Kahretsin. Bu kadar özel olan bir şey iyi olamazdı. "Nelet oluyor?"

"Sadece bize güven." Juan dışarı çıktı ve meraklan ölen Regan takip etti.

Kıdemlilere eşlik eden Gardiyanlar bahçeye yayılmıştı. Hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Hepsi tatar yayı, kılıç ya da kemerlerinde ahşap kazıklarını hazırda tutuyordu.

Lance kafasıyla helikopteri gösterdi. Kapısı sonuna kadar açılmış içindeki koltukları ortaya çıkartmıştı. "Atla."

Hamile kadın hiçbir yere atlayamazdı ve Regan olduğu yerde durdu. "Neden?"

"İçerisi ses geçirmez sistemle yalıtıldı," dedi Juan. "İçeride söylediğimiz hiçbir şey dışarıdan duyulamaz." Kapının önünde ayakkabısını bağlamak için eğilmiş Omar'a baktı. "Aşırı bir önlem gibi görünebilir, ama sana söylemek zorunda olduğumuz şey kritik değere sahip."

Helikopterin kapısına bir rampa yerleştirilmişti ve askeri taşıt olarak modifiye edilmiş büyük araca çıktı. Juan, Lance ve Takumi onu takip etti. Juan kapıyı kapattığında ve kilitletiğinde midesine kramp girdi. Hemen ardından motor sesini duydu ve midesindeki sancıya kalp atışlarının hızlanması da eklendi.

"Ne yapıyorsunuz?"

Lance'i sakinleştirici gülümsemesi hiç güven verici değildi. "Motorlar sesin engellenmesine yardım ediyor."

Bunu hiç sevmemişti. Thanatos da. Ön pencereden Than'ın hızla dışarı çıktığını ve helikoptere koştuğu gördü. Arkasındaki eğilen Omar ayaklarından yakaladı. Elinde tabanca vardı.

"Thanatos!" Sanki duyabilecekmiş gibi bağırdı Regan. Silah sesi yakılandı ve Thanatos yere yığıldı. Ensesine kırmızı bir ok saplanmıştı. Vampirler yan bahçeden koşarak geldiler, ancak Gardiyanlar hazırlıklıydı. Than'ın hizmetkarlarını yakalarken Regan bağırdı. Kapıya ulaşmaya çalıştı, ama Lance, Juan ve Takumi onu engelledi.

“Bu kahrolası bir kurtarma Regan!” “Kurtarılmaya ihtiyacım yok ahmaklar!”

Helikopterin önündeki koltuğa Omar bindi ve ardından helikopter havalandı. Regan kapana kısılmıştı.

“Sizin aklınızdan ne geçiyor?” diye bağırdı düz durabilmek için demirlerden birine tutunarak. “Beni geri götürün!” Önde oturan Omar kafasını salladı. “Regan bir planımız var. En iyisi bu.”

Kendini toparla. Düşün. Helikopter havalanmıştı, bu yüzden şu anda planlarına uymak dışında seçeneği yoktu. Bunu sevmemişti, ama tam olarak neler döndüğünü anlayana kadar sakın kalmalıydı. Ancak Thanatos’a yaptıkları için her birini aşağı atmak isterken bu hiç kolay değildi.

Gergin bir şekilde oturdu. “Plan ne? Ve siz Thanatos’a saldırıp beni kaçırmadan önce neden bunu tartışmadık?” Tanrım, kendine geldiğinde Thanatos ölüm sinirine yakalanacaktı. “Onun üzerinden cehennem köpeği salyası kullandınız değil mi?”

Lance kafasını salladı. “Qeres. Salgın üzerinde kullanmadan önce test etmeliydik.”

“Bu aptalcaydı. Ve muhtemelen Atlılarla olan müttefikimizi de bozdunuz.”

Hiçbir cevap alamayınca ağzına kötü tatlar gelmeye başladı. “Bunu biliyordunuz, değil mi? Biliyordunuz ve önemsemediniz. Neden?”

“Çünkü bugünden sonra önemi olmayacak,” dedi Taku-mi. Pencereden dışarı baktı ve tekrar Regan’a döndü. “Regan bize güvenmek zorundasın. Sadece senin için en iyisini istiyoruz. Ve dünya için. Kıyameti bugün durduracağız.” “Ne? Nasıl? Salgın sizde mi?”

Helikopter sağa doğru ani hamle yapınca neredeyse diğer koltuğa kayacaktı. Kendini düzeltirken Lance öne doğru eğildi. Dirseklerini dizine yasladı.

“Şu anda soru ve şüphelerin zamanı değil. Şu anda herkese ve Aegis’e seni küçükken öldürmemekte hatalı olmadıklarını kanıtlamanın zamanı.”

“Buna nasıl cüret edersin.” Sesi duyguları yüzünden titriyordu. “Sadakatsiz olduğumu ima etmeye nasıl cesaret edersin. Aegis’in benden istediği her şeyi yaptım, buna beni öldürebilecek bir adamla yatmak ve ona ihanet etmek de dâhil. O yüzden sakın bana hatalı davrandığımı söylemeye kalkma.”

“Regan, kimse senin sadakatini sorgulamıyor,” dedi Omar sakince. “Lance’in söylemeye çalıştığı, bugün olanların kolay olmayacağı. Ama bize her zamankinden fazla güvenmelisin. Güçlü olmaz zorundasın. Birbirimize tutunmalıyız.”

Helikopter zıpladığında, pencereden dışarı bakıp kocaman bir geminin üzerinde indiklerini anladı. Kapı açılırken Omar’a döndü. “Anlamıyorum.” “Anlayacaksın.”

Büyük kuştan inip içi silahlarla dolu kapıya geçirilirken tuzlu deniz havası cildine battı. İçeri bir gergedanın girebileceği metal kapıya gelene kadar koridor labirentlerinde yol gösterdiler. Tıbbi oda görünen yerin içine girdi. Kıdemliler arkasından içeri girip kapıyı kapattılar. Damarlarında lanetli bir şeyler dolaşıyordu, ama onu aylardır kontrol eden kadın doğun doktorları içeri girince kendini kötü hissetti.

“Regan. Seni görmek çok güzel. Nasıl hissediyorsun?”

İçeri iki hemşire ve tıbbi malzeme dolu tepsileri taşıyan iki hekim daha girdi. Lanetli his tekrar geri döndü.

“Harika hissediyorum,” diye yalan söyledi. “Ama sanırım artık neden burada olduğumu söylemenizin zamanı geldi.”

Dr. Rodanski Lance’e sert bir bakış attı. “Ona söylemediniz mi?”

“Neyi söylemediler mi?” Regan korumacı şekilde ellerini göbeğine götürdü. Öfkeli içgüdüğü burada bir şeyler yanlış çok yanlış olduğunu söylüyordu.

Lance sakinleşmesi için elini kaldırdı ama bu konuda çok başarısızdı. “Çocuğa ihtiyacımız var Regan. Ona şimdi ihtiyacımız var.”

“O çocuk değil. Benim oğlum. Ve ona şimdi ihtiyacınız var da ne demek? Salgın’ı yakaladınız mı? Thanatos ve Deliverance’ye ihtiyacımız var...”

“İhtiyacımız yok. İnandığın kehanetin çevirisinin yanlış olduğunu düşünüyoruz. Her şeyi değiştiren yeni bilgilere sahibiz.”

“Yeni bilgi? Ne yeni bilgisi?”

Doktor elinde bir enjektörle yaklaştı. “Sadece rahatla Regan. Seni uyuşturacağım ve bebeği doğurtmak için sezaryen yapacağım.”

Ona dokunamazlardı. Bunu biliyordu, ama yine de kalbi deli gibi atıyordu. “Regan,” dedi Juan sakince. “Bunun bir parçası olmak zorunda değilsin. Seni çıkartacağız.”

Oh, Tanrım. Kalbi daha da hızlandı ve şimdi beyni de zonkluyordu. “Beni neyden çıkartacaksınız?”

Lance’in bakışları yere indi. Ona tekrar bakmak için kaldırdığında gözlerinde sempati ve hüznün vardı. “Kıyame-ti durdurabilmek için çocuğu kurban etmek zorundayız.”

Yirmi Yedi

Savaş sesleri Thatatos'u derin uykusundan uyandırdı. Aegis pisliklerinin onu neyle vurduğunu bilmiyordu, ancak kesinlikle cehennem köpeği salyası değildi. Çünkü Than'i birkaç saniyeliğine bile bayıltmazdı ya da zihnini bulandırmazdı. Hayır, cehennem köpeği zehri ile felç olduğunda her şey berraklığını korurdu.

Qeres olmalıydı. O aşağılık herifler Salgın üzerinde kullanacaklarına söz verdikleri silahı onun üzerinde kullanmışlardı.

Kahretsin.

Ve Regan. Bedeni tekrar kendine gelirken bu düşünce sıkma evresindeki çamaşır makinesi gibi sallanmasına neden oldu. Bu saldırıya ne kadar bulaşmıştı? Çılgın öfkesinin gelmesini bekledi, ikinci ihanetinin öfkesini, ama hiçbir şey olmadı. Belki de son birkaç gündür aşk yaşadıkları ve paylaştıklarından sonra onun tekrar ihanet edeceğine inanmıyordu.

Ona cevap vermesi için fırsat verecekti. Onun dışındaki herkes ise ölecekti.

Hırslayarak yerden kalktı. Etrafında Gardiyanlar vampirlerle savaşıyordu ve elli metre ilerisinde cehennem köpeği sürüsü sağlam iş çıkartıyordu. Güzel. Aegis piçlerini parçalarına ayırmalarına izin verecekti.

"Efendim." Bir ayağı fena halde kırılmış olan Viktor Than'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Sizi hayal kırıklığına uğra..."

"Hayır, uğratmadınız." Than ayakta durmayı başardığında elini boynuna götürdü. Anında zırhı bedenini kapladı. "Yanlış insanlara güvenip karşılarında zırhını indirdim."

Viktor ağzını açtı, ancak nefesiyle birlikte dışarı kan fışkırdığı için sesi çıkmadı. Ahşap ok vampirin göğsüne saplanmıştı ve parçalanarak Thanatos'un zırhına geldi. Gri bir duman ile Viktor kül tepesi halinde yere yığıldı.

"Hayırrr!" Acı ile ulurken, Thanatos orağını çıkarttı ve yıldırım hızıyla Viktor'u öldüren Gardiyanın kafasını koparttı. Cehennem köpekleri Gardiyanın geriye kalanların üzerine üşüştü, ama Than gösterinin tanıdık çıkartmak için oyalanmadı.

Acele edin! Gemiye gitmeliyiz! Thanatos yere düşerken birileri bağırıyordu. Helikopter sesi yüzünden sesi zor duyulmuştu ve bu kapı kullanamayacağı anlamına geliyordu. Kahretsin. Su kapının yönünü etkiliyordu ve yanlış hesap yüzün-

den kendini okyanusun içinde bulabilirdi. Buradan ise tekrar kapı açıp kurtulması imansızdı.

Burnundan ölke dumanları çıkarken Styx'i çağırdı ve atının üzerine binerek oğlunu hissettiği yöne ilerlemeye başladı.

Styx arkada bıraktıkları cehennem köpekleri onları kovalıyormuş gibi koşuyordu. Her adımıyla Thanatos'un öfkesi arttı. Gittikçe artan öldürme arzusunu kontrol etmeye çalışıyordu, sakın kalmalıydı. Regan ona saki kalması için yapması gerekenleri göstermişti. Bu yöntemi kullanarak başparmağı ile atın eyerine vurmaya başladı. Bir, iki, üç. Nefes al. Bir, iki, üç. Nefes al.

İşe yaradı. Çok hafif de olsa işe yaradı. Ah, yine de Aegisteki herkesin uzuvlarını kopartacaktı, ama bunu sırayla, sakince yapacaktı.

Ve eğer Regan ya da bebek zarar görmüşse, sakinlik zimbirtısından vazgeçecekti. Aegis savaş istediye, bunu başarmıştı.

Kurban? Öldürmek gibi bir kurban mı? Regan iş arkadaşlarından o kadar hızlı geri çekildi ki tıbbi malzeme tepsisine çarptı. Tüm ekipmanlar yere saçılmıştı.

"Siktirin. Hepiniz siktirin. Oğluma dokunamayacaksınız."

"Regan." Lance'in sesi çok sakın çıkmıştı, tüm tüyleri diken diken oldu. "Kabul etmiştin. Başta sana geldiğimizde, kabul etmiştin."

"Hamile kalmayı kabul ettim. Tanrım. Bebeğimi öldürmenizi kabul etmedim."

"Mantıklı ol Regan. O senin bebeğin değil, Aegis'e ait." Juan ona yaklaştı ve oda dönmeye başladı. "Zaten gerçek bir bebek de değil. O bir şeytan. Ölümü dünyayı hayal edilemeyen acıdan kurtaracak bir şeytan." "Hayal edilemeyen acı? Ellili yıllardaki nükleer savaş yazarlarına benziyorsun." Regan'ın göğsü sıkışmaya başladı. Ciddiydiler. Doğmamış bir bebeği öldürmekte hiçbir sorun görmüyorlardı. "Aptallar! Thanatos bebeği hissedebiliyor. Bizi bulacak ve hepinizi öldürecek."

Lance kafasını salladı. "Bunu düşündük. Atının gemiye kapı açamayacağını yetkilerden öğrendik."

Regan'ın beyni uyuştı. Elini uzatarak düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldı. "Size bunu kim söyledi? Bu bir yalan." İddialarının doğru olup olmadığını bilmiyordu, ama şu noktada çılgın planlarını durdurmak için her şeyi yapardı.

"Doğru olduğunu biliyoruz." Omar sol tarafına geçti. Etrafını sarmışlardı. "Hadi bunu herkes için kolaylaştır. Tek yol bu Regan."

Tamam. Sakin ol. Düşün... Düşün... "Bana dokunamazsınız." Sesindeki histerik tonun yardımcı olacağından şüpheli.

heliydi. "Sizin deyiminizle bu şeytan beni koruyor." Lance güldü. "Tekrar söylüyorum, bunu düşündük." Kapının yanında duran teknisyenlerden birini gösterdi. Teknisyen dolaplardan birini açarak mum, toz torbaları, seremoni kâsesi ve Regan'ın bilmediği birkaç objenin olduğu tepsiyi çıkarttı. Başka bir teknisyen içinde canlı tavşan olan bir kafes getirdi.

"Kan büyüsü mü?" Kusmak üzereydi. "Şeytani bir büyü ile mi onu durduracaksınız? Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilemezsiniz. Onu öldürebilirsiniz!" Amacın bebeği öldürmek olduğunu düşününce söylediğinin ne kadar saçma olduğunu fark etti.

Ele geçirilmişlerdi. Tek cevabı buydu. İş arkadaşları, ailesi olarak gördüğü insanlar, Aegis ideolojisini paylaştığı kişiler şeytanın etkisi altındaydı. Bir şekilde Salgın onlara ulaşmıştı.

Kahretsin. Kroşe atarak yumruğunu Lance'in suratına geçirdi. Bedeninden akan enerji ile havaya uçtu. Kafa üstü yere çakıldı ve hareketsizce yerde kaldı. Arkasından ellerini yakaladılar, ama tekrar bebeğin enerjisi patladı. Omar'ın kedi gibi uçarak kapı çerçevesine yapıştığını ve kemik torbası gibi yere yığıldığını gördü.

"Geri çekilin. Ne yapabileceğimi gördünüz. Yaklaşan bir sonraki kişi ruh emici yeteneğimin tadına bakar." İçinde hissetmediği halde başka bir blöf daha.

Gözünü kimseden ayırmadan arkasındaki kapıya uzandı kapıyı açtı. Koridora çıktığında güverteye elinden geldiğince

ce hızlı bir şekilde koştu. Helikopter pilotunu tekrar uçuşu için zorlamayı umuyordu, ama güverteye ulaştığında hayal kırıklığına uğradı.

Kahretsin kuş uçmuştu.

Arkasından hızla yaklaşan ayak seslerini duydu. Panik yapma. Olabildiğince sakın koridor kapısını kapattı ve dönen mekanizmayı çevirerek kilitleti. Yakında duran paspas o sırada en yakın arkadaşı haline geldi ve kapıyı açamamaları için kapı kolu ile dönen kilidin arasına sıkıştırdı. Onları çok uzun tutamazdı, ama sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Aegis eşya sandıklarının oraya koştu ve bir ok aldı. Silahın altında büyük ahşap bir kutu vardı. İçinde ise süt rengi sıvılar içeren ufak şişerler vardı.

Qeres.

Şişelerden birini aldı. Damarlarındaki adrenalin ile motorlu filikaya koştu. Buradan kıyı şeridini görebiliyordu. Deniz ise dalgalı değildi. Bunu yapabiliirdi.

Sakarca filikalardan birine çıktı, kontrol kutusunu aldı ve düğmeye bastı. Dişli sesleri içinde filika yavaşça güverteden denize inmeye başladı.

Yukarıdan gelen bağırışlar duydu ve filika suya değdiği anda bu sesler küfür etmeye başladı.

"Kahretsin! Vinci tersine çalıştırın! Onu geri çekin!" Çatlak ses Lance'e aitti ve vurduğu darbenin en azından birkaç

dişini kırdığını bilmek neredeyse kahkaha atmasına neden olacaktı.

“Çok geç.” Bileğinin tek hareketiyle kancaları çıkarttı ve filika serbest kaldı. Okunu geminin yan tarafından aşağı bakan Lance’in kafasına nişan aldı. “Cehenneme gidin pislikler.”

Bir eliyle hala silahını tutarken, diğer eliyle motoru çalıştırdı. Ufak dizel motor canlandı.

Dakikalar sonra rahat bir nefes alacak kadar uzaklaşmıştı Aegis gemisinden. Ancak ilerideki kıyı şeridinde bakınca yaklaştıkça şekil alan birini gördü.

Büyük, zırlı bir adam heykel gibi duruyordu. Saçları rüzgârda uçuşuyor, yüzüne geliyordu. Thanatos. Nefes almak garip gelmeye başladı. Tanrım, öfkesinin soğukluğunu buradan hissedebiliyordu. Onu inciteceğine inanmıyordu. ama ya adanın çoğunun ölmesine neden olduğu şekilde tekrar patlarsa?

Kayalık kıyıya botu ilerletmeye devam ederken ağzı kurudu. Botlarını vahşice ahşap yüzeye koydu. Regan ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ayakları mı titriyordu yoksa bot mu sallanıyordu, bilmiyordu. Ama hangisi olursa olsun ayakta zor duruyordu. Than elini uzatıp hiç zorlanmadan onu sahile çıkartana kadar orada öylece kaldı.

Sonunda bakışlarını yakaladı. Ancak yakalamış olmayı diledi.

Tüm o soğuk öfke gözlerinin ölümle parlamasına neden olmuştu. Bakışları onu baştan aşağı süzdü, muhtemelen sağlıklılı olup olmadığı anlamak için. Bakmayı bitirdiğinde bir kapı açtı ve tek kelime etmeden Regan’ı kapıdan geçirdi. Evinin önündeki kan banyosuna adım attıklarında bugün olan olaylar kafasına çekiç inmiş gibi dank etti.

Ölü vampirlerin gri kalıntıları, Gardiyanların kan ve beden parçalarına karışmıştı. Gardiyanlar muhtemelen Kıdemlilerin tam olarak ne planladığını bilmiyordu. Daha büyük bir iyilik için kabul edilebilir kayıplardı, değil mi? Çevreleri cehennem köpeklerini sarmıştı ve kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Ölüm görüntüsü ve kokusu Regan’ın midesini bulandırdı.

Hiç konuşmuyorlardı. Sadece korku, çaresizlik ve bebeği güvenli bir yere götürme ihtiyacı vardı.

Thanatos onun elini hala sıkı sıkı tutarak eve girdi. Bir defa bile ona bakmadı. İçeride elini bıraktı ve kütüphaneye geçti. Regan onu takip etti ve arkasından kapıyı kapattı. San ki bu ölümü, ihaneti, tüm dünyayı dışarıda bırakacaktı.

Sırtı ona dönük Thanatos köşedeki beşiğe baktı. “Sen bu işe karıştın mı Regan? Aegis’in seni alacağını ve hizmetkârlarıma saldıracığını biliyor muydun?” “Ben ne...” Ona ihanet ettiğini düşünmüştü. Tekrar. “Hayır. Tanrım hayır. Ne planladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

“Öyleyse bile kendi rızanla mı gittin?” Nasıl cevap verdiğini bilmediği için göbeğine baktı. “Regan?”

“Helikoptere kendi rızamla bindim. Onlara güvenmediğini biliyorum, ama benim güvenmemek için nedenim yoktu. Ama motorların çalıştığını duyup, senin dışarı çıktığını ve...”

“Ne?” Than ona döndü ve Regan gözlerindeki savunmacı bakıştan nefret etti. Çok ilerleme kat etmişlerdi ve bu hepsini yok edebilirdi. “Sen ne yaptın?”

“Çıkmaya çalıştım. Ama sonra havalandık ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Beni gemiye götürüp ne yapacaklarını öğrendikten sonra kaçma fırsatım oldu.”

“Seni neden götürdüler?” Savunmacı bakışı şimdi şaşkınlığını gösteriyordu. “Seni benden uzaklaştırmaya çalışıyorlar mıydı?” Yeni bir panik dalgası yayılırken kalbi hızlandı. Eğer Thanatos yapmak istedikleri şeyi öğrenirse, büyük bir öfkeye kapılabilirdi. Ama bilmeliydi. Yapabileceği şeylerden korktukları için ondan çok fazla şey saklanmıştı. Patlamaya hazır ölüm bombasından daha fazlası olduğunu bilerek davranmanın zamanı gelmişti.

“Beni senden uzaklaştırmak bunun sadece bir parçasıydı. Bebeği doğurtmak istediler.”

“Neden? Salgın ellerinde mi?”

“Hayır.” Sesi çatlamaya başlamıştı. “Onlar... Onlar öğlümüzü doğurtmak... Ve öldürmek istediler.” Ani bir öfke Thanatos’un etrafında patladı. Ruhları zırhından çıktı. Yüz-

lercesi. Binlercesi. Kahretsin. Hızla elini ellerinin arasına aldı. “Than. Bunu yapabilirsin. Say.”

“Sayma işini çoktan geçtim!” Dişlerini sıkarak kafasını öne eğdi, söylediklerine rağmen onun kendini kontrol etmeye çalıştığını biliyordu. Onun için çabalıyordu.

“Thanatos? Kynan ile konuşmalıyım.”

Kafasını aniden kaldırdı. “Aegis’in yaptıklarından sonra mı? Başka bir Gardiyanı buraya getirmek mi istiyorsun?”

“Bunu anlamak zorundayım.” Gözleri doldu. Görüşünü bulanıklaştırıyordu ve zayıf hissetmekten nefret ediyordu. “Beni götüren Kıdemliler... Ele geçirilmişlerdi. Tek açıklaması bu. Lütfen, öğrenmek zorundayım.”

“Ben de.” Thanatos gülümsedi ama komik bir şey yoktu. “Kimi öldüreceğimi bilmeliyim.”

Yirmi Sekiz

Thanatos'un içinde ölüm ve çılgınlık dolaşiyor, onun depresyon hattı gibi sallanmasına neden oluyordu. Etrafındaki tüm vampirleri ölüydü, Gardiyanlar ölüydü. Tüm bunların üzerinde Regan'ın kaçırılması sallanmanın şiddetini arttıran bir zehir salgılıyordu.

Derisini parçalayıp dışarı çıkmak üzereydi.

Aegis oğlunu öldürmek istemişti.

Kulaklarında bir vızıltı duydu... Regan'ın sesini. "Thanatos. Thanatos, dinle beni. Thanatos!" Dünya üzerindeki tüm Aegis üyelerini öldürecekleri. Yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi. Kolundaki Styx dışarı çıkıp savaşı başlatmak için sabırsızlanıyordu. "Thanatos, dur."

Öldür.

"Thanatos!"

Öldür.

Damarlarındaki kanı ateşe verilmiş benzin gibi yanıyordu ve kontrolünü sağlamaya çalışırken derin derin nefes alıyordu. Ama bu pislikler kadını almış, onu kesmeyi, ardından da oğlunu öldürmeyi planlamıştı. Zihninde görüntüler hızla geçerken onu parçalıyor, kontrolünü zayıflatıyordu.

Tüm bedenindeki kaslar titredi ve ateş tenini nemlendirdi. Erotik düşünceler kalçasını hareketlendirirken ölüm üzerindeki dikkatini dağıtmaya başladı. Kan midesine hücum ederek penisini sertleştirdi.

Regan.

Gözlerini kırparak ona baktı. Regan Styx dövmesini başparmağıyla okşayarak onu sakinleştiriyor ve Than'ın dikkatini çekiyordu. Bir ara elini zırh yarasından geçirmiş olmalıydı, çünkü şu anda kot ve tişörtüyle kalmıştı. Ancak şu anda tek istediği onları da çıkartmaktı.

Sesi çatallanmıştı. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet."

Regan'ın iş arkadaşlarının neden olduğu acı ve öfkeyi kenara atarak onu sakinleştirdiğini fark etmeyecek kadar kendinden geçmemişti. "Bu hiç adil değil." Onu yakalayıp sadece duygusal bir baskı oluşturacak kadar sıkı.

Gözleri şişmişti ve kirpikleri gözyaşları yüzünden parlıyordu. "Benim de buna ihtiyacım var. Çok ihtiyacım var."

Onu hemen yere yatırma güdüsünü yenerek Regan'ı öptü. Dilleri birbirine dolandı, crimeye bile fırsat bulamadan kay-

namaya başlamıştı. Regan ellerini Than'ın yakasına götürerek sıkı sıkı tuttu. Ama buna hiç gereke yoktu, bir yere gitmiyordu.

Than de bunu ağırdan almayacaktı. Aegis erkeklerinin ondan çaldığını yeniden elde etme içgüdüleriyle savaşmıyordu.

Dudaklarını çekerek boynuna indi. Isırıklar ve emmelerle hiç kimsenin gözden kaçırmayacağı ufak izler bırakıyordu. Yumuşak "Evet," mırıltısı onun da hoşuna gittiğini gösteriyordu. Derin bir nefes alıp ciğerlerine tahrik olduğu kokusu dolunca bundan emin oldu.

Cildinin tadı tuzlu okyanus meltemi ve savaş gibiydi. Başından neler geçtiğini hatırlayınca uludu.

"Önemli değil," diye mırıldandı. "Sadece benimle kal."

Ağzını kocaman açarak boynundaki okyanus tadını daha fazla içine çekti. Ama yeterli değildi. Her yerinin tadına bakmalıydı. Henüz bakmadığı her yerin. Hiç kimsenin bakamayacağı yerlerin. Onundu ve ona sahip çıkacaktı.

Aceleyle dizlerinin üzerine çöktü ve kendini göbeğiyle aynı hizadan buldu. Hamilelik bluzunu kaldırırken gülümsemişti ve göbek deliğinin altındaki gergin cildini öptü.

"Şey. . . Thanatos..."

"Şşşşt." Başparmaklarını lastikli kemerine ve külotuna tutarak ikisini birden indirdi. "Masaya tutun."

"Ama..."

"Seni görmeliyim. Tatmalıyım." Ve oğulları çok büyüdüğü için, ulaşmak istediği yeri daha iyi görebilmek adına ufak bir açığa ihtiyacı vardı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım..."

"Ben de." Bunu itiraf etmek birkaç gün önce utanmasına neden olabilirdi, ama şimdi... Şimdi bununla gurur duyuyordu.

Tereddütle geçen birkaç saniyenin ardından Regan arkaya uzandı, elleriyle masaya tutundu. Evet. Aşağı doğru inerken yoluna çıka her santimi öptü, dokunduğu yerlere tapıyordu ve baldırlarının iç kısmına ulaştığında Regan inleyerek bacaklarını daha da açtı.

Kadınlığını gördüğünde neredeyse orgazm olacaktı. Parlıyordu ve onun için hazırды. İyice eğilerek bacaklarındaki eklem yerini yaladı. Regan nefes almayı bıraktı ve Than'ini bir bacağından diğer bacağına geçirirken derin bir nefes aldı.

"Hazır mısın?" Cevabını bir elini saçlarına atıp kendine çekerek verdi.

Bir saniye daha harcayamazdı. Hayatında ilk defa bir kadının merkezine dudaklarını dayamıştı.

Hayatında ilk defa beklediği için mutluydu.

Nazikçe parmaklarını kullanarak ince derileri ayırdı ve dudaklarını çekirdeğine götürdü. Diliyle keşif gezisine çıkarak en çok nerenin hoşuna gittiğini bulmaya çalıştı. Kendi ihtiyacı arttıkça güveni arttı, dil hareketleri daha hızlı hale geldi.

Güneş ve okyanus karışımı gibiydi. Bunu onun izin verdiği her fırsatta yapmaya karar verdi. Kendini dudaklarına bastırmasından bunu sık sık yapacaklarını anladı.

Bundan hoşlanmıştı.

“Than.” diye inledi. “Ben geli... ah... evet!”

Cesaret alarak dilini içeri soktu ve istekle titremeye başlayana kadar bu şekilde devam etti. Penisi zonkluyor, pantolonunu zorluyordu. Serbest kalmak için yalvarıyordu. Daha fazla bekleyemeden dilini kadınlığının merkezine götürdü ve tepedeki şişmiş kısmı öptü. Nazikçe emerken bir parmağını yavaşça içine soktu ve ileri geri hareket ettirdi.

Çılgılla, sarsılarak orgazm oldu. Penisi tekmeledi. Evet hemen onun da icabına bakacaktı.

Regan masanın üzerine yığıldığında, sandalye örtülerinden biriyle onu sardı ve kucagında yatak odasına taşıdı. Onu yere bırakır bırakmaz, Regan yatağın kenarında ahşap kısmı tuttu ve kalçasını havaya kaldırdı.

Üstünü çıkartmakla uğraşmadı. Pantolonunu yırtarak çıkarttı ve penisini yavaşça içine soktu. Uzun ve yavaş hareketleriyle ikisi de inlemeye başladı. Ama kontrolünü çok ça-

buk kaybetmişti. Derin dairesel hareketler yerine, yüzeysel hızlı hareketlere geçmişti.

Daha fazla temas etme ihtiyacıyla öne doğru eğilerek göğsünü beline dayadı ve ellerini yatağın kenarındaki ellerinin üzerine koydu. Dişleri dışarı çıktı. Kalça hareketlerine devam ederken bunları ensesini işaretlemek için kullandı.

“Çok güzel,” diye mırıldandı. “Sen... Harikasin.” Yumurtalıkları patlamaya hazır şekilde gerilmişti. “Şimdi, Regan.”

“Evet,” diye inledi. “Şimdi.”

Vajinası, penisinin üzerinde kasılmaya başladığında Than kendini kaybetti. Çılgılık atarak kasılmaya başladı. sıcak tohumları içine akarken, orgazmın tatlı acısı yıldızları görmesini sağladı. Hayatında hiç olmadığı kadar sert boşalmıştı ve ilk zirvesi daha bitmeden daha fazlasını istemeye başladı.

Erotik şimşekler içinde toplandı ve yıldırıma dönüştüğünde son orgazmının evcil görünmesine neden oldu. Kafasını geriye atarak Thanatos saf zevk ile bağırdı. Tüm hayatı boyunca bunun için beklemişti ve bu seks ile ilgili bile değildi.

Eşle ilgiliydi. Bir aile.

Bir aile... Oh, kahretsin. Panik orgazm kadar hızla içinde yayıldı. “Bunu tekrar yapamayız,” dedi. “Bebek doğana kadar olmaz.”

Regan’ın sesi fısıltı halindeydi, bir yanağını yatağa dayamıştı. “Neden?”

"Shade seksin doğumu hızlandırdığıyla ilgili bir şeyler söylemişti." Sonunda oğlunu kollarında tutmaya ne kadar hevesli olsa da başka şeyleri de düşünmeliydi, "Kardeşimi yakalamadan bebeğin doğmasını göze alamayız."

"Bu berbat." Regan'a katıldı. Son zamanlarda sürekli aynı şeyleri düşünüyorlardı.

Ağırlığını üzerine vermek istemediği için üzerinden kalkarken kolları titredi. Regan hareket etmek istemiyor gibiydi, bu yüzden onu doğrulttu. Üzerini çıkartıp yatağa yatırırken öpmeyi ihmal etmedi.

"Yorgun değilim." Ardından esnedi.

Yatağa çıktı ve Regan'ı kendine doğru çekti. "Ben de."

Otuz saniyeden kısa zamanda uykuya daldı.

Thanatos yavaşça yataktan çıkarak Regan'ın ihtiyacı olan uykuyu alması için yalnız bıraktı. Öfkesi hafif bir serinlik halinde geri dönerken beyni tekrar çalışmaya başladı. Kalıretsini çözmesi gereken Kıyamet düğümü vardı. Aegis derlirmişti. Salgın çok sessizdi. Hala Idess ve Azagoth'la ilgili Ares'ten haber gelmemişti.

İşler daha kötüye gidemez deyimine asla inanmamıştı. Çünkü her zaman daha kötüye gidebilirdi. Ama şu anda nasıl daha kötüye gidebileceğini görmekte zorlanıyordu.

Cehennem köpeğinin bekçilik yaptığı koridora çıktığında ona baktı. "Aegis onu çaldığında neredeydin çirkin yaratık?"

Öpek bakışlarına karşılık verdi, ama ifadesi boştu. Onunla iletişim kurabilse bile Than ifadesin değişmesini beklemiyordu zaten. Köpek Aegis'in gelmesine Than kadar heyecanlanmamıştı ve Regan onlarla gönüllü gidiyor gibi görüldüğü için çok geç olana kadar canavarın fark etmesi imkânsızdı.

"Ah, endişelenme. O pislikleri öldüreceğim. Çivili sopayla." Than uzanarak canavarın kafasını okşadı. "Sana bir kol ya da bacak saklarım."

Cehennem köpeğini orada bırakarak koridorda ilerledi, bu arada da Ares'e mesaj attı. Aegis Regan'ı kaçırdı. Bebeği öldürmeye çalıştı. Şimdi güvenceler, ama sen neredesin? Azagoth durumunu öğrenmem lazım.

Dışarı çıkarken Gönder tuşuna bastı ve telefonunu cebine soktu. Dışarı adımı atar atmaz kan, bağırsak ve ölüm kokusu burnuna doldu. Viktor dâhil dört gündüz yürüyenin kömüre dönen görüntüsü kalbini sıkıştırdı. Gardiyanların kesin sayısını söylemek zordu, çünkü geriye pek bir şey kalmamıştı. Cehennem köpekleri kendilerine ziyafet çekmişlerdi.

Than'in bir zamanlar bu canavarlardan nefret ettiğine inanmak çok zordu. Şimdi onlarla dolu bir şato istiyordu. Temel içgüdülerini bastırmaya çalışmayıp, savaştıkları yaratıkların üzerinde tam hâkimiyet kurmalarına izin verirken, yani savaş artıklarını bırakırsan, mükemmel müttefiklerdi. Ayrıca Salgın'dan nefret ediyorlardı ve düşmanımın düşmanları zıvalıkları.

Solunda hareket hissetti ve elinde orağıyla dönünce elinde kazıkla Artur'ı gördü. Kalasını öne eğmişti. Kan ve kül Artur'un solgun tenini kaplamıştı.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattım. Hepimiz hayal kırıklığına uğrattık." Than alarma geçti. "Regan'ın kaçırılmasından bahsediyorsan, senin hatan değildi..."

"Hayır." Artur yutkundu. "Aramızda hainler vardı." Eliyle vampir küllerini gösterdi. "Ölenler size sadık olanlardı. Ama diğerleri... Kaçtı."

"Kim, Artur? Neredeler?"

Artur kazığı kaldırdı. "Onları yakaladım. Size ihanet ettikleri için üzgünüm, Bludrexeye." Artur çoğu gündüz yürüyenin kendini tanımasına yardım etmişti, o yüzden ihanetleri Thanatos kadar onun canını da yakıyordu. Kahretsin, asırlardır Artur Than'in Yabanileri bulmasına ve geri getirmesine yardım etmişti.

"Üzülme." Artur'un acısını daha önce anlamadığı için kendine kızdı. Bunu telafi edecekti. "Bilmiyordun."

Acı bir gülümseme Artur'un yüzünde yayıldı. "Ama biliyordum. En azından şüphelenmiştim. Size karşı kin besleyenlerden biriydim. Sizi babam gibi sevdim. Sizi her zaman sevdim. Ama bizi çok sıktınız. Özgür kalmak için kendimizi parçaladık. Beni affedin."

"Ne için?" Söylediklerini anlamaya başlamak Than'in midesini karıştırdı. "Oh, Tanrım, Artur. Sen ne yaptın?"

Artur'un gözleri doldu ve elindeki kazık titremeye başladı. "Yabanileri buldum ve isyan etmeleri için teşvik ettim. Ama yemin ederim ki oğlunuzun ölmesini istemedim. Bu kadar ileri gideceklerini düşünmemiştim."

"Sen?" Thanatos'un boğazı düğümlendi. "Ve Dariq? Onu kim öldürdü?"

"Ben öldürdüm. Diğerlerini öldürdüğüm gibi, Bludrexeye," dedi Artur. "Eviniz güvenli."

"Bana karşı tuzak kuran herkesi öldürdün mü?" "Birini sakladım," diye fısıldadı. Eliyle tişörtünün yakasından tutup yırttı. Orada, kalbinin üzerinde kırmızı ve şişmiş bir dövme vardı. Artur'un boğazına ilmeği geçiren Thanatos dövmesi. "Diğerleri bu yüzden kaçtı. Yakında gerçeği öğrenecektiniz. Üzgünüm Thanatos." Kazığı göğsüne kaldırdı, ucu dövmenin tam ortasına geliyordu. Göğsünden aşağı kan süzülüyordu.

Than'in nefesi kesildi. "Yapma. Artur dinle beni..."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattım."

Thanatos ileri atıldı, ama Artur hızlıydı. Kazığı kendi kalbine sapladı ve Thanatos en eski, en güvendiği canlının kömüre dönüşmesini umutsuzca izledi.

Yirmi Dokuz

Regan mide ağrılarıyla uyandı. Daha önce yaşadığı Braxton Hliks ağrılarından daha kötüydü, ama düzenli değillerdi. Kahretsin... Ya seks doğumu tetiklediye? Doğum yapmasına bir haftadan kısa süre varken, bebek her an gelmeye karar verebilirdi. Diğer şartlarda bunun olmasına çok mutlu olurdu, ama şu anda Salgın'ı yakalayamazlarsa çok kötü olacaktı.

Aceleyle yataktan çıkarak hamile pantolonunu ve tişörtünü giydi. Saate bakınca bir saatten az uyumuş olduğunu görse de, uyuduğuna inanamıyordu. Bu kadar şey olurken nasıl uyuyabilmişti? Sanki bebek ruh emine yeteneğini alarak yerine narkolepsi vermişti.

Bundan sonra Velero diye seslenmeye karar verdiği cehennem köpeği yatak odasının dışında bekliyordu. Thanatos'un tam o sırada girdiği büyük odaya varana kadar canavar tırnaklarını yere geçirerek Regan'ı takip etti. Geri-
lim de Thanatos ile odaya girmişti.

"Artık gündüz yürüyenlerden endişelenmene gerek yok," dedi uyumuş monoton bir sesle. "Öldüler." "Tanrım. Hepsi mi? Yoksa sen..." "Bana sadık olanları Aegis öldürdü ve Artur... Hainleri. O da öldü."

Regan ne söyleyeceğinden emin değildi. Thanatos binlerce yıldır vampirlerini koruyordu. Onları yanında tutmuş ve bildiği tek yeri onlara da ev olarak açmıştı. Aegis'in ona aile olması gibi, vampirler de onun ailesi olmuştu.

"Üzgünüm," dedi. Ancak daha cümlesini bitirmeden Thanatos onu kendine çekerek sarıldı. Boğazı düğümlendi. Bu en yakın oldukları andı. Daha fazlasını yapabilmek isterdi. Seksin ölkesini dindirmesi gibi acısını dindirmenin de bir yolu olmasını umdu. Onu bu kadar acı çekerken görmeye dayanamıyordu. Acısını üstlenebilseydi, üstlenirdi.

"Ve iş arkadaşların için üzgünüm." Regan onun gerçek-
ten üzgün olmadığını biliyordu, ama bunu söylemesi bile güzeldi.

Celero burnunu sokup onları ayırana kadar o şekilde kaldılar. Birbirlerinden ayrıldıkları anda dünya tepelerine tekrar yıkıldı.

Regan Thanatos'a baktı. "Telefonuna ihtiyacım var." Than hiçbir şey söylemedi, sadece cebinden telefonunu çıkarttı ve Regan tuşlara basarken odada yürümeye başladı.

Kynan ikinci çalışta telefonu açtı, ama onun konuşmasına fırsat vermeden sordu. "Ne?" "Ky, benim Regan. Konuşma-

yı bitirene kadar hiçbir şey sormamanı istiyorum. Sonra da doğruları söyleyen iyi edersin." Gün içinde olan olayları anlattı, gözünü Than'den ayırmıyordu. Her kelimesiyle etrafını saran fırtına bulutu yoğunlaştı. En sonunda havadaki elektriği neredeyse cildinde hissetmeye başlamıştı.

Konuşmayı bitirdiğinde sesi titriyordu ve uzun bir süre Kynan cevap veremedi. Sonunda hüzünlü sesini duydu.

"Sen ve bebek iyi misiniz?"

Sessiz bir "evet" cevabı vermeyi başardı.

"Ya Thanatos? Sakin mi?"

Evet demek yalan olurdu, ancak "hayır" da tam cevabı vermezdi. "Şimdilik."

"Tamam, dinle beni. Eğer insanlarımız büyü ya da ele geçirilme ile bu işe dâhil olduysa, bu geniş çaplı olabilir. Salgın çoğu merkezin yerini biliyor. Kahretsin, bu kötü, hatta..." "Hatta ne?"

"Hiçbir şey. Thanatos'un yanında dur ve onu sakinleştir. Bir şeyler öğrenir öğrenmez gelirim."

Ares'in kapıyı hızla açması gibi, hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı. "Than, mesajını aldım. Siktir... Regan, sen iyi misin?"

Yakınından bile geçmem. Ama kafasını salladı.

Ares bakışlarını Thanatos'a çevirdi. "Kardeşimiz büyük bir şeylerin peşinde. Idess'i bulmak için Yeraltı Hastanesine gittim..."

"Onu bulabildin mi?"

"Söylemeye çalıştığım şey de bu. Salgın hastanenin içindeki şiddet karşısı büyüü kaldırmış. Hizmetkârlarını getirmiş ve orayı bir kıyma makinesine çevirmiş. Benden önce Idess'i almış."

"Ne demek onu almış? Onu öldürmüş mü?"

"Onu almış. Hades sana Salgın'ın Sheoul-gra'yı yok etmeye çalıştığını söylemişti. Idess ile tıpkı bizim planladığımız gibi içeri girebilir."

Regan gözlerini Thanatos'tan ayırmıyordu. "Sence Azagoth hakkında bizim düşündüklerimizi mi düşünüyor? Belki de Azagoth'u öldürerek onun mühürlerimizi kırmasını engellemek ve şey, iyi Kıyameti önlemek istiyordur." Hiçbir Kıyamet iyi olamazdı, ama en azından üç Atlı iyi tarafta savaşıyor olurdu.

"Her iki şekilde de bu kötü haber." Than'in kelimelerinden öfke akıyordu. "Salgın Sheoul-gra'daki tüm ruhları salacak. Milyonlarcasını. Eğer bu olursa mühürlerimizin sağlam kalmasının bir önemi kalmaz, çünkü dünya şeytan Disneyland'ına döner."

Kynan telefonu kapattıktan sonra beş dakika boyunca öfke ile sarsıldı. Bir süre sora karısı Gem banyodan dışarı

koştı. Kırmızı saçları ıslak, saçına havlu sarmaya çalışan elleri sakardı.

“Telefonun çaldığını duydum? Kimdi? Idess hakkında yeni bilgi mi var?”

“Hayır.” Sesi normalden daha kısık ve çatallıydı. Üstelik bunun nedeni Yeraltı Hastanesindeki kaostan eve yarım saat önce gelmesi değildi. “Arayan Regan’dı.”

Gem ile duş aldıktan sonra beline sardığı havluyu düşürdü. Buraya temizlenmek ve kızları Dawn’ı kontrol etmek için gelmişlerdi. Neyse ki Shade’in eşi Runa ona ve kendi üçüzlerinin yanındaydı. Eidolon’un doğun kısmını birkaç gün önce kapatması tamamen şanstı. Gerçi bunu çocukları oradan uzak tutmak için yapmamıştı. Hasta akınları yüzünden hastanenin daha çok alana ihtiyacı olmuştu.

“İyi mi?”

“Şimdilik.” Pantolon ve tişörtünü giydi. “Ama İskoçya’ya gitmeliyim.”

“Neden? Tekrar hastaneye döndüğümde burada Daen’in yanında kalmanı umuyordum.”

Hafifçe alnını öptü ve bunu gerçekten yapabilmeyi diledi. Şu anda kızını kollarına alıp onu güvende tutmaktan başka bir şey istemiyordu.

“Acil bir durum. Bazı Kıdemliler çok kötü işler yapmış ve Atlı öfkelenip hepimizi öldürmeden önce bazı cevaplar almalıyım.”

“Mühürleri kırıldığında mı?”

Gardirop kapısını açtı ve içine gizlenmiş olan silah dolabın kilidine baktı. “Hayır. Bugün gibi.” Kilidi açtı ve içinden silahlarını aldı. “Büyücü ya da şeytan çıkartmayı bilen birini bulmalıyım. Salgın bizimkileri merkeze yaptığı saldırıda öldürdü. Sanırım senin bildiğin kimse yok.”

Gem ayakları tutmuyormuş gibi yatağın kenarına oturdu. Bu mümkündü, çünkü haftalardır durmaksızın çalışıyordu. Bundan nefret ediyordu. Karısının ve kendisinin bu kadar çok çalışıp, birlikte uyumak dışında birbirlerine zaman ayırmamalarından nefret ediyordu. Tabi, az önce birlikte duş almışlardı. Ama sadece sabun onlardan ilgi görmüştü.

“Aegis’ten birinin ele geçirildiğini ya da kötü bir büyü altında olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Tek açıklaması bu.” Tek düşünmek istediği seçenek buydu. Çünkü iş arkadaşlarının plan yaparak masum bir çocuğu öldürmek istemeleri mümkün değildi.

Gem iç çekti. “Yeraltı Hastanesinin birkaç çalışanı büyü yapabiliyor. Ama onların yeni merkezini bilmesini istemezsin.”

“Wraith’i alırım. Yıllar boyunca bulduğu tüm o eserlerle büyüü bozabilecek bir şeyler yapabilir.”

Silahlanmayı bitirdi, kızını kontrol etti ve Gem’e hoşça kal öpücüğü verdi. Idess’in alındığını öğrenen Lore’un acısı Kynan içinde hala sıcaklığını koruyordu. Şeytanın hüznü

çılgılığı hala kulaklarındaydı. Gem bu tür tehlikede olsa Ky ne yapardı bilmiyordu, ama bunu düşünmek bile kalbini sıkıştırdı.

En yakın kapıya gitme mesafesi olan on beş dakika içinde Wraith'i aradı. Bu kapı New York kenar mahallesinde yer alıyordu. Sonra kendini İskoçya'daki sessiz bir plaja gönderdi. Beş dakika içinde Wraith kot pantolon ve savaş botlarıyla göründü. Şeytan sarmaşıklarla saklanmış kapıdan dışarı çıkarken sırt çantasını tek koluna astı.

"Birkaç iksir, toz ve metal ıvır zıvır getirdim. İçinden biri büyüü bozmalı.

Ky yakınlara park ettiği aracına gitmek için taşlı arazide yürümeye başladı. Aegis merkezine en yakın kapı buydu ve Ky yirmi kilometre yürümek istemiyordu. "Emin misin?"

Wraith omuzlarını silkti. "Hayır, ama içinde risk olduğunda her şey daha eğlencelidir." Dişlerini gösterdi. "Birkaç kış tekmeleyecek miyiz?"

"Umarım buna gerek kalmaz." Normalde Ky savaşta kaçmazdı, ancak yıllardır çalıştığı ve güvendiği insanlarla savaşmak istemiyordu. "Lore nasıl? Idess'in yerini bulmada gelişme var mı?"

Wraith bir taşa vurdu ve altlarındaki sahile yuvarlanmasını izledi. "Lore nasıl bıraktıysan öyle. E onu sakınleştirmek zorunda kaldı, ama bu onu uzun süre tutmaz. Idess hakkında hiç ipucu yok."

Yamacın tepesine ulaştılar ve Ky Volvo'nun kilidini açtı. "Buradaki işimiz bittiğinde, Lore'un saçma bir şey yapmasını engellemek için elinden geleni yap. Than'in evindeki olayları değerlendirdikten sonra Lore'u oraya götürmek iyi olabilir. Salgın'ın yerini bulmak için tüm yardımları birleştirmeliyiz." Arabanın içine bindiler ve Ky aracı çalıştırdı. Merkeze ulaşmak için yola çıktılar. Wraith'in kırsal kesimler hakkındaki garip gözlemleri Kynan'ı sakın tuttu. Wraith'in de bunu amaçlandığını düşündü. Şeytan tam bir baş belası olabilirdi, ama insanların ona güvendiğinden daha fazla güveniyordu.

Ky şatonun bahçesine park etti. O ve Wraith akşam güneşinin altına çıkıp şatoya koşmak için zaman kaybetmediler. Ve zamanlamaları mükemmeldi. Aradıkları pislik grubu bir yığın kitabın bulunduğu masanın etrafına toplanmıştı. Ve gariptir, bir düzine Gardiyan silahlı bir şekilde kapıyı koruyordu.

"Regan'a olanları kim açıklamak ister?" Juan okumakta olduğu kitabı kapattı. "Sana da merhaba Morgan."

Lance etraflarında dolanırken, şiş ve yaralanmış yüzü Wraith'i görünce morarmaya başladı. "Karargâhımıza bir şeytan mı getirdin?"

"Son zamanlarda Aegis'e en büyük kötülüğü yapanın kim olduğunu gerçekten de tartışmak istiyor musun?"

Takumi gerildi. Biri bu herifleri fena benzetmişti ve Kynan zihninde Regan'a beşlik çaktı. "Gerekli olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık."

"Ve Regan'ın karnını kesip masum bir bebeği öldürmenin gerekli olduğunu mu düşündünüz?"

"Masum?" Lance ukalaca sordu. "O bir şeytan."

Wraith sırt çantasının fermuarını açarken somurttu. "Gördün mü, Ky, işte bu yüzden tüm arkadaşlarını öldürmek istiyorum." Yeşil sıvı dolu bir şişe çıkarttı. "Alınma."

"Güven bana, alınmadım." Kynan önündeki dört adama baktı. "Planı değiştirmeden önce neden diğer Kıdemlilere danışmadığınızı açıklayacak mısınız?" Kimsenin ele geçirildiklerini söylemeyeceğinden emindi, ama denemeye değermişti.

"Sana daha önce söyledik. Denedik." Omar Kynan'a hüznü baktı, sanki onun için üzölmüşü. "Sen ve Valeriu diğer seçenekleri göremeyecek kadar şeytanlarla iç içesiniz. Ve Decker'ın Sigil üyesi sıfatını almasına rağmen, hala Amerikan ordusuna dâhil. Ve bazılarımız ona güvenmiyor."

"Sizde gerçekten bir sorun var," dedi Kynan öfkesi artarken.

Sert bir şekilde Wraith'e kafa salladı. Şişeyi havaya atan Wraith ise sırtıyordu. Lance ileri atıldı, ancak şişe yere çarparak parçalandı.

Yoğun kahverengi bir sis odayı kapladı. Yaşıyormuş gibi şekil değiştiriyordu. On saniye sonra kayboldu.

"Bu da neydi?" Bağırın Juan'dı.

Wraith çantasını yere bıraktı. "Ortaya çıkartma iksiri. Büyülenmiş olan kişilerin nükleer atığa girmiş gibi parlamasını sağlar. Hiçbiriniz parlamıyorsunuz." Omuzlarını silketti. "Ama hala pisliksiniz." Lance kafasını Kynan'a çevirdi. "Büyü altında olduğumuzu mu düşündün?"

"Aksi takdirde neden böyle saçma bir plan yaptınız?"

"Pislik." Lance ona yaklaştı, ancak bunu yapmanın işe yaramayacağını bilmeliydi. Kynan boynundaki Heofon tılsımını taşıdığı sürece kimse ona zarar veremezdi.

Wraith bulanıklaşarak hızla hareket etti ve dişlerini Lance'in boynuna geçirdi. Gardiyan korumalar harekete geçti, oklarını ve hançerlerini çekmişlerdi. Ancak benzer koruma tılsımına sahip Wraith'e zarar veremediler.

Birkaç saniye sonra şeytan dişlerini çıkarttı ve Lance'i itekledi. "Şeytan tarafından ele geçirilmemiş. Doğal bir göt."

"Ele geçirilmiş olabileceğimizi de mi düşündün?" Lance'in sesi bulanıklaşmıştı ve gözleri yuvasından çıkıyordu.

"Öyle umdum," dedi Kynan. "Tanrım, bunu umdum." Öfke Kynan'ın şakaklarındaki damarları şişirdi ve ihanetleri yüzünden göğsünün sıkıştığını hissetti. "Doğru şeyi yaptığınızı düşünmenizi ne sağladı?"

“Düşünmüyorduk. Bunu biliyorduk.” Juan’ın işaret ettiği Gardiyanlardan biri koridordan aşağı gitti. “Kehanetin Salgın’ı değil bebeği kalbinden bıçaklamak hakkında olduğuna dair bilgilere ulaştık. Bunun Salgın’ı yok edeceğinden eminiz.”

“Yeni bilgiyi kim verdi?”

“Güvenilir bir kaynak, dedi Lance. “Yıllardır birleştirmeye çalıştığımız tüm yanlış ya da düzmece olan ipuçlarının aksine bu gerçek.” Kynan buna inanamıyordu. Bu aptallar ne tür sarhoşluk içindeydi? “Yanılıyorsunuz. Bebek Thanatos’un agimortusu. Bebeği öldürmek Thanatos’un mührünü kıracak. Bu bilgiyi bana ya da Val’a sormalıydınız. Doğru şeyi bulabilirdik.”

“Sana ya da Val’a artık güvenemeyiz. Sonuçları kötü olan bir yola soktunuz bizi. Şeytanlarla çalışmak mı? Kurtadamlarla ittifak kurmak mı? Bilgi için vampirlerle barış imzalamak mı? Şeytan avcısı kısmının neresini anlamadın?”

“Buna taktik değiştirmek ve düşmanı dost yapmak denir. Gelişim denir Juan. Olmayan yerlerde müttefik sahibi olmak denir.”

Wraith’in diş izlerinin olduğu yere avucunu bastıran Lance hırladı. “Eski tarzımızı seviyoruz. Buraya gelip, şeytan hastanesine bulaştığın ve o canavarla evlendiğin gün her şey kötüye gitti. Ve şimdi Kıyametin eşiğindeyiz.”

Canavarla evlenmek? Kırmızı öfke Kynan’ın görüş alanını daralttı. “Aşağılık herif.” Kynan kendi sesini zor tanıdı. Öfkesinin derinliğine gömülmüştü. Lance’in üzerine atladı, ancak Wraith belinden yakalayarak onu geri çekti.

“Dostum.” Wraith Kynan’ın kulağına sakinleştirici bir tonla konuşmaya başladı. “Dikkat et. Bu aptalları parçalarına ayırmaya hazırım. Ama kontrol et. Kötü bir şeyler oluyor.”

Kynan kasılmış dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Lance’in dişlerini dökmek istiyordu, ama şeytan onu sıkı sıkı tutarken dört adamın ellerinde şişelerle odaya girdiğini fark etti... Ama bir tanesi tüylü Slogthu şeytan bebeği tılsımı da taşıyordu. Ky bunu daha önce görmüştü, ancak nerede olduğunu hatırlamıyordu. Ve bir de hançer vardı. Bunların hepsini Takumi’nin önüne koyuldu.

“Bu ne? Bu şeytanla ne yapıyorsunuz?”

Lance gözlerini devirdi. “Şeytan için endişelenmeyi bırak.” Yeni gelenleri gösterdi. “Ve bunlar da yeni Kıdemlilerimiz.”

“Yeni... Ne?” Kynan yeni Kıdemlilere baktı. İkisi Sigil’e terfi edeceklerden oluşan kısa listedeydi. Diğer ikisi ise biri Toronto’da diğeri Rio de Jenairo’da bulunan kendi merkezlerini yöneten temsilcilerdi. “Tüm Kıdemlilerin genel oylaması olmadan yeni Kıdemli atayamazsınız. Bunu biliyorsunuz.”

“Evet. Olay da bu. Kıdemliler arasında genel bir oylama yaptık. Ancak sen, Val, regan ve Decker artık Sigil’de istenmiyorsunuz.” Eliyle önce sekiz adamı sonra da Ky ve Wraith’i gösterdi. “Biz Sigil’iz. Ve siz... Artık burada istenmiyorsunuz.”

“Bunu yapamazsınız.”

“Yapabiliriz. Ve yaptık.” Takumi gözlerini kaçırdı, sanki bunu o da onayamıyordu. “Sentinelium angelicus expellum.” Hançeri küçük iblisin kalbine sapladı.

“Aşağılıklar!” diye bağırdı Wraith.

Dört şişe de güneş gibi parlamaya başladı. Acı Kynan’ın beynin saplandı. Wraith kafasını ellerinin arasına aldı. Acı ikisinin de beynine işlerken Kynan geri çekildi. Tek düştüğü şatodan çıkmaktı. O ve Wraith, sekiz Kıdemli öne doğru ilerlerken görünmez bir güçle iteklendiler. Şişelerden çıkan ışık önlerinde bir duvar oluşturuyordu.

“Bu da ne?” Wraith uludu.

Kapıdan çıktılar. Temiz havayı aldıklarında acıları geçti. Ancak ağır sıklet boksör yumruk atmış gibi Kynan beyninin yaralandığını hissediyordu.

Lance ve diğerleri kapı eşiğinde durdu. “Geri dönmeyin. Artık merkezlerimiz sizin melek tıslımlarınıza karşı koruma altında.”

“Nasıl? Bunu nasıl yaptınız?”

“Melek arkadaşı olan sadece sen değilsin.” Lance sırtıyordu.

Kynan Lance’in suratını dağıtmak istedi. Melek bir arkadaş? Kim... “Harvester.” Takumi’nin tuttuğu gümüş tılsımı nerede gördüğünü hatırladı. Harvester kolye niyetine takıyordu. “Tanrım. O düşen bir melek. O kötü. Bebek bir şeytanı öldürüp evinizde kara büyü yaptınız. Bunun ne kadar yanlış gidebileceğini biliyor musunuz?”

Lance’in ifadesinden eğlendiği anlaşılıyordu. “Buna taktik değiştirmek deniyor. Beklenmedik yerlerde ittifak kurmak.”

“Sizi ahmaklar! Gelen bir Kıyamet var. Böyle şeylerle uğraşamayız. Şimdi değil.”

“Bize başka yol bırakmadın,” dedi Juan.

“Öyle mi. Merkezleri ele geçirip, yeni Kıdemliler atıyorsunuz ve sizinle fikir ayrılığı yaşayanları kovuyorsunuz.” “Biz yeni Aegis’iz,” dedi Omar. “Ya da bizim deyişimizle, orijinal Aegis. Tekrar eski yöntemlere dönüyoruz.” “Kazanamayacaksınız,” dedi Kynan. “Buna izin vermeyeceğiz.” Lance kollarını açtı. “Etrafına bak tılsımlı çocuk. Bütün oyuncaklar bizde. Çoktan kazandık.”

Kynan’ın öfkesi zirveye çıktı. Lance’i kemik torbası haline getirmek için ileri atıldı ancak çelik kadar sağlam görünmez duvar kapı eşiğinde onu durdurdu. Beynine tekrar acı saplanmadan Wraith onu geri çekti.

“Biliyor musun, dostum? Buna değmezler. Şimdi değil. Ama sonra...” Parmağını Lancee’e doğru salladı ve dişlerini gösterdi. “Sen benimsin. Ve dostum, yemeğimle önce oynarım.”

Otuz

Regan kendini işe yaramaz hissediyordu. Ares, Salgın’ın Idess’i kullanarak Sheoul-gra’ya yapabileceği olası saldırı için Hades’e uyarı mesajı gönderirken, Thanatos Reaver’ı çağırmaya çalıştı. Regan ise düş aldı. Thanatos sıcak su ve buharın onu rahatlatacağını söylemişti.

Aegis gemisi ve tuzlu su kokusunu üzerinden atmak güzeldi, ama duştan çıktığından hala gergindi. Kurulanırken kendini sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Ancak göbeğindeki kasılmalar ve bel ağrıları hareket ettiğinde artıyor gibi görünüyordu.

Lütfen, lütfen doğum sancısı olmasın. Evet, henüz Salgın’ı yakalayamamış olmaları büyük sorundu, ancak şu anda kendi korkuları su yüzüne çıkıyordu. Sekiz ay boyunca annelik düşüncelerinden uzak durmaya çalışmıştı. Sonuçta bebek Kynan ve Gem’e gidecekti. Ama işler değişmişti. Bebeğe âşık olmuştu ve bebeğin babasına da âşık olmak üzereydi.

Bu belki normal bir dünyada güzel bir şey olabilirdi. Ama oğlunun doğumu belirsizliklerle çevrelenmişti ve ufak omuzları ağır yükler şimdiden binmişti. Hepsini üstlenmek istiyordu ve bunu nasıl yapabileceğini bilmeyi istiyordu.

Thanatos kapıyı çaldı. İçeri girdiğinde kemik zırhı tıngırıyor, gerilimden dolayı boynundaki akrep dövmesi sürekli iğnesini batırıyordu.

“Arkadaşların geldi.” Parmaklarını esnetti. “Kynan ve Decker. Arik de burada, yanında Limos ile Ares var.”

Kendini berbat hissetmesi ve artık Kynan’ın söyleyeceklerini bilmek isteyip istemediği bilmediği an için harika bir haberdi.

“Giyinmem için bir dakika ver.”

“Yardım ister misin?”

“Hayır, ben...” Than’ın dudaklarındaki sırtıtmayı görünce cümlesini bitirmedi. “Sanırım, giyinmeme yardım edersen buradan çıkmamız uzun sürebilir ve misafirlerimiz şüphelenebilir.”

“Güzel.” Yanına gitti ve dudaklarını boynuna değdirdi. Ufak bir titremeye dişini boynunda sahipli olduğunu gösteren iz bırakmak için kullandı. “Şüphelenmelerini istiyorum. Hiç kimsenin bir daha sana bulaşmasını istemiyorum.”

Bir daha? Bununla ne demek istemişti? İkisi de gelecek hakkında konuşmaktan kaçınıyordu, çünkü işin aslı gelecek çok karanlık ve belirsiz görünüyordu. Regan’ın plan yapma-

ya korkuyordu. Hayatı çok defa parçalanmıştı ve her defasında yeni ailesiyle güvende olacağını düşünürken ayaklarının altındaki halı tekrar çekilmişti.

Thanatos ondan uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü. Çıkar-ken omzunun üzerinden baktı. “Kynan’ın haberleri ne kadar kötü olsa da, ben seni tutuyorum, tamam mı?” Regan cevap veremeden kapıyı arkasından kapattı.

Boğazına takılan duygularından kurtulamaya çalışırken giyinmeyi bitirdi ve büyük odada diğerlerine katıldı.

Odadaki gerilim Oni şeytanının kanı gibi yoğundu. Ama Than’in gece yürüyenlerinin tekrar işe başladığını gördüğüne sevindi. Mutfığa geçerken Peter saygıyla başını eğdi.

Kynan ve Decker masayı boydan boya kaplayan kanepeye gergin bir şekilde oturmuştu. Ares, Limos ve Thanatos zırhlarıyla ayakla bekliyor sanki onların saldırılarını bekliyorlardı. Reaver da oradaydı. O ve Arik iki grubun arasına geçmiş, patlak verebilecek bir savaşı engellemeye hazırlanmış görünüyorlardı.

Kynan Regan’ı gördüğünde, o ve Decker ayağa kalktı. Onlara doğru yürürken Than’in bakışlarını üzerinde hissetti. Avuçları terliyor, midesi kasılıyordu. Sadık Kıdemlilerin yüzlerin hiç bu kadar hüzünlü bir ifade görmemişti.

Thanatos’un yanında durdu ve lafı hiç dolandırmadı. “Söyle bana.”

Ky ve Decker birbirine baktı. “Kötü, Regan. Büyü ya da ele geçirilme değildi. İş arkadaşlarımız senin kaçınılmanı ve bebeğin kurban edilmesini kehanetin saçma bir tercümesine dayanarak planlamışlar.”

“Hayır.” Kafasını o kadar hızlı salladı ki yanağına çarpan ıslak saçları kırbaç gibi canını yakıt. “Buna inanmıyorum. Yanılıyor olmalısın. Onlarla tekrar konuş. Ya da ben konuşayım. Bu doğru olamaz. Bunu bana yapamazlar. Bize yapamazlar.”

“Üzgünüm,” dedi Kynan. “Dahası da var.”

Reaver’ın etrafındaki ışık kabaca “Dahası mı?” derken titredi.

Kynan İskoçya’da olanları anlatırken Regan korkuyla dinledi. Harvester’ın olası müdahalesine gelene kadar Adı tepki vermedi.

Reaver’ın kanatları açıldı. “Onlara Harvester mı yardım etmiş? Bir Gözetmen olarak, bunu riske etmek...” Reaver kafasını salladı.

Kynan çenesindeki kirli sakalı kaşdı. “Melek yardımı aldıklarını söylediler ve bana karşı yaptıkları büyüde kan kullandılar. Sadece kötü bir melek öyle bir büyü kullanır. Ayrıca Harvester’ın gümüş tılsımı da vardı. Evini nasıl bulabileceklerini ve Regan’ı güvende tutan bebeğin yeteneğinden kurtulma yolunu onlara söylemiş olabilir.”

“Bebeğin yeteneğiyle ilgili yöntemi kim bilebilir ki?” diye sordu Arik.

Reaver sıkıntılı görünüyordu. “Her şeyin bir yöntemi vardır. Sadece büyü, bitki, kötülü, güç gibi şeylerin doğru karışımını bulmalısın.”

“Umarım yeni merkezin yerini ona söylemeyecek kadar akıllı davranmışlardır.” Ky bu bilgiyi Atlılardan saklama konusunda da dikkatli davranıyordu. Konuşurken İskoçya hatta Avrupa bile dememişti.

Regan söyleyecek kelime bulamıyordu. Tüm hayatı boyunca tanıdığı insanlar nasıl böyle bir şey yapabiliirdi?

“Regan?” Stresli Teksas aksanı Decker’ın sesine yerleşmişti. “İyi misin?”

“Ben sadece...” Şakaklarından ter akıyordu. Üçe kadar saydı. Yenik düşmemek için elinden geleni yapıyordu. “Şimdi ne yapacağız?”

“Kurtarabildiğimiz her şeyi yağmalayacağız,” dedi Ky.

“Yağmalamak derken?”

Ky tekrar konuşmadan önce Decker ile bakiştılar. “Lance ve diğerleri götürebildikleri her şeyi yeni merkeze götürdüler. Ve sonra da eski bir eseri yok ettiler. Bunu ne kadar süredir planladıklarını bilmiyorum, ama ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Dört Gardiyanı Sigil rütbesine terfi ettirmişler ve tüm dünyadaki Temsilcilerden destek alıyorlar. Merkezler onların elinde olduğu için avantajlılar. Val bizin tarafı-

mıza destek toplamaya çalışıyor, ama Gardiyan nüfusunun yüzde yirmisini çekebilsek bile şanslıyız.” Titrek bir nefes aldı. “Şimdi bizler asiyiz ve onlar da imparatorluk Regan. Aegis parçalandı.”

Thanatos Regan’da bir sorun olduğunu hissetti. Belki ondan bile önce fark etmişti. Kynan’ın Aegis dağıldı habere odanın üzerine kara bulutlar çökmesine neden olmuştu, ama herkes lanetler okurken Regan sessizce duruyordu. Yüzünün rengi çekilmişti ve ellerini göbeğini o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyaz olmuştu.

Kibarca Thanatos ellerini omzuna koydu ve Regan’ı kendine çekti. Sırtını göğsüne dayayıp ona sarıldı. Kafasını eğerek dudaklarını kulağına değdirdi. “İyi misin?”

Cevap vermedi. Dişlerinden ses gelecek şiddette titriyordu. Thanatos’un kalbi saatte yüz yirmi kilometre giden bir arabanın arkasına bağlanmış sıcak asfaltta sürükleniyormuş gibi hissetti.

“Regan?”

“Onlar benim ailemdi,” diye fısıldadı sonunda. “Onlara her şeyi verdim ve onlar beni incitmeye çalıştı. Oğlumu öldürmeye çalıştılar.”

Evet, birileri kesinlikle bunun bedelini ödeyecekti. “Onlar pislik Regan. Asla seni hak etmediler.”

“Onlara ihtiyacım vardı. Gittiğim her aile beni reddetti. Aegis sahip olduğum tek şeydi.” Gözyaşlarının akmasını

engellemek için sürekli yutkundu. “Aegis’e ait olmak artık istenmediğim anlamını siliyordu.”

Regan’ı döndürerek yüzüne baktı. Yüzündeki yıkım Thanatos’un derisini soydu. Hayatını bu organizasyona adanmıştı. Onu tahrik etmesini istediklerinde bedenini kullanmalarına izin vermişti. Onlar ise onu ve bebeğini kurban etme planlarıyla teşekkür etmişlerdi.

Onu baştan çıkartmaya geldiğinde kişisel amacının ne olduğunu sormuştu. Artık biliyordu. Bildiği tek ailenin onu istemesini arzulamıştı. Ondan vazgeçmelerini istememişti. Pislikler. Aşağılık bok çuvalları.

“İstenmiyor değilsin.” Regan ona bakmıyordu, bu yüzden parmağıyla çenesinden tutarak yüzünü kaldırdı. “Beni duydu mu? Seni istiyorum. Seni ve oğlumuzu istiyorum. Tüm bunlar bittiğinde, Salgın gidip dünya normale döndüğünde, senin burada benimle kalmanı istiyorum.”

Şaşkın bir ifadeyle gözlerine baktı, ama bunun nasıl mümkün olduğuna anlam veremedi. Yeterince sinyal vermemiş miydi? Onun kendisine ait olduğunu açıkça ifade etmemiş miydi? Sıradan bebekler için beşik yapmazdı, sıradan kadınları kaçırmazdı ve kesinlikle sıradan kişilere tüm bir türe babalık ettiğini anlatmazdı. Artık hayatının bir parçasıydı.

Regan onundu.

“Ya dünya normale dönmezse? Ya dünya normale dönmezse ve seni sakinleştirmem için bana ihtiyaç duymazsan?”

Çılgınca etrafına bakındı ve Thanatos onun düzeltmek için bir şeyler aradığını anladı. “Ya...”

Than parmağını dudaklarına koyarak onu susturdu. “Şşşşt.” Bekle, Ya dünya normale dönmezse ve seni sakinleştirmem için bana ihtiyaç duymazsan?

Gerçekten onun bir şey verme yeteneği yüzünden onu istediğini mi düşünüyordu?

Kahretsin, Aegis onun kafasını çok karıştırmıştı. Birden telefon sesi odayı doldurdu. Than kafasındaki vızıltılardan zor duymuştu.

Ares parmağını boynundan geçirerek zorhını çıkarttı ve pantolon cebindeki telefonuna uzandı. “Cara? Cara, kahretsin.” Titreyen parmaklarından telefon yere düştü. Anında tekrar zırhını giymiş kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

“Ares!” Limos arkasından koşmaya başladı. “Ne oldu?”

“Salgın. Benim evimde. Acele et!”

Kynan Than’e işaret etti. “Git. Deck ve ben Regan’ın yanında kalırsınız.”

“Onu bırakamam.”

Ares ve Limos kapı açmak için bahçeye çıkarken. Regan uzandı ve parmaklarıyla yanağını okşadı. “Git. Durdur onu. Dünyanın normale dönmesini istiyorsan, onu durdurmalısın.”

“Döndüğümde, konuşacağız.” Regan’ı öptü. Ky’a dönmeyen önce sadece bir saniye orada öylece kaldı. “Teşekkürler.” Than kardeşleri ve Arik’in arkasından koşarken bunun Salgın’ın sadece sinirlerini bozmak için oynadığı ufak oyunlardan olması için dua ediyordu. Ancak Than bahçeye çıkıp kapı açtığından bir şeyler ters gitti. Normalde kapılar ışıldardı, ama bu siyahtı, yüzeyi su üzerindeki yağ gibi dönüyordu.

Than kapatmaya çalıştı, geri çekildi, ama kapı bataklık gibi onu içine çekti.

Otuz Bir

Thanatos bahçeye çıkar çıkmaz Regan kütüphaneye gitti. Hissetmeye başladığı panikten kurtulabilmesi için sayması bile gerekmemişti. Acil durumlar genelde düzgün düşünmesine yardım ederdi.

Cara'nın iyi olması için dua ediyordu. Regan Ares'in karısını çok iyi tanımıyordu, ama o kadın Regan'a iyi davranmıştı. Ve cehennem köpeklerini etkileyebilen birisi kesinlikle iyi biri olmalıydı.

"Regan." Ky arkasından geldi. Decker ayağa kalkmıştı. "Ne yapıyorsun? Dinlenmen lazım."

"Ve Gem hamileyken sana ne dedi?"

İç çekti. "Ona köşeli bir objeyle vurmuş gibi canımı yak-tığımı."

"Gördün mü?" Regan aradığı kitabı bulabilmek için Than'ın raflarını aradı. Ve işte tüm insan ve şeytanlar için bilinen kutsal kitap, İncil oradaydı.

Kitabı raftan alıp Than'ın yaptığı beşiğe koyarken elleri titriyordu. Deri işleme araçları her yere dağılmış.

"Ah... Regan?" Decker sormuştu. "İyi misin?"

"Muhteşemim." Çocuklara döndü. "Ky, elini İncil'in üzerine koyarak benim için yemin etmeni istiyorum."

Kynan'ın siyah kaşları kalktı. "Kutsal kitap üzerine edilen yeminlerin, yanında büyü yapılmadıkça sadece vicdani bağlılığı olduğunu biliyorsun."

"Evet. Ama ben de buna güveniyorum. Tanıdığım en vicdanlı insansın."

"Anlamıyorum." Ky ona deli ceketine ihtiyacı varmış gibi bakıyordu. "Oturmak istemediğine emin misin?"

"Sadece elini İncil'in üzerine koy."

Regan'ı eğlendirdiğine emindi, ama dediğini yaptı. "Şimdi?"

"Bana bir şey olursa, oğlu için Thanatos ile savaşmayacağına yemin etmeni istiyorum."

Kynan gerildi. "Ne? Regan, bebek için en iyisinin benim ve Gem'in yanında büyümesi olduğuna karar vermiştik."

"Evet, olay da bu. Buna biz karar verdik. Thanatos'un konuşma hakkı hiç olmadı. Yaptıklarımızı dünyanın iyiliği için yaptık, ama büyük işleri yaptığımızı düşünürken onu işlerin dışında tuttuk. Haklı olduğumuzdan emindik. Lance ve o bir avuç pislikten farkınız yok. Bu noktada, oğlumuzu güvende

tutacak kararı Thanatos vermeli. En azından bunu hak ediyor.”

“Peki ya sen? Sen ne hak ediyorsun?”

Beşiğe baktı. “Ne hak ettiğimden emin değilim, ama iste. diğim şeyi biliyorum.”

“Ve o da?”

“Thanatos ve bebek.” Eğer onu isterlerse. Thanatos onu istediğini söylemişti, ama diğer insanlar da bunu söylemişti. Sonra da fikirlerini değiştirmişlerdi. Ya da onu öldürmeye çalışmışlardı.

Thanatos’un onu öldürdüğü rüya zihninde canlandı. Buraya geldiğinden beri bu rüyayı görmemişti, ama aylarca her gece gördüğü rüyanın canlı görüntüleri zihnine doldu. Kâbusların bir uyarı olduğuna kendini inandırmıştı, belki de öyleydi. Eğer bu doğruysa önlem almalıydı.

“İncil, Ky.”

Derin ve öfkeli bir nefes aldı, ama öne doğru eğilerek bir kez daha elini kitabın üzerine koydu.

“Şimdi, bana ne olursa olsun, Thanatos bana ne yaparsa yapsın, oğlunu ondan alma teşebbüsünde bulunmayacağına yemin et.” Sonra Decker’a baktı. “Başkalarının denemesine de izin vermeyeceksin.”

“Yemin ederim.”

“Güzel,” dedi neşeyle. “Şimdi, sanırım qeres kaplı silahlar hazırlamamız lazım.”

“Hiç qeresimiz yok. Lance ve diğerleri hepsini aldı.”

“Hayır. Gemideyken bir şişe çaldım.”

Decker sırtıttı. “Mükemmel.”

“Şimdi tek yapmamız gereken Atlılardan birinin o pisliği alt etmesini ummak.”

Bir kramp daha girince Regan parmaklarını göbeğine götürdü. “Ve bir şeyler acele etmeleri gerektiğini söylüyor. Eidolon’a haber vermek isteyebilirsin. Sanırım ufak midilli dışarı çıkmak istiyor.”

Salgın tam bir pislikti.

Thanatos hayatı boyunca çok fazla ölüm görmüştü. Ama bu... Bu ölümden öteydi. Bu katliamdı. Ve Salgın kapı açma yeteneğini nasıl ele geçirebilmişti? Her ne yaptıysa, Thanatos’u Finlandiya’ya hapsedmişti. Tekrar kapı açamıyordu.

Regan’ın yanına dönemiyordu.

Ares’in evinde olanların, Than’i kapı kullanmak için hazırlanmış bir oyun olduğundan şüphe etmiyordu. Ama Ares’in şu anda uğraştığı şeyin çok gerçek ve çok şiddetli olduğundan da emindi.

Öfkesi çevresindeki ölüm ile birleşerek düşünme yeteneğini engelledi. Regan'ı kontrol etmek için Kynan'ı aramaya çalıştı, ama öfkesi üstün gelince telefonu parçaladı. Bundan sonra ise sadece öldürme ihtiyacı içinde dolaşmaya başladı.

Ve öldürülmesi gereken çok fazla kişi vardı.

Helsinki eteklerindeki insanlar bir tür hastalık yüzünden delirmiş ve birbirlerini öldürmüşlerdi. Thanatos babalarının kendi evinde öldürdüğü bir ailenin kalıntıları arasında durdu. Orağından kan damlıyordu. Than babanın kafasını kopartmıştı, ancak karısını ve üç oğlunu kurtarmak için geç kalmıştı.

Kafatası karıncalandı. Than'ın karşısındaki oturma odasında kapı açılınca olduğu yerde döndü. Çıplak ve şiddetle bulanmış Salgın kapıdan çıktı. Burası yeterince berbattı, ancak Thanatos'un kalbini asıl sıkıştıran kardeşinin görünüşüydü. Mührü kırıldıktan sonra insan görünümünü koruyan adam gitmişti.

Bu şeytandı. Gözleri katran kadar koyu, teni mermer kadar solgun ve damarlı ve katil balinanın karnını deşebilecek uzunluktaki pençeleri ile bir şeytan. Nefret ve kötülük bir zamanlar Reseph olan her şeyi silmişti. Şimdi de görüntüsünü ele geçirmişti.

Salgın tısladı. Dişleri eskisine göre en az bir santim daha uzundu. Tanrım. "Bundan keyif alıyor musun? Kan ve bağır-saklardan olan bir denizde yüzmekten."

"Reseph." Than bir zamanlar kardeşi olan şeytana son defa seslendi. "Oralarda bir yerlerde olmalısın."

"O gitti. Bunu kalın kafanıza ne zaman sokacaksınız? O gitti ve onu hatırlatan şeylerden sıkıldım. Senden. Tüm o önemsediklerinden. Her şeyi temizleyip, baştan başlıyorum. Listenin başında da senin piçin var."

Korumacı öfke Than'ın içinde yükseldi. "Çocuğuma asla dokunamayacaksın."

"Oh, yapacağım. Mührünü kırmak için öldürmek zorunda olmasam bile, eğlenmek için öldüreceğim. Hıncımı almak için. Hayatını mahvetmek için." Kafasını kaldırdı. "Gerçi buna gerek kalmaz. Muhtemelen öfken yüzünden onu kendin öldürürsün. Ah bu muhteşem olurdu."

Salgın'ın yeminden uzak kalabileceğini düşünse bile, orağını o kadar sıkıyordu ki sanki sapı bedeninin bir parçası olmuştu. Belki de Salgın Than'ın inkâr etmeye çalıştığı şeyi sesli dile getirdiği içindi; kendi çocuğuna tehlike arz etmek. Kendi babalarının kurbanı olan yerdeki ölü çocukların beyinleri beysbol sopası ile bu evin duvarlarına sıçramıştı.

Yerdeki adam muhtemelen iyi ve sevgi dolu bir babaydı. Ama düşünmesini engelleyen öfkesi yüzünden sevdiği herkesi öldürmüştü.

Thanatos kontrol etme yeteneğini düşünerek kendini kandırmıştı. Evet, Regan'ın yanında ihtiyaçları ölümünden sekse

dönüşüyordu, ama ya oğlu Thanatos-geçirmez bir tür yetenekle doğmazsa?

Ve Regan'ın onu yüzüstü bırakabileceği gerçeği... Onu seviyordu, ona ihtiyacı vardı. Ama evde söyledikleri içine oturmuydu. Aegis'in onu kullandığı gibi, o da sakinleşmek için onun yeteneklerini mi kullanıyordu? Ona âşık olmuştu. Cömertliğine, kahkahasına, onunla oynamasına âşık olmuştu. Ama Regan'ı kullanıyorsa, Aegis'ten farkı kalmazdı.

Oğlunu da aynı şekilde mi kullanacaktı? Bir çocuğun verebileceklerine ihtiyacı olduğu için masum bir bebeği tehlikeye atarak... Sevgi, ona eşlik edecek biri, Than'ı günahlarından uzaklaştırabilecek biri için?

"Sorun ne kardeşim? Seni üzecek bir şey mi söyledim?"

Thanatos bir zamanlar kardeşi olan şeye arkasını döndü. Tekrar oyuna dönebilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Kendi oğlu için bir tehlike olabilirdi, ama Salgın çok daha büyük bir tehlikeydi ve bu şeytanın sürekli iki adımı gerisinde olmaktan sıkılmaya başlamıştı.

Onu konuştur.

"Oğlumu öldürmemi istemezsin," dedi Than sesine gergin bir ton ekleyerek. "Bunu kendin yapmak istersin. Muhimelen süslü bir tören ile."

"Güzel bir tören hoş olurdu."

Than kafasını kaldırdı. Üzgün kardeş rolünü elinden geldiğince bozmamaya çalışıyordu. "İzleyici de istersin."

Reseph'ken bile insanların sana ilgi göstermesini isterdin. Kendin için kaç tane tapınak inşa ettirdin Salgın? Kaç tane aptal Ölüm'üm oğlunun büyük kurbanına katılırlarsa güç ve zenginlik kazanacağımı söyledin?" Salgın mutfak ile oturma odasını birbirinden ayıran granit mermer üzerindeki kan damlaları üzerinde parmağını gezdirdi. "Sadece seçilmiş bir grup oğlunun katledildiği odada bulunacak. Ama hala atan kalbini binlercesine göstereceğim."

"Herkesi ziyafet ha?"

"Bize katıldığında içmen için favori şampanyadan bir kadeh saklayacağım."

"Mührüm kırıldıktan sonra bile oğlumu görmek isteyeceğimi biliyorsun."

"Buna güveniyorum." Salgın parmaklarındaki kanı yaladı. "Geçmişinden ve seni komik bir şekilde yumuşatan her şeyden kurtulmak isteyeceksin. Sunağımı üzerinde oğlunun soğuyan cesedinin başında gülerken ordumuz seni gördüğünde..." Tüm bunların keyfini çıkartmak ister gibi gözlerini kapattı.

Than orağını daha sıkı tutmaya başladı. Tam saldıracaktı ki birkaç metre ileride bir kapı açıldı. Salgın hem Thanatos'tan hem de kapıdan uzaklaşmak için geri çekildi. Ares ve Limos zırhlı halde odaya girdi. İkisi de kavgaya hazır.

"Ve işte hepimiz tekrar bir aradayız. Ares, Yunanistan'da senin için bıraktığım hediyeleri gördün mü?"

“Aşağılık herif,” Ares ileri hamle yaparken şakaklarında ki damarlar şişmişti. “Seni kahrolası orospu çocuğu.”

Limos Than’e baktı. “Salgın adadaki tüm cehennem köpeklerini öldürmüş. Sadece Cara’nın yanında olduğu için yeni yavru ve Ares’in yanında olduğu için Hal kurtulmuş. Sonra da benim evime gidip oradaki köpekleri öldürmüş.” Sesi öfkeyle derinleşti. “Ve hizmetkârımın her birini ağaçlara asmış.”

“Tıpkı yılbaşı süsleri gibi. Yılbaşlarını sevdiğimi biliyorsunuz.” Salgı Thanatos’a döndü. Than, gözlerinin daha da koyulaştığına yemin edebilirdi. “Kapı numaramı sevdiniz mi?”

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Ares.

“Tahmin edebileceğinizden daha fazla güce sahibim.” Salgın’ın gözlerindeki siyaha kan kırmızısı ve beyaz noktalarda eklenmişti şimdi. “Büyü ve kan kullanarak neredeyse her şeyi yapabilirim. Kapılarınızı geçici olarak ele geçirebilmek için tek ihtiyacım olan sizin için önemli olan biriydi. Ares, Ramreclerinden birinin kaybolduğunu fark etti mi? Hayır mı? Kontrol için aramak isteyebilirsin. Limos. Arjantin’de arkadaş olduğun yetim kurtadamı hatırlıyor musun? Geçen ay kitap ve ayakkabı aldığını?” Sonra Than’e döndü. “Ve sen... Orelia’nın senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum.”

Kahretsin. Onu en son Viktor’un yanında görmesinin üzerinden on iki saat bile geçmemişti. Her zamanki çılgın göz-

süz suratı dışında gayet iyiydi. Kesinlikle arkadaş değillerdi, ama binlerce yıldır tanıyordu ve onu özleyecekti. Salgın’ın ona yaptıklarını hak etmemişti.

O olmadan duygusal bir yığına dönüşeceğini söylemeye bile gerek yoktu. Aklını korumasına yardım eden dövmeler artık geçmişinin bir parçasıydı.

Muhteşem bir hızla Than orağını savurdu. Ama Salgın yükseğe zıplayarak keskin silahtan kurtuldu ve yere inerken Limos’a tekme atarak onu yere yapıştırdı.

Ares kılıcını tepesine indirmek için gerildi, ama tekrar Salgın bu hamleden kaçtı. Birden okunu eline almıştı ve zırhını giymişti. Than gözlerini kırpmadığı halde bir okun Limos’un zırhını delerek onu duvara çivilemesini göremedi. Başka bir ok Ares’in boynunu deldi. Ares yere düştü.

Salgın’ın güç ve yetenekleri Than’in mümkün bile olmadığını düşündüğü bir seviyeye çıkmıştı.

Thanatos üzerine atladı ve dizine orağını sapladı. Ancak Salgın hala ayakta idi. Bir şeyler Than’in ensesine saplandı. Acı, omurgasına ve kafatasına yayılan bir elektrik şokuna döndü. Bedenindeki her kemik beyaz ve sıcak bir ağrıyla parçalanmıştı.

Acı yüzünden dişlerini sıktı. Gözünün önünde dönen parlak yıldızlar yüzünden kör olmamak için kendini zorluyordu. Sıcak, yapış yapış kan tüm bedenini kapladı. Etraftan

ise homurdanma, çığlık ve lanetler geliyordu. Ardından ise Salgın'ın sesi kulaklarını doldurdu.

“Kadının oğlunun ölümünü izleyecek. Ardından ise onu becereceğim ve hizmetkârlarım kullansın diye onlara vereceğim. Çığlıklarından sıkıldığımda ise, onu öldüreceğim.”

Thanatos uludu ve kafasını kaldırdı, ama Salgın gitmişti. Than oturmaya çalışırken, neden hiçbir şeyin işe yaramadığını merak ediyordu. Gözlerine dolan kana rağmen Ares'in yerde yattığını gördü. Tüm göğsü içeri çökmüş. Zırhı parçalanmıştı. Nasıl? Salgın bunu nasıl yapmıştı?

Thanatos boynuna sadece bir iple bağlı gibi hissettiği başını kaldırıp Limos'a baktı. Bir düzine okla duvara yapışmıştı. Limos oklardan birine uzandı ama kandan kayganlaşan eli aşağı düştü.

Bilinci kararırken Thanatos'un midesi bulanmaya başladı.

Otuz İki

Thanatos bilincini tekrar kazandığında Limos önüne çömelmişti ve mor gözlerinde endişe vardı.

“Hey.” Islak bir bezle yüzünü sildi. Kendini temizlemekten bunu yapmış olması şaşırdı. “Kafan tekrar yerinde.”

“Tekrar... Ne?”

Kasıldı. “Salgın kafanı kopartmaya çalıştı. Ve Ares'in göğüs kafesini açarak tüm organlarının yerini değiştirdi.”

“O... o nasıl?”

Kardeşlerini görebilmek için kafasını çevirdi. Ares oturmuştu ve kanla kaplı kanepeye sırtını yaslamıştı. Sadece kargo pantolonu üzerindeydi ve göğsü neredeyse iyileşmiş olmasına rağmen, etleri hala birbirine yapışmaya çalışıyordu.

“Ne kadar oldu...”

“Belki bir saat.”

Kaşlarını çatı. “Yaralarımız bir saatte iyileşemeyecek kadar ağırdı.”

“Biliyorum.”

“Birileri bizi iyileştirdi”

“Öyle görünüyor.” Limos ayağa kalkarak elindeki bezi kenara attı. “Ama kim?”

Thanatos ayağa kalktı, hala dengesini tam sağlayamıyordu ve düşmemek için ellerini Limos’un omzuna koydu. Kardeşinin önünde yere çömelirken, bu harekete her kası, tendonu ve eklemi isyan etti.

“Sana bir özür borçluyum,” diye mırıldandı fikrini değiştirmeden önce.

Ares’sin ağzı acı dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Emimim borçlusundur. Ama tam olarak ne için özür dilemek istiyorsun?”

Akıllı pislik. Thanatos gururunu yuttu ve itiraf etti. “Cara’yı öldürmeye çalışırken Reseph’in mührünü onarmak konusunda o kadar ısrar ettiğim için. Onu korudum. Onu savundum. Salgın’ı durdurmak için kullanacağımız tek yolun Reseph’i geri getirmek olduğunu söyledim.” Başı öne düştü. “Üzgünüm Ares. Salgın’ı neden yok etmek istediğini anlamadığım için özür dilerim. Şimdi anlıyorum.” Kafasını kaldırarak Ares’in gözlerine uzun uzun baktı. Böylece kardeşi ne kadar ciddi olduğunu anlayacaktı. “Ailemize ve arkar-

daşlarımıza bulaştı. Kadınımı ve oğlumu tehdit etti. Yemin ederim ki onu öldüreceğim.”

Hiçbiri tek kelime etmeden sadece birbirlerine baktılar. Ama birbirlerini anladıkları belliydi. Salgın’a bir şans daha vermeyeceklerdi. Mührünü onarma seçeneği artık yoktu. Salgın ölecekti, çünkü gerçek birden su yüzüne çıkmıştı.

Reseph ölmüştü.

Thanatos evine girdi ve seslerin geldiği kütüphaneye doğru yaklaştı. Ancak duydukları sanki boğazına ilmek geçirilmiş gibi durdurdu onu.

“Korkuyorum Decker.” Regan’ın sesi buluştuysa ve bunu sadece üzgün olduğu zaman kullanırdı.

Ya da tahrik olduğunda.

Zihninde Regan’ın tahrik olmadığını biliyordu. Ama yine de bu özel tonu Decker’a kullanmış olması hoşuna gitmedi. Hem Kynan neredeydi? Eğer o burada olsaydı Regan ve Decker yalnız kalmamış olacaktı.

“Şey, yakın zamanda Kıyameti durdurabilecek bir bebeğin olacak,” dedi aşağılık herif. “Sanırım korkmak için haklı nedenlerin var.”

Sanırım korkmak için nedenlerin var, Than kafasında onu taklit etmişti. Evet, çok olgunca. Ne olmuş yani.

“Ondan değil. Yani, evet, ondan, ama... Bu bebek için hazırlık yapmadım. Bağlanmamaya çalıştım, ama bağlandım ve şimdi onu seviyorum. Doğumda ya da onun hayatında çok fazla sorun olabilir ve...”

“Hey,” diye kesti Decker sözünü. “Biliyorum bu yardımcı olmayacak ama endişelenmemeye çalış. Eminim ki her ailenin hissettiği şeyleri hissediyorsun. İyi olacaksın. Ve ben burada olacağım. Neye ihtiyacın olursa.”

Thanatos ulumasına zor engel oldu. Ama dişlerinin insanın boğazını parçalamak için aşağı inmesine engel olmadı.

“Biliyorum. Her zaman farkındaydım.” Regan çok uzun süre sessiz kalmıştı ve Than’ın tek duyabildiği hızlanan nabızının sesiydi. “Sana arşı kötü bir şey yaptıysam özür dilerim. Herkese kötü davranıyordum.”

“Tatlım, kimse sana iyi davranman için bir neden vermedi.” Decker’ın sesi alçak ve yoğundu. Thanatos kırmızı görmeye başladı. Kan kırmızısı. Decker’ın kanı. “Aegis sana bir kişi gibi değil bir eşya gibi davrandı. Ben bunun için onlar adına özür dilerim.”

“Sen ve Kynan hiç öyle davranmadınız ama.”

“Ky adına konuşamam, ama benim annem beni iyi yetiştirdi.” Decker’ın ukala sesi dolu silahın ağzına mermiyi sürmeye benziyordu. Than tetiği çekmemek için kendini sarsıtı. Çünkü bu insanı Regan’ın önünde öldürmek muhtemelen onu çok kızdırdı.

“Teşekkürler Deck. Sen iyi bir arkadaşsın.”

Thanatos kıyafet seslerini duyunca ufak partiyi basmak için uygun zamanın geldiğini düşündü. Tam Regan ve Decker birbirine sarılırken içeri girdi.

Regan onu gördüğünde nefesi kesildi. “Tanrım, Than sana ne oldu?”

Evet. Kanla kaplı olduğunu ve bir haftasını mezbahada geçirmiş gibi görüldüğünü unutmuştu. “Salgın ile ufak bir karşılaşmamız oldu.”

“Küçük?” Decker derin bir nefes aldı. “Bir timsahla atışmış ve kaybetmiş gibi görünüyorsun. Doğaüstü bir dayak yedin, değil mi?”

Than’ın zırhındaki ruhlar çığlık atmaya başladı. Ufak bir sırtmaya en kötü olanını aradı. Regan’ı kaçırmadan önce öldürdüğü Cruentus şeytanının ruhu. Gölge benzeri şey zırhından çıktı ve direkt Decker’ın üzerine uçtu. Ama zihninde söylediği ufak “hayır” kelimesiyle ruhun santimler kala durmasını sağladı. Şeytanın ruhu öfkeyle bağırıp dişlerini birbirine vuruyordu.

“Ah, Decker?” dedi Regan. “Belki de gitmelisin.” Zorla yutkunsu da Decker gözlerini ruhtan ayıramadı. “Dışarıda olacağım.” Ruhun etrafından dolaşarak kapıya yöneldi. “Şu cehennem köpeklerine nasıl yuvarlanılacağını öğretmeye çalışacağım. Aptal canavarlar sadece yemek yemek istiyor.”

“Dikkatli ol,” diye uyardı Thanatos. “Seni yiyebilir.”

“Bu hoşuna giderdi, değil mi?”

Thanatos gülümsedi ve ruhu geri çağırdı. “Evet.” Decker dışarı çıkarken yeraltı ile ilgili bir şeylere küfür etti. Aşağılık herif dışarı çıkmaz Than rahatladı, ama çok değil. Hayatındaki en zor kararı verecekti ve yumuşamamalıydı.

“Bu biraz aşırıya kaçmadı mı sence de?” Regan azarlama-ya başlamıştı.

“Hayır. Ve Kynan nerede?”

“Dışarıda devriyede.” Ona doğru yaklaştı. Güzel, muhteşem ve buraya ait gibi görünüyordu. “Sen iyi misin?”

Yapması gerekenler için kendini hazırlarken Regan’dan uzaklaştı. “İyiyim.”

“Saçmalama. Bir sorun var.”

Büyük bir sorun. Onu tutmak, sıkıca sarılmak ve her şey yoluna girene kadar sevişmek istiyordu. Ama kendini iyi hissetmek için yine onu kullanmış olurdu. Ve hiçbir şey yoluna girmezdi.

“Biliyorsun, çok uzun süre ben ve kardeşlerimin neden özel roller aldığını merak ettim. Ama şimdi her şey yerine oturuyor. Ares her zaman savaştan kaçmayacak bir savaşçı olmuştu. Savaş ona uyuyor. Limos Kıtık çünkü o her zaman aç. Öncelikle ün ve güce, ardından da sevilmeye ve kabul edilmeye. Reseph... Onun Salgın olmasının nedenin her şeye salya akıtması olduğu konusunda şakalar yapardık. Ama insanlar için bir hastalık olduğunu kanıtladı, değil mi?”

“Ve sen?”

Than durdu, cehenneme giden bu taşlı yolda nasıl ilerleyeceğini düşünüyordu.

“Bunun nedeni... Bunun nedeni ölmek istemen mi?”

Than bakışlarını kaçırdı ve Regan onun gözlerinde ne gördüyse gerildi. “Sanırım öyle de denebilir. Ben bu şeyin bittiğini görmek istiyorum.”

Vahşi küfrü Than’i şaşırttı. Hemen karşısına dikilmişti ve elini tutarak göbeğine götürdü. “Sen sadece Ölüm değilsin, Thanatos. Bu bebek senin eserin. Sen hayat getirdin.

Tanrım, kalbi acıdı. “Ama arda çok ince bir çizgi var, değil mi?”

Regan ellerine sarıldı. “Sorun her neyse, sana yardım etmeme izin ver. Eğer sana sarılıp ölüm seslerini susturmamı istiyorsan, ya da ihtiyacın olan seks ise... Her neyse yardıma hazırım.”

Yardım? Evet, bunu yapardı. Ve Than onu kullanıyor olurdu. Kendi kişisel nedenleri yüzünden ailesini tehlikeye atan bir pislik olurdu. Dizlerinin üzerine çöküp oğlunun içinde büyüdüğü şişkinliği öpmek o kadar cazip geliyordu ki. İçindeki hayatı hissetmek ve hayatı meydana getiren kadına tapmak. Bunun yerine ellerini çekti, geriye bir adım daha attı ve kelimeleriyle sesinin sert çıkması için elinden geleni yaptı.

“Ben ölümüm. Regan. Oğlumun bunun etrafında büyümesine izin veremem. Benim etrafımda olamaz. Ya oğlumuz doğduğu anda Salgın’ı öldürmeyi başaramazsak. Her zaman tehlikede olur. Salgın’dan saklanmalı. Sen haklıydın. Sen kazandın Gardiyan. Bebeği planlandığı gibi onu güvende tutabilecek birilerine ver.”

“Ne?” Çok şaşkın görünüyordu. “Thanatos, bu kazanmakla ilgili değil. Böyle mi düşünüyorsun? Yani, Aegis’in en iyisi olduğunu düşündüğü şeydi bu. ama...” “Ve sen haklıydın.” Kahretsin. Ona sarılmak, onu korumak istiyordu. Ama zorla da olsa mesafesini korudu. “Öldürmek dışında herhangi bir amaç için yaratılmamışım. Bebek doğduğunda, onu düzgün yetiştirecek aileye götür. Ve bir daha buraya gelme Regan. Asla.” Ardından da öldürücü darbeyi vurdu. Çünkü bunda çok iyiydi. “Artık seni istemiyorum.”

Otuz Üç

Artık seni istemiyorum.

Regan’ın kalbi sıkıştı. Thanatos’un kelimeleri milyonlarca anı gibi sokmuş, milyonlarca bıçak gibi kesmişti. Nasıl olduğunu bilmesede bebeği ve kendisini istemediğini söylerken ciddiydi. Tüm itirazlarına, baba olmak istediğine sair ettiği tüm yeminlere rağmen, şimdi, ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda neden oğlunun üzerindeki haklarından vazgeçmişti?

“Thanatos, bunu yapma.”

Boynundaki akrep iğnesini batırdı. “Neden? İsteddiğin buydu.”

“Ama artık bunu istemiyorum.”

“Tamam, diyelim ki buna inandım. Şimdi ne istiyorsun? Bebeği bana bırakıp Aegis arkadaşlarına kaçmayı mı? Decker’la sevişmeyi mi? Hem istenmeyen bebek yükü de olmayacak.”

Regan'ın ağzı açık kaldı. Kapattı. Tekrar açıldı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ben bu kadar... Kötü müyüm?"

Duygu karmaşası yüzündeki ifadesin maskeyi kırdı ve akrebin iğnesi ağaçkakan gibi boynuna saldırıyordu.

"Hayır," dedi kabaca.

Tamam, demek ki öfkmesini onu incitebilecek duygulardan korunmak için kalkan gibi kullanıyordu. Bunu anlamıştı. Bunu çok iyi anlamıştı. Az önce Decker'dan iş arkadaşlarına onca yıl kötü davrandığı için özür dilemişti. Kalkanını ne kadar kaldırırsa, onu o kadar az incitebileceklerini düşünmüştü.

Umutsuzca beyninde Than'in korkularını hafifletip fikrini değiştirebilecek kelimeleri aradı. Ama burada geçirdiği zaman içerisinde Atlı hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da keçi kadar inatçı olduğuydu.

Ensesinde kalkan tüyleri görmezden gelerek elini tuttu. İşleri yoluna koyacaktı. "Öfkeye ihtiyacın yok. Beni dinlemelisin. Bebeği sana bırakıp Decker'a kaçmak istemiyorum." Bu kulağa bile çok komik geliyordu. "Burada seninle kalmak istiyorum. Bu bebeği birlikte büyütmemizi istiyorum."

"Regan," diye inledi, "yapamam."

"Lütfen." Parmağını zırh yarasının üzerinden geçirdi ve avucunu kalbinin üzerine koydu. Güçlü atışında huzur buluyordu. "Bildiğim tek ailemi kaybettim. İşimi. Arkadaşlarımı. Seni de kaybedemem."

"İmkânsız Regan. Salgın yaşadığı sürece, sen ve oğlumuz tehlikede olacak."

"Saçmalık," diye bağırdı ve Than'in kafası tokat yemiş gibi geri düştü. "Kıyamet bu kadar yaklaşmışken güvenli bir yer kalmadı. Şimdi bana gerçekleri anlat." "Tehlike gerçek."

"Daha şimdi güvenli bir yer kalmadığını söyledim..." Derin bir nefes aldı. "Sen kendin için endişeleniyorsun. Oğluna tehlike oluşturmaktan korkuyorsun."

Than'in boynu sert yutkunmasına isyan etti. "Öfkelenen bir babanın oğullarını öldürdüğünü gördüm az önce. Ölüm açlığım başladığında neye döndüğümü biliyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Dokunduğum her şey zehirleniyor Regan." Boğazlı kazağını aşağı çekerek akrep dövmesinin tümünü ortaya çıkarttı. "Belirli bir olaydan yapılmayan tek dövmem bu. Bunu buraya bana ne olduğumu hatırlatması için yaptırdım. Bana yakın olanlara ne yaptığımı. İnsanları korumak için ne kadar uğraşsam da, onları öldürüyorum. Vampirlerime bir bak. Onları koruma yöntemim en sonunda onları boğdu. Onları öldürdü. Onları ben öldürdüm. Oğluma da aynı şeyi yapmayı göze alamam. Ya da sana." "Yapmazsın. Biliyorum." Regan elini akrebin üzerine koydu ve Than haklıydı... Zihninde hiç görüntü canlanmadı, ancak mükkebe işlenen acısı oradaydı.

"Rowlari de bunu biliyordu."

"Öfke ataklarına yardım edebilecek bir yöntemimiz var artık. Onları kontrol etmende sana yardım..."

“Hayır!” Than ondan hızla uzaklaştı. “Görmüyor musun Regan? Tıpkı Aegis gibi seni kullanmış olurum. Sana ihtiyacım olduğu için benimle olmak istediğini görmüyor musun? Seni sevdiğim için değil?”

Bekle... Bu da neydi? Onu kullandığını mı düşünüyor-du? Ve... Onu seviyor muydu? Bu itiraf nefesini kesti. Daha önce hiç kimse onu sevmemişti. Hele onun hisleri için en dişelenecek kadar sevmek... Hayatında çok fazla şey kaybetmişti. Thanatos'u ve oğlunu kaybetmesinin imkânı yoktu. Bunun için savaşacaktı.

“Thanatos, benden kalmamı istediğinde, öfkemi dindirebildiğim için mi istedin bunu?”

Kafası düşmüş omuzları üzerinde zor duruyordu ve korkunç geçen sessizlikte evet diyeceğini düşündü. Ama kafasını kaldırdığında öfkeli ve inatçı bir ışık gözlerini aydınlattı.

“Tabi ki hayır. Çünkü lanetlendiğimde kaybettiğim hayatı bana geri vermiştin. Cesursun. Akıllısın. Sevdiklerini korumak için ölmeye hazırsın. Senle sevişmekten daha fazla sevdiğim şeyler var Regan.”

Gülümsedi. “Gördün mü? Beni kullanıyor olmayacaksın. Bana ihtiyacın yok. Beni istiyorsun. Tıpkı benim seni istediğim gibi. Seni ikna etmenin bir yolunu bulacağım, çünkü seni bırakmak istemiyorum.”

“Başka şansın yok.” Regan'ın ellerini nazik ama sıkı bir şekilde tuttu. “Kynan ve Decker'la konuşarak senin ve bebeğin götürülmesini sağlayacağım. Gerekirse zorla.” Sesi yumuşadı. “Ama hiçbir şeye ihtiyacın olmamasını sağlayacağım.”

“Senden başka hiçbir şey istemiyoruz.” Sinir ve acıyla bir adım geri gitti. “Dünyadaki tüm para ve refah senin burada olmanı telafi etmez seni inatçı Atlı. Kıyametin Mulemen'lerinden biri olmalıydın. Böylece...” Sıcak bir ıslaklığı bacaklarının arasında hissedince durdu. “Oh... oh Tanrım.”

Thanatos kaşlarını çatı. “Ne oldu?”

Büyük bir kramp derin nefes almasına neden oldu. “Suyum geldi. Bebeğimiz oluyor.”

Reaver, Cennet gerçekliğindeki Akashic kütüphane olan Kayıtlar odasının ortasında cisimlendi. Sonu gelmeyen kitap rafları arasında hızla ilerledi ve aradığı kristal kapaklı cildi buldu.

“Gethel.”

Melek birden sıçradı ama kendini hızla toparlayarak ona döndü. “Reaver. Beni mi arıyorsun?”

Gözlerini devirmemek için savaştı. Resmi zırvalıklardan her zaman nefret etmişti. En azından, hatırladığı süre zarfında nefret etmişti.

“Evet, seni arıyorum.” Tamam, sesinde ufak bir sataşma vardı, ama iyi çocuk olmaya çalışmayı bırakalı uzun zaman

olmuştu. “En son insanlık gerçekliğinde ne zaman bulundun?” Kaşlarından biri kalktı. “Neden?”

Reaver insanların soruya soruyla karşılık vermesinden nefret ediyordu. “Dünya Kıyametin eşiğinde olduğundan olabilir mi?”

“Ses tonunu sevmedim.”

“İnsanlar ölürken senin kendini kütüphaneye kapatmanı da ben sevmedim.” Adil değildi; hiçbir melekten insan faaliyetlerini sürekli kontrol etmesi istenemezdi. Ancak burada zaman Dünyadakine göre daha yavaş geçiyordu ve kızdırma oyununu oynamaya zamanı yoktu. Gethel ile işi bittiğinde Regan doğum yapmış olabilirdi. “Aegis’in dağıldığını biliyor musun? Ve Harvester’ın bunda parmağı olabileceğini? Regan’ı kaçırdılar ve bebeği öldürmeye çalıştılar.”

Gethel kitabı hızla kapattı. “Onlar ne?” Kanatları havalandı. “Bunun arkasında Salgın var. O olmalı.”

“Kıdemliler melek yardımı aldıklarını iddia etmiş. Bununla ilgili Harvester’la yüzleşmeye gidiyorum.”

“Yapmış olamaz. Bunu yaparak cennet ve cehennemin azabını üzerine çeker.”

Reaver kafasını salladı. “Ama çocuk ölürse, Kıyamet başlar ve hiçbir ceza olmaz. Tüm kurallar camdan dışarı uçar.”

“O düşen melekten her zaman nefret ettim.” Sanki Harvester’a yaptığı işkence bunu kanıtlamıyordu. Kanatlar

rını arkasında toparlamadan önce tekrar açtı. “En azından Aegis yeni İskoçya merkezine yerleşti mi?”

“Evet, ama korkarım ki Harvester’a bilmesi gerekenden fazlasını söylemiş olabilirler.”

“Ve böylece de Salgın’a.” Gethel yumuşak bir küfür etti. Yani çoğu insana göre yumuşak. Ama Kayıtlar Odasında zeminin titremesine neden oldu. “Bu çok kötü Reaver. Ama sen Atlıların Gözetmenisin. Benden istediğin nedir?”

“Atlılarla ilgili bir şey değil. Ama Yüce Melek Meclisine ulaşabilirsin.” Bu onur kırıcı değil miydi? Reaver düşük seviyeli bir melek, emir zincirinde ufak bir piyon olduğu için, Yüce Melek Meclisiyle görüşebilmek için değerli zamanını dilekçe doldurarak geçirmeliydi. Ancak Gethel direkt odaya girebilirdi. “Aegis’in dağıldığını bilmeliler. Tarihteki şeytanla savaşan en büyük organizasyon içten parçalanıyor. Ve ufukta Mahşer varken, onların kötü akıntılara kapılmasını istemeyiz.”

İstedikleri en son şey şeytanların Aegis iplerini ele geçirmesi idi.

“Ne yapabileceğime bakarım.”

“Acele et. Regan’ın doğumu yakın. Zamanımız az.”

Gethel sabırlı bir şekilde gülümsedi. “Bunun farkındayım Reaver.” Elinin tek hareketiyle okuduğu kitabın kaybolarak raftaki yerine dönmesini sağladı. “Şimdi gidiyorum. Atlılarla ne tür bir faaliyet planı yürütüyorsunuz?”

“Harvester’ı bulacağım. Aegis’e bulaşarak kuralları çiğ-nemiş olmuyor, ama Regan’ın bebeğine yapılan tuzağın ar-kasındaysa, onu yok edeceğim.” Belki bunu yapmasına izin-bile verilmeden önce.

Gethel iç çekti. “Şu andaki halini görmek acı veriyor. Düşmeden önceki halini düşününce.”

Utangaçlık Harvester’ın tarzıydı, ama Reaver uyum gös-terdi. “Adalet meleği olduğunu söylemişti.” Reaver’ı esir tu-tarken bir sürü zırvalık söylemişti.

“Sana bunu mu söyledi? Sanırım yeterince doğru. Peki devamını anlattı mı?”

“Devamı?”

“Düşmeden önce, söylediği gibi adalet meleği Verrine’di. Ama aynı zamanda Satan’ın arkadaşıydı.

Vay canına. Tamam, Reaver bunu beklemiyordu. “Sanı-rım, Satan cennetten kovulduğunda, o da onunla gitti?”

“Bazıları cennette isyan çıkartmasını kulağına fısıldaya-nın o olduğunu söyler. Ve gerçekten de, cennetten kovulduk-tan çok geçmeden o da ona katıldı.”

“O zaman neden cehennemde ufak bir aşk yuvasında bir-likte değiller?”

“Kimse bilmiyor. Ama Limos ve Satan arasındaki söz-leşmeyi yapanın o olduğunu biliyorsun, değil mi?” Reaver cevap vermeden, Gethel sıırttı. “Sözleşmede neden bir açık

olduğunu hiç fark etmedin mi? Limos’un budan kurtulması-nı istiyordu, ama Limos’un iyiliği için değil. Kendi çıkarları için. Şimdi bile Harvester’ın Satan’ın yatağına tekrar girme-nin yollarını aradığına eminim.”

“Ve Kıyameti başlatmak için Regan’ın çocuğunu öldür-mek bunun kesin çözümü olurdu. Tanrı’nın kendisi gibi Sa-tan da Kıyameti başlatmaya ya da durdurmaya direkt müda-hale edemediği için, Harvester bir kahraman haline dönecek ve Satan hem Sheoul’u hem de Dünyayı zevkle yönetmeye başlayacaktı.”

“Aslında, Salgın’ın Harvester’ı kendisine istediğini düşü-nünce Satan’a için iyilik yapmaya bu kadar hevesli olmasına şaşır-mamak lazım.”

Reaver’ın zihnine şaşkınlık çekiç gibi indi. “Bak sen. Harvester çok yoğunmuş.” Kaşlarını çatı, çünkü omurga-sında bir şeyler titriyordu. Atlılar tarafından çağrıldığında hissettiğine beziyordu, ama bu şey çağrıdan ziyade farkında olma titreşimiydi.

“Bebek.” Sevinebilmek isterdi, ama çok fazla şey ters gi-debilirdi. “Zamanı geldi.”

Gethel’in cevabını beklemedi. Şimşek hızıyla oradan uzaklaştı, çünkü bu hayatta kaçırmayacağı bir doğumdu.

Doğumun dünyayı nasıl etkileyeceği düşünülünce man-tıklıydı. Ama yakında en iyisi ya da en kötüsü ortaya çık-a-caktı.

Otuz Dört

Sancılar çok hızlı arttı. Thanatos'un sakinleştiremeyeceği kadar hızlı. Regan'ın suyu daha yeni gelmişti, ancak kasılmalar yüzünden kıvranıyordu. Than onu yavaşça kanepeye götürdü ve ön kapıya koştu. Decker dışarıda volta atıyor ve kendi kendine söyleniyordu.

"Kynan'a ihtiyacım var. Şimdi. Ona hastane ile iletişime geçmesini söyle. Regan doğuruyor."

"Tamamdır." Decker telefonunu cebinden çıkartmaya çalışırken, Than de Ares ve Limos'u aramak için ev telefonuna koştu. Çünkü o kendi telefonunu parçalamıştı.

"Buraya gel," diye havladı Limos'a telefonu açtığı anda. "Ares ve Cara'yı da getir. Arik. Cehennem köpekleri. Bula-bildiğin herkesi."

"Sorun mu var?"

"Kıyameti bekliyorum. Regan doğurmak üzere ve Salgın gelirse..."

Limos derin nefes aldı. "Hemen geliyorum."

Tahanatos vampirlerine yatak odasını doğum için hazırlamalarını bağırdı. Temiz havlu, battaniye, ateş ve beşiğe ihtiyaçları vardı. Than kütüphaneye koşarken hizmetkârları emirlerini yerine getirmek için koşturdu. Regan ise bir eli göbeğinde bir eli belinde ortada halkalar çizerek dolaşıyordu.

"İyi misin?" Regan geriye sendeleyince onu sabitlemek için bileğinden tuttu. "Bir şey ister misin? Su? Yemek? Kahretsin doğum yapan kadınlar neye ihtiyaç duyar?"

"Ağrı kesiciler," diye inledi. "Ağrı kesicilere ihtiyacım var."

"Yapabilseydim ağrını alırdım," diye yemin etti. Ağrısını ve tüm yükünü alırdı.

Mükemmel ela gözlerini kırıştırdı ve ileri uzanarak parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Biliyorum."

Bebeğin ve onun gitmesini istediğini söylemesine rağmen Regan'ın güven dolu sözleri kızarmasına neden oldu. Kalbi ölürdü. Onlar hayatında olmazsa bomboş bir kabuk olurdu, ama en azından öfkesinden uzakta olurlardı. Sadece Salgın'dan uzakta, güvende olabilecekleri bir yer bulmalıydı.

"Senin için ne yapabilirim?" Şu anda hiçbir şey yapamazdı. Kalan zaman çok kısaydı.

Regan ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Sonra, aniden yüzünün rengi attı. Çığlık atarak ikiye katlandı, neredeyse dengesini kaybediyordu. Than onu tam zamanında yakaladı.

“Regan? Tatlım, ne oldu?”

“Yanlış bir şeyler var. Hissedebiliyorum.” Yardım edememek içini parçalıyordu. Kahretsin, Eidolon nerede kalmıştı? “Seni yatak odasına götüreceğim.” Onu kucağına almak istedi, ama Regan kafasını salladı.

“Yürüyeblirim.” Sesi acıdan incelmışti. “Yürümeliyim.” Korkunç olan bir kasılma yüzünden bağırdı. “Bebeğimizin kendi başına doğum odasına yürüyeblen bir anneyi hak ediyor.”

Gururlandı ve kalbi şişti. “Tanrım, sen harikasin.”

“Biliyorum.” Yamuk bir gülümsemeye baktı ve koridora doğru yürümeye başladı.

Than ona destek oldu ve kapı açıldığı sırada büyük salona girdiler. Bir grup insan içeri koştu, ama gözleri Eidolon ve Shade üzerine odaklandı.

İki büyük çanta taşıyan doktor yanlarına koştu. Shade’in yanında önlük giymiş sarışın bir kadın ve Idess’in eşi olan Seminus şeytanı Lore vardı. Lore Thanatos’a bir tank gibi yaklaştı. Eldivenli elini yumruk yapmıştı ve Than kendini darbeye hazırladı.

Lore iki adım ötesinde durdu. “Kardeşin nerede? Salgın nerede?”

“Hiçbir fikrim yok. Ares ve Limos buraya gelir gelmez ağımızı sereceğiz.” Rega’nın doğum sancıları başladığına göre, o aşağılığı getirme zamanı da gelmişti. Finlandiya’daki sahne ne kadar korkunç olsa da, Than’e kocaman bir ipucu vermişti.

Lore’un büyük bedeni titredi. “Idess’i götürdü.”

“Biliyorum. Onu geri alacağız.”

Eidolon, Regan’a yaklaşırken Lore’a sevecen bir bakış attı. “Nasılsın?”

“Çok ağrısı var. Rengi attı ve titremeye başladı. Bir şeylerin yanlış olduğunu söyledi.”

Eidolon, Regan’a güven verici bir gülümsemeye baktı. Ama Than’e attığı bakışta güven verici hiçbir şey yoktu. “Tamam, hadi seni hazırlayalım. Vladlena bir hemşire. Shade ve ben hazırlanırken o giyinmene yardım edecek.” Tekrar Than’e baktı. “Hazırladığınız bir oda var mı?”

“Yatak odam. Beni takip et.” Regan’a banyoya girmesinde yardım etti ve Vladlena gitmesini söylediğinde istemeyerek odadan çıktı.

“İsrar ediyorum Atlı. Ona dokunamayacağım bana söylendi, ama hastane önlüğü giymeli ve ben de elimden geldiğince onu muayene etmeliyim. Bunları da sen bana hırlarken yapamam.”

Regan göğsüne dokunana kadar hırladığını fark etmemişti bile. "Önemli değil. Salgın'ı yakalamalısın. Ve Idess'i bulmalısın."

Kahretsin. Onun yanında kalmalıydı. Ama Regan haklıydı. Regan'a doğru eğilerek onu öptü ve kelimeleri kullanmadan hemen döneceğini söyledi.

Regan da onu öptü. Kelimeleri kullanmadan ona inandığını söyledi.

Otuz Beş

Than büyük salona girdi. İnsanlar qeres kaplı silah hazırlamayı bırakıp ona doğru koştuğunda olduğu yerde kaldı. Ares, Limos, Reaver ve Kynan yanına ilk gelenler oldu.

Reaver'ın safır gözleri endişe ile parlıyordu. "O nasıl?"

"Bilmiyorum. Ve Eidolon ona dokunamazken nasıl yardım edecek onu da bilmiyorum."

Reaver güven verici şekilde elini omzuna koydu. "Eğer biri yardım edebilecekse, ondan başkası olamaz."

"Umarım haklısındır." Than'ın kafatası karıncalandı ve Harvester cisimlendi. Siyah kanatlarını arkasına toplarken kuzgunun tüyleri gibi parlıyordu.

"Sen." Kynan hırlayarak Harvester'ın yüzüne yaklaştı. "Aegis'in bana karşı büyü yapmasına yardım ettin. Regan'ın bebeğini doğurmalarına ve onu kurban etmelerine de yardım edecektin." "Hayal görüyorsun insan." Her zamanki şımarık

tavriyla siyah saçlarını omzunun üzerinden geri attı. "Böyle bir şey yapmadım."

Reaver'ın gözleri mavi ateş topları gibi parladı. "Eğer çocuğu öldürmeleri için onlara yardım ettiysen, yok oldun demektir. Bunu biliyorsun."

"Ah, tabi ki biliyorum. Gözetmen kurallarını tekrar duymaya ihtiyacım yok. Bu yüzden yapmadım. Neden böyle bir risk alayım ki?"

"Çünkü işe yarasaydı ve Thanatos'un mührü kırılıyorsa Kıyamet başlardı ve hiçbir kural kalmazdı. Başaracağına dair kumar oynadın." Harvester müttefik arar gibi odayı taramıştı, ancak ona bakan gözlerde sadece nefret görünce, hırladı. "Herhangi birinizin aklına kurallara göre oynayabileceğim geldi mi hiç?" Bir nedenle Reaver'ın olduğu tarafa üstünlük taslayan bakış attı.

"Limos'un Satan ile olan anlaşmasını hazırlarken kurallarına göre mi oynuyordun?"

Eliyle gitmesini söyleyen bir işaret yaptı. "Anlamsız konuşuyorsun. Gidebilirsin."

"Aegis'e yardım ettiğini biliyorum," dedi Kynan. "Karargâhtaki hiç kimse bunu inkâr etmedi ve kanıtını kendi gözlerimle gördüm."

"Ne kanıtı?"

"Kafatası tılsımın."

Elini boğazına götürdü. Parmaklarının titredığı Than'ın gözünden kaçmadı. "Ben... Ben onu kaybettim." Reaver'a yaklaştı. Garip bir şekilde nefes nefese kalmıştı. "O depoda. Gethel almış olmalı."

Reaver'ın ifadesi sabitti. "Özel yapım takını çok istediği için hırsızlığını böyle gizlediğine eminim."

"En başından beri Salgın'ı desteklemen, geçen yıl khni-veslerin Arik'i öldürmeye çalışmasında da mı sorumlu olduğun anlamına mı geliyor?" Limos kılıcının keskinliğini parmağıyla kontrol etti ve Than bir dakika geçmeden kılıcın Harvester'ın boğazına saplanacağını düşündü. Aslında iki kılıç. Çünkü o da kardeşine eşlik edecekti. Onu öldüremezlerdi, ama çok acı çektirebilirlerdi. "Çünkü aramızda bir hain olduğundan eminim ve yemin ederim ki kocamı öldürmeye çalışanın kafasını kopartırım."

"O korkunç yaratıkları herhangi bir şey için neden kullanayım?" Harvester'ın bakışları Limos, Ares ve Than arasında dolaştı. "Ve eğer Salgın'a yardım etmek isteseydim, o zaman neden iyileştirmek için..." Dudaklarını çok sıkı kapattığı için rengi beyaza döndü.

Than'ın içini şüphe kapladı. "O sendin, değil mi?"

Limos şaşkın gözlerle Harvester'a baktı. "Tanrım, Salgın Finlandiya'da kışlarımızı tekmelediğinde bizi iyileştiren sendin."

“Saçmalama.” Harvester kollarını göğsünde birleştirdi ve kanatlarını açtı. “Acımız beni eğlendiriyor.”

Ares kılıcını qeres ile kaplama işinden başını kaldırdı. “Neden buradasın, Harvester?”

“Size iyi haberleri vermeye geldim.”

“İyi haber?” Reaver somurttu. “Senden mi?”

Harvester gerçekten incinmiş göründü, ama sadece bir saniye. “Cennet kutuna bakmış olsaydın aynı haberi sen de alırdın, pislik.” Than’e döndü. “Güçlerden gelen habere göre Salgın yok edilirse sizin mühürleriniz serbest kalacak. Dæmonica Kıyametini durdurabilirseniz, mühürlerinizin tekrar kırılması için endişelenmenize gerek kalmayacak. En azından agimortuslarınız yüzünden değil. Sonuçta İncisel Kıyametle uğraşacaksınız, ama Ares ile senin Cara veya oğlunun öldürülmesinden korkmasına gerek kalmayacak. Limos ise kâsesinden birinin bir şey içmesinden korkmayacak.” Reaver’a baktı. “Gördün mü? İyi haber. Kendin de onayla.” Bunu söyledikten sonra kayboldu.

Ares lanet okudu. “Kahretsin. Çok sinir bozucu. Ama ya söyledikleri doğruysa, bu... Şey aldığım en iyi haber olur.”

Olamaz. Than’ın bacakları rahatlıktan zayıf düştü. ama sadece bir saniye. Harvester’ın söylediklerinin gerçekleşebilmesi için Salgın’ı durdurmak zorundaydılar.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Decker. “Böylece bekleyip Salgın’ın ortaya çıkmasını mı bekleyeceğiz?”

“Hayır, oturup beklemeyeceğiz,” diye araya girdi Lore. “Siz Atlıların o pisliğin nerede olabileceğine dair bir fikri olmalı.” Than Lore’a kafasını salladı. Bir hafta olsa hayatta anlamazdı, ancak şimdi Lore’un gerginliğini çok iyi anlıyordu. “Onu bulacağız. Limos, Ares onun tapınaklarını buldu-nuz değil mi?”

“Evet. Üç tanesi devasa. St. Peter Katedrali kadar devasa,” dedi Ares.

“Bir tanesi Acheron Nehrinin güneyinde mi? Steara adasında?”

Ares’in gözleri genişledi. “Evet. Sen nereden biliyorsun?” Geçmişinden ve seni komik şekilde zayıflatan her şeyden kurtulmak isteyeceksin. Than, Regan’ın oğullarını doğurmak için sancı çektiği yatak odasına baktı. “Çünkü Reseph küçük kız kardeşini oraya gömdü.”

Limos ufak bir ses çıkarttı. “Oraya her yıl giderdi. Bir defasında orada bulmuştum onu. Ağladığını sadece o zaman görmüştüm.”

Than kafasını salladı. “Bunun silinmesini ister. Oğlumun kanı o anıyı siler.”

“Qeres silahlarımızı alalım ve gidelim.” Limos hazırladıkları silah yığınının doğru yürüdü.

“Sizinle geliyorum.” Lore eldivenli yumruğuna baktı. Dudaklarında soğuk bir gülümseme belirirken ellerini gevşetti. “Biraz adalet saklamıştım. Kardeşiniz için.” Thanatos,

Lore'un neden bahsettiğini bilmiyordu ama Sem kardeşlere kesinlikle saygı duymaya başlamıştı. Hiçbir kavgadan kaçmıyorlardı.

Reaver tartışmayı bir saniyeliğine böldü. "Hemen dön-
rim. Kayıtlar Odasında bir şeyi kontrol etmeliyim. Ben dö-
nene kadar hiçbir yere gitmeyin." Than Reaver'ın neyin pe-
şinde olduğunu sormadan melek kayboldu.

Bunu yapmalarından nefret ediyordu, ama odanın etrafına
göz gezdirirken meleğin kötü huyları üzerinde fazla durma-
dı. "Hadi savaşa hazırlanalım."

Savaş, belki. Ölüm, evet. Çünkü Thanatos'un yıllar içinde
geliştirdiği bir şey varsa o da konu ölüm olunca altıncı hisle-
rinin asla yanılmamasıydı.

Ve birilerinin bugün öleceğinden adı gibi emindi. Bu öle-
nin Regan ya da oğlu olmaması için dua etti.

Doğum berbat bir şeydi.

Regan bir daha asla doğum yapmama kararı verdi. Midilli
ile bu iş bitecekti. İlk ve son.

"Regan." diye seslendi Eidolon yatağın ucundan. "Hala
kanaman var. Yaslanman gerekiyor."

On beş dakika önce kanaması başlamıştı. Acıda öleceğini
düşünmüştü, ama son birkaç dakika içinde acı azalmıştı. Ka-
namanın da azaldığını düşünmüştü.

"Kötü, değil mi?"

"Hayır. Her zaman değil. Bazı türler doğum sırasında aşı-
n kanama yaşar."

"Ama insanlar değil, değil mi?"

Eidolon Shade'e baktı. Bu iyiye işaret olamazdı. "Bu şe-
kilde değil. Ama yarı şeytan yarı melek bir çocuk doğuru-
yorsun. Bu yüzden bu doğumun normal olmasını beklemi-
yorum."

Sesi rahatlatıcıydı. Söylediği tek kelimeye bile inanma-
ması kötüydü. Yeteneklerine güvenmiyor değildi. Sadece
onu sakın tutmak için bir sürü zırva söylediğini fark etmişti.

Tekrar yatağa uzanırken altındaki plastik örtü hışırdadı.
"Herhangi birinizin çocuğu var mı?"

Neden sorduğunu bilmiyordu, belki de nelerin yanlış gi-
debileceğini düşünmek istemiyordu.

Shade kâseyi indirerek Regan'ın buz almasına yardım
etti. "Üç tane oğlum var. Üçüz. İki yaşındalar."

"Üç mü?" Tanrım, birini bile doğurmak yeterince kötüy-
dü. Üç tanesi mi? Yük treninin üzerinden geçmesi daha az
acı verirdi. Buzu ağzına attı ve yanan ağzındaki soğuk hissin
verdiği zevkle inledi. "Vladlena? Sen?"

Vladlena kafasını salladı. "Yeni evliyim. Eşimle evlat
edinmeye karar vermemiz için biraz zaman gerekiyor. Eşim
vampir," diye de ekledi sonuna.

Doğru... Vampirler üreyemezdi. En azından birini hamile bırakarak. Tek kaşını Eidolon'a kaldırdı. "Doktor?"

"Tayla altı ay önce sağlıklı bir erkek dünyaya getirdi." Gülümsemesi çarpıktı. "İçinde büyüyebileceği düzgün bir dünya için dua ediyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı.

Eidolon tıbbi çantasına uzandı. "Regan, tekrar karnımı dinlemeye çalışacağım. Son defasında çok iyi gitmemişti, ama odanın karşısına uçmadan önce bebeğin kalp atışlarını duyabilmeyi umuyorum."

Ona tam devam etmesini söyleyecekti, ancak büyük bir sancı onu ikiye böldü. Büyük bir çığlıkla yatakta doğruldu. Birileri sanki testereyle onu ikiye bölüyordu. Nabzını boğazında hissedebiliyordu. Onu boğuyordu ve çığlıklarının devamının gelmesini engelledi. Bıçaklanmış, pençelenmiş, ısırılmıştı, ama hiçbir şey bu kadar ağrıya neden olmamıştı.

Ölen bir balık gibi hava almaya çalışırken, tekrar yatağa düştü. Ağrıdan uzaklaşmaya çalışırken yumruklarıyla çarşafı sıkırmıştı ve ayaklarını yatağa gömüyordu.

Eidolon ve Shade ona sorular soruyordu, ama o cevap veremiyordu. Şu anda onları anlamıyordu bile.

Thanatos kapıdan içeri girdi. "Ne oldu?" Anında Regan'ın yanına geldi. Elini tuttu ve yanağını okşadı.

Birilerinin Thanatos'a cevap verdiğinden bile emin değildi. Ağrı tekrar bedenine saplandı. Bacaklarından akan sıcak

bir akım onu takip etti. Lanetlerle birlikte büyük tıbbi kelimeler duydu. Havluların kanını çektiğini hissetti.

Başı dönmeye başladı. Ve üşüyordu. Çok soğuktu. Thanatos'un sesi kulaklarına doldu, ona sesleniyordu, ama o cevap veremiyordu. Ağzı çok kuruydu. Belki de ağzını açamıyordu.

Bir bıçak sancısı daha dünyasını alt üst etti. Bu sefer çığlığından bile uzun sürmüştü acı. Sonra ise merhametli karanlık.

Otuz Altı

Thanatos hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. “Eidolon? Neler oluyor? Bilincini kaybetti.” Ve kan vardı. Çok fazla kan.

“Thanatos... Nabzını kontrol et.”

Than iki parmağını Regan’ın boğazına bastırdı. Kendi nabızı da Regan’ın nabızı kadar hızlıydı. “Güçlü. Çok güçlü. Bu iyi, değil mi?”

“Kahretsin!” Eidolon’un ıslak havlu yerine kuru havlu koymak dışında hiçbir şey yapamaması sinirlerini germişti. Bir zamanlar kahverengi olan gözleri şimdi altın sarısı parlıyordu. “İyi değil. Bedeni kan kaybını telafi etmeye çalışıyor. Sanırım uterusu yırtıldı.”

Yırtılmak kelimesi asla iyi olamazdı. “Bu ne demek?” “Kan kaybediyor demek ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.” Eidolon bir küfür daha savurdu. “Bebek onu koruyor ve ironik bir şekilde doğum onu öldürüyor.”

“Hayır.” Thanatos ayağa kalktı. “Bir şeyler yapmalısın. Regan Aegis pisliklerinin çocuğu doğurtacaklarını söylemişti. Bir yol bulmuşlar...”

“Eğer bir yol bulmuşlarsa bile bu kara büyüdür. Ne planladıklarını bulmaya zamanımız olsa bile çok tehlikeli.”

“O zaman benim bir şeyler yapmama izin ver. Lütfen.”

“Nabız ve nefesini kontrol edebilirsin.” Eidolon ıslak bir havluyu yere attı ve hüznü gözleriyle baktı. “Ve kötünün kötüsü yaklaşırsa...”

Than’ın midesi karıştı. “Söyleme. Sakın söyleme.”

Eidolon yine de söyledi. “Sezaryen yapmak zorunda kalabilirsin ve bu sırada uyanmaması için dua etmeliyiz.”

Thanatos’un zihni yarıştıydı. Birileri yardım edebilirdi. “Hastanede gündüz yürüyeniniz var. Onu getirin.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” “Saçmalama! Onu gördüm. Gündüz yürüyen vampiri gördüğümde tanırım.”

Eidolon daha fazla havlu aldı. “Yemin ederim Atlı. Eki-bimde gündüz yürüyen yok.”

Kahretsin. Tamam, bekle... Kanatlarını tekrar kazanmadan önce Reaver’da hastanede çalışmıştı. Regan çılgın attıktan bir saniye sonra Kayıtlar Odasından dönmüştü.

Than zaman kaybetmedi. Koşarak büyük salona geçti. “Reaver acele et.”

Tekrar yatak odasına koştuklarında kan kokusu ona tokat gibi çarptı. Asırlar boyunca kan kokusuna bağıışıklık kazanmıştı, ama bu farklıydı. Bu Regan'ındı. İçeri girdikleri an, Reaver'ın da hiçbir şey yapmayacağı belli oldu.

"Reaver?" Than'in sesi çatallaşıyordu, "Hadi, ölüyor."

"Ona dokunamam."

"Dokunamaz mısın, dokunmaz mısın?" Şu anda Thanatos Gözetmen kurallarını, kehaneti ya da dünyanın dönmesini sağlayan fizik kurallarını umursamıyordu. Regan'ın kurtulmasını istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

"İkisi de. Bir Gözetmen olarak yardım etmemem gerekiyor, ama bu kuralı çiğnemeyi göze alsam bile fark etmez. Ona Eidolon'dan daha fazla yaklaşamam."

"Ben ona dokunabilirim."

Than arkasını döndüğünde Gethel'in kapıda durduğunu gördü. Thanatos eski Gözetmenlerini gördüğü için hiç bu kadar sevinmemişti. "Nasıl?"

"Ben bir meleğim. Sadece Gözetmenlerin Regan'a dokunmaları engellendi." Yatağın yanına yaklaştı ve avuçlarını göbeğine götürdü. "Çocuk iyi durumda." Yatağın yanına oturdu ve Regan'ı kollarının arasına aldı. Sanki uyuması için kucagında sallayacaktı. "Zavallı şey. İnsanlar çok kırılan."

Eidolon eldivenlerini çıkarttı ve temiz bir çift giydi. "Kaba olmak istemem ama fazla zamanımız yok." Than ve Gethel'a baktı. "İç kanamayı durduramazsan onu Yeraltı

Hastanesine göttürmeliyiz. İkinize de ameliyat sırasında ne yapmanız gerektiğini anlatırım."

Thanatos bu fikri hiç sevmemişti. Özellikle de Regan ilaçlara alerjisi söylediği için. Bu uyuşturucu, ağrı kesici, kan pıhtılaştırıcı olmayacak demekti. Eidolon bunu dile getirmemişti, ama Thanatos ameliyatın onu kurtaramayabileceğini biliyordu. Ameliyat bebeği çıkartmak içindi.

"Bunu halledebilirim şeytan," dedi Gethel şeytana ekşi bir tonla vurgu yaparak. Kollarındaki Regan nefes aldı, gözlerini yavaşça açıyordu.

"Regan." Than ona doğru ilerlemeye başladı, ama Regan tekrar acıyla bağırınca Gethel kafasını yavaşça salladı. Ardından bir ışık patlamasıyla ikisi de gitmişti.

"Cehennem çanları aşkına," dedi Shade. "Nereye gitti?"

Thanatos bayılmak üzereydi. Binlerce yıldır Gethel'e güveniyordu, ama bunu sevmemişti. Regan'ın yanında olmalıydı. Oğlu doğarken orada olmalıydı.

"Atlı? Neler oluyor?" diye sordu Eidolon.

"Bilmiyorum. Reaver senin bu konuda bilgin var mı?"

Reaver iki kaşının arasından vurulmuş gibi görünüyordu. Suratındaki şaşkın ifade Than'e katkıda bulunmadı.

"Reaver?"

Reaver onun etrafında döndü. "Bebeği hissedebiliyor musun?"

Soğuk ve hızlı korku damarlarını kapladı. “Evet.”

“Ares!” Reaver’ın bağıışı herkesi zıplattı. Ares anında odaya girdi. Silah ve zırhları yüzünden zorlandı. Reaver tek-rar Than’e döndü. “Oğlunun yanına kapı aç.”

Lore omuz atarak Ares’in yanından geçti. “Ben de geli-yorum.”

Ne kadar kalabalık o kadar iyi. Herkes bahçeye akın etti ve kapının diğer tarafta Regan’ı ikiye bölmemesi için dua ettiler. Thanatos kapının içinden geçti ve mum ışıklarıyla ay-dınlatılmış bir odaya çıktı. İçindeki yön duygusu Salgın’ın tam olarak nerede olacağını düşündükleri yerde olduklarını söylüyordu; Sheoul’daki Steara adası. Ama beklemediği şey korku ve öfkenin birden içine dolmasıydı. Nefret ve ihanet.

Regan’ı buldu. Acı içinde çığlık attı ve kasılmaları yüzün-den ikiye katlandı. Arkasında ise dikenli tellere bağlanmış Idess vardı. Dövülmüştü ve kanla kaplanmıştı.

Tüm şovu yöneten Gethel sunağın arkasında durmuş el-lerini Regan’ın üzerine koymuştu. Salgın ise elinde hançeri ile doğmasına dakikalar kalan bebeğe saptamak için hazırda bekliyordu.

Reaver, Ares ve Lore ile kapıdan çıktı. Nezaket için za-man harcamadı. “Hain kaltak.”

Sadece küçük şeytanlar üzerinde işe yarayan cehennem ateşi ile Gethel’a saldırmaya çalıştı, ancak orada Regan ve Idess varken daha güçlü bir şey kullanmayı göze alamazdı.

Thanatos ve Ares Salgın’a saldırırken, Lore Idess’in ya-nına koştu. Reaver hiçbirine yardım edemezdi. Önceliği Gethel’di.

Savaş sesi ve acı Atlıdan yükseldi. Regan çığlık attı ve Reaver Gethel’e de çığlık attıracağına yemin etti. Ona tekrar ateş attı. Ama beyaz şimşekle karşılık veren Gethel arkasın-daki taş duvara yapışmasına neden oldu.

“Regan’ı buradan çıkartın!” Çığlık, darbe ve düşüş sesle-rini duydu. Ayağa kalkarken Lore ve Thanatos’a baktı. İkisi de kadınlarını kucaklamıştı ve Ares bilinçsiz Salgın’ı bağla-maya çalışıyordu.

Az da olsa rahatladı. Qeres işe yaramıştı. Ama etkisi ne kadar sürecekti?

Şimşekler çaktı. Gitmişlerdi.

“Qeres kullanmak, akıllıca,” diye hırladı Gethel Reaver kafasına mavi bir ateş topu gönderirken.

Reaver eğildi ve karşılık verdi. Onun topundan çıkan ateşler Gethel sunağın arkasına saklanamadan tutuş-turdu. “İzlerini Harvester’ın arkasına saklamak akıllıca. İlk ondan şüpheleneceğimizi biliyordun.”

Sunağın diğer tarafından çıktı. “Nasıl anladın?”

Şeytanları öldürmek için yaratılmış bir savaş meleği olan Reaver’ın birkaç numarası vardı ve onları çağırdı. Bakışları-nı Gethel’dan ayırmadı.

“Nasıl mı? İtiraf ediyorum, birkaç dakika öncesine kadar anlayamamıştım. Öncesinde, Limos Harvester’a Arik’e saldıran khnivesleri sordu. Sadece çok güçlü biri o kadar büyük bir çağırabilirdi. Sheoul’un içindeki hiç kimse ise düşük seviye casusları suikast için kullanmaz. Kayıtlar Odasında okuduğun kitabı hatırladım.” Bir adım daha yaklaştı, gözlerini kısarak tutma gücünü yoğun bir lazere çevirmeye çalışıyordu.

“Çağırma hakkında Sheoul’ce bir kitaptı. Seni bulduğumda biraz fazla gergindin. Bu yüzden merak ettim ve Odaya geri dönerek kitabı buldum. Khnive çağırma büyülerıyla doluydu.”

Gethel gerildi. “Binlerce başka büyü de vardı.”

“Doğru. Bu yüzden Seden şüphelenmek için biraz daha bekledim. Belki de Kynan ve Wraith’e karşı Aegis’in kullandığı büyüyü araştırıyordun... O büyü de kitaptaydı. Ama sonra Regan’ı aldın ve bütün parçalar yerine oturdu.”

“Ne parçaları?”

“Kayıtlar Odasındaiken Aegis merkezinin İskoçya’da olduğunu söyledin. Bunu bilmemen gerekiyordu... Tabi casusların yoksa. Sonra Berlin’deki merkeze Salgın saldırdı. Thanatos’un Regan’ı aldığını biliyordun, değil mi? Salgın’ı uyararak kapı izleri soğumadan Thanatos’u izlemesini söylemek zor olmamıştır. Peki ya Harvester’ın tılsımı? Senin aldığını iddia etti ve ben ona inanmadım. Ama bunu yaptın. Bu yanlış bilgiyle birlikte Aegis’e verdin... Onları Regan’ın

bebeğini öldürürlerse Kıyametin biteceğine inandırdın. Ve o salaklar bir melek olduğun için sana inandı.” Lanet okudu. “Berlin merkezindeki vampirleri de senin saldırgına iddiaya girerim. Regan’ı öldürmelerini umuyordun. Onlardan birinin gerçekten onu kurtarması seni çok kızdırmış olmalı.”

Gülümsedi. “Şu haline bak. Dedektif olmalıydın akıllı yarak.”

Reaver’ın ayağı Salgın’ın bebeği öldürmekte kullanmayı düşündüğü hançere çarptı. “Ve senin şu haline bak. Wormwood. En son Salgın’ın onu aradığını duymuştum. Aegis’te olduğunu duymuş olmalısın. Sana vermeleri için onları ikna mı ettin?”

Yavaşça dudaklarını yaladı. “Harvester’ın tılsımı karşılarında aldım. Çok kolaydı. Sadece aynı değerde bir şey verilirse tılsımın işe yarayacağını söyledim.”

Akılı kahpe. “Neden? Onun işe yaramayacağını söylemiştin. Büyük bir yalancı olduğun kanıtlandı, ama yine de... Amacı neydi?”

“Dedektif olan sensin. Kendin bul.”

Reaver dişlerini sıkı. Şimdi mi susmaya karar vermişti? “Anlamadığım bir şey daha var. Neden khnivesleri Arik’in peşinden gönderdin? Onu öldürmenin amacı neydi?”

“İçlenmek. Ne bana inanmıyor musun?” Teatral iç çekişi dişlerini daha fazla sıkmasına neden oldu. “Tamam. Ufak bir iyilikti. Arik ölünce ruhu Salgın’a gidecekti. İşkence edi-

lip Limos'un adı söyletildikten sonra, Limos sonsuza kadar Satan'ın pençelerinde olacaktı."

Tam bir pislik. Tüm bunları önceden nasıl görmemişti? Oh, doğru ya, iyilerin tarafında savaşması gereken üst düzey bir melekti."

"Ama sonra neden onu kurtardın? Benim ve Limos'un ruhu onun bedenine girdiğinde, neden onu kurtardın?"

Omuzlarını silkti. "O ve Limos çoktan evlenmişti. Ölmesine izin vermek hiçbir işe yaramayacaktı, ama onu kurtarmak..."

"Seni bir kahraman gibi gösterecekti ve herhangi biri sende şüphelense bile İyi Tarafa oynadığına delil gösterebilecekti."

"Gördün mü? Akıllıca."

"Ama neden Gethel?" Ne kadar kızsada, bu onu üzmişti de. Ona kanatlarını geri veren Gethel olmuştu. Dönüşümünün ilk günlerinde ona yardım etmişti. Ona minnet borcu olduğunu hissediyordu? "Ne zaman bize arkanı döndün?"

Sanki Reaver kötü tarafını açan düğmeye basmış gibi tısladı. "Onları benden aldın aşağılık herif. Cennete tekrar girdin ve Atlıların başına atandın."

Bir adım geri atarak yaklaşmayı bıraktı. "Görevi kendi isteğinle bıraktığın söylendi bana."

Tekrar hırladı. "Mikail sana görevi başkasına devretme zamanının geldiği önerse onunla tartışır mıydın?"

Şey, aslında evet. Reaver tartışırdı, ama zaten diline asla hâkim olamamıştı. Ancak diğerlerinin yüce meleklerle neden tartışmadığını da anlıyordu.

"Ve Atlılar. Beni savunmaya gelmediler. Görevimin değiştirilmiş olmasını önemsemediler." Gözleri parlamaya başladı. "Onları sevdim ve onlar için tüm yaptıklarımdan sonra beni havlu gibi kenara attılar."

Reaver bir an üzüldü, ama Gethel küçük elektrik şoklarından oluşan fırtınayla üzerine saldırıda bu üzüntü yok oldu. Elektrik şoklarının boyutu küçüktü, ancak her biri nükleer santral gücüne sahipti. Kanı kaynayıp, derisi kömüre dönerken tüm bedenini acı kapladı. Bir tane Gethel yeterince kötü değilmiş gibi, çift görmeye başladı.

"Senin şeytan savaş güçlerin bana işlemez Reaver." Sesi soğuk ve neşeliydi. Kahkahası buzullarla kaplıydı.

Reaver'da kendi soğuk gülümsemesiyle ateşten bir kılıç sağırdı. Bağırsaklarına saplarken vahşi bir tatmin yaşamansa izin verdi. Gethel'in acı çığılığı odadaki zincirleri titretti.

Yerden bir metre yukarı sıçrayarak beyaz bir hortuma düştü.

Gethel düştükleri yerde delik açan kıvılcım fırtınasını başlatınca Reaver kendini yere attı. Ama kıvılcımlar onu da yaralıyordu.

Bedeni boydan boya delinerek süzgece dönen Reaver uludu. Ama ayağa kalktı. Pis oynama zamanı gelmişti. Düştüğünde şeytanlarla geçirdiği zamanının karşılığını şimdi alacaktı.

Acısını öfkeye dönüştürdü ve en sevdiği silahını çağırdı. Kullanmaya neredeyse hiç fırsatı olmamıştı. Kısa kırıbacın tutacağı elini yakıyordu. Ama silahın uç kısımlarındaki eriyik metal sıcaklığını düşününce buz gibiydi.

Gethel'in gözleri kocaman açıldı. "Bu silahı başka melekler üzerinde kullanmak melek yasalarına aykırı!"

Reaver dişlerini gösterdi. "Sen bir melek değilsin. Sen düştün. Sadece kanatlarını kaybedecek zamanın olmamış."

Dans eder gibi kırıbacını salladı ve yumuşak bir fısıltıyla kanatlarından biri koptu. "Biri gitti." Kırıbacını tekrar salladığında kaburgalarına geldi ve vücudundaki tüm kemikleri kırdı.

Bu sefer attığı öfke ve acı çığlığı Reaver'ın zihninde patladı. Acısı o kadar büyüktü ki, dizlerinin üzerine çöktü. Burun, göz ve kulaklarından kan geliyordu.

Milyonlarca bufalo betonda koşuyormuş gibi yüksek bir gök gürültüsü odada yankılandı. Muhtemel Gethel'in çağırdığı şeytanlar her taraftan onu sardı. Yüzlerce pençeli ve dişli mutant ona saldırdı.

"Sen... Kazanamayacaksın." Gethel'in bunu duyduğundan emin değildi.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor, ama kırık kemikleri işini zorlaştırıyordu. İmkânsız. Kaçamıyordu. Ölmeli ya da insanlık ve Cennete karşı işlediği suçlardan dolayı adalet önüne çıkartılmalıydı.

Reaver güç kaynağının derinliklerine indi. Kafatasın temelinde başlayan akıntı zihninde uğuldarken kanatları daire şeklini aldı. Altın bir ışık etrafını sardı ve neredeyse üzerine çıkmış şeytanları kör etti. Çığlıkları havaya karıştı ve Reaver'ın zaten zonklayan kulak zarının daha da ağırmasına neden oldular. Acı karşısında dişlerini sıkı ve engellediği güçlerini serbest bıraktı.

Süpernova halini alarak, her gözeneğinden Cennet ışığı çıkmaya başladı. Şeytanlar atomlarına ayrıldılar. Külleri yere yığılırken çığlıklarının ekoları havada asılı kaldı.

Ama küllerin arasında bir şey parlıyordu. Wormwood. Kabzasında Reaver'n anlayamadığı bir kelime yazılıydı. Reaver'ın cennet ışığını emerek etrafa gök mavisi ışık yayıyordu. Bir melek silahıydı.

Derin bir nefes alarak Reaver kendini sunağın üzerinden hançeri almak için eğilirken buldu. Üzerindeki yıldız sembolünün yanına yazılı dört harfli kelimeyi okuyunca elinden düşürdü, yere düşmeden önce zor yakaladı.

ÖLÜM.

Ağlayış başarısız olursa Ölüm Yıldızı.

Oh... oh, kahretsin.

Aegis, Thanatos'un kehanetindeki Ölüm Yıldızı hakkında yanılmıştı. Halley KuyrukluYıldızı değildi. Wormwood'tu.

Şimdi Reaver'ın vermesi gereken bir karar vardı. Normalde Atlıların vermesi gereken bir karar. Ama Wormwood'un ağırlığını elinde hissederken, verecekleri kararı bildiğini düşündü. Üstelik bu Reaver'm istediği değildi. Gözlerini kapatarak, bir daha yapmayacağına yemin ettiği şeyi yapmaya karar verdi.

Gözetmenler kuralını çiğneyecekti.

Ve bunun bedelini ödeyecekti.

Otuz Yedi

Thanatos çita olsaydı budan hızlı koşamazdı. Eidolon'un beklediği yatak odasına girdi ve Regan'ı yatağa bıraktı. "Bebek geliyor."

Doktor bunu tabi ki biliyordu, ama Thanatos çok korkuyordu. En azından kanama durmuş gibi görünüyordu, bu iyi haber olmalıydı.

Regan ikiye bölünüyormuş gibi çılgılık attı. Than'in kalbi ise ikiye bölündü. Zamanı olmasa bile terlemiş alnından öptü. Gözleri ateşle çılgına dönmüştü ve koluna o kadar büyük bir çaresizlikle sarıldı ki Than'in gözlerin doldu.

"İşte kafası." Eidolon eldivenli ellerini bebeğin başının etrafına koydu. Anneye dokunmadan bebeği çıkartmaya çalışıyordu. "Derin bir nefes al son bir defa daha ıkın Regan."

Than oğlunun doğum sahnesinden gözlerini zorla ayırarak Regan'a baktı. Regan da kolu gizi gözlerine de sıkı sıkı tutunmuştu. "Salgın elimizde. Her şey yoluna girecek."

Yavaşça kafasını salladı ve kolunu bıraktı. "Git, Oğlumuzu kurtar."

Oğlumuzu kurtar. "Dünyayı kurtar," değil.

Lütfen, lütfen Tanrım. Regan ve bebeğin bunu atlatması- na izin ver. Çünkü nefes almaya ihtiyaç duyduğum gibi bu kadına ihtiyacım var.

Lore yanında Idess'le içeri girerken, Than dolabına koştu, Deliverance'ı aldı ve büyük salona koştu. Şu anda hareket ediyor gibi görünmese de Ares ve Limos onu tutuyordu.

Thanatos'un kalbi çarpıp, nabızları kulağına gelirken, kardeşinin üzerine atladı ve bacaklarının üzerine oturdu. Buraya kadardı.

Limos onun gözlerine baktı. "Parmakları oynuyor. Etki geçiyor."

"Bende gördüm. Ayakları oynuyor," dedi Ares.

Thanatos kuru ağzını ıslatmaya çalıştı, zihninde binlerce şey vardı. Regan nasıldı? Bebek nasıldı? Korkmuşlar mıydı? Gerçekten kardeşini öldürecek miydi?

Son soru gereksizdi. Zihninden kaçmaya çalışan bir düşünceydi. Ama bir şeyi yapmaya hiç bu kadar hazır olmamıştı. Karısını ve çocuğunu korumak için herkesi öldürebilirdi.

Karısı? Evet, çünkü tüm bunlar bittiğinde onunla evlenecekti.

Lütfen, lütfen bunu atlatmalarına izin ver.

"Kahretsin."

Ares'in fısıltısı Than'i düşüncelerinden koparttı. Salgın'ın gözlerince baktı, kendine gelmişti. Ukala. Dudaklarında gülümseme vardı. Than'ın bacaklarının altında Salgın hareket etmeye başladı.

Ve ardından evin duvarları saf ve sağlıklı bir bebeğin ağlamasıyla doldu.

Temiz ve hızlı bir hareketle Thanatos Deliverance'ı Salgın'ın kalbine sapladı. Bebeğin ağlaması kesildi. Salgın derin bir nefes aldı. Dudaklarından kanlar fışkırdı. Kötülükle parlayan gözleri bulutlandı ve Thanatos Salgın'ın gittiğini anladı. Onun yerine Reseph Than'e bakıyordu.

"Teşekkür... Ederim." Reseph'in sesi fısıltıdan biraz yüksekti, ama rahatladığı belliydi.

Sonra o da gitti.

Than'ın altında Reseph'in bedeni parçalara ayrıldı. Sadece kıyafetleri kalana kadar içe çöktü. Deliverance bile kaybolmuştu.

Kardeşimi öldürdüm. Than'ın boğazı düğümlendi. Bunu beklemiyordu. Hazırlanmıştı, hevesliydi. Salgın'ı öldürecek. Ama Reseph'i değil.

Sessizlik vardı. Çok sessizlerdi. Binlerce yıldır sevdiğin kardeşini öldürdüğünde bu kadar sessiz mi olmalıydı? Aynı anda nasıl hem şaşkın hem rahatlamış hissedebilirdi? Acı ve uyuşukluk. İmkânsız eşleşmeler.

“Thanatos.” Ses bir yerlerden geliyordu. . . “Thanatos.” Gözlerini kırptırdı ve Cara’yı gördü. Gözlerinde yaşlar mutluluktan değildi. “Acele etmelisin.”

Hayır. Tanrım, lütfen hayır. . . Than yatak odasına koştu, kalbi yerinden çıkacaktı. Eşikte nefes almak için durdu.

Vladlena Than’in cıyaklayan oğlunu tutuyordu... Görünüşe göre çocuk iyiydi. Than her ne kadar ona gitmek istese de, endişelendiği konu çocuğun annesiydi.

Regan kan gölü içinde yerde yatıyordu. Shade ve E döv-meleri parlarken onun üzerinde çalışıyorlardı.

Solgundu. Çok solgundu.

“Ne oluyor?” Than onların yanına koştu ve dizlerinin üzerine çöktü. “Neden yerde?”

“Çalışabilmek için daha fazla alana ihtiyacımız vardı.”

“Regan?”

Gözleri açıldı. Önceden orada olan öfkeli ve savunmacı parıltı yerini acı ve yorgunluğa bırakmıştı. Orada Thanatos ile dalga geçen ölüm de vardı.

“Başardık... mı?”

“Evet,” Than konuşmaya çalışıyordu. “Salgın gitti.” Ellerini tuttu. Çok soğuktu. “İyi olacaksın. Ama savaşman gerekiyor.”

“Elimi tutar mısın?”

Canını acıtacak sıkarak tutmakta olduğunu söylemedi. E’ye baktı. Hüzünlü gözleri her şeyi anlatıyordu.

Yaşlar Than’in gözlerini yaktı. “Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. O dokuz ay boyunca seni şımartmak isterdim. Sana bakardım.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Seni... seviyorum.” Gözlerini kapattı ve avucunun içindeki eli boşa düştü.

“Hayır,” diye bağırdı. “Hayır, hayır, hayır!” Eidolon’u yakasından yakaladı. “Bir şeyler yap!”

“Üzgünüm. Bebek doğmadan önce çok fazla kan kaybettin. İçinde kan olmadan iç hasarını düzeltemem.”

Umutsuzca Than doktoru bıraktı. Regan’ın hala nabızı vardı. Ama çok zayıftı. Belki on kalp atışı daha. Geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı ve bunun işe yaramasını umdu. Sonrasında da onu affetmesini.

Hırlayarak kafasını boynuna gömdü ve ısırıldı. Nabızı çok zayıftı. Damarları kan ememeyecek kadar içe göçmüştü. Dolaşım sisteminin salyasında bulunan vampir dönüştürücü bakteriyi tüm vücuduna yayabilecek kadar çalışması için dua etti.

Regan’ın kalbi durdu.

Onun da. Keder ciğerlerindeki havayı betona dönüştürdü. Tanıdık olduğu bir soğukluğu zihninin arkasında hissetti. Hızlı ve panik dolu bir nefes aldı. Kafasını kaldırdı. Ne gördüğünü bilmek titremesine neden olmuştu.

Regan'ın ruhu.

Ayağa kalkarak onun gölge formuna baktı. Regan'ın kafası karışmıştı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla ıslaktı. Suçlama olduğunu düşündüğü bakışlarla ona baktı. Belki de vicdanı böyle düşünmesine neden oluyordu. Ama önemli değildi. Onu öldürmüştü ve şimdi zırhının bir parçası olacaktı. Tut-saklık yüzünden deliliğin sınırına yaklaşacak ve başka birini öldürene kadar serbest kalamayacaktı.

Ondan sonra da direkt Sheoul-gra'ya gidecekti.

Ona sonsuz hayat vermek yerine, sonsuz ölüm vernişi ve sevdiği kadını cehenneme göndermişti.

Otuz Sekiz

Regan eriyerek bedenine girerken Thanatos boğazı ağrı-yana kadar çığlık attı. Canı acımıyordu. Fiziksel olarak de-ğil. Ama zihinsel olarak sanki ölüyordu. Omu öldürmüştü. Onu lanetlemişti. Şimdi ise acı çekiyordu.

Zırhını giymediğinde ruhları çok az hissedebiliyordu ve bu normalde iyi bir şeydi. Ama bu sefer değil. Şimdi de-ğil. Onu bulmalıydı, onun hayat gücünü ellerinde tutmalıydı. Belki onun varlığında huzur bulmayı hal etmiyordu, ama kendi varlığı ile Regan'ın huzur bulmasını umdu.

Than'in bağırımlarını duyan Limos ve Ares odaya dalar-ken zırhını giydi. Anında ruhlarının titremesi bedenini sar-dı. Titrek bir nefes alırken onları ayırmaya çalıştı. Regan'a odaklandı ve yatağın yanındaki koltuğa çöktü.

"Thanatos?" Limos'un sesindeki endişe sesinin normal-den daha tiz çıkmasına neden olmuştu ve Regan'ın yerde cansız yatan bedenini gördüğünde sesi kısıldı. "Üzgünüm." Koltuğun yanında diz çöktü ve alnını koluna dayadı.

Thanatos boş bakıyordu. Tıbbi personelin dışarı çıkarak onu Ares ve Limos'la yalnız bıraktığını göremiyordu.

Ve oğlunu.

Ares bebeği Vladlena'dan almıştı ve dikkatle Than'ın göğsüne bıraktı, oğlunu kucaklaması için onu zorladı. Than'ın kalbi zorlandı. Ölümden dönmüş gibi birden kafasını kaldırdı. Kanı ısındı ve Regan'ın ruhu sakinleşti. Ciyaklayan bebek bile Than'ın kol kıvrımına huzurla uzandı.

Bebeğine ilk defa yakından bakarken ufak bir inleme ağzından kaçtı. Gözleri Regan gibi elaydı ve bir tutam saçı Than gibi sarıydı. İkisinin muhteşem birleşimi.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Than. Onay verirmiş gibi Regan içinden onu okşadı. “Regan da öyle düşünüyor.” Bunu söylerken sesi çatlamıştı. Tanrım, bunu nasıl atlatacaktı?

Limos kafasını kaldırarak Ares'le bakiştı. “Ah, Than? Regan... O başaramadı.”

Hadi canım. Parmaklarını bebeğin kadife yumuşaklığındaki yanağında gezdirdi. “Zırhımın içinde.”

“Oh... kahretsin.” Ares elini saçlarının içinden geçirdi. “Sen iyi misin?”

Thanatos kafasını kaldırdı. “Hayır.” Boğazındaki düğüm yüzünden yutkunmak zorunda hissetti. “Ona ihtiyacım var. Bir şeyler yapmalıyım.”

Ama ne? Onu dönüştürmeyi başaramamıştı. Şimdi ise ruhu onun zırhında dolaşırken bedeni boş bir kabuğa dönmüştü. Şu anda huzurluydu, ama diğer ruhların ona işkence etmeye başlaması uzun sürmezdi. Üstelik zırhını çıkarttığına ruhları kontrol edemediği için daha kötü olacaktı.

Zırhını bir daha asla çıkartmayacaktı.

“Belki Reaver onun ruhuna eşlik ederek, onu çıkartabilir. Böylece onun için endişelenme zorunda kalmazsın.” Ares öneride bulunarak rahatlatmaya çalışıyordu. Thanatos, Regan zırhından sonra Sheoul-gra'ya gitmemesi için her şeyi denemeye hazırdı. Sadece Reaver'ın bu fikre sıcak bakmasını umdu. Ve bunu yapabilmesini.

“Denemeye değer.”

“Dönüp dönmediğine bakacağım.” Ares koşarak dışarı çıktı ve anında geri döndü. “Burada değil. Umanm Gethel'in hain kışını tekmeliyordur. Çağırdığımızı ona ilettim.” Thanatos bekleyemezdi. Regan bu zırh cehenneminde bir dakika kalmayı bile hak etmiyordu, ama başka kim ruhlarla uğraşıyordu? Bir saniye...

“İdess nerede? O iyi mi?”

Limos kafasını salladı. “Eidolon onu iyileştirdi. Büyük salonda. Neden?”

“Onun beni babasına götürmesini istiyorum.” Onun babası Atlıların da babası olabilirdi.

Ufak bir sessizlik ardından Limos'un gözleri parladı, "Düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?"

"Onun Ölüm Meleği olduğunu ve biri yardım edebilecektse ondan başkası olmadığını düşünüyorsan, evet."

Ayağa kalktı. "Hemen dönerim."

Than uzandı ve kardeşinin elini tuttu. "Teşekkürler Li. Bunu asla unutmayacağım."

Limos'un gözleri doldu. "Regan'ı ilk başta sevmemiş olabilirim, ama sana beş bin yıldır sahip olmadığın bir şey verdi. Mutluydun. Ve sana bir çocuk verdi. Siz üçünüz için her şeyi yaparım."

Gözlerini kapatarak arkasına yaslandı ve oğlunu sıkıca tuttu. Than, Regan'a oğullarının içinde büyürken kaçırdığı o dokuz ay boyunca onu şımartmak istediğini söylerken ciddi idi. Onu hayatının sonuna kadar şımartırdı. Ona istediği her şeyi verirdi.

Şimdi ise tek verebileceği şey huzurdu.

Otuz Dokuz

Devasa büyüklükte siyah bir Yunan tapınağı hiç yoktan Thanatos'un önünde belirdi. Tüm siyahlaşmış sütunları ve etrafını saran binalar tanıdıktı, ancak nerede gördüğünü hatırlamıyordu. Sis uzaklaşırken birkaç adım yaklaştı ve bunun Atina olduğunu fark etti. Gerçek Atina değil, ama her yerin şeytan ve ölümle kirlendiği bir kopyası.

Thanatos şu anda evde olmalıydı, değil mi?

Idess ona yardım etmeyi çok istemişti. Regan'ın ölü bedenini kollarında, ruhunu ise zırhında taşıırken Idess'in güç ve güven vermek için sırtına dokundu.

"Beni Salgın'dan kurtardığın için teşekkür ederim."

Bunu tartışmak istemiyordu, ama kardeşi ona işkence etmişti ve sessizlikten daha fazlasını hak ediyordu. "Sana yaptıkları için üzgünüm. Salgın da babanı bulmayı benim kadar umutsuzca istiyordu." Salgın'ın niyeti büyük ihtimalle

Sheoul-gra'yı bulabilmek için babalarını öldürmekti. Aslında daha çok kişisel şeylerden kurtulmak.

"Neden Azagoth'u bulmak istiyordun?"

Than boş gözlerle ileri baktı. "Artık önemli değil." Evet, birçok nedenle babasıyla yüzleşmek istiyordu, ama bu nedenler artık neredeyse önemli değildi.

Idess'in ifadesi sertleşti. "Şey, Salgın onu asla bulamazdı. Hiçbir şey söylemezdim." Idess'in gücü ona Regan'ı hatırlattı ve tapınağın büyük basamaklarını çıkarken neredeyse gururdan koltukları kabaracaktı.

"Bedenini de bizimle birlikte götürmemiz gerektiğinden emin misin?"

Idess'in üzgün gülümsemesi neredeyse tekrar ağlamasına neden olacaktı. Hayır, ona söylediğinde iyi karşılamamıştı ve evinden ayrılırken oğlunu yalnız bırakmış olmak da hoşuna gitmemişti. Çocuk artık Than'ın kalbinin bir parçasıydı ve ondan uzakta olmak kalbinin yavaşlamasına neden oluyordu.

"Hayır," diye itiraf etti, "ama seni onunla görürse, acın onun için... Daha... Gerçek olabilir." İlerlemeye devam etti. "Tanıştığın en sıcakkanlı kişi olmayabilir, o yüzden bulabildiğin her avantajı kullanmalısın."

İki kanatlı kapı açıldı ve Than'ın sonunu göremediği koridorlar önünde uzandı. Her şey siyahtı, tıpkı dışarısı gibi. Ancak tapınağın içindeki tüm yüzeyler parlıyordu. Acı için-

deki insan ve şeytan heykelleri odaların etrafına sıralanmıştı. İçinden geçtikleri büyük ön odadaki çeşmeden ise kan akıyordu.

"Babanın ilginç bir sanat zevki var."

"'İlginç' buna en uygun kelime." Onu asla değişmeyen koridor labirentinde ilerletti. "İsim düşündün mü?"

"İsim?"

"Oğlun için." Gülümsemesi sıcaktı. "O çok güzel." "Evet, öyle. Ve hayır, isimleri tartışmamıştık."

"Seçeceğin her ismin mükemmel olacağına eminim." Bir kapının önünde durdu. Geçtikleri birbirinin aynısı binlerce kapıdan bunun doğru olduğunu nasıl anladığını asla bilemeyecekti. Idess kapı koluna uzandı. "Hazır mısın?"

Sanki Regan tüm bunların ne hakkında olduğunu biliyor-muş gibi, kendini hissettirdi ve zırhından bedenine bir sıcaklık yayıldı. "Hiç hazır olmadığım kadar hazırım."

Idess kapıyı açtı ve eşikten geçerek parlak ve renkli bir ofise girdiler. Siyah saçlı, uzun boylu bir adam tinel girişi görünen bir yerin önünde dikiliyordu. Böylece griminionlar tarafından getirilen şeytan ruhlarını geçit töreni gibi izleyebiliyordu. Adam elini kaldırdı ve geçit yürüyüşü durdu.

Adam arkasını dönerken Thanatos nefesini tuttu. "Idess, tatlım seni görmek çok güzel."

"Baba." Saygılı bir şekilde başını eğdi. Azagoth buz gibi yeşil gözerini Thanatos'a çevirdi. "Ölüm. Sonunda seninle tanışmak güzel." Tüneldeki insanları gösterdi. "Bana çok fazla ruh gönderdin."

"Yardım edebilmek için her şeyi yaparım," dedi Than kuru bir şekilde. "Ve senin de aynısını benim için yapmana ihtiyacım var."

Siyah kaşlarından biri kalktı. "Sanırım bunun taşıdığın cesetle bir ilgisi var?"

Ceset. Kolundaki Styx hareketlendi, tepkileri Thanatos'un ani öfkesini değil, kendi öfkesini gösteriyordu. Bir noktadan sonra at Regan'ı sevmeyi öğrenmişti ve bu soğuk kelimeden Than kadar hoşlanmamıştı.

Idess Than'i adamla ilgili uyarmıştı, bu yüzden öfkesini kontrol altında tuttu. İstedikini elde ettikten sonra Azagoth'un kafasını kopartabilirdi.

"O çocuğumun annesi. Eşim olacaktı. Onu öldürdüm."

"Neden?" Azagoth kollarını göğsünde birleştirdi, sıkılmış görünüyordu. "Sana ihanet mi etti? Başka birinin yatağını mı ısıttı? Belki de kardeşlerinden birinin?"

Thanatos bu pisliği boğacaktı. "Doğum yaptı. Onu kurtarmaya çalıştım."

"Yani şu anda zırhında olduğunu mu söylüyorsun?" Durdu. "Bu konuda benden ne istiyorsun?"

"Onu zırhımdan çıkartarak, griminionların ile buraya getirilmesi yerine Diğer Tarafa geçmesine yardım etmeni istiyorum."

"Peki bunu neden yapmalıyım?"

Tamam, kullanmak istemediği kartını öne sürmek zorunda kalmıştı. "Çünkü sen benim babamsın."

Idess aniden kafasını çevirerek ona baktı. Azagoth uzun sürse onu süzdü ve Than adamın bilerek onu terletmeye çalıştığını düşündü.

"Buraya gelip, hiç tanımadığın babandan iyilik isteyecek kadar cesaretlisin."

"Yani bu doğru mu?"

Azagoth kahkaha attı. "Hayır. Senin baban değilim. Lilith'i becerseydim hatırlardım. O fahişe asırlardır benim peşimde."

Kahretsin. Bu Than'in elindeki tek karttı. Başka hiçbir şeyi kalmamıştı. Azagoth başka biri olsaydı, Than onu tehdit eder, işkence yapar, yardım etmeyi kabul edene kadar onu döverdi. Ama bu adam ruhlar üzerinde güce sahipti. Bu yüzden Regan'a acı çektirebilirdi. Üstelik Than'in önemseydiği herkese sonsuza kadar işkence edebilirdi.

"Lütfen." Thanatos, Regan'ın bedenini biraz daha yaklaştırdı. "Her şeyi yaparım."

"Her şeyi mi? Bana oğlunu verir misin?"

Sıcak bir ateş topu Than'ın midesine düştü ve içeriden yumruklandığını hissetti. Regan isyan ediyordu.

"Onun dışında her şeyi," diye kükredi.

"Ben onu istiyorum."

Zırhının içinde Regan tırnaklarını batırdı. Endişelenmesi ne gerek yoktu. Kimse oğullarını alamayacaktı.

"Cchenneme git Azagoth." Delirip pisliği parçalamadan önce kapıya yöneldi.

"Thanatos, bekle." Idess babasına yaklaştı. Dua eder gibi ellerini önünde birleştirdi. "Thanatos benim hayatımı kurtardı."

Harika. Bunu kullanmak istememesinin bir nedeni vardı. Kardeşinin kızına işkence yaptığını söylemek her zaman işe yarardı zaten.

Azagoth gözlerini kısarak Than'e baktı. "Açıkla."

Thanatos gelen emirle gerildi, ama Regan'ın ruhunu kurtarabilecek bir şey için gururunu yere atmaya hazırdı. "Salgın'ın Shcoul-gra'yı yok etmek istediğini biliyorsun."

"Tabi ki." Azagoth sıcaklık vermeyen ateşe döndü. "Devdikodular buraya geldi."

"Baba. Salgın Memitimleri yakalayarak yerini söylemeleri için onlara işkence ediyordu." Azagoth başını çevirerek bir Exorcist çağırdı, bedensiz varlık Idess'in etrafında dolandı. Gözleri siyah oldu ve beyaz kısımlarını kapladı. Konu-

şurken sesi tehlikeli çıkıyordu. "Çocuklarıma zarar vermeye cesaret mi etti? Seni mi kaçırdı?"

Kafasını salladı. "Thanatos, Ares, Lore ve Reaver olmasaydı hala onun dikenli tellerinden sarkıyor olurdum."

Ölüm Meleğinin uluması tüneldeki griminionların etrafa kaçışmasına neden oldu.

"Zırhını çıkart," dedi Thanatos'a.

"Neden?"

Azagoth resmen ateş püskürtüyordu. "Çünkü ben öyle istiyorum." İstemese de pisliğin istediğini yaptı. "Şimdi?"

"Kıyafetlerini çıkart."

Than küfür etmemek için çenesini kastı. Sanki Azagoth cinsel istekte bulunuyordu. Than titredi, ama Regan'ı ya-vaşça yere bıraktı ve soyundu. Azagoth etrafında dönerken kendini hiç bu kadar korunmasız hissetmemişti. Çevrelerken parmaklarını Than'ın cildinde dolaştırdı. En azından Idess arkasını dönmüştü. Olacakları izlemesi için burada kalmaya onu zorlayıp zorlamayacağını merak etti.

Ardından babasını öldürürken Idess'in ona destek çıkıp çıkmayacağını merak etti.

"Sırrını biliyorum Atlı." Azagoth arkasında durdu, bednini Than'ın sırtına yasladı ve kulağına fısıldadı. "Vampir ırkının babası olduğunu biliyorum. Gündüz yürüyenlerin buradan geçti." "Bu artık sır değil."

“Gerçekten mi? Türlerin yok edilip edilmeyeceği konusunda son kararı benim verdiğimi biliyorsun.”

Hayır. Thanatos bunu bilmiyordu.

“Ve tüm izinsiz türleri yok ettiğimi biliyorsun. Vampirleri neden yok etmediğimi öğrenmek istemez misin?”

“Neden?”

“Çünkü tıpkı Memitimler gibi iyi ve kötünün muhteşem birleşimi onlar. Dengeliler. Evet, istedikleri gibi iyi ya da kötü olmayı seçebiliyorlar, ama insanlar da öyle. Cennet bunu duyup vampirleri öldürme emri verdiğinde başından beri bunu bildiğim için başımın derde gireceğini bilsem bile, onların yaşamasına izin verdim.”

“Peki, o zaman ne yapacaksın?”

Cevap vermek yerine, Azagoth Than’ın bedeniyle temas etmeye devam etti. Arada sırada dövmelemlerini incelemek için duruyordu. Kalçasında bulunanlar ise Azagoth’un ilgisini en çok çekenler olmuştu. Aşağılık herif. “Onlar sıra dışı. Onları istiyorum.”

“Sana dövme sanatçısını getirirdim, ama öldü.”

“Bunu biliyorum. Ama önemli değil. Ben seninkileri istiyorum.” “Neden?”

Azagoth tısladı. “Nedenlerim bana aittir. Ama emin ol uzun zamandır istediğim bir şeyi bana vermiş olacaksın.”

Thanatos, Azagoth’un istediği zaman dövme yaptırabileceğinden adı gibi emindi. Ama görünüşe göre Than’dan istediği farklı bir şeydi. Bu yüzden onları vermenin çok kötü bir fikir olacağını düşündü.

Her neyse. “Tamam.”

“Bu.” derken Azagoth kalçasındaki kanatlı sürüngen dövmesini okşadı.

Etinin kopmasının acısı kıvranmasına neden oldu, ardından ise bastırılmış duyguların tekrar beynine dolmasıyla büyük bir kramp bedenini sardı. Duygu ve görüntüler keskindi. Sembollerini kanatlı yılan olan bir orduyu neredeyse bin yıl önce katlettiği günü tekrar yaşamaya başladı.

“Ve bunu.”

Thanatos tısladı. Bu seferki acı daha da fazlaydı. Azagoth babasının ölümünü simgeleyen boğa dövmesini aldı. Azagoth bir düzine dövmesini daha aldı, her biri Than’ın daha da kıvranarak dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Regan’ın acısını hissedip hissedemediğin merak etti. Yoksa zırhını çıkartınca onun acılarından uzak durmayı başarabilmiş miydi?

Sonunda, Azagoth bir adım geri giderek tişörtünü yırttı. Thanatos’un dövmelerinden on dört tanesi düşen meleğin göğsünü süslüyordu.

“Hiç acı çekmeden tüm bu güzellikler,” Azagoth gülüyordu. “Mükemmel.”

“Kendi adına konuş.”

Azagoth kafasını eğerek Than’e inceleyen gözlerle baktı. “Şu anda çok fazla acı çektiğini düşünüyorum.”

“Yaşayacağım.” Than pantolonunu giydi.

“Evet yaşayacaksın. Hayatını başka dövme yaptırmadan yaşayacaksın.”

Than tişörtünü giyerken durdu. “Neden?”

“Çünkü beş bin yılını hile yaparak geçirdin. Neden olduğun ölümlerin bir anlamı olmalı. Senin üzülmene neden olmalılar. Bunun yerinde sen onları gömdün ve hiçbir şey hissetmedin. Bu beni kızdırdı.”

Tanrım, Regan da aynı şeyi söylemişti. Bir insan olarak ölümle geçen beş bin yılı anlamayacağını düşündüğü için onu önemsememişti. Utanç yüzünün kızarmasına neden oldu.

Azagoth’un öfkesi yatıştı. “Bunu neden yaptığımı anlıyorum. Huzur dolu insanlarla büyüdün. Ölüm ve şiddet sana ağır geldi. Ve sen, tüm kardeşlerin arasında buna en çok maruz kalan oldun. Elinden gelen tek şekilde kaçmaya çalıştın. Ama bunu daha fazla yapamazsın. Anlaşma bu. Bir de bir daha gündüz yürüyen yaratmayacaksın. O cennet pislikleri bana gelip neden vampirlerini yok etmediğini sorduğunda, seni öldüremediğim için her zaman yenilerini üretebileceğini ama daha fazlasını üretmeyeceğine söz verdiğini falan söyleyeceğim. İyi bir savunma. Al ya da git.”

“Kabul.”

Azagoth kafasını kaldırdı. “Bunu çok çabuk kabul ettin. Ama vampirlerini kontrol edemediğin öfke krizlerinde yaratığını düşünürsek, buna nasıl söz verebilirsin?”

Thanatos gözlerini kapattı. Azagoth zekiydi. “Başaracağım. Meditasyon yaparım ya da beni ısırabilecek cehennem köpekleriyle seyahat ederim, ya da...” Gözlerini açtı ve Azagoth’un vicdansız gözlerine baktı. “Lütfen.”

“Aptal. Kadim yaşamın boyunca hiçbir şey öğrenemedin mi? Her şeyin bir bedeli vardır. Bir yaşam yaratırsın, bedelini ödersin. İlk vampiri yarattığın zamanı düşün.”

Than zihninin derinliklerine indi ve bir sürü pislikle geri döndü. Ama aradığı anı oradaydı. Her şeyi başlatan kıvılcım. “Bir Atlı olarak lanetlendim. Dişlerim vardı ve öfkeliydim. Bir adamı ısırdım ve kanını içtim. Gündüz yürüyen olarak tekrar doğdu.”

“Ölüm öfkesinde miydin?”

“Hayır. Onlar henüz başlamamıştı...” Than derin ve acı dolu bir nefes aldı. “İlk gündüz yürüyeni yaratana kadar başlamadı. Onlar... Kahretsin. Delirmemin nedeni ben miyim?”

“Ben nereden bileyim? Tanrı’ya mı benziyorum?” Azagoth gözlerini devirdi. “Sadece her faaliyetinin arkasındaki bedeli bulmanı söylüyorum. Bir gündüz yürüyen yap, ölüm açlığın başlasın. Her neyse.” Omuzlarını silkti. “İkisi de be-

nim için önemli değil. Sadece söz vermeni ve onu tutmanı istiyorum.”

“Tamamdır.” Than nefes aldı. Kahretsin, tüm öfkesi şimdi anlam kazanmıştı. Nasıl kıracağını bilmediği bir halka şeklinde birbirini besliyordu. Vampir yap, öfke krizine gir, daha fazla vampir yap, daha fazla öfkelen.

“Ayrıca, normalde dövmeye çevirdiğin duygularının artık Regan’a geçeceğini de bilmelisin. Senin kadar o da acını hissedecek.” “Ne? Hayır! Bunu yapamazsın...”

“İstediyimi yaparım Atılı. Her şeyin bir bedeli vardır. Eğer bunu ödemek senin için zor olacaksa, cesedini al ve buradan git.”

“Pislik.” Thanatos Regan’ı kollarına aldı. “Kabul ediyorum.” Regan onun acısını hissedebilirdi, ama en azından sonuza kadar şeytanlarla takılmayacaktı. Cennete gidip mutlu olacaktı. Özgür olacaktı.

“İyi seçim.” Azagoth parmaklarını küttetti. “Zırhını giy. Şimdi.”

Bu pislik babası olmadığı için Thanatos sevindi. Azagoth ellerindeki son seçenektir aslında, ama şimdi... Hiçbir şey bilmiyorlardı. Bugün bir kardeşini ve babasını kaybetmişti.

Ve Regan’ı.

Thanatos zırh yarasına dokundu ve kemik zırhı yerine geldi. Anıda Regan’ı hissetti ve rahat bir nefes aldı.

Hoşça kal, dedi sessizce gözlerine yaşlar dolarken. Şimdi cennete gideceksin. Ama seni sevdiğimi unutmayacağım. Umarım bunu duyabilirsin. Bir gün seni bulacağım Regan, söz veriyorum, seni bulacağım.

“Neden üzgünsün?” Azagoth kelimeyi ufak bir iğrenmeyle söylemişti. “Atlıların bu kadar hanım evladı olduğunu düşünmezdim.” Parmaklarını Than’ın omuzlarından geçirdi ve Regan’ı artık içinde hissedememeye başladı.

Yalnız kalmıştı.

“Şimdi çık dışarı.” Azagoth tüneldeki ruh geçidine geri döndü. Thanatos öyle bir titremeye başladı ki neredeyse Regan’ı düşürecekti.

“Regan?”

Gözlerini kırptı. “Neredeyiz?”

Büyük bir şaşkınlıkla ona sarılması, Azagoth’un büyük bir kahkahayla arkasını dönmesine neden oldu.

“Neden hala buradasınız?” Azagoth cidden rahatsız olmuş gibiydi. “İstediyin bu değil miydi?”

“Ecet,” diye bağırdı. “Tanrım, evet!”

“Thanatos?” Regan’ın sesi göğsünde yankılandı. “Beni eziyorsun.”

“Özür dilerim bebeğim.” Biraz geri çekildi, sadece onu öpecek kadar. “Burada olduğuna inanamıyorum. Hayattasın. Ve muhteşem.”

“Ve hala eziliyorum.”

Bir aptal gibi sırtarak Regan’ı yere bıraktı. Oysa evine kadar taşımayı tercih ederdi. Ona dokunmayı bırakmak istemiyordu. Regan kurumuş kanla kaplı ve açık hastane önlüğünü giydiğini hala fark etmemişti. Than onu kendine çekti, ama Azagoth tişörtünü çıkartarak ona uzattı. Önlüğü çıkartıp bacaklarına kadar uzanan tişörtü giyerken Than perde gibi önünü kapattı.

“Teşekkürler baba,” dedi Idess.

Thanatos duygusal olarak tekrar etti. “Teşekkürler Azagoth. Sana borçlandım.”

“Evet, borçlandın.” Elini gitmesini ifade eden şekilde salladı. “Şimdi çıkın. Ve ona dikkat et. Mührün kırılana kadar ölümsüz, ama başka özelliği yok. Kesik, kırık kemik gibi tüm normal ve ağlak insanlar gibi etkilenecek. Sadece bundan ölmeyecek.”

“Yanılıyorsun Azagoth. O her yönüyle özel.”

Kırk

Thanatos, Regan ve Idess’i tekrar eve götürmek için kapı açarken gülmesine engel olamıyordu. “Sana ne kadar teşekkür etsem az Idess. Neye ihtiyacın olursa bana gel ve olmuş bil.”

“Bunu bir gün hatırlatırım sana. Ama şimdi içeri giriyor muyuz? Oğlunla tanışmak istiyorum.”

Regan elini tuttu ve onu kapıdan içeri sürükledi. Doğum için gelen herkes hala içerideydi. Üzerlerin kara bulutlar vardı, havadaki üzüntü o kadar yoğundu ki bıçakla kesilebilirdi.

“Hey. Birileri oğlumu annesine getirecek mi?”

Şaşkın ifadeleri birden neşeli yüzlere döndü ve Thanatos ile Regan’ın etrafını sardılar. Kucaklaşmalar ve kahkahalar vardı. Birileri Regan’a bornoz uzattı. Than, Kynan ve Decker ile onu biraz yalnız bırakmak için kalabalığı kenara çekti. Ama Cara bebeği getirip Regan’a verirken dikkatle izledi.

Ve ardından, annelik yeteneği olmadığına yemin eden kadının oğluna sarılıp gözyaşları ve kahkahalara boğuldu.

“Tebrikler.” Thanatos Regan’ı izlerken arkasından odaya gelen adamın sesi yabancıydı.

Yeraltı Hastanesinde gördüğü vampire döndü. Adam Than’in gözlerine neredeyse tam karşıdan bakabilecek kadar uzundu. Siyah saçları örtü gibi beline kadar inmişti ve yüzündeki zalim gülümseme herkesin iki defa düşünmesine neden olurdu. Herkes ama Than hariç.

“Eğer buraya sorun çıkartmak için geldiysen gündüz yürüyen, bilmeni isterim ki seni yarattığım kadar kolayca yok ederim.”

“Bir yıl önce sorun çıkartabilirdim.”

Thanatos, Regan’a baktı ve oğullarını tutma şekli içini ısıttı. “Ne değişti?”

“Ben.” Elini uzattı. Bir zamanlar onun rızası dışında kanını emdiğini düşününce bu garip gelmişti. “Ben Vladlena’nın eşiyim. Nathan.” Than’ın bedeni bulanık bir anı zihnine dolarken kasıldı... Ne iki asır önce mi? “Sokak arası...”

Than bir şeytanla savaşıyordu ve kanın gölgelediği gölgesinde korku içinde olayları izleyen bir adam görmüş ve saldırmıştı.

“Evet. Seni geçen sene Yeraltı Hastanesinde gördüm ve seni efendim olarak tanıdım.”

“Yani orada çalışıyorsun. Eidolon bana yalan mı söyledi?”

Nathan kafasını salladı. “Hayır. Orada çalışmıyorum. Sadece Lena’yı görmek için gitmiştim. Eidolon sana orada olduğumu söylememişse, bunu herkesten rica ettiğim içindir. Sırtımı korumaya çalışıyorum. Gececilerin gündüz yürüyenlerden nefret ettiğini duymuştum.”

“Ve bunun tersi de geçerli,” dedi Than vampirin ‘gececiler’ terimini aklına yazarak.

“Seni ilk gördüğümde hasta olduğum için oraya gitmiştim. Lena’ya senden bahsettiğimde Atlı olduğunu söyledi ve seni başka biriyle karıştırdığımı düşündüm.” Bakışları Than’in suçlu vicdanını deldi. “Sonra birkaç gün önce seni yeniden gördüm. Lena’ya yemek getiriyordum ve hiç şüphem kalmamıştı.”

Pekâlâ, bu garip değil miydi? Than’in bulup özür dilemesi gereken çok fazla gündüz yürüyen vardı. Oh, oğlunu öldürmek isteyenlerle Salgın’ın tarafına geçenleri öldürecekleri. ama diğerleriyle taze bir başlangıç yapacaktı. Artık ölüm ile hizmet arasında seçim yapmaya zorlamayacaktı.

Boğazını temizledi ama ekşi vicdanını yatıştırmayı başaramadı. “Yaptıklarım için üzgünüm.”

“Uzun süre senden nefret ettim. Ama şimdi teşekkürlerimi sunmak istiyorum. İfade edebileceğimden daha fazla iyilik yaptın bana.”

Thanatos, İncil Mührü kırılana kadar onunla kalacak Regan'a döndü. Bunun yakın zamanda olmaması için dua etti. "Ben de Nathan, ben de."

Reaver yapmak üzere olduğu şey yüzünden ciddi belaya bulaşıyordu. Burada olduğu için bile başı belaya girebilirdi.

Şeytan ve kötü insan ruhlarının deposu olan Sheoul-gra'daydı. Burası karanlık ve dumanlı bir mağaraydı, içinde yaşayanlar taş kadar katı, sosyopat bir genç kadar zalimdi ve kimse mutlu değildi.

"Melek."

Etrafındaki şeytanların tıslama ve hakaretlerini görmezden gelerek konuşma platformuna çıktı. Elindeki kırbaçtan kanlar akıyordu. "Hades."

Hades siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Buraya gelmek için kimin altına yattın? Azagoth erkeklerle ilgilenmiyor. Denedim."

Olay zalimliğe gelince hiç kimse düşmüş bir meleğin eline su dökemezdi. Ama evet, Reaver girebilmek için Azagoth'a gitmişti. Adamın isteyeceği bedel sonradan söylenecekti.

"Buraya nasıl girdiğim önemli değil. Gethel adında yeni bir misafirin olduğunu sanmıyorum."

"Seksi mi?" Reaver'ın sabit bakışları karşısında Hades gözlerini devirdi. "Tamam, Gethel yok."

Kahretsin. O zaman hala hayattaydı. Ve Reaver geri dönene kadar insan dünyasına verebileceği zararı tahmin bile edemiyordu.

"Sonraki soru. Reseph nerede?"

"Reseph?" Hades'in gözleri kar üstüne düşen bıçak gibi düz ve soğuk bakışlarla doldu. "Bedeni arkamdaki mağarada. Zihni... Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

Reaver mağaranın girişine doğru yürüdü. Kanla kaplı diş gibi görünen sarkıtlarla kaplanmıştı. Kötü bir uluma Reaver'ın yerinde donmasına neden oldu. "İçerik girmek sorun değil melek. Olay dışarı çıkmakta."

"Neden Reseph'i burada tutuyorsun?"

"En yüksek acı. Azagoth'un emirleri. Onu gördüğünde anlarsın. Etrafında gördüğün ruhlara benzemiyor. Yeniden doğamaz. Her zaman olduğu gibi. Artı delilik."

"Yani kötü haberlerle karışan iyi haberler."

"Her zaman böyle olmadı mı zaten?"

"Evet, Düşen, öyle oldu." Reaver mağaradan içeri girdi ve anıda çürük kokusu burunu yaktı. Yarıyı yenmiş cesetlerin arasında ilerledi... Aslında gerçekten ölü değillerdi. Sheoul-gra'da hiçbir şey ölmezdi. Ruhlar, eğer buna izin verilirse, yeni bir bedende tekrar doğana kadar işkenceye maruz kalırdı. Görünüşe göre buradaki yaratıklar dışarı çıkamamıştı ve yavaşça parçalara bölünüyordu.

Yürümeye devam etti. Kurbanların inlemeleri yerden yükseliyordu. İleride, çığlıklar havayı deldi ve Reaver'ın tüyleri diken diken oldu. Bir kemiğin üzerine bastı. Artık altındaki çürüyen bedenlerden sakınıyordu.

Önünde, Reseph'in başı beladaydı.

Sonunda atlıyı gördüğünde, kullanması gereken kelimenin bela olmadığına karar verdi.

Reseph muhtemel kendi kanından oluşan bir gölün içinde yatıyordu. Kafasını tutuyor ve çığlık atıyordu. Bir gözü çıkmıştı ve Reseph'in bunu kendine yaptığını anladı. Atlının dudaklarından bir çığlık daha çıktı ve kendini taş duvara öyle sert vurdu ki Reaver kemiklerinin kırıldığını duydu.

"Kan... çok fazla kan... pençeler, tırnaklar, kafalar... becerdim... onarı becerdim... gözyaşları, çığlıklar... oh kahr etsin... acı..." Reseph'in saçmalamaları daha fazla çığlıkla delindi.

"Reseph." Reaver'ın sesi fısıltı gibiydi ve duygularla boğulmuştu. Salgın'dan nefret ederdi, Reseph'i tekrar görmenin nasıl olacağını merak etmişti. Şimdi biliyordu. Acıyordu. "Reseph."

Reseph gözlerini Reaver'a çevirdi. Gözlerinde önce kan sonra korku parladı. Reseph tökezleyerek geri çekildi.

"Hayır. Hayır. Kırılmış kemikler ve çıkmış bağırsaklar..."

Reaver ileri atıldı, Atlıyı omuzlarından yakaladı ve sabit durmaya zorladı. "Hey. Dur. Benim Reaver."

"Hayır... Hayır. Ben..." Reseph uzaklaşmak için geri gitti, ama Reaver onu daha sıkı tuttu. "Seni incitirim. Seni çok incitirim."

"O sen değildin Reseph. O Salgın'dı."

Reseph kafasını tuttu ve kendini tekrar duvara attı. "Durdur şunu! Durdur şunu!" Atlının gördüğü imgeler, hatırladığı anılar... Reaver sadece hayal edebilirdi. Salgın'ın yaptıklarını görmek yeterince kötüydü, ama bunu yapanın kendin olduğunu bilmek iyi bir insanın kaldırabileceğinden fazla olmalıydı. Reseph iyi bir insandı. Tartışılabilir ahlaka sahip çapkın parti adamıydı, ama asla zalim olmamıştı. Salgın haliyle yaptıkları zalimliğin ötesine geçerek çarpık ve kötü terazisini yükseltmişti.

Reaver, Reseph'i kollarına alarak, Atlıyı sakinleştirmek için tüm bedenini kullandı. Rodeo boğazına binemeye bantlıyordu.

"Yok et beni. İşimi bitir."

Reaver'ın kalbi ikiye bölündü. "Yapamam." Reaver onu iyileştiremezdi, acısını azaltamazdı. Ama yapabileceği bir şey vardı.

Reaver, Reseph'i ayağa kaldırdı ve avucunu alına dayadı. "Hoşça kal," diye fısıldadı. "Mutlu ol."

Gümüşi bir ışık patlamasıyla Reseph yok oldu. İnsan dünyasının onun yeni doğan haline kucak açması için dua etti.

Bunu yapmak Reaver'ın tüm gücünü almıştı. Gücü tükenince başı öne eğik dizlerinin üzerinde çöktü. Azagoth Sheoul-gra'ya gelirken güçlerini yanına almasına izin vermişti. Ama Reaver bomboştu. Burada ise kendini şarj etmesinin imkânı yoktu. Yanına gelen her şeytan için açık hedefti.

Ona ne olursa olsun, Gözetmenler kuralını bu denli ihlal ettiği ortaya çıktığında başına geleceklerin yanında hiçbir şey olacaktı. Gerçi Sheoul-gra'ya gönderilen Atlılarla ilgili kurallarda bir sürü delik vardı.

“Sen ne yaptın?” Hades'in sesi mağarada yankılandı. “Reseph nerede?”

“Onu yok ettim.”

Bu yalandı, ancak gerçeği söylemek seçeneklerin içinde yoktu. Hiç kimseye. Ve hiç kimse Thanatos'un Salgın'ı öldürmek için yanlış hançeri kullandığını bilmemeliydi.

İronikti, değil mi? Thanatos, Reseph'in mührünü onarmanın bir yolunu uzun süre aramıştı ve sonunda bunu bilmeden bulmuştu.

Deliverance tamir için, Wormwood öldürmek için.

“Huh.” Hades Reaver'ın önünde eğildi. “Sana inanmıyorum. İki şekilde de Azagoth seni akşam yemeğinde mideye indirecek. Reseph'in acı çektiğini görmek için uzun zamandır bekliyordu.” Akşam yemeğinde dumanı tütüyormuş gibi

Reaver'ı izledi. “Izgara melek kanatları. Lezzeti.” Parmağını Reaver'ın göğsüne bastırdı ve onu yere düşürdü. “Ve görünüşe göre birileri tüm Cennet ışığını bitirmiş. Başının ne kadar belada olduğunu biliyor musun?”

“Bunun retorik bir soru olduğunu düşünüyorum.” Oturur pozisyona geçerek Reseph'in kendini vurduğu duvara sırtını dayadı.

“Biraz.”

“Sanırım beni buradan çıkartman için seni ikna edemem.”

Hades elini mavi saçlarından geçirdi. “Mağaran dışarı mı? Burada kalman daha iyi olabilir. Buradan çıkarsan binlerce ruhun merhametine kalırsın. Diğer taraftan, burada kalırsan, yavaşça sindirileceğin sonsuzluğu yaşarsın. Çok acı verir.”

“Sheoul-gra'dan dışarı aptal.” “Aptal? Bunu beklemiyordum.”

İç çekerek Reaver kafasını duvara yasladı. Hades'in onunla oynayacağını tahmin etmeliydi. Azagoth da onu uyarmıştı. Tabi Azagoth onu birçok şey için uyarmıştı.

Güçlerini bitirirsen sonsuza kadar Sheoul-gra'da kalırsın. İsyan başlatmak istemiyorsan kanatlarını sakla. Çoğu zaten senin ne olduğunu biliyor. Kimsenin tüylerinden almasına izin verme. Tek bir melek tüyü bile yeniden doğması için gereken gücü şeytana verebilir. Eğer Sheoul-gra'da sıkıştırsan seni kurtarmam. Eğer birileri seni kurtarmak için gelirse iyi

halimde olmam ve bana güzel bir şey teklif etmeleri için dua et. Yoksa kimse içeri giremez.

Azagotlu tam bir pislikti. Ama Reaver eğlencesinin sadece pazarlıktan geldiği böyle iğrenç bir gerçeklikte olsaydı, kendisinin de pislik birine döneceğini biliyordu.

“Bak, olay şu melek.” Hades Reaver’ın yere uzanan ayaklarının üzerine oturdu ve yüzüne yaklaştı. “Atlıları severim. Asırlardır birbirimize hediyeler göndeririz. Limos dondurma gönderir. Sen onların Gözetmenisin ve seni seviyorlar. O yüzden sana yardım etmek istiyorum.” Reaver yanağını çok nazikçe okşadı. “Diğer tarafta ise, sen benim evimdeki bir meleksin. O yüzden buradan yürüyerek çıkıp senin gitme izin verirsen saygınlığımı kaybederim. Anlıyorsun, değil mi?”

Maalesef anlıyordu.

Hades kafasını salladı. Sanki bu durumdan gerçekten pişmandı. “Hayatını cehenneme çevirmeliyim Reaver. Buna istekli değilim, yemin ederim. Ama bana başka şans bırakmadın.” Reaver’ın omuzlarını sıktı. “Merak etme, Atlılara seni kurtarmaları için haber vereceğim.”

Reaver ileri atılarak Hades’i boğazından yakaladı. “Yapma. Burada olduğumu ya da Reseph’i görmeye geldiğimi bilmemeliler.” Kardeşlerinin öldüğünü düşünüyorlardı ve şimdilik bu en iyisiydi.

Hades gülerek Reaver’ın elini daha da sıktı ve Reaver bu adamın acıdan hoşlandığı anladı. “Eğer onlara ulaşmazsam, seni kurtaracak birileri için seçeneklerini çok daraltır ama değil mi?” Evet, daraltırdı. Meleklerden yardım alamazdı. İçlerinden biri Azagoth’la anlaşma yapıp Sheoul-gra’ya gelmeyi istese bile, kimsenin neden buraya geldiğini öğrenmesini istemiyordu. Reaver, Reseph’in anılarını alarak, onun yeni bir hayat bulmasını umut ederek hiçliğin ortasına atmıştı.

Atlılar hala İncil kehanetlerinin birer parçasıydı ve ona bütün olarak ihtiyaçları vardı. Ve akli yerinde. Reaver birkaç asır normal insan hayatı yaşamamanın beyinde oluşan hasarları tedavi etmesini umdu. Hatırladığında daha az acı hissetmesini. Reaver kimsenin bu hassas sürece müdahale etmesini istemiyordu. Hiç kimse Reseph’in nerede olduğunu bilmemeliydi ve melek kardeşlerinin onu bulup hafızasını ona tekrar vermeyecekleri konusunda güvenmiyordu. Tüm bunları yapıp insanlığa neden olduğu acıların cezasını çekmesini zevkle izlerlerdi.

Hades’in gülüşü soldu, ama gözlerindeki eğlendiğini gösteren parıltı duruyordu. “Merak etme melek. Birlikte eğleneceğiz. Isırmam. Fazla.” Reaver üzerinden kalktı. “Umarım Reseph’e yaptıkların buna değer, çünkü çoktan buraya sıkıştığını bilmekle ilgilenen birilerine haber gönderdim.”

Bu iyi olamazdı. “Kim?” Ama sonra bunu sormasına gerek kalmadığı anladı. “Seni mavi saçlı aşağılık. Harvester’a haber verdin, değil mi?”

"Ya. hadi ama Reaver. Seni gördüğüne çok sevinecek."

Evet. buna çok sevinecekti. Çünkü ruhu kararmış düşen meleğin işkence etmekten daha fazla sevdiği tek şey vardı. Reaver'a işkence etmek.

Kırk Bir

Eidolon'un muhteşem iyileştirme yeteneği sayesinde doğum yaptıktan ve resmen ölü ilan edildikten bir hafta sonra Regan temiz sağlık raporu almıştı. Artık sevişebilirdi.

Bu harikaydı, gerçi Thanatos ilgili görünmüyordu. Onu eve geri getirdiğinden beri korumacı ve sevgi doluydu. Ama ciddi ya da özel bir şey tartışmak istediğinde de kaçıyor. Dokunmasına bile izin vermiyordu. Eidolon'un öncesinde onu sağlıklı olduğundan emin olmasında ısrar etmişti, ama onun bu erteleme taktiğinin diğer her şeyden ziyade seks odaklı olduğunu hissediyordu.

Bu konuda onunla yüzleşmemişti. Bebekle ilgilenmekten zaman bulamamıştı, ama bugün bazı cevaplar isteyecekti.

Kendi babası ve Than'ın ardından adını alan Logan Thanatos'un gecikmeli kutlaması için evde toplanan tüm arkadaşlarını gönderdikten sonra konuşacaktı.

Regan üzerini giyinmeyi bitirdi. Ardından Than'ın yaptığı beşikte huzurla uyuyan Logan'ı kontrol etti. Kynan ve Gem'in verdiği pijamaları katlayarak birkaç dakika oyalandı. Bebeğin elinin eldivenli olduğundan emin oldu. Annelik beklediğinden daha kolaydı. Bilgi olmasa da içgüdü oradaydı ve bu ufak adamı mümkün olduğunu düşünmediği şekilde seviyordu.

Logan'a gülümserken, Thanatos'un onu dönüştürmek için ısırdığı yerdeki yara izini okşadı. Onu dönüştürmemiş olabilirdi, ama ısırdığı onu öldürmüştü. Ve böylece geri dönmesini sağlamıştı. Dişlerinin damarına girmesine bu kadar sevineceğini hiç düşünmemişti, ama bunu tekrarlamakta tereddüt etmezdi.

Gerçi Than onunla sevişmezse hiçbir ısırik olmayacaktı.

Göğsü sıkıştı ve Thanatos'un ne düşündüğünü anlayamadan o his gitti. Bu Azagoth'la anlaşmasının yan etkilerinden biriydi. Than'ın acı dolu duyguları dövmeler yerine sonsuza kadar onun damarlarında dolaşacaktı. İlk başta, Azagoth'un Than'den söktüğü dövmelerin duyguları geldi. Gözyaşlarını Thanatos'tan saklamak zorunda kalmıştı. Ama şimdi onlar da gitmişti ve bir sonrakini beklemesi gerekiyordu. İçine çekeceği bir sonraki ölüm sahnesini. Bu ikisini de duygusal olarak incitecekti, ama birlikte bunun üstesinden gelebilirlerdi.

() ve oğluyla geçireceği bir hayat için zaman zaman Than'ın duygularını hissetmek ödenecek küçük bir bedeldi.

Kendini partinin gürültüsüne hazırlayarak büyük salondaki kalabalığa karıştı. Masanın üzeri yemeklerle donatılmıştı. Biraz ve şarapları soğutması için içi buz dolu bir kova koyulmuştu. Ortama bakılırsa herkes eğleniyordu.

Wraith kolunda sarışın vampir eşi Serena ile yanına geldi. "Tebrikler Gardiyan. Eğer çocuk büyütmeyle ilgili sıkıntı olursa yardım ederim."

"Çok teşekkürler." Serena elini evrensel 'evet tatlım çok komiksin' anlamında okşadı. "Ama eminimi ki Thanatos ve sen iyi iş çıkartacaksın."

"Bundan şüpheliyim." Wraith Serena'nın boynunda öptü. Thanatos omzuna yumruk atınca kafasını kaldırdı.

"Gelebildiğinize sevindim." Than kalabalığa bakarken kolunu Regan'ın omzuna attı. "Tüm kız ve erkek kardeşlerimin gelebilmesine sevindim."

"Şakam I yapıyorsun?" diye sordu Wraith. "Siz Atlılar her zaman muhteşem partiler düzenliyorsunuz. Ayrıca her zaman kavga da oluyor."

"Bu sefer olmayacak dostum. Bu sefer olmayacak."

Wraith hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ama siyah saçlarını gergin atkuyruğu yapan Sin gelin onunla Serena'ya birer bardak viski verince kafasını kaldırdı.

"Bu," dedi Sin göz kırparken, "onu susturmanın en iyi yolu." Wraith ve Serena kalabalığa karışırken Than'e döndü. "Sana teşekkür etmek istiyorum. Sana ve kardeşlerine."

“Neden?”

“Çünkü tüm bunları ben başlattım.” Ağırlığını değiştirdi ve dudaklarını yaladı. Rahat değildi. “Salgın’ın mührünün kırılması benim hatamdı. Üçünüz onu durdurmasaydınız, dünyanın sonunu izleyecektik.” “Onun mührünü bilerek kırmadın ve her şeyi yoluna sokan bir takip çalışması oldu.” Than Regan’a gülerek baktı. Bu Regan tarafında komik ve gururlu tepkilere neden oldu. “Yeraltı Hastanesi, Aegis... Kıyameti durdurmak için herkes yardım etti.”

Kıyamet durmuştu, ama çok fazla hasar vardı. İnsanlar ölmüş, devletler yıkılmıştı ve tüm kıtalar hala kaos içindeydi. Şeytanlar tarafından ele geçirilen toprakların insanlara iade edilmesi bile tam iyileşme sağlamamıştı. Tekrar düzene girmeleri yıllar sürebilirdi.

Ares ve Limos yaklaştı. Cara ve Arik yanlarındaydı ve geri kalan konukların hepsi toplandı. Gerçek bir etkileşimle insanların Regan’ın etrafına toplanması çok garip bir histi. Garip ama güzeldi ve Regan hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

“Hediye zamanı,” diye cıvıldadı Limos. “Ares ve Cara en iyi hediye alması.”

Ares onu azarladı. “Sürprizi bozma.”

Kolsuz elbisesine uyması için saçına taktığı turuncu çiçeği düzeltti. “Güven bana, hala sürpriz.” Yüzündeki gülümseme Regan’a bunun normal bir hediye olmadığını anlattı.

“Ve kayıtlara geçsin, bebeğim olduğunda ben de bir tane istiyorum.”

Pekâlâ, bu herkesin dikkatini çekmişti. Özellikle de Arik’in. Rengi attı. “Sen... Biz...”

“Hayır”. Kirpiklerini kırıştırdı. “Ama belki bu gece.”

Thanatos ve Ares gürlledi. “Oralara girmeyin,” dedi Ares ve Arik kafa salladı.

“O zaman.” Cara, Arik’in bu garip durumdan kurtarmak için öne çıktı. “Sürprizini şimdi ister misin?”

“Bu eğlenceli olacak.” Ares’in gülümsemesi şeytaniydi.

“Ah...” Thanatos elini yüzüne götürdü ama Regan kahkaha attı.

“Tabi. Görelim bakalım.”

Cara koşarak dışarı çıktı ve kollarında ufacık bir cehennem köpeğiyle içeri girdi. “Her çocuğun bir köpeği olmalı.”

Regan ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Bebeğe, insan yiyen canavar bir köpek vermek istiyorlardı. Nefesinin kesilmesine neden oldular.

“Bu tam olarak köpek sayılmaz.” Than dikkatle yavruyu süzdü.

“Haklısın,” dedi Cara. “O zararsız bir yavru. Salgın onun ailesini öldürdü ve yenisine ihtiyacı var. Eğer Logan’a bağlanırsa, inan bana, dünyadaki en iyi korumaya sahip olur.”

Regan Hal'a baktı. Cara Ares'le gitmesini istemediği sürece asla dibinden ayrılmıyordu. Regan'ı koruyan Velcro da dikkatliydi ve tamam bu kulağa iyi geliyordu. Ona aşırı korumacı anne dense bile, Regan oğlunu incitmeye çalışan herkesi yiyecek köpeği alıyordu.

Tanrım, ne kadar garip bir ailenin üyesi olmuştu. Ama bir aileydi ve onundu.

"Oh, hey," dedi Wraith. "Bunlardan sende kaç tane var? Oğlum bir köpek ya da ayı istiyor."

Konuşma cehennem köpeği yavruları ile çocuklara dönünce, Regan Kynan gitmeden onu yakalamak için aradan sıvıştı.

Bira fiçisinin yanında tek başına dikilmiş, kalabalığı izliyordu. Ama bakışları sürekli ikiz kardeşi Tayla ile kafa kafa veriş Gem'e kayıyordu. Regan'ı gördüğünde, yaslandığı duvardan uzaklaştı ve ona sarıldı.

"Hiç bu kadar iyi görmemiştin seni. Atlılar sana iyi geldi."

"Garip, değil mi?" Thanatos'a kaçamak bir bakış attı, bu adildi çünkü o nefesini kesmişti. Bu gece kesinlikle sevişecekti. "Ky? Aegis'i yeniden kurup toparlarken orada olmak istiyorum."

Kynan üzgün bir şekilde gülümsedi. "Aegis gitti Regan. Tayla Yeraltı Hastanesinin şef doktoruyla yattığından beri bu gün yaklaşıyordu. Harekete geçmesine neden olduğu şey-

ler Aegis'in yönünü değiştirdi ve bu ayrılma uzun zaman önce başlamıştı."

"Yani ne demek istiyorsun? Lance ve diğerlerinin Aegis'i ele geçirmelerine izin mi verelim? Saçmalık." Sonra bu pisliklerle ödeşmesi gereken konular olduğunu hatırladı. Eğer Thanatos onlara daha önce ulaşmazsa tabi.

Bu defa Kynan'ın gülümsemesi parlaktı. "Saçmalık. O yüzden yağmalayabildiğimiz her şeyi alalım. Bilgi, mülk, felsefemizi paylaşan Gardiyanlar. Ve kendi organizasyonumuzu inşa edelim. Yeni isim, yeni bildiri. Aegis geri gitmeye başladı. Biz ileri gidelim." Bu fikir korkutucuydu. İçinde büyüdüğü her şeyi bırakmak ve yeniden başlamak ürpermesine neden oldu. Ama odayı temizleme arzusuna ya da altına kaçırana kadar yemek yeme isteğinin ortaya çıkmasına neden olmamıştı.

Vay canına. Tamam, bu yeni bir şeydi. Ve muhteşemdi. Sayı sayma ya da lambayı üç defa açıp kapatma isteğini bekledi, ama hayır hiçbir şey olmadı.

Stres karşısında OKB atağı geçirmediğini fark etmek onu şaşırttı. Kaçırılmasıyla ölmesi arasında baya yol kat etmişti ve son travmanın her şeyi çok basit göstermesi komik değildi.

OKB'un yakında döneceğinden emindi, ama Thanatos ve Logan ona büyük birer dayanak olmuşlardı. Üstelik ölmek hayata yeni bir bakış açısı getirmişti. Her şeyi kontrol edemezdi ve buna ihtiyacı yoktu. Hayat karmaşık ve tahmin

edilemezdi. Yumruklarla birlikte hareket etmeyi öğrenmek ayakta kalmanın anahtarıydı.

Kafasını salladı. "Bence haklısın." Parmakları cebindeki taşınabilir bebek telsizine gitti. "Bu yeni organizasyon doğum izni veriyor mu? Çünkü küçük adamı bir süre gözümün önünden ayırmayacağım."

Ky uzandı ve yanağından öptü. "Tamadır ufaklık. Beni önümüzdeki hafta ara. Decker, Arik, Tayla ve Val ile toplantı yapalım. İşleri hızlandırırız."

"Ky...?"

"Evet?"

Alt dudağını ısırmağa başladı, bu konuyu masaya yatırmak istediğinden emin değildi. Sonunda kelimeler ağzından çıktı. "Ruh emme yeteneğimi kaybettim. Beni buna rağmen ister misiniz..."

"Hey." Onu omuzlarından tuttu ve süper ciddi Kynan başkışı için başını eğdi. "Sen Aegis için her zaman değerliydin. Özel yeteneklerin olsun olmasın. Bazı üyelerin seni ne kadar gücendirdiğini fark etmemiştim yoksa buna bir dur derdim. Buna dikkat etmediğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Kıskançlardı ve seni olduğundan daha az önemli göstermenin tek yolunun seni yıldırmağa olduğuna düşünüyorlardı. Boşver onları." Koyu mavi gözünü kırptı. "Kale duvarlarının arkasında başarısızlık yaralarını sarıyorlar ve sen dünyayı kurtardın."

Sırtarak Kynan uzaklaştı ve tüm misafirler dağılmaya başladı. Sadece Ares, Cara, Limos ve Arik kaldığında son bir kadeh için toplandılar.

Ares bardağını kaldırdı. "Logan Thanatos'a. Sağlıklı ve güçlü büyüsün. Bizimkiler kadar muhteşem bir eş bulsun."

"Teşekkürler kardeşim."

Bardak tıngırdamaları odayı doldurdu ve ilk içkilerinden sonra Cara gururla, "Rath ilk kelimelerini söyledi," dedi.

Arik Limos'a sarıldı. "Ne dedi?" Ares iç çekti. "Evimizde en çok söylenen üç kelime nedir?"

"Bu akşam olmaz," öneri Than'den geldi.

"Ha, ha," Ares gürlledi. "Cara bunu asla demez."

"Bu akşam diyebilirim."

Kahkaha atarken Limos ellerini çırttı. "Buldun. Hal! Kötü köpek."

"Evet." Cara dünyadaki en gururlu anne gibi güldü. Çocuklarının evlatlık Ramreel şeytanı olması önemli değildi. Çok heyecanlanmıştı.

Limos bardağını yemek masasına bıraktı ve Arik'in elindeki de alarak aynısını yaptı. "Hadi," dedi elini tutarak.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve. Kıyamet bittiğine göre, beni hamile bırakacaksın."

Arik kırmızının tüm tonlarını yüzünde hissetti, ama evden dışarı sürüklemesine izin verdi. Ares ve C'ara da onları takip etti. Hal de onlarla gitmişti. Logan'ın beşiği altında battaniye üzerinde yatan köpeği bıraktılar.

Ancak Regan soyunmaya başladığında Thanatos gerilmeye başladı. "Hizmetkârlarımın temizlik için yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakacağım..."

"Oh, hayır, bakmayacaksın." Kolundan yakaladı ve onu çevirerek yüzüne baktı. "Logan'ın doğduğu günden beribenden kaçırıyorsun. Ama Eïdolon yeşil ışığı yaktı ve bu sefer yakantı kurtaramayacaksın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Saçmalık. Önce beni yatağa yatırırıyorsun, sonra da saçma bahanelerle odadan çıkırıyorsun. Ben uyuyana kadar da dönmüyorsun. Neden?" Than bakışlarını kaçırdığında Regan çenesinden tuttu ve kendine bakmaya zorladı. "Neden?"

"Kahretsin, Regan..."

"Neden?" Bu sefer daha ısrarcıydı ve hem Logan'ı hem de köpeği uyandıracak kadar sesi yüksekti. Daha sakın bir sesle ekledi, "Lütfen Than. Hana kapılarını kapatma. Canını sıkan nedir? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," dedi hızla. "Tanrım, hayır. Sorun benim. Ben... Hayal kırıklığına uğrattım."

"Şaka mı yapıyorsun? Sen hayatımı kurtardın."

"Seni öldürdükten sonra. Şimdi ise hissettiğim şeyleri hissetmek zorundasın. Azagoth en önemli dövmelerimden on dört tanesini aldı. Yaşadığın şeyler..."

Ellerini göğsüne koyarak kalp atışlarını hissetti. "Ne hissediyorsun?"

Bir anlığına soruyu anlamadı. Sonunda, dikkatle, "Hiçbir şey," dedi. "Tüm sahneleri eskisine göre daha canlı hatırlıyorum, ama duygusal acılar dövmelerde olduğu gibi gömülü. Azagoth dövmeleri ilk aldığı anda acı çok kötüydü ve senin için de zor olduğunu biliyorum. Seni ağlarken gördüm Regan."

"Ve bu yüzden mi uzak duruyorsun? Suçlu mu hissediyorsun?" Sinirli bir şekilde başını sallayarak kendini kollarına attı. "Yapma. Sakın bu konuda suçlu hissetme. Bana ait olmayan duyguları hissetmeye alışığım. Parşömen üzerindeki mürekkebe dokunduğumda da aynı şeyler oluyor. Her zaman böyle oldu. İlk birkaç saat yoğun ve bir süre sonra azaldığında geriye tek kalanlar anılar."

"Onlarla birlikte gelen duygular kalmıyor mu?"

Ona bakarak kafasını salladı. "Bu normal Thanatos. Kederini o kadar uzun süredir dövmelerle gizledin ki, insan olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttun. Biraz zaman alabilir, ama acı her zaman dıner. Göreceksin ve ben sana yardım edeceğim. Birbirimize yardım edeceğiz." Çenesinin keskin sınırına uzandı, gerginliğinin yavaşça azalmasının tadını çıkarttı. "İkimiz de duygularımızı kontrol etmeyi öğrenme-

liyiz. Ben OKB kontrol etmeliyim sen de kaderine yazıları gerçekleştirenken kendini kontrol etmelisin. Acını paylaşıp bildiğim için mutluymum. lütfen benim için endişelenme.”

Than inanmadığını belirterek başını salladı. “Hala bununla nasıl başa çıkabildiğini anlamıyorum.”

Gözlerini devirirken dramatik bir nefes aldı. “Tanrım, çok büyük bir fedakârlık. Hımm... Ölü olmayı mı, yoksa güzel bir oğul, sevgi dolu bir aile ve arkadaşlarla ve şey... Seninle olmayı mı tercih ederim acaba?”

“Evet,” diye inledi. “O konuya gelince.” Than tek dizi üzerine çömelirken Regan’ın kalbi parçalandı. “Evlen benimle.” Derin sesindeki duyguyu iliklerine kadar hissetti. “Yüzük yok ve hazırlanmam gerektiği gibi hazırlanmadım, ama nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve ben koca bir tavuğum ve...”

Parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu ve o da tek dizi üzerine çöktü. “Evet. Ama bir şartla.” “Ne olursa.”

Başını yana eğerek parmağını boğazına indirdi ve Than’ın ısırdığı yerin üzerinde durdu. “Bana her şeyi verdin. Duygularını, öfkeni ve arzularını. Açlığın artık omuzlarına yük olmayacak.”

“Regan...” Sesindeki uyarı hırlaması, sahip olduğunu bilmediği erojen bölgelere kan akışını hızlandırdı. Dişleri uzadığında Regan’ın bedeni daha sıcak tepkiler verdi. “Emin misin?”

Vampir pornosundaki yasaklı ve yaramaz görüntüler akında canlandı. “Eminim.” Hevesli parmakları pantolonunun fermuarını buldu. “Çok eminim.”

Çok hızlı bir hareketle Regan’ı yere yatırdı ve ağır bedeniyle üzerine çıktı. Peçeteden yapılmış gibi kıyafetlerini yırttı ve bedeninin aşağılarına inerken öpücüklere boğdu. Dişleri tenini çiziyor, dili erotik çiziklerin üzerinden geçiyordu.

Regan bacaklarını ayırdığında, Than kasıklarına doğru inmeye başladı. Kasıklarının iç kısmındaki hassas katmanlara gelince ekstra özen gösterdi. Katmaların içlerini yaladı, kasıldığında Regan’ı sabit tuttu. İkisi de utanmıştı ve ihtiyaç doluydu. Biri dudaklarından kaçamaya çalışırken diğeri onun arzuladığı yeri bulmaya çalışıyordu. Regan hangisini daha çok istediğine karar veremedi, ama dili tam merkeze değdiğinde, karar verilmişti.

İnlemeleri birbirine karıştı, bu sefer daha yavaş. Dilinin üst kısmının açıklıktan geçmesine izin verdi.

“Bunu saatlerce yapabilirim.” Fısıldarken sıcak nefesi hassas tenini öyle okşadı ki, Regan kıvrandı. İkisinin de sekste bu kadar yeni olması, ama bir o kadar da hevesi olmaları çok komikti. Ve Tanrım, Than çok iyiydi. Vampir pornosu ona bir iki şey öğretmişti.

Tekrar görevine dalış yaptı, yaladı, emdi, öptü. O kadar özenle yapıyordu ki neredeyse ağlayacaktı. Zevk kemiklerine işledi. Sonra oda dönmeye başladı ve Than’ın adını ba-

ğirdi. Regan tam zirveye ulaşmadan üzerine çıktı, dudakları birleşmişti ve penisi girişin hemen önündeydi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı dudaklarına. “Seni istiyorum. Senin geldiğini görmedim. Çok ters anda geldin ama hiçbir şeyi değiştirmezdin.” İnleyerek içine girdi ve Regan’ı doldurdu. Parçasının eksik olduğunu bile bilmezken onu tamamlamıştı.

“Çok fazla şey verdin Thanatos. Ne kadar çok şeye sahip olduğumu görmem için hepsini kaybetmem gerekiyormuş.” Kalça hareketiyle kıvrandı, zevk neredeyse nefesini kesecekti. “Hiç bu kadar hayatta olmamıştım.”

“Sen benim yaşadığımı hissetmemi sağladın.” Sesi çatlak, derin ve seksiydi.

“Thanatos?”

“Evet?”

“Isır beni.”

Sırtırken dişleri parladı. “İste bebeğim. İstedğin her şey senindir.”

Ağzı boynunun üzerine yerleşirken zevk doruğa ulaştı. Sadece fiziksel değildi. Zihinseldi. Duygusalı. Geçmiş, gelecek ve şu anın muhteşem birleşimiydi.

Kıyamet bitmişti ve dünya daha yeni başlıyordu.

ÖLÜMSÜZ,
SAVAŞCI,
TUTKULU
İNATCI,
SİZLİKLE BİR
BİR BİŞİ

LARISSA IONE

ÇEVİREN: BURCU ÇELİK

MAHSERİN ÜÇÜNCÜ KISMI

TV 8

atunus